REȚEAUA ȘOAPTELOR

CHANDLER BAKER

CHANDREL BAKER

REŢEAUA ŞOAPTELOR

Original: *Whisper Network* (2006)

Traducere din limba engleză de:
MARIA ADAM

virtual-project.eu

NEMIRA
2019

PROLOG

Dacă ne-aţi fi ascultat, nimic din toate astea nu s-ar fi întâmplat.

MĂRTURIILE MARTORILOR OCULARI

12 aprilie

Martorul 1: Tocmai ieşisem din casă când am văzut o sclipire – nu ştiu – de ceva, o mişcare, cred, pe cealaltă parte a pieţei şi la început am crezut că era o pasăre uriaşă şi pe urmă – *drăcie!* – vreo bombă teroristă. După o fracţiune de secundă, am realizat că era un om. Nu mi-am dat seama dacă era bărbat sau femeie. Oamenii din sectorul acesta sunt cam de modă veche. Încă poartă costume. Tradiţionale. Pantaloni negri şi sacouri descheiate. În orice caz, e o căzătură zdravănă de acolo de sus.

Martorul 2: Era pe la unu şi jumătate după-amiaza. Tocmai plecam de la prânzul luat cu un client la Dakota's. Aproape am vărsat friptura cu salată.

Martorul 3: Nu spun că nu-mi pare rău. E îngrozitor. Dar trebuie să fii şi destul de egoist să faci aşa ceva, ştiţi? Erau oameni pe stradă. Era chiar după ora prânzului. Dacă trebuie neapărat, dacă simţi că eşti obligat, atunci fă-o în timpul tău, nu cu atâţia oameni în jur. Asta-i tot ce vreau să zic.

1.

CU DOUĂ LUNI ÎN URMĂ:

ZIUA ÎN CARE A ÎNCEPUT

20 martie

Înainte de ziua aceea, vieţile noastre curgeau pe traseul unui carusel invizibil, un cărucior prins de şine prin inginerie şi forţe pe care nu le înţelegeam pe deplin, în ciuda supraabundenţei de diplome academice. Ne mişcăm cu senzaţia de haos controlat.

Eram cunoscătoare ale mărcilor de şampon uscat. Ne lua patru zile să urmărim un episod întreg din *Burlacul* pe DVR. Adormeam cu căldura laptopurilor încinse pe pulpe. Ne luam pauze de două ore să citim poveşti copilaşilor şi încercam să nu calculăm numărul total de ore petrecute muncind ca mame şi angajate, neştiind care era prioritatea. Eram supracalificate şi prost utilizate, autoritare şi aveam mereu dreptate.

Fiecare zi era la fel. Până când n-au mai fost aşa. În dimineaţa în care directorul nostru executiv a murit, am ridicat privirea deodată şi ne-am dat seama că acel carusel avea o roată defectă şi că eram pe punctul de a fi aruncate de pe şine.

Ardie Valdez – o persoană răbdătoare şi stoică, cu pantofi practici, italieneşti, de calitate – a fost prima care a avut o bănuială în privinţa accidentului care urma. A auzit vestea şi a decis să se adăpostească.

— Grace?

Stătea în hol – sterilă, însă cu un aer inaccesibil – şi a ciocănit în uşa simplă de dulap împodobită cu un magnet înfăţişând o văcuţă.

— Sunt eu, Ardie. Pot să intru?

A aşteptat, a ascultat, până a auzit un foşnet în spatele uşii. Încuietoarea cerută prin lege s-a răsucit şi s-a deschis.

Ardie s-a năpustit în camera mică şi a încuiat uşa după ea. Grace se aşeza din nou pe canapeaua de piele, cu bluza de

mătase stând strâmb pe cele două conuri de plastic strânse pe sâni.

Ardie a aruncat o privire prin cameră. Un minifrigider. Canapeaua uzată pe care stătea Grace. Un televizor micuţ la care se difuza *Ellen.* Afară auzea voci, paşi grăbiţi, telefoane la care se răspundea şi copiile care se făceau. S-a încruntat, aprobând.

— E ca mica ta ascunzătoare aici.

Grace a dus mâna la cadranul pompei pentru sâni şi aceasta a început să scoată un bâzâit metodic, mecanic.

— Sau ca micul meu mormânt, a spus ea degajată.

Grace avea un sinistru simţ al umorului cu care reuşea mereu să o ia prin surprindere pe Ardie. Din exterior, Grace părea atât de *necomplicată.* Avea părul blond vopsit, subţiat, era membră activă în Clubul Absolventelor TriDelta şi mergea la biserică la Preston Hollow Presbyterian cu soţul ei, Liam, înalt, brunet, care purta cămăşi cadrilate. Fuseseră pe lista personală cu invitaţi la inaugurarea Bibliotecii Prezidenţiale George W. Bush şi se considerau „conservatori plini de compasiune”, ceea ce, după părerea lui Ardie, însemna că voiau ca homosexualii să se căsătorească, dar preferau să plătească o sumă cât mai mică la impozit. De asemenea, deţineau cel puţin o armă într-un seif încuiat, pe care îl păstrau pe un raft din garderoba mare a lui Grace, iar faptul că Ardie o plăcea pe Grace în ciuda acestor lucruri era grăitor.

— Cât ar trebui să mănânce bebeluşii, la urma urmei? Pompez *tot timpul.* Adică, *la dracu’*, Ardie, urmăresc *Ellen* în timpul zilei!

De obicei, Grace nu spunea „la dracu’”.

Ardie îşi amintea cât de lungi păreau zilele când fiul ei, Michael, dormise doar câteva ore odată. Îşi simţise tot corpul greoi şi murdar, de parcă avea un strat subţire de mizerie pe tot trupul, ca dinţii nespălaţi.

A scotocit în geanta mare şi a scos două cutii de La Croix acoperite de condens. I-a întins una lui Grace şi s-a aşezat pe podea în faţa canapelei. Ardie putea face lucruri ca acesta, să stea pe jos la serviciu, pentru că – iar ea ar fi fost prima care să o recunoască – preferase să se retragă. De fapt, cu ani în urmă. Dormea până târziu în loc să petreacă o oră în plus dimineaţa să-şi facă părul şi machiajul. Nu se ducea aproape niciodată la cumpărături. Nu petrecea niciun minut din timpul ei preţios

făcând exerciţii Pilates. Era cel mai eliberator lucru pe care-l făcuse vreodată.

S-a uitat în jos la telefon. *Tot* nimic.

— Se pare că Bankole a murit, a spus Ardie. Azi-dimineaţă, acasă, în timp ce se pregătea pentru serviciu.

I-a dat vestea pur şi simplu. Ardie nu ştia alt fel de a aduce veşti. Era întotdeauna *Mama are cancer* sau *Eu şi Tony divorţăm.*

— Poftim?! *Cum?*

Grace a scăpat tuburile pe care tot încerca să le reintroducă în dispozitivele ca nişte pâlnii care-i ieşeau din sutienul pentru alăptat.

— A făcut atac de cord. Soţia lui l-a găsit în baie.

Ardie şi-a aşezat coatele pe genunchi, uitându-se în sus la Grace.

— Tocmai am aflat.

Ardie îl întâlnise pe directorul companiei, Desmond Bankole, o singură dată, dăduseră mâna în lift pentru că el îşi propusese să cunoască toţi oamenii care lucrau în clădirea lui, până la personalul de serviciu, cel puţin o dată. Avea dinţii foarte albi. Era mai scund decât credea ea că ar fi, cu încheieturile mâinilor ca de pasăre pe sub sacoul de la costum.

— Apropo, mă ascund de Ames, a spus Ardie înainte ca Grace să întrebe. Mă tot întreabă unde e Sloane. I-am spus că probabil a ieşit la prânz. A zis că nu i-a dat voie să iasă azi la prânz. Eu i-am zis că ea e Vicepreşedinta Departamentului nord-american pe probleme juridice şi nu are nevoie de aprobarea lui să iasă la prânz şi...

— I-ai spus aşa ceva?

Grace s-a ridicat în capul oaselor. Sloane era prietena lor, dar era, practic, şi şefa lor, ceea ce îl făcea pe Ames şeful şefei lor.

— Bineînţeles că nu i-am spus chiar aşa. Eşti nebună?

— Ah! a zis Grace, clipind.

Se juca cu cruciuliţa cu diamante care atârna de lănţişorul ei. Firul electric al pompei număra secundele.

— Aşa că mă ascund aici ca o laşă, a continuat Ardie. Aştept să mă sune Sloane.

De obicei, bărbaţii ca Ames nu o plăceau pe Ardie. Detesta să asculte o persoană la care nu-i făcea plăcere să se uite. Când a întrebat-o unde era Sloane, a măsurat-o din cap până în picioare

şi a trecut mai departe cât de repede a putut. Ea nu i-a spus lui Grace şi acest amănunt.

Ardie s-a strâmbat. Sânii lui Grace nu puteau fi ignoraţi în camera asta mică.

— Le suge în aşa fel încât în clipa de maximă absorbţie arată ca nişte torpile. Nu te doare?

Fiul lui Ardie, Michael, fusese adoptat în urmă cu aproape patru ani, un final fericit al anilor de luptă cu infertilitatea. Ea nu alăptase niciodată, dar îşi imaginase mereu suptul liniştit, contactul dorit al pielii, o eşarfă ţesută de mână aruncată neglijent ca să le ascundă pe cele prea modeste. Nu această smucitură violentă pe care o vedea acum de aproape.

— Nu la fel de mult cât doare gura Emmei Kate, ca să fiu sinceră.

(Alăptatul ar fi trebuit să fie *nedureros,* aşa ne spuneau. Alăptatul trebuia să fie *frumos,* spuneau. Ei bine, ne-ar plăcea să le târâm sfârcurile pe asfalt şi să vedem cât de nedureros şi de frumos ar mai crede atunci că este.)

— Doamne, putem inventa periuţe de dinţi inteligente, a spus Ardie. Aspiratorul meu robotic îşi găseşte locul şi se duce singur la culcare la sfârşitul nopţii şi nu putem inventa o drăcovenie care să sugă laptele şi care să funcţioneze puţin mai bine decât *asta*?

Maşina era, într-un fel, captivantă într-un mod grotesc.

— Bărbaţii au dinţi.

Grace a ridicat din sprâncene.

— Şi podele.

Ardie a luat o gură de apă minerală cu aromă de grepfruit şi, pe ecran, Ellen DeGeneres primea pe scenă un tânăr. Arăta ca un adolescent şi Ardie nu avea nici cea mai mică idee cine era. A bătut din nou cu degetul în ecranul telefonului: nimic nou.

— Tocmai am avut o idee înspăimântătoare, a spus ea după o clipă. Ames ar putea fi noul director.

— Nu. Crezi?

— Arată ca un director. E înalt. Oamenilor le place chestia asta.

Ardie a încleştat şi a desfăcut pumnul, întinzând canalul carpian care îi ameninţa permanent încheietura.

— Ascultă la mine! a spus ea. Nenorocitul acela ar putea conduce compania şi atunci ce se alege de noi?

Nu era vorba doar de zvonurile despre stagiară. Sau ce se întâmplase cu secretara executivă cu doi ani înainte la turneul de golf Byron Nelson, după care ghici cine fusese concediat? Dezvăluire: nu Ames. Nu era nici ideea conform căreia cultura corporatistă începea din vârf şi un Truviv cu Ames la cârmă era ca şi cum s-ar fi anunţat deschiderea sezonului de vânătoare.

Era faptul că Ames Garrett o ura pe Ardie.

— Nu ştiu, a răspuns Grace. Întotdeauna s-a purtat frumos cu mine.

Ardie s-a gândit o clipă la asta. Grace era cu câţiva ani mai tânără decât Ardie şi Sloane şi încă se agăţa de ideea că cineva putea fi „un om bun” în ciuda faptelor sale, ca şi cum faptele nu indicau ce fel de om era. Şi Ardie îl văzuse pe Ames Garrett în acţiune.

Totuşi, existau lucruri care nu se discutau, nici măcar între prieteni – religie, bani şi, poate, Ames.

Grace a întors rotiţa pompei ca să-i crească intensitatea. Un tub a ieşit şi tremura pe podea. O picătură albă a căzut pe fusta lui Grace. Ea a închis ochii şi a dat capul pe spate, cu nările strânse. Când i-a deschis, ochii îi scăpărau. Şi-a frecat nasul cu încheietura şi a luat tubul rătăcit cu un calm hotărât. A ratat gaura de două ori când a încercat să reconecteze îmbinările. A treia încercare a avut succes. S-a aşezat cu băgare de seamă înapoi pe canapea.

— Însă treaba cu Bankole e chiar deprimantă.

Şi-a îndreptat privirea neclară spre ecranul televizorului.

— E ceva în neregulă că nu suntem mai triste?

Ardie nu a răspuns, pentru că Grace chiar părea foarte tristă.

Ardie şi-a verificat iar telefonul. O singură liniuţă de semnal. Unde naiba era Sloane?

2.

20 martie

Sloane se uita la tavanul liftului, dorindu-şi să se mişte mai repede până în clipa în care uşile s-au deschis la etajul cincisprezece, moment în care a ţâşnit prin ele ca un cal de curse.

— Sunt toţi în sala de şedinţă...

Secretara ei, Beatrice, se apleca peste tejghea, cu cordonul telefonului întins din locul unde ţinea receptorul lipit de ureche.

— Ştiu, Beatrice, ştiu!

Sloane a trecut în viteză pe lângă ea prin hol.

— Şi sunt deja complet distrusă.

Ca să se ştie, totul fusese *bine* în urmă cu două ore când se întâlnise cu soţul ei şi directorul de la şcoala fiicei ei de zece ani, Abigail. Îşi pusese în mod responsabil telefonul în geanta cât o groapă de gunoi, pentru că era o mamă *bună,* ceea ce în acel loc însemna o mamă *netulburată.* Sau acesta era rolul pe care dorise să-l joace în faţa directorului Clark, cel puţin.

Şi acum, poftim!

Îşi scosese mobilul după întâlnire şi găsise mesajele de la Ardie:

Desmond a dat colţul azi-dimineaţă.

Atac de cord.
Ames te caută.
OK, pe bune, unde eşti?
Sloane?

Nici nu avusese timp să-şi ia la revedere de la soţul ei.

În sfârşit, stătea în faţa sălii de şedinţe Nord, cu inima bătând atât de tare încât se temea să nu facă şi ea un infarct. Ucigaşul numărul unu al femeilor peste patruzeci de ani! Auzise asta undeva. Poate la *The View.* A tras de mâner ca să intre.

Şapte avocaţi la nivelul de director sau mai sus stăteau în jurul mesei. Ames – avocat principal. Kunal de la comunicaţii,

Mark de la angajări, Ardie de la taxe, Philip se ocupa de riscuri, Joe de litigii şi Grace era director de conformitate. Şi altă femeie mai tânără cu părul castaniu, tuns scurt, şi obraji de Albă ca Zăpada pe care Sloane nu o mai întâlnise până atunci. Toate feţele din cameră s-au întors să o vadă pe Sloane intrând.

— Îmi pare rău că am întârziat!

S-a strecurat pe scaunul gol de lângă Ames. Femeia cu tunsoarea scurtă i-a zâmbit politicos.

Ames a ridicat privirea dintr-un teanc de hârtii. O şuviţă albă se întindea pe o linie tremurândă prin părul lui des, în rest negru precum cafeaua, cu excepţia firelor albe care începuseră să apară deasupra urechilor.

— Unde ai fost?

— Am fost...

Sloane s-a oprit o fracţiune de secundă, gândindu-se cum să termine propoziţia. (Toate făceam asta. Fie la întâlniri, fie la birou, ne dădeam seama ce putere aveam când pretindeam că nu aveam copii. Un bărbat ar spune că îşi ia o zi liberă să meargă la pescuit cu fiul lui, în timp ce o femeie ieşea mai bine de obicei dacă ascundea faptul că a luat o pauză lungă de prânz ca să fugă cu copilul la doctor. Copiii îi transformau pe bărbaţi în eroi şi pe mame în angajate mai slabe, dacă nu ne jucam cărţile cum trebuie.)

— Am ieşit puţin.

Şi-a dres glasul.

— Fără mobil?

Ames şi-a lins vârful degetului ca să-l ajute să dea paginile. Trupurile se foiau neliniştite în jurul mesei.

— Am fost în afara ariei de acoperire pentru moment, da, a răspuns ea. Semnal slab.

Nu era o scuză prea bună în lumea ei.

Ames a mormăit ceva şi şi-a îndesat câteva bomboane Hot Tamales în gură.

Ea se holba la el, rezistând impulsului de a privi cele şapte perechi de ochi aţintiţi asupra ei din cameră.

Apoi Ames a făcut cu ochiul. Mereu cu ochiul stâng. Laba gâştei delicată s-a răsfirat repede spre tâmple. Era unul dintre puţinii bărbaţi care încă mai făceau cu ochiul. Şi chiar îi ieşea. Spunea în acelaşi timp *Suntem în regulă* şi *Eu conduc aici.*

Şi-a întins palmele deschise:

— Sloane Glover, pentru toată lumea.

De parcă prezenta pe scenă o comediană. Sloane s-a zbârlit, însă faţa i-a rămas placidă. Să lucrezi cu Ames era ca şi cum ai fi stat lângă cineva care-ţi dădea mereu peste picioare pe sub masă.

— Ce bine că putem începe, în sfârşit! Ei bine?

Au urmat aprobări stângace din cap. Lângă ea, Philip a împins tăcut un blocnotes şi un pix în faţa lui Sloane. Ea şi-a pus mâna în locul dintre coaste şi a răsuflat. *Mulţumesc,* i-a şoptit ea şi Philip, care avea mereu cravata strâmbă, doar a ridicat din umeri. Dacă toţi bărbaţii de la birou ar semăna mai mult cu Philip!

— Presupun că deja a auzit toată lumea de moartea regretabilă a directorului nostru executiv, Desmond Bankole, a început Ames. Slujba va fi anunţată în zilele următoare. Sunt sigur că nu exagerez dacă mă aştept să văd pe mulţi dintre voi la înmormântare.

În timp ce Ames vorbea despre realizările lui Bankole, Sloane scria cu pixul pe hârtie ideile de acţiune pe care le formulase în timp ce conducea înapoi spre birou.

Ames i-a aruncat o privire.

Ea a pus pixul jos.

— Hai să fim pe aceeaşi lungime de undă aici!

Şi-a încrucişat mâinile pe masă.

— Am rugat-o pe Grace să înceapă cu o discuţie despre orice obligaţii legale are Truviv în calitate de companie publică. Grace?

Grace şi-a îndreptat spatele. Sloane se întreba dacă şi propria ei faţă trecea prin acelaşi proces de transformare când *ea* încerca să-şi ia un aer autoritar cu privire la un subiect de la birou. Când avea douăzeci şi ceva de ani, aşa era, ştia asta. Apoi a simţit cum îşi punea masca încrederii, cum cobora vocea, cum îl îndepărta pe „ştii” din discurs, cum îşi potolea genunchii, amintindu-şi că da, *era* calificată. Indiciile lui Grace erau mai subtile. A văzut la ea o ridicare a bărbiei. O îndreptare a umerilor. Sloane – ca aproape noi toţi – rareori observa aceste mici trădări ale siguranţei de sine la colegii săi bărbaţi. Pentru că nu existau? Sau pentru că nu eram suficient de atente să le vedem?

— Sigur, a spus Grace şi a început o discuţie despre SEC, despre fişierele 8-K şi actualizarea website-ului companiei.

În lipsa neaşteptată a unui director executiv, transparenţa era crucială, a explicat Grace.

— O să trimit un memoriu mai uşor de înţeles, a încheiat ea.

— Şi lucrăm la o declaraţie.

Kunal a arătat cu degetul, atingând masa pentru emfază.

— Până va fi gata, vă rog să răspundeţi la orice telefon din partea presei spunând că suntem întristaţi de pierderea lui Desmond atât personal, cât şi profesional.

Ochii lui mari şi căprui s-au îndreptat spre fiecare chip din încăpere.

— Nu răspundeţi cu cuvintele „Nu comentez”, orice aţi face. Acţionarii *urăsc* „nu comentez”. S-a înţeles? Vom încerca să avem declaraţia gata mâine-dimineaţă. Ţi se pare în regulă, Sloane?

Sloane s-a lăsat pe spate în scaun.

— Pare realizabil! a spus ea hotărâtă.

Bărbaţii scăpau nepedepsiţi dacă şovăiau. Lăsau impresia că meditează. Dacă Sloane părea nehotărâtă, suna ca şi cum habar nu avea ce face.

— Trebuie să scoatem în evidenţă planul de succesiune al firmei şi să vedem exemple recente de companii care au gestionat moartea sau boala unui director executiv foarte bine. Îmi vin în minte vreo două, cum ar fi Mc...

— De fapt... a întrerupt-o Ames.

Degetele de la picioarele lui Sloane s-au încordat din reflex.

— ... cred că ar trebui să ne uităm la McDonald’s. Au trecut printr-o situaţie similară. Doi directori executivi au murit în doi ani. La primul a fost o moarte subită. Şi la Imation. Acestea sunt cele două exemple pe care le-aş urma eu, Kunal.

Sloane şi-a reţinut un oftat de frustrare. Folosise toate posibilele reacţii până în acest punct al carierei. Preferata ei era cea politicoasă: „Interesant, seamănă foarte mult cu ceea ce tocmai am spus”, cu cel mai bun accent sudist al ei. De data asta, a spus simplu:

— *Grozavă* idee, Ames!

Ames şi-a frecat palmele satisfăcut.

— În regulă, toţi am primit ordinele! Uşa biroului meu e mereu deschisă dacă aveţi nevoie de mine.

S-au ridicat să plece. Sloane a închis pixul cu un pocnet. Avea pete de cerneală presărate pe interiorul degetului mijlociu de la mâna dreaptă. Ardie şi Grace, care stătuseră alături faţă în faţă cu ea, au ocolit camera ca să treacă pe lângă ea spre ieşire.

— Îmi pare rău, s-a aplecat Ardie şi a şoptit în timp ce clătina încet din cap.

Grace a strâns din buze şi a apucat mâna lui Sloane, strângând-o în treacăt. Sloane a remarcat o pată umedă pe faţa bluzei de mătase a lui Grace de care ştia, fără a se gândi, că nu avea să mai iasă. Era inutil să porţi orice fel de mătase în timp ce alăptezi. Trebuia să-i spună lui Grace.

— Katherine!

Ames a ridicat un deget, vorbind cu femeia cea nouă, care rămăsese pe loc în timp ce toţi îşi croiau drum spre ieşire.

— Poţi să aştepţi aici o clipă. Trebuie doar să merg să iau din biroul meu schiţa de comunicat pentru Sloane.

S-a uitat la Sloane.

— Poţi să treci pe la biroul meu, nu?

Uşa biroului lui Ames nu era, aşa cum spusese, mereu deschisă. Nici la propriu, nici la figurat. Sloane îl urmase în timp ce mergea cu doi paşi în faţa ei pe coridorul îngust.

A deschis uşa biroului şi au intrat împreună. Altarul – o galerie pe perete cu Ames şi sportivii săi preferaţi. Truviv Inc. era cea mai importantă marcă de echipament sportiv, sponsorizându-i pe cei mai mari sportivi din ţară. Iată-l jucând golf cu Tiger Woods. Acum, iată-l stând lângă teren cu Kevin Durant rănit. Pe urmă – uite! – încă un instantaneu cu el jucând baseball cu Justin Verlander şi soţia lui, Kate Upton. Dacă Ames îşi dădea seama că bărbaţii şi femeile imortalizate pe acest perete erau prietenii săi doar pentru că Truviv scria o mare parte din cecurile lor de sponsorizare, nu-i păsa. În orice caz, Sloane considera Altarul un echivalent semisocial acceptabil al unei poze cu propriul penis.

— Aşadar, a zis el, întorcându-se să se sprijine de birou.

Era un bărbat de vârstă mijlocie, care purta un costum cenuşiu bine croit şi reuşea să arate bine pentru vârsta lui. Cel puţin asta ştia Sloane cu obiectivitate că era adevărat, deşi ei îi venea greu să mai recunoască o înfăţişare frumoasă. Devenise un detaliu oarecare legat de Ames pe care nu prea-l credea.

— Desmond nu mai e.

Şi-a dus degetele mari la ochi şi a început să se frece apăsat.

— La aşa ceva nu mă aşteptam!

— Îmi... da, îmi pare foarte rău.

Sloane şi-a permis să înainteze ceva mai departe de prag. De când auzise vestea, era prima dată când asocia mental moartea directorului cu condoleanţele. Era cumplit. Avea copii, doi, din câte ştia ea, fiecare doar cu puţin mai mare decât Abigail. Avea de gând să digere moartea lui diseară cu soţul ei, Derek, la un pahar cu vin – cel mai bun chardonnay pe care îl oferea frigiderul lor. Avea să şi-l amintească pe Desmond pentru figura lui vioaie, atentă, cum stătea pe primul scaun de pe partea stângă a mesei de conferinţă, ascultând în timp ce ea făcea prezentările semestriale pentru directorii companiei.

— Mai ţii minte cum îţi spunea mereu domnişoara Sloane?

Ames şi-a încrucişat braţele. Umerii i s-au scuturat de un râset tăcut, binevoitor.

— De parcă erai o educatoare?

Amintirea i-a smuls un zâmbet vag.

— Da, Doamne! De fapt, nu mă deranja. Când o spunea el.

— Îi plăcea de tine!

Ames s-a dat jos de pe birou a trecut în partea opusă, unde a început să apese pe tastatură fără să ia loc. Ea a aşteptat câteva clipe, nesigură câtă atenţie era necesară pentru ce făcea el la computer.

— Îmi pare rău că schimb subiectul, dar cine era femeia aceea? a întrebat Sloane. Katherine, aşa o chema?

El a deschis un sertar, a scos câteva bomboane Elot Tamales – o fixaţie orală care să-i potolească obiceiul de a fuma – şi le-a băgat în gură.

— Era Katherine Bell. O să te prezint. Mi-a zburat din minte cu tot ce se întâmplă. O secundă, te rog!

A mai apăsat câteva taste şi a ridicat din nou privirea spre Sloane.

Ei i se părea că uneori Ames suferea de amnezie selectivă în privinţa primilor ani petrecuţi de ei la firmă. Alteori, era singurul lucru pe care părea că şi-l aminteşte despre ea. Astăzi, avea chef, în mod clar, să pretindă că trecutul nu exista.

— E noua noastră angajată, a spus el. Are multă experienţă în corporaţii. O să lucreze în sectorul tău. Cred că o să descoperi că este foarte valoroasă.

Sloane a întors urechea spre Ames, ca şi cum nu-l auzise bine.

— Sectorul meu? a repetat ea ca o întrebare.

— Exact!

— Şi nu te-ai gândit să mă consulţi dacă să angajezi pe cineva nou în secţiunea *mea?*

Vocea îi suna prea ascuţit. *Strident,* ar putea spune el.

— Sunt vicepreşedinte al sectorului.

Trecuseră ani buni de când Ames încercase aşa ceva cu ea – ani! Şi Sloane le anulase aproape pe toate, toate acele luni nesfârşite în care îşi menţinuse calmul, confruntându-se cu Ames şi minciunile lui de primă clasă, printr-o izbucnire subită de mânie nepotolită.

Ames s-a oprit să se uite din nou la ecranul computerului.

— Iar eu sunt avocatul principal, a spus el. Să facem schimb de CV-uri?

Sloane se simţea deja reluând conversaţia în seara aceea în oglindă, în timp ce se spăla pe dinţi, dorindu-şi să se fi întâmplat altfel.

— Unde e biroul lui Katherine?

A schimbat tactica.

— M-am gândit că te poţi ocupa tu de asta. La urma urmei – i-a arătat un zâmbet dezarmant şi a făcut gropiţă în bărbie – tu eşti vicepreşedinta.

— Exact!

Ea a inspirat adânc şi a ordonat informaţiile. Nu era ca şi cum puteau lăsa un avocat, chiar şi unul pe care Sloane nu-l ceruse, să lâncezească în sala de şedinţe la nesfârşit. Şi-a pus blocnotesul pe antebraţ şi a adăugat *Găseşte un birou pentru Katherine* la lista cu acţiuni, chiar în capul listei. Ce zi nefavorabilă de început! Şi nu arătase tânără, cu pielea atât de bine *hidratată*? Îi venea în gând cuvântul „ingenuă”, deşi era ridicol. Trebuia să aibă cel puţin treizeci de ani, mai în vârstă decât Sloane când începuse aici.

Sloane s-a întors să plece, uitând pentru o clipă motivul pentru care venise de fapt.

— Sloane! Schiţa!

Ames luase în sfârşit decizia de a se aşeza şi dădea clic pe ceva ce ea nu vedea din cauza ecranului înclinat. El a dat din cap spre blocnotesul de pe biroul lui.

— Am încercat şi eu. Vreau să o văd înainte de publicare!

Sloane s-a întors spre birou. O foarfecă stătea deschisă pe blocnotes. Lamele argintii făceau un „X” strident pe paginile galbene. Simţea lipsa somnului şi teancurile de facturi nedeschise şi furia. A întârziat cu degetele pe metalul rece. Uneori, când Sloane stătea în locuri foarte înalte, se temea că o va cuprinde dorinţa de a sări şi că se va trezi prăbuşindu-se de pe clădire. Toţi înţelegeam acest sentiment, cum, cu un gest din degete, Sloane sau oricare dintre noi ar fi putut apuca foarfecă să taie artera de la gâtul lui Ames.

A apucat blocnotesul, cu degetele uşor transpirate lipindu-se de pagini.

— O să-ţi trimit asta înapoi peste o oră, a spus ea, cu o nuanţă de falsitate strecurată în voce în timp ce fugea din biroul lui Ames Garrett, nu pentru prima dată.

TRANSCRIEREA DEPOZIŢIEI

26 aprilie

Dra Sharpe: Spuneţi-vă numele, vă rog!
Pârâta 1: Sloane Glover.
Dra Sharpe: Ce ocupaţie aveţi, doamnă Glover?
Pârâta 1: Lucrez ca avocat la Truviv. Funcţia mea oficială este cea de Vicepreşedintă a Departamentului Nord-American pentru Probleme Juridice.
Dra Sharpe: De cât timp lucraţi la Truviv?
Pârâta 1: De vreo treisprezece ani.
Dra Sharpe: E o perioadă respectabilă. Mai mult decât rămân majoritatea oamenilor la slujbele lor, bănuiesc. Ce v-a ţinut la Truviv atât de mulţi ani?
Pârâta 1: Deţin o funcţie foarte dorită. Slujbele interne, mai ales cele foarte bine plătite, sunt greu de obţinut. Truviv este un nume cunoscut. Mulţi ar fi ucis... scuze, n-am vrut să spun... erau mulţi oameni care şi-ar fi dorit funcţia mea.
Dra Sharpe: Şi cum l-aţi cunoscut pe Ames Garrett?
Pârâta 1: Ames făcea parte din grupul care m-a intervievat înainte de a mă muta de la Jaxon Brockwell, aşa că presupun că atunci ne-am întâlnit prima oară.
Dra Sharpe: Aţi lucrat îndeaproape cu domnul Garrett?
Pârâta 1: Nu, până când am lucrat la cesiunea unei mărci afiliate, presupun. Cred că lucra în companie de cinci ani în acel moment. Coordona verificările prealabile ce urmau trimise avocaţilor din tabăra adversă şi eu îl ajutam.
Dra Sharpe: Şi cum aţi caracteriza relaţia voastră de atunci?
Pârâta 1: Era în regulă.
Dra Sharpe: Cum adică „în regulă”, domnişoară Glover?
Pârâta 1: Mi se părea că Ames era deştept şi ambiţios. M-a învăţat multe despre cum să conduc un proces de vânzare. Ne înţelegeam bine.
Dra Sharpe: Înţeleg. Şi când a început aventura voastră?

3.

20 martie

Citeam *Lean In*[1]*.* Credeţi-ne pe cuvânt; cartea era aproape obligatorie în cercurile feminine profesionale din oraşul nostru. Dacă prietenele noastre aveau nevoie de sfaturi, aveam o datorie de onoare să le spunem cu seriozitate, cu înţelepciune, Prietena mea, ceea ce trebuie să faci este să găseşti *sprijin.*

Aşa că am citit-o, toate cele două sute patruzeci de pagini, în timp ce ne făceam şuviţe sau ascultam cartea audio şi conduceam pe autostradă cu maşinile Land Rover. Aveam nevoie de cineva care să ne spună ce făceam greşit şi cum să reparăm. Să ne amintească de faptul că nu făceam destui bani sau nu urcam pe treptele ierarhiei suficient de repede sau că nu rupeam destule capete. Visam la carierele noastre, participam la evenimentele de socializare pentru femei, căutam riscuri în carieră pe care ni le puteam asuma. Urmam reţeta şi puneam cronometrul pentru optsprezece luni şi ne gândeam că până atunci tavanul de sticlă avea să se spargă sub greutatea tuturor femeilor din lume care se sprijină.

Când anume ne-am dat seama că nu funcţiona? Au fost alegerile? Înainte de alegeri? E greu să observi diferenţele într-un *status quo.* Ca şi cum ai încerca să măsori micile scăderi de temperatură fără un termometru. Însă doamna Sandberg avea dreptate într-o privinţă. Trebuia să ne sprijinim.

Era singurul mod în care puteai să auzi şoaptele.

∵

Din trei în trei minute, un odorizant de cameră automat pulveriza dezinfectant cu miros de citrice, speriind-o pe Grace şi atrăgându-i atenţia la împrejurimi. Într-o toaletă publică. Pe toaletă. Derulând în neştire postările de pe Instagram. Cu lenjeria intimă ca o praştie între glezne.

---

[1] *Femeile, munca şi voinţa de a conduce,* de Sheryl Sandberg, Ed. Litera, Bucureşti, 2015 (n.tr.).

La asta o redusese statutul nou de mamă. Era lipsa de somn. Toţi îi promiteau că va trece. Că într-o bună zi, în curând, va începe să se simtă din nou ca înainte.

Îşi dorea ca ea, cea dinainte, să se grăbească naibii odată.

Uşa toaletei s-a deschis şi două perechi de tocuri au intrat.

Grace şi-ar fi făcut cunoscută prezenţa desfăşurând hârtia igienică sau ridicându-se ca să declanşeze automat mecanismul toaletei, însă, înainte să se poată mişca, o pereche de tocuri s-a oprit în faţa oglinzii şi a spus:

— Danielle mi-a trimis chestia aia cu foaia de calcul. Doamne, cine ştia că sunt atâţia tipi mizerabili în Dallas?

Grace a ridicat privirea obosită din telefon. A mijit ochii. A înclinat capul ca să distingă pantofii din faţa ferestrei: roz, frumoşi, dar nu foarte eleganţi. Steve Madden, poate.

Tânăra cu pantofi roz cu toc probabil îşi retuşa faţa în miezul zilei la oglindă. Cealaltă fată, cu pantofi cu toc, din piele, a intrat într-o cabină şi s-a aşezat.

— Ar fi trebuit să-mi spui! Am primit-o acum vreo trei zile.

Grace nu reuşea să recunoască vocea. (Vocile noastre nu erau mai mult decât un artificiu. Trăiam în vremurile uzurii vocale şi ale ticurilor verbale. Şi ne uram pentru asta.) Vorbitul în toaletă combina două activităţi care n-ar fi trebuit să aibă loc în acelaşi moment, însă Grace îşi amintea când era mai tânără, când era un simbol al apropierii să intri împreună într-o baie cu o singură toaletă, să stai de vorbă şi să te aşezi pe rând pe un colac dezgustător. A simţit o urmă vagă de dor de acele zile.

— Nebunia este, a continuat Tocuri din Piele, că unul dintre tipii de acolo e prietenul cel mai bun al tatei.

La chiuvetă, Tocuri Roz a spus:

— Uau!

Grace a auzit pocnetul oglinzii de buzunar.

— Şi n-a fost niciodată, ştii tu, înfiorător cu tine?

Grace se simţea stânjenită de pantofii ei Ferragamos cu fundiţă, de care era sigură că se vedeau pe sub uşa de la cabină dacă se uita vreuna dintre fete. Oare să-i ia în mână? Sau exagera prea mult?

Nu se putea decide ce să facă, aşa că nu a făcut nimic.

— Nu, mereu a fost foarte drăguţ. O versiune normală de drăguţ, sunt destul de sigură. Familia mea a luat cina cu el luna trecută.

— Dar poţi să-ţi imaginezi cum ar fi dacă *era* tatăl tău? a întrebat Tocuri Roz. Pentru că asta e chestia. Chiar sunt. Taţii cuiva, vreau să spun. Gândeşte-te că primeşti aşa ceva în cutia poştală şi vezi numele tatălui tău şi „m-a rugat să-i vâr un deget în fund” alături. Te-ai mai putea uita la el vreodată în acelaşi fel?

Grace credea că Tocuri Roz era stagiara, studentă în primul an la drept, petrecând câteva zile pe săptămână lucrând la Truviv. Nu de la o şcoală mai bună, dacă îşi amintea bine. O *chema Olivia? Sophia?* Unul din astea.

— OK, cere-ţi scuze! a spus Tocuri din Piele. Mark Souls e un om onorabil. Şi asta nu e imaginea de care am eu nevoie.

Da, vocea aceea îi aparţinea Alexandrei Souls, una dintre tinerele avocate pentru tranzacţii angajate de Sloane anul trecut. Grace o plăcea pe Alexandra. Iar Alexandra şi Olivia-sau-Sophia erau prietene din facultate, nu-i aşa?

Partea interesantă era: Grace nu auzise pe nimeni vorbind despre ceva *în afară* de moartea lui Bankole astăzi. Poate fetele astea erau prea tinere şi prea jos în ierarhie ca să le pese.

Sau poate credeau, pur şi simplu, că asta era vestea mai importantă.

Chiar *ar trebui* să verifice pe sub cabine.

— Crezi că partea asta e măcar adevărată? Chestia cu... fundul? a întrebat Olivia-Sophia, părând mai degrabă excitată decât scandalizată.

Alexandra a râs.

Vârfurile pantofilor Oliviei-Sophiei s-au întors cu faţa spre cabine.

— Ai adăugat numele cuiva? a întrebat ea.

Grace a auzit apa trasă la toaletă.

— Nu... Eu nu, spunea Alexandra.

Răspunsul părea ca o armă încărcată. Balamalele au scârţâit când Alexandra a ieşit din cabină.

— Dar tu?

Însă probabil că Alexandra se spăla pe mâini, pentru că robinetul le acoperea vocile. Apoi uscătorul de mâini.

Grace se freca la tâmplă. Încerca să pună lucrurile cap la cap. Alexandra şi Olivia-Sophia primiseră o foaie de calcul. Şi probabil conţinea un fel de listă. O listă cu bărbaţi mizerabili, spuseseră ele. Şi o pasau de la una la alta. O *discutau.* (Grace

începea să se prindă, dar câteva dintre noi văzuseră deja lista asta. Şi adăugaseră nume pe ea. Foloseam adrese false de e-mail, nume false de utilizator şi ne puneam unele pe altele în Cc de parcă se demodau mai repede decât indispensabilii întregi sau mânecile despicate.)

Deodată, zgomotul de la chiuvetă a încetat.

— Nu contează! spunea Alexandra. Tipul acela cu siguranţă a făcut ceva ca să enerveze pe cineva. Aşa că sunt sigură că o merită. Ar trebui să-şi piardă toţi slujbele.

Grace a tresărit. *Cum rămâne cu verificarea prealabilă,* s-a gândit ea, deşi s-a simţit imediat ca o mironosiţă de la Drept, ceea ce bănuia că şi fusese.

Alexandra şi Olivia-Sophia plecau, iar Grace nu a mai auzit restul discuţiei, doar murmurul vocilor întrerupte de uşa care s-a închis în urma lor, lăsând-o pe Grace cu o senzaţie de nelinişte drept companie.

Deşi, dacă se gândea mai bine, poate avea senzaţia asta dinainte.

4.

20 martie

Niciuna dintre noi nu avea timp. Pentru nimic, aparent. Dacă timpul ar fi fost o monedă, toate eram leftere. Uneori, vedeam o carte ce ajungea pe lista cu bestselleruri din *New York Times* cu un titlu promiţător precum *Eu ştiu cum face ea* sau *Copleşită.* Timp de câteva săptămâni, o treceam de la una la alta, încercând să folosim sfatul ca pe un plan de dietă nou şi la modă. Dar, pentru noi toate, erau – *cum spun învăţaţii?* – erau blocaje instituţionale.

În primul rând, lucram cu mai puţin timp decât bărbaţii din biroul nostru. Era o realitate. Treizeci de minute ca să-ţi usuci părul dimineaţa. Zece minute să-l îndrepţi şi să-l ondulezi. Cincisprezece minute pentru machiaj. Trei minute pentru bijuterii. Şaisprezece minute ca să-ţi alegi o ţinută. Patruzeci şi cinci de minute de exerciţii cardio seara, urmate de cincisprezece minute, câteodată, de exerciţii pentru abdomen. Dacă vă imaginaţi că inventăm toate astea, vă sugerăm să căutaţi rapid pozele de profil ale personalului de pe website-ul companiei ca să vedeţi ce vrem să spunem.

Existau şi economii de scară. Timpul era o resursă finită, aşadar cine trebuia să obţină cea mai mare parte din el? Cele dintre noi care erau mame aveau cel mai bun argument: *gândiţi-vă la copii!* Dar restul? Stăteam în birouri, ascultând ceasul biologic ticăind şi măsurând fiecare rendez-vous ratat, fiecare întâlnire întâmplătoare ratată, fiecare şansă ratată de a întâlni pe cineva cu care să vrei cu adevărat să devii mamă. Şi pe urmă – manevra cu momeala. Dacă deveneam soţii şi mame, valoarea timpului nostru creştea pe măsură ce cantitatea scădea.

Nu existau cheltuieli fixe deductibile. Poate decideam să renunţăm la felicitarea de Crăciun cu fotografii cu copiii îmbrăcaţi în costume ecosez şi să nu avem copii deloc. Dar mult prea des părea să fie o alegere pentru carieră, şi numai pentru carieră. O decizie tacită de a lăsa la uşă timpul liber, te rog şi

mulţumesc. Cineva ar trebui să ţină un curs de master despre complexitatea timpului nostru. Ne întrebăm dacă, cine ştie, o fi disponibilă Shonda Rhimes[2]?

Sloane se uita de prea multă vreme la ecranul calculatorului. Afară, soarele apusese. Conturul oraşului Dallas – cu sfera strălucitoare şi podurile suspendate sclipitoare – lăsa loc treptat panoului electronic ţipător, întins de la ciment la cer, al Hotelului Omni din oraş.

S-a frecat la ochi, nevrând să se mai gândească dacă lăsa dâre negre la colţuri. Când abia ieşise din facultatea de drept şi lucra la firmă, ar fi ştiut exact de câtă vreme cerceta formularul 8-K pentru îndosariere. Firmele de avocatură îi obligau pe avocaţi să-şi măsoare timpul în fragmente de şase minute. Dar asta se terminase deja de un deceniu şi două firme. Acum Sloane încă se trezea ţinând în tăcere un registru continuu al timpului ei:

1 oră mâncând supă pho

2 ore, mesaje cu Derek şi Abigail

1 oră citind website-uri de scandal

4,5 ore revizuind mostrele de comunicate de presă şi mostrele de tabele cu date pentru îndosarierile SEC

Telefonul i-a vibrat pe suportul de calculator. Era Derek. L-a ridicat la a doua vibraţie.

— Trăieşte!

Sloane adora felul în care suna vocea soţului ei. Îl vedea cu ochii minţii, sprijinit de insula din mijlocul bucătăriei, cu părul arămiu puţin cam lung pe la urechi, cu un tricou cu Nirvana subţiat de tot – acelaşi pe care îl purta în ziua în care se cunoscuseră şi pe care încă îi plăcea să-l fure o dată pe săptămână şi să-l poarte la culcare – întins pe umerii lui.

Avea patru apeluri ratate.

— Îmi pare rău, îmi pare rău! Sunt cea mai rea! Te-ai gândit să-ţi iei o soţie nouă?

Cu ani în urmă, Derek stabilise o regulă prin care Sloane să nu mai aibă voie să-şi ceară scuze pentru că-şi făcea meseria. Dar ea credea că era regula ei şi putea să o încalce.

— Nu-ţi face griji! a spus el cu un aer degajat.

---

[2] Producătoare americană de seriale de televiziune, cunoscută pentru serii de succes precum *Scandal* şi *Anatomia lui Grey* (n.tr.).

Nu că meseria lui nu era stresantă. Derek era profesor la gimnaziu şi băieţii preadolescenţi erau un coşmar. Dar era un altfel de stres şi oricum nu se aflau în nicio competiţie în privinţa stresului.

— Am sunat doar să văd ce faci. Ah, am trimis formularele lui Abigail pentru maratonul de săptămâna viitoare şi am predat cecul pentru recitalul ei de pian, ca să poţi să tai de pe lista ta două lucruri.

— Ştii cât îmi place să tai, a spus ea, aruncând o privire pe un rând din dosar pe care încercase să-l citească de trei ori.

Uitase cu desăvârşire de formulare.

— Mulţumesc.

A urmat o tăcere scurtă, destul cât să-şi amintească amândoi că se certaseră cu o seară în urmă. Cu cât trecea mai mult timp de când erau căsătoriţi, cu atât era mai uşor să pună „pauză” unei certe intense şi să o reia altă dată – de preferat, într-un moment care nu trecea de ora de culcare a lui Sloane. Dar acum venise din nou. Ca o mică vânătaie comună de care abia îşi mai amintea cum o căpătase.

— Ce face? a întrebat Sloane în acelaşi timp în care Derek a spus:

— Pare în regulă. Am stat cu ochii pe ea de când a ajuns acasă.

Cearta fusese din cauza lui Abigail. În ultima vreme, era mereu despre Abigail. Aproape îl auzea în gând pe Derek cum îi spunea *Nu a fost o ceartă, ci o discuţie în contradictoriu.* Bine, dar lui Sloane îi plăceau hiperbolele şi, când venea vorba despre fiica ei, se simţea îndreptăţită să le folosească.

A început în urmă cu două luni. Abigail devenise posacă. Nu se mai juca cu păpuşile. Sloane o rugase inofensiv să le strângă şi Abigail ţipase că – iar Sloane parafraza aici – că poate toată lumea ar fi mai fericită dacă Abigail era moartă.

Derek credea că Sloane exagera. El preda engleză la clasa a şaptea, ceea ce, dacă îl întrebai, însemna că deţinea monopolul pe expertiza dezvoltării din prima etapă a copilăriei. Însă Sloane deţinea monopolul în privinţa lui Abigail. A dus-o la un psiholog care a asigurat-o că etapa de „moarte şi a muri” era o parte perfect normală a dezvoltării în copilărie. „Ţi-am spus, Sloane. E perfect normal”, repetase Derek în drum spre casă ca şi cum avea şi el un doctorat în psihologie.

Însă câteva zile mai târziu Sloane a zărit mesajele apărând pe ecranul telefonului lui Abigail: *Otreapă! Târfă! Curvă!* Fiecare era ca un glonţ în piept. Nimeni nu i-a spus asta înainte să devină mamă. Că brusc imunitatea ta construită cu răbdare faţă de toate aceste *lucruri*, cum sunt jignirile şi concursurile de popularitate, avea să-şi ia tălpăşiţa în clipa în care cineva îţi transforma copilul într-o ţintă.

Scuturase telefonul în faţa lui Derek şi ţipase:

— E normal aşa ceva? Asta e *perfeeeeeeeect* normal, Derek?

Bineînţeles, nu fusese corect faţă de Derek, tatăl care ştia numele tuturor colegilor de clasă ai lui Abigail şi care aducea gogoşi pentru profesorii de la sala comună de clasă. Când a citit acele mesaje, a reacţionat atât de înfiorător de mult ca un tată, încât aproape a excitat-o.

Sloane a vrut să dea şcoala în judecată pentru ce se întâmplase. Măsură corectivă. Protecţie adecvată. Consecinţe legale, dacă nu voiau să o ia în serios. Însă şcoala era şi angajatorul lui Derek, ceea ce însemna că el voia ca ea „să fie drăguţă”. Folosise exact acele cuvinte.

Prezentaseră un front unit la întâlnire, iar Sloane l-a lăsat pe Derek să preia conducerea, aşa cum îi ceruse. Insistase, chiar. Nu a făcut-o să se simtă prea grozav.

La telefon, l-a auzit cum îşi scărpina bărbia aspră. Sloane a tastat în timpul pauzei, pentru că nu-şi permitea să n-o facă.

— Sloane, îmi pare rău, eu...

Auzind bătaia uşoară în uşă, s-a întors cu tot cu scaun. Ardie se sprijinea de cadrul uşii, cu sacoul albastru şi pantalonii mai şifonaţi decât de obicei.

— Derek, îmi cer scuze, dar trebuie să închid!

L-a auzit oftând şi a simţit un val de vinovăţie.

— Te iubesc!

— Nu munci prea mult! a spus el înainte să închidă.

Sloane ştia că el chiar o spunea în mod altruist, într-un fel de te-rog-să-nu-ai-o-cădere-nervoasă, aşa cum îi confisca deseori laptopul după ora unsprezece, pentru că citise că lumina albastră era dăunătoare pentru somn.

Sloane a pus telefonul în cealaltă parte a tastaturii.

— Stai de mult acolo?

Ardie s-a invitat înăuntru şi a pus mâinile pe spătarul scaunului pentru oaspeţi.

— Destul cât să văd că e cazul să mergi acasă.

I-a întins lui Sloane un dosar cu burduf, maroniu.

— Astea sunt recursurile la impozit pentru spaţiul de fabrică din Waco. Îmi pare rău, încă o chestie pe care să o cercetezi, ştiu. Dar, dacă te face să te simţi mai bine, eu nici n-am început să revizuiesc modelele de impozit pentru achiziţia cutiilor de cumpărături pe bază de abonament.

Sloane a lăsat dosarul pe birou. *Buf!* Se tot gândea să discute cu Ardie de vreo două săptămâni deja, de când îi era clar că micul secret pe care îl păstra pentru prietena ei – nu era *nimic* – devenea din ce în ce mai mult o problemă persistentă. Însă, ei bine, azi chiar nu era ziua potrivită ca să deschidă acea cutie a Pandorei. Bineînţeles, semăna vag cu o scuză, dar nu era. Mai degrabă era o strategie.

— Am auzit că cei de la vânzări şi-au luat liber toată ziua ca să jelească moartea lui Bankole, îţi vine să crezi? a spus Sloane în schimb.

Ardie a făcut ochii mari, într-un gest teatral.

— Ascultă, Sloane, nu trebuie să o iei aşa uşor! Sentimentele acelea de la douăzeci şi ceva de ani sunt *valide.*

Şi-a împreunat palmele ca la meditaţie.

— Nu poţi să te aştepţi să lucreze şi să simtă lucruri în acelaşi timp. *Să conduci* cu empatie, OK?

Unul dintre cele mai grozave lucruri la Ardie era că putea fi puţin răutăcioasă exact atunci când Sloane avea nevoie să fie aşa. Doctrina pe care Sloane o respecta cel mai mult era că femeile nu puteau fi prietene adevărate dacă nu erau dispuse să discute orice mizerie. Era un fel de frăţie de cruce, dar care nu implica nicio crestare a pielii cu cuţitul.

— Eu, ştii, îmi cer scuze *foarte* sincer!

Sloane şi-a pus mâna pe inimă şi a arătat cea mai bună căutătură încruntată şi bosumflată sau, cel puţin, spera că asta făcea. Abia începuse să facă tratament cu Botox – trecuse foarte puţin de patruzeci de ani, la urma urmei – şi nu era foarte sigură de felul în care arăta faţa ei în orice moment.

— Dacă ar fi deştepţi, ar încerca să-şi dea seama cine o să fie următorul director.

— Dacă ar fi deştepţi, şi-ar bate capul cu preţul opţiunilor lor pentru acţiuni.

— Crezi că o să aducă pe cineva din afară? a întrebat Sloane.

— Nu ştiu mai multe decât tine, dar ştii ce cred? Să aducă pe cineva din afară ar dura mult prea mult. În orice caz, a oftat ea, creşa lui Michael taxează un dolar pentru fiecare minut de întârziere peste program, ceea ce înseamnă că deja datorez...

S-a uitat la ceas.

— Un catralion de dolari.

— Credeam că te plătim ca să fii bună la mate!

— Da, aşa e. E o cifră corectă, te asigur...

S-au oprit brusc.

În cadrul uşii, Katherine era cu puloverul aşezat pe braţ. S-a uitat la cele două.

— Sloane, dacă nu te deranjează, m-am gândit să închei pentru seara asta.

A făcut un gest reţinut, dându-şi o şuviţă de păr după ureche. Ciudat, şi-a zis Sloane, pentru că părul lui Katherine era mult prea scurt să fie dat deoparte. Era ca şi cum duceai mâna după un membru pe care nu-l mai aveai.

În ciuda indignării ei prefăcute, Sloane aproape că uitase de *Katherine.* Nu ştiuse ce să facă în privinţa ei în prima zi. Katherine era frumuşică în felul acela care însemna că Sloane trebuia să-şi amintească să o placă. Pe măsură ce înainta în vârstă, cu atât se trezea că voia să-i displacă femeile tinere şi drăguţe. Era un impuls îngrozitor, însă unul pe care Sloane îl stăpânea cu îndârjire.

Sloane i-a arătat un zâmbet epuizat.

— O, da, te rog, mergi acasă, întoarce-te mâine şi aminteşte-mi cum sunt casele! Sunt drăguţe? Au paturi? Perne? Acolo îşi ţin oamenii pij...

S-a oprit. Văzuse ceva, o umbră lungă pe hol. S-a ridicat în picioarele desculţe şi s-a apropiat tiptil ca să se uite pe după Katherine.

— *Pândeşte* cineva în spatele tău? a întrebat ea.

Ames a băgat capul şi şi-a dres glasul.

— Nu, nu, doar eu.

I-a făcut semn lui Ardie cu mâna şi a dat din cap spre Sloane.

— I-am promis lui Katherine că o scot la un pahar, să-i urez bun venit în firmă, să o întreb câte ceva despre experienţa ei, chestii din astea.

Promis. Cuvântul răsuna în creierul lui Sloane. Suna atât de părintesc venind din partea lui Ames. Sloane ştia că ar fi trebuit

să spună ceva. Mintea i se mişca atât de greoi. Se întâmplaseră atât de multe azi. Desmond *murise* azi. De fapt, cu mai puţin de douăsprezece ore în urmă. Corpul său probabil abia se răcise şi acum Ames scotea femeia asta nouă – Katherine – la un pahar. Nu putea fi în regulă, nu-i aşa? Însă stăteau şi se uitau la ea, aşteptând, şi da, îl auzise bine pe Ames. Era sigură de asta. Ames o scotea pe Katherine la un pahar. În seara asta.

Amintirea a ieşit nechemată la suprafaţă.

Un avertisment tacit pe care Sloane îl primise de la mentorul ei, Elizabeth Moretti, la Jaxon Brockwell în ziua în care anunţase că avea o slujbă la Truviv. În cei doi ani petrecuţi la Jaxon, Elizabeth o luase deoparte exact de două ori cu expresia aceea pe faţă, cea care o evalua, cu subtextul care spunea: „Sunt mai mare decât tine, mai înţeleaptă şi am văzut nişte lucruri”. În ziua aceea, s-a uitat la Sloane şi a spus: *Ai grijă la Ames Garrett!* şi asta a fost tot.

În regulă. Ei bine, nu că i-ar fi fost de mare ajutor, fiindcă Sloane dăduse mâna cu încredere cu Ames în prima zi la Truviv, iar şase luni mai târziu şi-o trăgeau.

Acum Ames o privea. Ardie o privea. Iar Katherine se uita când la unul, când la altul, ca şi cum încerca să pună totul cap la cap. Sloane se uita la biroul ei. Telefoane pe care trebuia să le dea. E-mailuri pe care trebuia să le scrie. A închis ochii strâns, un semn că urma să facă ceva extraordinar de stupid.

— Grozavă idee! a spus ea. Îmi iau geanta.

Ames şi Katherine se holbau la ea. Ce mama dracului, doar nu era ca şi cum spusese că se duce la circ!

Ames părea amuzat.

— Credeam că eşti îngropată!

— Groapa o să fie aici şi când mă întorc.

Şi ea se putea bucura de amnezie temporară.

Ames a dat încet din cap.

— Grozav! a spus el. Ne vedem la lift, atunci!

A bătut cu palma de două ori în tocul uşii în treacăt, în timp ce el şi Katherine ieşeau.

Ardie s-a întors spre Sloane.

— Eşti sigură de chestia asta?

Sloane a ridicat ochii spre tavan, cu palmele întoarse în sus.

— Nu, normal că nu sunt sigură, Ardie.

— Atunci, vrei să-mi spui de ce...

— Ştii foarte bine de ce.

Ardie şi-a încrucişat braţele şi a ridicat o sprânceană, aşteptând.

— Nu ştiu, a continuat Sloane exasperată.

A arătat spre uşă şi a vorbit mai încet:

— Probabil aş vrea să împiedic măcelărirea mielului adus drept jertfă de data asta. Poate ai văzut-o ţopăind pe aici. Are vreun metru şi jumătate. Tunsoare scurtă. Faţă de păpuşă. Eşti mulţumită?

Şi-a luat geanta şi a pus-o pe umărul drept.

— E doar un pahar.

A ridicat apoi un deget spre faţa sceptică a lui Ardie.

— Unul, a cedat Ardie. Şi o să sun karma să-ţi pun o vorbă bună.

Sloane a închis ochii, extenuată. Simţea ridurile-fantomă cum se îngrămădeau la baza nasului. Ştia că, dacă o ruga sau doar insinua, Ardie ar fi mers cu ea, chit că trebuia să-şi ia copilul de la creşă. Sloane era norocoasă în privinţa asta.

— Venind din partea ta, a zis ea, ar însemna foarte mult.

A prins-o de încheietură pe prietena ei, vrând să mai rămână, încă păstrau în dulap o sticlă de gin băută pe jumătate, rămasă de ultima dată când trebuiseră să salveze o femeie de Ames Garrett. Numai că data trecută femeia fusese Sloane.

21/04 – 4:31 p.m.

Destinatar. Sloane Glover
Expeditor. [Blocat]

Otreapă!

Târfă!
Curvă!

5.

20 martie

Ce puţine cuvinte ne spuneam în lift! Păşeam înăuntru, mirosind proaspăt a şampon şi a apă de gură. Ridicarea lină resimţită în picioare, care ne trăgea în sus prin aer, conducându-ne la etajele noastre. De fiecare dată când se deschideau uşile, apărea un mic portal spre altă lume.

Am ajuns experte în a ne aranja în ordinea coborârii, în funcţie de etajul fiecăreia înainte să apăsăm măcar butonul. Marketing? Bun venit la cimitirul de la etajul opt format din foste majorete într-o stare de incertitudine, neştiind dacă să meargă mai departe la master. Şefa de la contractele de vânzări la etajul doisprezece? Îi zăream manichiura abia făcută tastând pe ecranul telefonului, cu poşeta de firmă agăţată pe un umăr şi anunţând că avea un an foarte bun. Poate o întrebam pe coordonatoarea de producţie de unde îşi cumpărase ochelarii noi. Sau făceam loc pentru femeia în costum negru care intra în spatele nostru şi apăsa hotărâtă butonul pentru etajul cincisprezece.

Dar ce ştiam cu adevărat unele despre altele? Eram separate de oţel şi schelărie. Universurile noastre păreau deconectate, ne intersectam uneori doar din pricina apropierii. Cel puţin aşa credeam.

Ar fi fost de ajuns să ciocănim la uşa lumii fiecăreia ca să descoperim cum se împleteau poveştile noastre, ţesând fire comune într-un ştreang pe care îl făceam chiar noi.

Cam asta s-a întâmplat când Rosalita şi Crystal, fata cea nouă, stăteau în faţa uşii unui birou de la etajul cincisprezece. Speriată, Crystal a şuierat:

— E cineva acolo!

S-a tras din faţa uşii de parcă o ardea. Rosalita a expirat încet, ceea ce nu i-a mascat în niciun fel enervarea, exact ce voia să transmită.

Era nouă şi jumătate seara. Rosalita şi Crystal lucraseră împreună pe etajele întunecoase, aspirând şi golind coşurile de

gunoi, ştergând suprafeţele şi înlocuind hârtia igienică. Ferestrele birourilor erau doar nişte găuri negre netede, căscate în spaţiu, în interior, becurile cu senzori din hol luminau doar spaţiul din birou în care munceau în acel moment cele două femei. După ce treceau mai departe, luminile se stingeau.

Luminile o deranjau înainte pe Rosalita. O făceau să se simtă în bătaia reflectoarelor, ţinută sub observaţie. Mai rău decât atât, uneori nişte becuri pâlpâiau la capătul unui coridor şi ea încremenea, iar inima îi bătea cu putere, aşteptându-se să apară cineva. Când nu apărea nimeni, tot trebuia să-şi termine traseul, dar întotdeauna se uita peste umăr la interval de câteva minute.

„Molii”, îi spusese cândva supraveghetorul. Asta fusese cu ani în urmă, când Rosalita a început prima dată ca femeie de serviciu, la câteva luni după ce unchiul ei le adusese pe ea şi pe sora ei într-o dubă asudată din Valley. La un moment dat, a lăsat alte griji să înlocuiască luminile.

— E în regulă! i-a spus Rosalita lui Crystal, făcând bife ordonate pe hârtia prinsă de clipboard, scriind că terminaseră birourile.

La şedinţa de la schimbul de tură, se bucurase să fie trimisă din nou la birourile ei obişnuite. Unul dintre directori murise şi în curând avea să fie nevoie să i se cureţe biroul. Rosalita nu voia să ia parte la asta.

— Oare să bat la uşă? a întrebat Crystal.

Rosalita a trecut pe lângă ea, a ciocănit de două ori în uşă şi, fără să aştepte răspuns, a intrat hotărâtă în biroul ocupat de la etajul al cincisprezecelea. A înhăţat coşurile de gunoi şi de reciclare, ducându-le înapoi în hol.

Aşa avea să înveţe fata cea nouă.

Rosalita aflase că secretul invizibilităţii nu era să mergi în vârful picioarelor peste tot. Asta nu făcea decât să atragă atenţia şi-i stânjenea pe toţi. Nu, secretul invizibilităţii era viteza şi fermitatea. Acele calităţi le permiteau celorlalţi să se relaxeze şi să-şi vadă de treburile lor ca şi cum nici nu erai acolo.

Rosalita a golit coşurile în tomberonul pe roţi. A înlocuit pungile de plastic şi a intrat din nou în birou. Femeia blondă a ridicat ochii din ecranul computerului.

— Cum vă merge în seara asta? a întrebat-o amabil pe Rosalita.

Rosalita a înlocuit coşurile din colţ şi şi-a scos mâinile înmănuşate.

A recunoscut-o pe femeia blondă, sprintenă. *Sloane Glover*, numele era scris pe plăcuţa argintie din faţa biroului. Îi amintea Rosalitei de o moderatoare de emisiuni, şlefuită şi strălucitoare. Era exact genul potrivit de femeie albă care să stârnească o furtună mediatică internaţională dacă ar fi fost să dispară.

— Bine, doamnă, a răspuns Rosalita. Dar dumneavoastră?

Femeia a oftat şi s-a lăsat pe spate în scaun.

— Cum se spune „de rahat” în spaniolă?

Rosalita a râs aspru, felul acela de hohotit născut dintr-o nefericire comună.

Deodată, Sloane a ridicat capul:

— Îmi pare rău. Doamne!

A clătinat din cap şi s-a apăsat pe tâmple. Azi nu părea prea sprintenă şi strălucitoare. Rosalita a remarcat că avea ochii roşii. Pe ecranul ei nu era ceva legat de muncă, ci un website de cumpărături.

— N-nu asta voiam să spun. Sunt o idioată! Ce lucru nepoliticos am spus! Să presupun, adică.

Sloane o privea pe Rosalita drept în ochi.

— A fost o seară lungă! Nu e o scuză.

A ridicat o mână ca şi cum voia să împiedice pe cineva s-o pocnească.

Rosalita a aşteptat răbdătoare până când femeia asta, Sloane, a terminat cu scuzele. Avea multe cuvinte de spus şi se părea că toate trebuiau să iasă în acelaşi timp.

— *De mierda,* a spus Rosalita.

— Poftim?!

— De rahat! *De mierda!*

Rosalita s-a încruntat, gândindu-se.

— Sau... *no vale mierda! De pura mierda!* Alegeţi ce vreţi.

A ridicat din umeri. Dacă ar fi trebuit să se simtă jignită de presupunerea lui Sloane, Rosalita nu înţelegea de ce. Avea părul negru şi ondulat şi piele arămie. Vorbea cu un accent pronunţat. În afară de asta, trăise în Guanajuato până la doisprezece ani. Desigur, erau şi momente când Rosalitei nu-i plăcea să i se ceară să vorbească în spaniolă – mai ales când cererea venea din partea bărbaţilor (un fetiş). Altminteri, nu se supăra, cum făceau fetele mai tinere. Era un consum prea mare de energie.

Sloane a zâmbit recunoscătoare.

— *De mierda? Î*ntr-adevăr. Mersi!

Din impuls, ochii lui Sloane s-au întors spre ecran şi apoi, amintindu-şi, înapoi la Rosalita. Zâmbetul ei şovăia.

— Îmi pare rău, s-a scuzat a doua oară în mai puţin de cinci minute.

Rosalita ştia când era lăsată să plece. Nu i-o lua în nume de rău lui Sloane, care arăta ca şi cum ar fi trebuit să plece acasă cu ore în urmă.

Întorcându-se în hol, a bifat căsuţa de lângă biroul lui Sloane Glover de pe clipboard.

— Du-te şi adu o sticlă de apă din frigider pentru doamna Glover! i-a spus lui Crystal. Mă ocup eu de următorul.

Crystal s-a supus. Era tânără şi probabil însărcinată, bănuia Rosalita, deşi o ascundea bine sub tricoul larg dat de firmă.

Rosalita împingea căruciorul de aprovizionare, încet şi metodic pe mochetă. Ceea ce ştia cu siguranţa omului care văzuse asta de prea multe ori până atunci era că în seara asta Sloane Glover era beată.

Ardie Valdez

Deci... cum a mers? Ce-ai aflat? Care-i treaba cu ea?

Grace Stanton

Cum a mers ce? Despre ce vorbim? Cine?

Ardie Valdez

Sloane a mers la un pahar cu Ames şi Katherine aseară. Katherine e femeia aceea care a stat ieri la şedinţă. Se pare că e nouă. A început ieri în firmă. Ames a angajat-o fără să discute cu Sloane. Clasic.

Grace Stanton

Scuze, nu ştiam nimic! La un pahar... cu Ames? Serios?

Sloane Glover

Scuze! Scuze! Sunt aici. Abia am ajuns la birou. În fine... Da, la un pahar cu Ames. Nimic deosebit. S-a comportat exemplar. Katherine. Este. Cu pedigri. Gândiţi-vă: spectacol canin Westminster. Dreptul la Harvard. Asociată la Frost Klein. Laude de la Boston. (De acolo şi pantofii?) Nu prea are „căldura sudistă”, dacă ştiţi la ce mă refer. Ar putea dura puţin să se dezgheţe. Totuşi, la dracu’, mă înec. Slavă Tinei Fey, e deşteaptă!

Ardie Valdez

Hei, ce fac toate secretarele adunate în jurul ecranului lui Beatrice? Ceva cu o foaie de calcul. Lucrează cineva la un proiect mare în Excel?

Grace Stanton

Nu ştiu, dar le-am auzit pe cele din primul an vorbind ieri despre o foaie de calcul. Ceva despre nişte afacerişti mizerabili din Dallas. Am uitat să vă spun. Are cineva un baton Clif Bar? Mor de foame.

Ardie Valdez

Nu, îmi pare rău. Dar am SunChips în birou. Poţi să te servești.

6.

21 martie

Căutam mereu bărbatul perfect. Chiar şi acelea dintre noi care nu eram înscrise pentru experienţa tradiţională, hetero-normativă, eram fascinate de căutarea antropologică a acestuia, cum ai căuta unicorni. Căsătorite sau singure, ori îl căutam, ori încercam să-l modelăm din cel pe care-l aveam deja. Acest specimen perfect trebuia să aibă următoarele trăsături esenţiale: împărţea mâncarea cu tine şi mereu comanda desert. Când îi recomandam o carte, o cumpăra fără să se întâlnească mai întâi cu vreun prieten ca să-i confirme sugestia noastră. Ştia cum să pună în bagaj geanta cu scutece fără să i se spună. Era un domn sudist cu mama de pe Coasta de Est care avea grijă de sensibilităţile lui progresiste tăcute. Spunea „Te iubesc” după două luni şi jumătate. Nu se îmbăta. Ştia să-şi calculeze impozitul. Nu se îndoia niciodată de idealurile noastre feministe când refuzam să stâlcim gândaci sau să schimbăm uleiul. Nu se aşeza ca să se încalţe. Avea destui bani pentru pensie. Îşi dorea cu vehemenţă hormoni masculini anticoncepţionali. Îl deranja puţin ideea de femei epilate în zona pubiană, dar nu într-atât încât să ia o atitudine clară în privinţa asta. Considera că Mindy Kaling era nostimă. Îi plăceau pernuţele decorative. Nu-i păsa dacă făceam mai mulţi bani decât el. Îi plăceau femeile de vârsta lui.

Eram rezonabile şi iraţionale, cinice şi naive, dar întotdeauna, întotdeauna, eram la vânătoare.

Bineînţeles, povestea asta nu este despre bărbaţi perfecţi, însă Ardie Valdez, din păcate, încă nu ştia asta atunci când, a doua zi după moartea prematură a lui Desmond, ecranul telefonului ei s-a luminat: o notificare de la o aplicaţie de întâlniri amoroase.

Isuse, chestia asta încă o speria! Telefonul ei vibra atât de mult, încât îşi dorea să fi economisit banii de pe jucăria sexuală de după divorţ şi să aştepte să-i vibreze telefonul.

Ardie s-a uitat la ecran:

Ai 1 mesaj nou. Eşti focoasă!

Era chiar şi o iconiţă cu un „foc” lângă mesaj, ca şi cum aplicaţia era creată special ca să-i amintească lui Ardie că era prea bătrână să-şi mai dea *întâlniri.* Acum era lumea emoji, iar Ardie doar trăia în ea.

Ardie începuse la Truviv cu optsprezece luni înaintea lui Sloane. Aceeaşi Ardie sceptică, greu de impresionat, dar cu haine mult mai bune. Lui Sloane îi plăcea să le spună oamenilor că, dacă n-ar fi fost fusta ruptă a lui Sloane şi trusa de cusut pentru urgenţe a lui Ardie, nu s-ar fi împrietenit niciodată. Însă Ardie ştia că nu era adevărat. De fapt, Sloane se pricepea foarte bine să-şi aleagă prietenele, iar Ardie a descoperit în scurtă vreme că Sloane păstra mereu o trusă de cusut în sertarul propriului birou. Ardie nu-i spusese niciodată că ştia despre asta.

Viaţa era mai luminoasă atunci, recunoştea măcar atâta lucru. Plină de posibilităţi şi anecdote caraghioase. Înainte să devină această Ardie nouă, o divorţată de patruzeci şi doi de ani.

Anul trecut, la coada de la Starbucks, Ardie a prins în sfârşit curaj să-i spună lui Sloane că-şi părăsea soţul, pe Tony. *Altă femeie se culcă cu soţul meu*, spusese ea, în stilul ei sarcastic. *Aşa că presupun că acum e al ei.*

Sloane s-a năpustit furioasă în numele ei. *Cum a putut Tony să facă aşa ceva? Cum rămâne cu Michael? Cum rămâne cu casa?*

Ardie doar se întorsese spre ea, întinzându-i un latte cu vanilie şi spunându-i un singur cuvânt: *Nu.*

Subtextul era limpede: nu, nu tu, *tu* să nu începi.

Lucrurile au fost delicate între ele o perioadă scurtă după aceea.

Ştia de ani buni despre Sloane şi Ames. Ea nu era ca Sloane. Pentru Ardie, cea mai bună prietenă era o persoană, nu un strat. Nu avea cea mai bună prietenă din liceu, cea mai bună prietenă din facultate, cea mai bună prietenă de la Drept, cea mai bună prietenă de la creşă şi cea mai bună prietenă de la *serviciu,* porecla aleasă pentru Ardie când Sloane vorbea cu celelalte prietene ale ei cele mai bune. Şi cu o singură silabă – *nu* – Ardie îi spusese singurei sale prietene că nu, trebuia să se oprească, nu, nu aveau să vorbească despre asta, nu, nu avea voie să se

lamenteze despre ce om mizerabil s-a dovedit a fi soţul lui Ardie.

Pentru că, aşa cum ştiau amândouă, şi Sloane fusese cealaltă femeie. Cu alt bărbat, desigur, dar ce mai conta? Asta *era* o categorie. Un strat, de fapt. Şi era vinovată prin asociere.

Era uimitor cum, chiar şi acum, chiar şi în intimitatea minţii ei, Ardie trecea peste rolul ei în poveste. Secretul care era îngropat atât de adânc încât nu-i făcea pulsul să crească decât puţin când trecea amintirea în revistă. Un spaţiu gol. O minciună.

Dar ce mai conta acum? Trecuseră peste asta. Ce-a fost a fost cu gin, cum s-ar spune. De fapt, acum şase săptămâni, Sloane a insistat ca Ardie să se înscrie pe Match.com şi Ardie, conform obiceiului, i-a făcut pe plac. Ba chiar a lăsat-o pe Sloane să-i scrie profilul într-o seară după program şi, dimineaţă, Sloane i l-a prezentat de parcă îi dezvăluia o maşină nouă pe alee. „Derek mi-a spus că sunt prea insistentă”. Sloane vorbea prea repede, descriind felul în care completase profilul lângă soţul ei în pat. „Dar ce ştie el? E aşa de bărbat!” (Şi ce ştiau *bărbaţii* despre peţit, apropo? Pentru noi, era un sport olimpic, în timp ce ei acumulau prieteni singuri de parcă îi depozitau pentru apocalipsă.)

Pe Ardie nu a lăsat-o inima să-i spună lui Sloane că nimeni nu mai folosea Match.com şi că ea folosea deja trei aplicaţii de întâlniri în mod regulat. Dar aprecia intervenţia lui Sloane în viaţa ei amoroasă nouă – încă părea nouă, chiar şi la paisprezece luni după divorţ – mai mult decât lăsa să se înţeleagă. Era bine să afli părerea unei prietene.

Ardie a făcut loc pentru telefon pe birou. Iconiţa cu bărbatul care îi trimisese e-mail părea promiţătoare. Şi-a simţit inima în gât. Îi plăcea partea asta. Era ca şi cum deschidea un cadouaş.

> Bună! Numele meu e Colby. Sunt un tip simplu. Îmi place pescuitul şi port doar blugi, dar jur că am o slujbă. Vând granit, piatră şi alte soiuri de materiale pentru renovarea locuinţelor. Sună foarte plictisitor, aşa că ştii că nu pot să inventez toate astea. În weekend, merg cu câinele la plimbare în jurul Lacului White Rock şi mă uit la diferite seriale pe Netflix. Am fost însurat o dată. N-am copii, din păcate.
>
> Dă-mi de ştire dacă vrei să ne întâlnim.

Numai bine,

Colby

P.S. BD, AFG.

Ardie a citit de două ori mesajul cap-coadă. Nu era atrasă de obicei de „tipii de la ţară”, însă aprecia tonul direct al lui Colby. Şi nu se putea imagina învăţând cum să pescuiască? Nu i-ar plăcea lui Michael aşa ceva?

Nu ştia ce însemnau literele din post-scriptum. În zilele astea, întâlnirile online aveau practic propriul limbaj. A tastat primul acronim în bara de căutare: BD.

Răspunsul a venit repede: bine dotat.

Ardie a lăsat capul în jos. *Cât de aproape, Colby, cât de aproape!* Senzaţia de dezamăgire era prea puternică. Oricât de mult le plăcea ei şi lui Sloane să-i ia peste picior pe cei din generaţia milenară, întâlnirile online o învăţaseră pe Ardie că oamenii mai tineri aveau un fel straniu de rezistenţă: indiferenţi la unele lucruri, dar complet deschişi şi vulnerabili la aproape toate celelalte.

A tastat al doilea acronim în browser: AFG.

Admirator al Femeilor Grase.

Ardie a strâns din buze. S-a uitat în jos la colăcelul de piele care ieşea peste betelia pantalonilor şi apoi, ca referinţă, la propria poză de profil.

Nu o deranja ideea că era grasă. O deranja că nu o ştia, ca şi cum propriul ei corp s-ar fi schimbat pe furiş fără ca ea să observe, pentru că era, în ansamblu, singură, fără ca cineva să urmărească asemenea schimbări în afară de ea. Şi ceea ce nu părea corect, ceea ce părea oribil de crud, era că Ardie trecuse deja prin toate ritualurile chinuitoare ale întâlnirilor la douăzeci şi ceva de ani, croindu-şi drum prin mulţimea de bărbaţi care veneau şi plecau. Îşi alesese omul şi el o alesese pe ea şi asta trebuia să însemne că nu mai trebuia să-şi bată vreodată capul dacă era bine sau rău să fii grasă, întrucât pentru cineva, pentru acel cineva, era în regulă. Ea era în regulă. Până când nu a mai fost.

Ardie a închis ochii. A încercat să blocheze totul. Dar gândurile erau deja acolo, pătrunzând ca ceaţa printr-o plasă la geam.

Îi era dor de soţul ei. Sau îi era dor să fie măritată. Nu era sigură că-şi mai dădea seama de diferenţă. Lui Ardie îi era dor să vorbească cu el când el făcea duş. Îi era dor să se uite la televizor amândoi. Îi era dor să-i ofere singurului om din lume căruia îi păsa la fel de mult ca ei o relatare chinuitor de detaliată despre toate lucrurile mici, amuzante şi uluitoare pe care le făcuse Michael în ziua aceea. Îi era dor să se trezească în toiul nopţii lângă o umflătură în patul ei.

Pur şi simplu, îi era dor.

∵

Bucătăria biroului avea finisaje elegante, abia renovată cu pereţi verde-mat şi borduri de piatră, cu electrocasnice lucioase din oţel inoxidabil pe care Ardie n-ar fi cheltuit bani pentru propria ei casă. Ca firmă, Truviv avea un fel de complex psihologic. După spusele localnicilor, era o companie grozavă, dar una care ar fi fost mai grozavă în Austin sau Portland, de exemplu. Avea o sală de sport frumoasă, dar nu ostentativă, cu o varietate sănătoasă de şedinţe de grup. Era o firmă de echipamente sportive, la urma urmei. Cultiva o senzaţie tăcută de sănătate şi rafinament, interzicând fumatul în afara clădirii (fumătorii trebuiau să urce la unul dintre balcoane – aveau de păstrat o imagine) şi încurajându-i pe bărbaţi să poarte cămăşi *dri-fit*[3] pe sub costume. Sportiv, dar demn, în Dallas, unde nimeni nu o luase razna după nebunia batoanelor cu cereale şi a meselor de fotbal ca la companiile tehnologice cu birouri *open space.*

Ardie a ales o cană de ceramică din dulap. Anul trecut, compania actualizase şi maşinile Keurig, aşa că a ales o capsulă cu aromă de arahide şi a pus-o în aparat. (O, cum ne mai plăceau lucrurile gratuite precum K-Cups şi dezinfectantele pentru mâini şi cum îi mulţumea lui Dumnezeu pentru poşetele în care să le îndesăm!) Acasă, lui Michael îi plăcea să umble la Keurig. Avea să împlinească patru ani peste două săptămâni, iar ea „descărca” imagini de la petreceri aniversare cu supereroi şi se întreba dacă era genul de mamă care făcea oraşe false din cutii de carton. Noua soţie a fostului ei soţ, Braylee, era exact acel gen de persoană.

Ce fel de nume era Braylee, la urma urmei? Nici măcar nu era prea tânără. Treizeci şi nouă de ani. Ca soţia abandonată. Ardie

[3] Material care permite evacuarea transpiraţiei (n.tr.).

se simţea îndreptăţită să o ia în râs pe noua soţie ca o iepuroaică prostuţă a fostului ei. Braylee lucra cu capital privat şi nu era tânără sau proastă, ceea ce o făcea cu atât mai enervantă.

Braylee avea să vină la petrecerea aniversară.

Ardie păstra o vagă speranţă că va găsi un partener pentru petrecerea lui Michael înainte să vină ziua cu pricina. Un partener! La ziua de naştere a fiului ei!

În timp ce maşina Keurig mârâia trezită la viaţă, Ardie a văzut-o pe Katherine intrând în bucătărie. Avea o postură impecabilă. Postura impecabilă era necesară când alegeai o tunsoare scurtă? Ardie şi-a folosit zâmbetul politicos de birou şi i-a făcut din mână.

— Cum te acomodezi?

Lumina alb-albastră a frigiderului a luminat obrajii şi nasul lui Katherine.

— Păi... bine. Mersi!

Katherine s-a întins şi a luat o cola zero.

— E diferit, cred, a răspuns ea.

— Sunt convinsă!

Ardie abia dacă îşi mai amintea de o vreme când nu lucrase la Truviv. Chiar şi la drept ştiuse că voia să treacă de la o firmă la o companie internă cât mai repede posibil. Orele taxabile nu erau pentru ea.

— Schimbarea poate fi un lucru bun, a spus ea. Măcar pentru bucătăria TexMex.

— Poate.

— Şi spune, ai copii? a întrebat Ardie.

Oamenii puteau fi bădărani la muncă, dar, dacă îi puneai să vorbească despre copii, deveneau brusc umani.

Katherine a început să deschidă sertarele în bucătărie, căutând ceva anume, Ardie nu ştia ce. S-a oprit.

— Ai voie să mă întrebi aşa ceva?

— Eu... aşa cred, da.

— Atunci, nu! Nu am!

Katherine a găsit un şerveţel de hârtie, l-a înfăşurat în jurul cănii de aluminiu şi a împins sertarul la loc cu şoldul.

— Nu sunt nici măritată.

Cea mai vagă umbră de zâmbet.

Ardie şi-a dres glasul.

— Nici eu, a spus ea. Aşa că rămân doar religia şi orientarea sexuală de discutat, nu?

Katherine a mijit ochii şi a râs delicat, apoi şi-a lipit degetele mari de cap.

— Au, scuze!

A clătinat din cap, chipurile, jenată.

Uşa s-a deschis în spatele ei, urmată de sunetul pantofilor bărbăteşti, un *târşâit* pe gresie, punctat din când în când de bătaia uşoară a unui toc.

— Doamnelor!

Ames a trecut pe lângă Ardie, îndreptându-se spre bolul mare cu biscuiţi în formă de animale de pe blatul opus. Ardie avea tendinţa să observe cele mai banale aspecte umane ale lui Ames Garrett. Ca smocurile de păr cărunt care creşteau pe dosul palmelor lui. Sau faldul de piele moale dintre falcă şi gât.

— Ţi-a plăcut la Savor? Grozav loc, nu? a întrebat-o pe Katherine, dând capul pe spate ca să-şi îndese în gura deschisă unul dintre biscuiţii în formă de tigru, elefant sau leu. Ardie! a spus el în chip de salut. Chiar îl cunosc pe proprietar.

Mesteca, uitându-se din nou la Katherine.

— Da, mersi pentru ieşire! a răspuns Katherine. A fost frumos din partea ta că ţi-ai făcut timp!

Zgomotul mestecatului lui Ames era prea puternic între ei trei.

— Încă nu ştiu niciunul dintre locurile grozave, a terminat ea cu o mişcare politicoasă din cap.

Sloane avea dreptate, bineînţeles. Katherine nu era caldă sau veselă din fire. Părea o femeie care încearcă să fie luată în serios. Era o problemă pentru femei tinere şi frumoase, după cum descoperise Ardie, această căutare a unui loc în afară de înfăţişarea plăcută, în timp ce voiau totuşi să profite de ea.

— Stai aproape de mine, puştoaico!

O explozie de riduri s-a întins în coada ochilor lui Ames.

— Simte-te liberă să treci pe la biroul meu după-amiază! Putem discuta paşii următori. Putem chiar să discutăm despre echipa aia de achiziţii în care voiai să intri, ce zici de asta?

Apoi:

— Cafeaua ta e gata, i-a zis el lui Ardie, luând o cola din frigider.

A trecut din nou *şâşâind* pe lângă ea, oprindu-se o fracţiune de secundă.

— Să nu crezi decât lucrurile frumoase pe care ţi le spune ea despre mine, Katherine.

Iar râsul lui a rămas încă o secundă în încăpere după ce s-a închis uşa după el.

Ardie s-a uitat din nou la cafetieră, folosind expertiza ei considerabilă în arta de a părea nederanjată. Ames lăsa înţepături vizibile pe suprafaţa pielii lui Ardie şi un vid de tăcere în urma lui.

— Ei bine, a spus ea făcând un efort conştient să o umple şi să-şi recapete senzaţia de echilibru. Dacă ai nevoie de ceva, să nu eziţi!

Ardie s-a întors să plece, lăsând în spate o panglică de abur din cana de cafea. Când ajungea deja la uşă, Katherine a oprit-o.

— De fapt, Advil? a întrebat Katherine. Scuze, cred că mă paşte o migrenă, de fapt. Le am câteodată. Din... întâmplare, ştii dacă sunt calmante pe-aici?

Ardie s-a îmbunat. Şi ea avea migrene în adolescenţă. Experienţe cumplite. Abia era în stare să funcţioneze. Deşi era posibil, acum când se gândea la asta, să fi fost mai mult de un pahar azi-noapte? Sloane nu-i trimisese mesaj când s-a întors la birou şi Ardie adormise înainte să-şi amintească să verifice.

Sloane promisese că avea să fie unul singur.

S-a uitat cu atenţie la Katherine.

— Dulapul de sus din stânga!

A arătat cu degetul şi Katherine a dus degetele la tâmplă şi a respirat adânc, uşurată.

Ardie a urmărit-o o clipă, expresia ei chinuită când răsucea capacul cu protecţie pentru copii de la sticluţa cu Advil.

— Katherine! a spus ea, simţind brusc o nevoie presantă să o acapareze înainte să apuce Ames să o facă. Weekendul viitor dau o petrecere aniversară pentru fiul meu de patru ani. Sloane şi Grace vor fi acolo. Vrei să vii?

TRANSCRIEREA DEPOZIŢIEI

Dra Sharpe: Vă rog să vă spuneţi numele!
Pârâta 2: Adriana Valdez.
Dra Sharpe: De cât timp lucraţi în companie, domnişoară Valdez?
Pârâta 2: Lucrez la Truviv de aproape doisprezece ani.
Dra Sharpe: Impresionant! De cât timp o cunoşteaţi pe Katherine Bell înainte de incident?
Pârâta 2: Cam de două luni, cred.
Dra Sharpe: Ce impresie v-a făcut domnişoara Bell când v-aţi cunoscut?
Pârâta 2: Era destul de plăcută. Părea deşteaptă, tânără, motivată. Nu era genul foarte cald şi vesel, dar nici eu nu sunt aşa. Mi s-a părut că o înţeleg.
Dra Sharpe: Aţi spune că în decursul celor două luni v-aţi împrietenit cu domnişoara Bell?
Pârâta 2: Nu sunt sigură dacă aş spune asta sau nu.
Dra Sharpe: Puteţi dezvolta puţin?
Pârâta 2: Credeam că ne-am împrietenit atunci. Cu toate astea, între timp au ieşit la lumină nişte lucruri.
Dra Sharpe: Puteţi specifica?
Pârâta 2: Bine. Katherine a minţit.

7.

21 martie

Era ora prânzului şi Sloane era cât pe ce să întârzie la şedinţa de antrenament cu Oksana, la parter. A trecut pe la birou ca să-şi ia geanta de sport şi dosarele pe care avusese de gând toată dimineaţa să i le dea lui Katherine. Când ieşiseră la un pahar, Katherine păruse dornică, de parcă nu se putea gândi la nimic *în afară* de muncă. Voia să analizeze detaliile contractelor la care lucrase Sloane, felul în care Sloane îşi începuse cariera, structura legală a corporaţiei. Katherine îl întrebase şi pe Ames aceleaşi lucruri şi el se bucurase de ocazia de a-şi spune poveştile de război despre tranzacţiile cu şanse mici de izbândă pe care le încheiase în ultima repriză.

Vreau să fiu ca tine! Oare Katherine chiar spusese asta, în timp ce Sloane lua câteva bomboane mentolate de pe pupitrul chelneriţei la ieşire? Băuseră două, poate trei pahare. De ce fusese de acord să bea atât de multe? Ames avea efectul ăsta asupra ei. Iar faţa lui Katherine fusese aproape de a ei, în expectativă. Poate că Sloane auzise greşit; nu voia să o roage să repete complimentul acela. Şi, ei bine...

Biroul lui Katherine era gol acum şi creierul lui Sloane părea fragil. S-a oprit în dreptul peretelui de sticlă din faţa biroului lui Grace. Sticla, de care birourile din colţ erau scutite în mod convenabil, era menită să facă toată clădirea să pară că are un concept mai deschis, dar intenţia era, de fapt, să reducă intimitatea. Uşa lui Grace se afla la doar câţiva paşi de a lui Katherine.

Sloane a bătut în uşă.

— Ai văzut-o pe Katherine? a întrebat ea.

Grace a ridicat privirea.

— Hm?

Pielea lui Grace părea puţin cenuşie de când se întorsese din concediul de maternitate, de parcă fusese bolnavă sau trăia într-un buncăr subteran. Nu că Sloane ar fi spus vreodată ceva. O dată, trebuise să-i explice lui Derek că a spune unei femei că

arată „obosită” era ca şi când i-ai spune că arată îngrozitor. Pur şi simplu, nu o face.

— E cu Ames.

Grace s-a întors la tastat.

— Ce face Abigail?

Sloane s-a uitat de-a lungul coridorului la uşa închisă a lui Ames, Katherine fiind în spatele ei.

Făcând ce? A clătinat din cap, frustrată. Nu era nimic. Ames era şeful ei. *Al lor.* Al tuturor avocaţilor din departamentul juridic. Pe de altă parte, Sloane ştia ce se putea întâmpla cu Ames în spatele uşilor închise.

S-a pitit înapoi în biroul lui Grace.

— Îmi pare rău, ce-ai spus? s-a întors Sloane spre ea.

— Am întrebat ce face Abigail.

Sloane fusese puţin precaută în privinţa lui Abigail în ultima vreme. *Ei bine, Grace,* îşi imagina ea că spune, *azi-dimineaţă a dat ochii peste cap la mine pentru prima dată. Şi încă pe deasupra unui castron cu terci de ovăz. La mine, dacă-ţi vine să crezi! La mama ei superfaină, superdistractivă!* Iar Grace ar râde cu bunăvoinţă şi ar spune: O, *Doamne, cresc atât de repede, nu-i aşa?* Numai că nu era aşa, pentru că Abigail nu creştea repede. Creştea încet. Uneori, dureros de încet, aşa părea. Nu a mers până la optsprezece luni. La zece ani, încă îi plăcea să se uite pe Canalul Disney şi să ţeasă pe un minirăzboi mănuşi pentru cuptor. Avea tendinţa să fie visătoare şi îi plăcea să se ghemuiască pe pământ să împingă gândacii cu beţe. Iar Sloane trebuia pur şi simplu să *creadă* că această Abigail nouă şi bosumflată a ales să apară imediat după Incidentele de la şcoală, acele mesaje urâte şi răutăcioase, prin – *ce?* – coincidenţă?

Exagera, asta era ceea ce voiau oamenii să-i spună în faţă. Poate că aşa era. Asta era problema când erai părinte, nu-i aşa? Toate şcolile de gândire care pluteau în jur – *Opriţi bullying*-ul! *Pregătiţi-vă copiii pentru agresori! Siropul de porumb bogat în fructoză vă va omorî la propriu copilul în somn!* – şi se părea că trebuia să iei un gând de pe cer şi să mergi mai departe.

Poate i-ar fi spus toate astea lui Grace, dar s-a oprit brusc. De Grace Stanton nu se luase nimeni vreodată. Fusese o regină a frumuseţii autentică în gimnaziu. Şi, cu toate că Grace era blândă, să-i spună lui Grace, mai ales, despre Abigail i se părea

o trădare faţă de fiica ei. Nu putea suporta gândul că, doar pentru o clipă, chiar dacă era doar în mintea ei, Grace ar fi putut să aibă o părere proastă despre Abigail.

— E foarte bine! Cântă *Marşul lui Bach în Re Major* pentru recitalul de pian săptămâna viitoare.

Sau era Marşul lui Beetboven în Sol Major?

— În fine, am o programare.

S-a întors să plece şi a ezitat.

— A, da, ai primit şi tu foaia de calcul?

Grace s-a frecat la ochi şi a clipit.

— N-a apărut nimic în cutia mea poştală.

A căscat.

— Dar am uitat să întreb.

— Nici la mine nu a apărut.

— Poate nu suntem suficient de grozave! Poate suntem prea bătrâne!

— Muşcă-ţi limba! a spus Sloane. Anunţ-o pe Katherine că o caut, bine? Are hârtiile pe birou. O rog să le analizeze cu comentarii.

Grace a strâns din buze şi a salutat milităreşte, dar chiar şi braţul ei întins părea ofilit. Sloane şi-a făcut o notă mentală să vadă ce face Grace, doar ca prietenă. La urma urmei, Sloane era naşa Emmei Kate. Ar trebui să-i spună lui Grace că abia aştepta să miroasă din nou răsuflarea Emmei Kate. Înainte să crească prea mare şi să-i dea dinţii. Sau să dea ochii peste cap.

Dar Sloane ştia că nu era în stare să-şi păstreze notiţele mentale. Viaţa ei era ca sticlele de apă goale care se rostogoleau pe podeaua unei maşini scumpe. Corespondenţa nedeschisă pe blaturile din bucătărie. Biletele de mulţumire scrise, dar rămase netrimise. În adâncul sufletului, trecea deja mai departe, adăugând acea notiţă mentală la resturile de sarcini neterminate ce trebuiau reciclate în stres pe fundal, unde aveau să servească drept combustibil pentru crizele inexplicabile şi haotice de insomnie, de acnee în barbă şi de balonare.

∵

Sala de gimnastică de la Truviv, un spaţiu plictisitor cu o pistă interioară, cu aparate de ultimă generaţie şi saltele viu colorate, se afla la etajul opt al clădirii, de unde ne putea batjocori când treceam de lift. Uram sala de gimnastică! O iubeam! Acolo ne

refugiam. O evitam. Aveam relaţii complicate cu corpurile noastre, deşi insistam totodată că le iubeam necondiţionat. Eram sigure că aveam lucruri mai bune, mai importante de făcut decât să ne batem capul cu ele, însă corpurile zvelte de la yoga ale mamelor îmbrăcate în Lululemon de la spaţiul de preluare a copiilor de la şcoală ne luau peste picior. Siluetele lor sugerau băuturi din pir, cluburi de tenis şi băi de şezut, cu aburi. Ni se părea că sunt inspiratoare.

Aşa că transpiram pe aparatele eliptice şi cu greutăţile de cinci kilograme, apropiindu-ne de trupurile pe care ne spuneam că suntem prea evoluate să ni le dorim. Ştiam că bărbaţii ne privesc în pantalonii de yoga, ştiam că ei credeau că de asta purtam pantalonii de yoga. Ne prefăceam că nu observăm senzaţia dată de ochii care alunecau peste noi. Dacă auzeam „îmi place silueta ta” de la un coleg care se juca cu playlist-urile lui timp de zece minute între seriile de exerciţii, ei bine, poate îi dădeam în cap cu o ganteră.

Sloane a trecut cartela peste tastatură şi uşa de la vestiar s-a deschis cu un clic. O buclă nesfârşită de reluări ale emisiunii *Keeping Up With the Kardashians* rula pe televizorul cu ecran plat de deasupra chiuvetelor.

Sloane şi-a scos fusta neagră cu tiv de dantelă şi a agăţat-o în interiorul vestiarului de sus. Derek îi făcuse un compliment în dimineaţa aceea, trecându-şi mâinile peste şoldurile ei în timp ce se spăla pe dinţi. Apoi făcuseră sex plăcut, de oameni căsătoriţi – rapid, satisfăcător şi la obiect – pentru că fiecare trăgea cu urechea după Abigail. Sloane a avut orgasm şi a lăsat-o pe Abigail la repetiţie cu formaţia înainte de ora opt dimineaţa.

— Sloane!

S-a întors când şi-a auzit numele.

Femeia în prosop şi şlapi care mergea spre ea era soţia lui Ames, Bobbi Garrett. Bobbi avea o voce aspră şi accentul sudist autentic al unei persoane din Oklahoma, mai degrabă decât din Texas. Era casnică şi mamă de gemeni, doi băieţi, ceea ce-i umplea timpul cu sarcini de femeie binevoitoare în care aduna sume mari de bani pentru cauze vrednice şi-i făcea pe oamenii ca Sloane să se simtă groaznic pentru că se fereau de spectacolul plictisitor al evenimentelor sociale de caritate.

— Am venit să mă întâlnesc cu Ames la prânz şi m-a lăsat să fac un antrenament scurt.

Pielea ei era roşie şi pătată ca a celui care a făcut un duş răcoritor după un antrenament asiduu.

— Ce mai faci *tu,* păpuşă?

Bobbi a atins-o uşor în braţ.

— Eh, ştii tu, rezist cum pot!

Sloane vorbea ca un robot. Un robot monoton. Însă nu ştia cum altfel să vorbească cu Bobbi; de fiecare dată când Sloane o vedea pe Bobbi, era transportată către o imagine cu Ames fără cămaşă, deasupra ei, cu şoldurile apăsate pe ale ei. Şi o copleşea imediat ruşinea urmată de ceva mai subtil. Simţea minciunile adunate între ea şi Bobbi cum se zbăteau să iasă la suprafaţă.

— Te pune soţul meu să munceşti prea mult?

Bobbi se uita la Sloane cu o privire îngrijorată.

— Jur că o să mă iau de omul ăla! Tu ai soţ şi copii şi, Doamne, ştii cum sunt bărbaţii. Trebuie să le tot *aminteşti.*

Erau şi alte femei în vestiar. Femei care călcau desculţe în jurul lor, cântărindu-se, vârându-şi cerceii înapoi în ureche. Însă Bobbi nu intuia protocolul nerostit al locurilor comune de la serviciu. Sloane a mulţumit în gând afurisitei de familii Kardashian că tot sporovăiau pe fundal.

— Nu, nu, e doar o perioadă aglomerată, a spus Sloane, îmbrăcând pantalonii scurţi de alergat cu marca Truviv. Nu e vina lui Ames, pe cuvânt!

Niciodată nu era vina lui Ames. Dacă exista vreodată o problemă la serviciu, Sloane era, după el, „iraţională”, „hipersensibilă”, „ridicolă” şi, o dată, chiar „hormonală”. Ciudat cum cuvintele astea nu apăruseră niciodată înainte să se culce cu el.

Bobbi a dus mâna la gură. Unghiile ei erau perfect vopsite într-un roşu ca cireaşa.

— Desmond, a spus ea, prinzând-o pe Sloane de antebraţ.

Bobbi a închis ochii şi a clătinat din cap complet uluită.

— Nu pot să cred că nu mai e! Eşti în regulă?

— Da, chiar sunt.

— Bine. Cercul meu de studiu al Bibliei s-a întrunit aseară, din pură coincidenţă, şi ne-am rugat pentru familia acelui bărbat drăguţ.

Sloane încerca în dimineaţa asta să se agaţe de amintirea lui Derek. Mirosul balsamului său după bărbierit cu aromă de santal care îi rămânea pe faţă. Îşi dorea să fi fost Grace aici. Grace era mult mai bună la asta. Ea chiar mergea la biserică, în timp ce Sloane se bucura de ritualul familiei de duminică cu şuncă, ouă şi lâncezit în faţa televizorului. Dar din când în când, Sloane se confrunta cu vocabularul specific al femeilor creştine din clasa superioară din oraş. Oamenii simţeau mereu „chemarea” sau aveau lucruri care „îi apăsau pe inimă” ori „se rugau pentru” un lucru sau altul. Sloane a învăţat cu ani în urmă să integreze vocabularul legat de serviciu în propriul limbaj: ea „media direct” cu cineva, „contacta” sau „dădea culoare” sau „digera” un raport. Uşor. Dar nu devenise niciodată fluentă în limba lui Bobbi. Acum se simţea oarecum în dezavantaj.

— Voiam să întreb, a continuat Bobbi. Ai auzit ceva despre organizarea vreunei mese?

— N-am auzit nimic. Dar... a răspuns Sloane nesigură. Sunt sigură că familia lui Desmond ar aprecia.

Bobbi a ridicat mâna.

— E ca şi făcută. Ascultă!

A tras-o pe Sloane într-o zonă mai puţin populată a vestiarului, unde prosoape curate, împăturite, erau îndesate în dulăpioare. Bobbi şi-a apropiat faţa de a lui Sloane de parcă erau obişnuite să aibă secrete.

— Sunt sigură că Ames ţi-a spus deja, poate chiar înainte să-mi spună mie. Ştiu cât de îndeaproape lucraţi voi.

Îşi imagina cum îi relata totul lui Ardie mai târziu, cum avea să chiuie Ardie în semn de depreciere.

— Dar se pare că Ames e pe lista scurtă pentru posibili înlocuitori pentru Desmond. A fost anunţat de consiliu aseară târziu. Sunt convinsă că Ames ar fi un director executiv minunat.

Ames. Director executiv. Sloane simţea că mintea ei se zbate în nisipuri mişcătoare; şi-a concentrat toată energia să-şi ţină faţa imobilă, un talent pe care îl şlefuise de vreo două ori când, de exemplu, bărbatul cu a cărui soţie vorbea îi amintise cândva că era mai bună la pat decât ca avocat, în ciuda faptului că, la acea vreme, aproape de una singură tocmai încheiase o înţelegere de douăzeci de *milioane* de dolari în termen de o lună. Pentru eforturile ei din acel an, primise doar o pastramă

congelată şi un suport de pahare de cristal cu logoul companiei încrustat pe el. Mai târziu, a aflat că Ames „uitase” să depună scrisoarea prin care aproba venitul ei discreţionar la final de an. Când l-a confruntat, el i-a amintit că ea îl *folosise* – în cuvintele lui – ca să-şi croiască drum prin intermediul sexului către o funcţie bine plătită şi considera că încurcătura cu bonusul era un efort karmic de reglare a situaţiei.

Numai de s-ar fi terminat acolo totul!

— Sincer, spunea Bobbi, mi se pare că totul a dus către asta pentru noi. Dar ce crezi că noi sau *el* ar trebui să facem ca să aibă şanse mai bune? Ştiu că apreciază sfatul tău, chiar dacă e prea mândru ca să-l ceară. Dar e multă presiune pe umerii lui.

— Da, bine.

Sloane s-a sprijinit pe călcâie, încercând să creeze o distanţă fizică. Îi era cald.

— Depăşeşte competenţa mea, a răspuns ea.

Expresia lui Bobbi a încremenit puţin.

— Dar da, a adăugat Sloane în grabă, desigur, cu siguranţă o să mă gândesc la asta.

A simţit nevoia unui plan de evacuare şi a profitat de ea.

— Bobbi, trebuie să... trebuie să mă întorc la birou în curând, aşa că ar fi mai bine să mă apuc de treabă.

Bobbi i-a zâmbit larg, zâmbetul ei albit chimic.

— Sigur, sigur. Arăţi fantastic, apropo! a adăugat ea, ceea ce era o minciună evidentă.

Sloane nu arăta fantastic, nici măcar bine. O *minciună pentru Bobbi,* s-a gândit Sloane. *Încă o mie şi poate o să fim chit.*

Cu geanta de sport pe umăr, Sloane s-a închis în intimitatea unei camere pentru schimbat şi o luase cu călduri. S-a lăsat pe vine, cu spatele lipit de perete, ghemuită, răsuflând greu. Ames ca afurisit de director executiv la Truviv – de ce nu-şi dăduse seama? Şi-a înfipt dinţii în încheieturile degetelor. N-ar trebui să conteze pentru ea, nu? Îşi spunea că n-ar trebui să conteze. Şi i se părea nedrept. Parcă era un copil de grădiniţă: *dar nu-i corect!* Dar... nu era. Comportamentul urât era răsplătit şi câte şi mai câte. Bineînţeles, a cui era vina? A ei, oare? Cu siguranţă, nu fusese niciodată altceva decât un martor tăcut în numele lui Ames. Cu siguranţă, luase decizia de a-l lăsa să scape basma curată când se purta oricum voia el să se poarte. Deşi i-a dat prin gând că s-ar putea să nu fie singura. Nu era singura. Sigur.

Fără îndoială. Fusese pe punctul de a-l suna pe Derek când – o idee mai bună – a format numărul lui Elizabeth Moretti. Elizabeth a răspuns de la primul zbârnâit.

— Ce-ai pentru mine, Glover?

Când erau la Jaxon Brockwell, Elizabeth era la curent cu bârfele din întreaga firmă şi Sloane a învăţat să controleze ceea ce-i spunea lui Elizabeth, care nu era nici pe departe atât de discretă pe cât pretindea că este.

Sloane a închis ochii şi a respirat adânc înainte să răspundă.

— Mă tem că nu e nimic ce poate fi taxat.

S-a ridicat, a întors spatele şi a încuiat uşa în urma ei, apoi şi-a adunat umerii protector în jurul telefonului.

— Elizabeth, a spus ea cu voce joasă. Ce ştii despre o foaie de calcul?

— Nu ştiu nimic despre foi de calcul decât că m-am dus la drept anume ca să le evit.

Sloane o auzea pe Elizabeth tastând la celălalt capăt al firului.

— Ceva despre o foaie de calcul cu bărbaţi – poate bărbaţi mizerabili – din Dallas. Asta...

Telefonul lui Sloane a vibrat şi l-a ridicat de la ureche, observând o notificare că bateria era pe ducă. *La naiba!*

— O, da! Lista cu Bărbaţi Răi.

— Bărbaţi *răi?*

— Temeţi-vă de nenorociţii din Dallas! Bărbaţi Răi! S-ar putea să o fi văzut pe aici.

— De unde ai luat-o?

Sloane bătea în ecran ca să amuţească mesajul care părea o mustrare: *Pune-ţi viaţa în ordine, afurisito!*

— Ştii că nu-mi divulg niciodată sursele.

Sloane nu ştia deloc aşa ceva.

A strâns din ochi şi şi-a ros o unghie, care devenea zimţată între dinţii ei. Voia doar s-o vadă, şi-a spus. O scurtă verificare. Atunci avea să ştie.

A auzit-o pe Elizabeth oprindu-se ca să mestece ceva la celălalt capăt al firului şi şi-a imaginat dinţii de cal ai fostului ei mentor măcinând cei câţiva covrigi de după-amiază.

— Sloane, vreţi să-ţi fac rost de ea? De lista asta?

— Numai dacă nu e prea mare bătaia de cap.

— E ca şi făcut! Dar să nu spui nimănui că o ai de la mine!

Au tăcut amândouă. Apoi Elizabeth a început din nou să tasteze.

— Hei, a întrebat ea, e adevărat că Bankole a murit la duş?

∵

Când Sloane a ieşit din vestiar ca să se întâlnească cu antrenoarea personală, Ames stătea la intrarea în sală, sprijinit de perete, cu braţele încrucişate peste cravată, aşteptându-şi soţia. Privirile li s-au încrucişat. El şi-a strâns buzele în ceva ce ar fi putut fi luat drept un zâmbet de recunoaştere fără să fie cu adevărat. Şi din nou, la fel ca ieri, Sloane a simţit vechea furie stârnindu-se iar la vederea lui, ca o sticlă de suc pe care o scuturi, cu capacul încă înfiletat.

Ceea ce dăduse startul fuseseră locurile în lojă la un meci cu Mavericks. Ames făcuse rost de ele de la şeful lui, pentru că, pe atunci, nu era şeful de astăzi. Amândoi *urau* tartele cu carne de crab şi apetitivele servite la etaj şi coborâseră pe palierul intermediar în toiul unei dezbateri aprinse în legătură cu condimentele potrivite pentru hotdog. Sloane ar fi trebuit să-şi dea seama că avea probleme în clipa aceea. Doi oameni de sex opus nu se ceartă pe subiecte atât de banale precum condimentele dacă nu voiau să facă dragoste.

La parter, cu restul lumii, au cumpărat bilete adevărate la meciul de baschet şi s-au simţit mai mândri de ei înşişi decât ar fi trebuit. Ames era amuzant pe atunci. Un lucru pe care oamenii îl uitau. Era şi arătos. Genul de înfăţişare care o făcea pe Sloane să simtă fluturi în stomac. Se întorseseră la locurile din lojă, iar Ames strângea gâtul unei sticle de şampanie pe care îl convinseseră pe barman să le-o vândă. Pe Sloane o durea într-o parte de râs. Purta un inel de logodnă lucios şi nou, dăruit de un bărbat care o iubea, avea încredere în ea şi avea să depindă de ea financiar pe vecie. Se simţea puternică. Simţea că voia să arunce totul în aer.

Era o idioată, bineînţeles! Avea să afle că nu fusese prima. Femei ale căror nume nu şi le putea aminti nici dacă încerca. Doar că fusese destul de deşteaptă să-şi ţină gura. Mă rog, în cea mai mare parte. Răul fusese păstrat. Sloane a jucat respectând regulile jocului. Aşa că *ea* a putut să rămână. Ea a putut să-şi păstreze locul la masă.

Dar acum, era ca şi cum corpul ei scotea la iveală experienţe acumulate într-un deceniu cu Ames, până la uşa închisă pe care

o văzuse în după-amiaza asta, cu Katherine undeva în spatele ei. Katherine care voia să fie exact ca ea. Până în acest moment, de câte ori Ames păşea strâmb, Sloane reuşea să-l aducă înapoi cu o sugestie subtilă că putea, dacă voia, să vorbească cu Desmond. Nu ar fi făcut-o, dar… putea. Acum Desmond nu mai era. Şi nimic nu părea corect. Şi totuşi, Sloane simţea că într-adevăr câştigase şi, prin urmare, merita această posibilitate: Ames să urce tot mai sus în funcţie şi acum, în cea mai înaltă, în timp ce ea privea de pe margine. Fără să spună nimic.

∵

În următoarele patruzeci şi cinci de minute, Sloane a invocat totul în ghemuitul ca la sumo, în ridicările grele, în sărituri şi în paşii alungiţi până când s-a terminat timpul şi antrenoarea ei, Oksana, o felicita pentru unul dintre cele mai bune antrenamente de până atunci.

Sloane chiar se simţea mai bine. Mai golită. Mai curată, chiar. Asta îi plăcea cel mai mult la exerciţiile fizice, felul în care scotea totul afară cu excepţia singurei probleme actuale: durerea.

Abia după ce a băut sticla cu apă, s-a răcorit sub duş şi s-a îmbrăcat din nou, Sloane a scos telefonul din geantă şi şi-a verificat e-mailurile. Iată-l, pe primul loc în căsuţă, cu litere îngroşate, un e-mail de la Elizabeth Moretti. Lanţul e-mailurilor, copie confidenţială.

Bărbaţi RĂI: Feriţi-vă de nenorociţi! Nenorociţilor, feriţi-vă!

DECLARAŢII ALE ANGAJAŢILOR DE LA TRUVIV

13 aprilie

Lucy Davies: *Bineînţeles* că a început cu foaia de calcul. Chestia aia a fost un dezastru din prima zi. Sincer, am spus oricui era dispus să asculte. Am zis că era o idee îngrozitoare. Am zis! Dreptatea justiţiarilor şi toate alea. Dar m-a ascultat cineva? Nu. Şi acum, poftim!

Keith Tran: Nu ştiu. Poate. Dacă a fost foaia de calcul, atunci bănuiesc că ideea de bază este că ceea ce s-a întâmplat s-ar fi putut întâmpla cu oricare din noi. Asta mă sperie.

Angie Mann: Da, ştiam că foaia de calcul circula şi am luat în serios acuzaţiile aduse celor numiţi. Totuşi, o să adaug că am luat la fel de mult în serios şi drepturile angajaţilor noştri care apăreau pe listă. Sunt două feţe ale aceleiaşi monede.

Sophia Ventura: Da, toate o luam puţin razna. Cine n-ar fi luat-o? Era ca şi cum, OK, e numele tipului ăstuia pe listă şi a făcut Dumnezeu ştie ce şi, ah, stai, acum trebuie să intru *singură* în biroul lui şi să-l întreb dacă vrea ca paginile lui să fie colaţionate? Dar mai e şi, vreau să zic, gândiţi-vă la asta: nu e ca şi cum toate astea se întâmplau doar în biroul nostru. Nume de bărbaţi apăreau din tot oraşul, dar pun pariu că nu vă duceţi să puneţi întrebări în toate acele birouri, am dreptate?

Alexandra Souls: Cred că toţi trebuie să înceapă să-şi asume responsabilitatea pentru faptele lor şi să nu mai dea vina pe un fişier Excel pentru tot acest fiasco. Adică, se presupune că suntem toţi adulţi aici.

8.

23 martie

Erau bărbaţi în birou. Lucrau la birouri alături de noi. Populau departamentul de Resurse umane, la Contabilitate, conformitate şi tehnologia informaţiei, lucrau deasupra noastră şi sub noi. Dar exista o barieră invizibilă între noi şi bărbaţi. Aşa ne-am găsit unele pe altele. Dacă serviciul era domeniul tradiţional al clubului băieţilor, noi am reacţionat formând o societate secretă. Recunoşteam strângerea secretă de mână. Ne vedeam unele pe altele ca surori de luptă.

Bineînţeles, să nu uităm de băieţii buni: cei care râdeau la glumele noastre şi ne cereau sfaturi pentru rapoarte, care nu considerau maternitatea un handicap, care aveau soţii cu slujbe cu ore lungi, care îşi făceau partea lor de muncă în casă, care erau fericiţi în căsnicie sau homosexuali. Nu începeau şedinţele plângându-se de reecranizările cu distribuţie feminină sau cerându-ne să răspundem la un singur telefon în timpul concediilor de maternitate. Dar chiar şi cei buni – mai ales cei buni? – se prefăceau că nu observă graniţele: câtă stimă câştigau în plus la telefon pentru că aveau voce masculină. Sau cum înălţimea, statura şi barba de dimineaţă dădeau ideilor lor o autoritate pe care ale noastre nu le aveau niciodată. Dacă li se atrăgea atenţia asupra lor, cei buni ar fi ignorat asemenea observaţii cu o stânjeneală umilă şi ne-ar fi spus că eram mult mai deştepte şi mai bune decât ei. Erau colegii noştri şi unii ne erau chiar prieteni.

Însă aceste graniţe existau. Şi nu doar în mintea noastră. Oricât de bine ne prefăceam că ne plac glumele porcoase, oricât de convingător dovedeam că ne simţeam în largul nostru confruntându-i fără să fie o confruntare, oricât de bine îi imitam pe colegii noştri bărbaţi, exista deseori în jocul nostru de-a competenţa şi de-a apartenenţa ceva ce bărbaţii nu prea credeau. Li se părea că văd direct prin noi. Credeau că ne cunosc. Credeau că ne pot anticipa. Mai ales pe cineva ca Grace, a cărei inimă părea deseori întipărită clar pe faţa ei.

Grace nu-şi amintea ultima dată când spusese o minciună. O minciună adevărată, de bună credinţă. Până acum.

— Lucrez târziu, Liam, stau toată noaptea, îmi pare rău! Este lapte de sân în frigider, spusese Grace.

Desigur, soţul ei fusese nemulţumit cât se cuvine în numele ei. Cum puteau să se aştepte la aşa ceva de la ea? Era complet nerezonabil. Nu le explicase că *abia* devenise mamă?

Oamenii îi aminteau mereu lui Grace că abia devenise mamă.

În urmă cu trei săptămâni, când îi mărturisise lui Liam că *nu,* de fapt, nu credea că se mai putea trezi să o hrănească pe Emma Kate, că prefera să o asculte plângând, el o strânsese de umăr şi spusese: „Eşti obosită. E normal să te simţi aşa”. Şi ea se gândise, la fel ca noi toate: cât de convenabil e să ai mereu un bărbat aproape căruia să-i explici sentimentele noastre plictisitoare! El a sărutat-o pe tâmplă şi i-a spus că era o mămică grozavă.

Apoi ea şi Liam o duseseră pe Emma Kate la controlul de patru luni – cu câteva săptămâni întârziere –, iar doctorul Tanaka îi dăduse lui Liam o broşură obişnuită, lucioasă, cu semnele de avertizare ale depresiei postnatale: tristeţe prelungită, neajutorare, episoade inexplicabile de plâns. O creştere sau descreştere a apetitului. Imposibilitatea de a dormi în ciuda oboselii. Grija că mama îi va face rău copilului, ei înseşi sau altora. Totul era foarte interesant, şi-a spus Grace. Foarte informativ. Dar... nu Grace.

— Faci maternitatea să pară uşoară! Fiica ta e pe drumul cel bun, spusese doctorul.

Şi asta a fost tot. Totul era aşa cum trebuia să fie, pentru că, dacă nu era, cu siguranţă doctorul Tanaka ar fi remarcat. Era cel mai bun pediatru din Dallas. Se asigurase în privinţa asta.

Ideea îi venise în urmă cu o săptămână, când Liam întrebase în treacăt când aveau să înceapă să se gândească la încă un copil. Grace nu mai era tinerică, spusese el, deşi folosise nişte cuvinte mai drăguţe, pentru că, desigur, Liam era un om *bun.* Pe tot parcursul sarcinii ei, fusese delicat şi o asigurase cât de frumoasă era. Fusese bărbatul ce abia aştepta să devină tată care ieşea la zece seara şi se întorcea cu milkshake de parcă purta o medalie de onoare pentru eforturile lui. Acele drumuri după mâncare în toiul nopţii însemnau că şi lui Liam îi crescuse burta în cele aproape zece luni cât fusese gravidă cu Emma

Kate, iar pentru un adept al CrossFit cum era el, lui Grace i s-a părut că era cel mai frumos lucru pe care îl făcuse vreodată pentru ea.

Dar discuţia despre al doilea copil o speria. Nu mai făcuseră sex de la naşterea Emmei Kate. Doctorul îi dăduse undă verde pentru „activitate sexuală” în urmă cu câteva săptămâni, dar nu-i spusese încă lui Liam. Poate era mai mincinoasă decât credea.

Grace a realizat că pur şi simplu nu exista diagnostic clinic pentru egoism. Şi, dat fiind că asta părea să fie boala ei, a hotărât să se ducă naibii să se trateze.

∵

Camera de hotel avea preţul exorbitant de şase sute cincizeci de dolari pe noapte. Acum câteva zile, luase una dintre ofertele de cărţi de credit din cutia poştală, una marcată cu „Preaprobată” cu litere enervante. O completase în timpul unei pauze de pompat lapte la birou, apoi îşi strecurase cardul în portofel. În acel moment de trădare uriaşă, copilul ei se trezise de şase ori în noaptea precedentă, iar în noaptea dinainte, de şapte ori. A citit într-un articol din *Post* că privarea de somn, nu tortura cu apă, era cea care îi determina până la urmă pe membrii Al Qaeda să vorbească. Promisiunea unui pui de somn. Înţelegea. A cedat. Copilul ei o terminase.

Creierul ei părea de bumbac şi o durea cumplit capul. Fusese atât de epuizată, încât îi era greaţă, iar conţinutul micului dejun mâncat pe jumătate înota în stomacul ei. Cafeaua îi dăduse doar un fior inconfortabil pe sub învelişul gros şi lăptos al oboselii. Acum tânjea după somn mai mult decât tânjise vreodată după brioşe.

Era un hotel superb, cu o piscină cu margini ascunse, un restaurant cu bucătari celebri şi şampanie gratuită în hol. Nu văzuse rostul în a face ceva pe jumătate. Dacă Grace Stanton mergea în iad, nu avea să fie din cauza unei nopţi la Holiday Inn.

Seara trecută, Grace călca în papucii pufoşi de hotel şi se gândea: *deci aşa încep oamenii o aventură.* La început, îşi promisese că avea să fie doar o aventură de-o noapte. Dar până să deschidă sticla de vin chardonnay (nici aici nu se zgârcise, sărind direct la secţiunea din meniul de serviciu în cameră de 75$), era hotărâtă să continue această aventură sordidă cu ea însăşi.

O să-mi părăsesc soţul pentru tine, îi spusese căzii cu aromaterapie. O *să fugim în lume împreună. Suntem suflete-pereche. E doar o problemă cu faptul că sânii mei îmi ţin copilul în viaţă, dă-mi doar vreo două luni să rezolv lucrurile. O să vezi. Promit! Te iubesc!*

În dimineaţa asta, s-a trezit cu soarele pe după marginile draperiile închise la culoare. Şi-a tras cearşafurile până la nas. Erau albe ca din magazin şi miroseau a parfum franţuzesc scump. Un fior de satisfacţie i-a cuprins degetele de la picioare când s-a gândit cât de mult trebuie să-i fi simţit lipsa Liam în timp ce schimba scutece şi îi dădea biberonul copilului la două, trei şi jumătate şi cinci dimineaţa.

În cele din urmă, s-a ridicat şi a comandat micul dejun în cameră – un croasant cu unt şi gem de caise şi un cappuccino. O dureau sânii. Noduli mici se formaseră în ţesut. A apăsat uşor pe ei şi a tresărit.

Avea să întârzie la serviciu, foarte mult. *Să ardă din temelii*, se gândise seara trecută când nu pusese alarma. Dar când s-a dat jos din pat se simţea mai puţin rebelă. Şi când s-a îmbrăcat, cu cămaşa neagră curată şi perlele, a simţit o întunecime nouă răspândindu-se în stomacul ei ca uleiul.

Grace a încercat să şi-o imagineze pe Emma Kate.

Ochii copilului ei încă i se păreau stranii. Două bile de sticlă închise într-un cap ridat de extraterestru. Holbându-se permanent, aşteptând mereu dragostea la care ar fi trebuit să aibă dreptul. O aşteptare rezonabilă, a recunoscut Grace, pentru un copil care se născuse într-o familie stabilă cu o mamă sănătoasă între treizeci şi patruzeci de ani. Nu era ca şi cum Emma Kate fusese o surpriză. Grace respecta calendarul cu meticulozitate. Chiar şi faptul că avuseseră o fată fusese prestabilit. Liam râsese de ea, dar Grace învăţase toate şmecheriile: se dedicase unei cantităţi nefireşti de Crystal Light şi iaurt înainte de acele zile fertile. Iar Sloane, care o avea pe Abigail, bineînţeles, o sfătuise să aibă orgasm după Liam, lucru pentru care trebuiseră să muncească. După ecografie, când doctorul i-a dat un plic lui Grace, ştia deja că avea să fie fată. Şi Liam visase la o fetiţă şi chiar lăcrimase când îi dăduse vestea. Iar când Grace strecurase plicul pe biroul lui Sloane să îl vadă ea şi Ardie, ţipaseră, la propriu. Ei bine, cel puţin Sloane ţipase. Au făcut imediat planuri să crească fetele împreună, să o

folosească pe Abigail ca babysitter şi ca Michael şi Emma Kate să se căsătorească într-o zi. Totul fusese absolut minunat. Exact aşa cum plănuise dintotdeauna.

Avea toate astea şi totuşi uneori voia să se holbeze şi ea la Emma Kate şi să o avertizeze: nu te lăsa dusă de val. În ciuda tuturor semnelor, Emma Kate cu siguranţă nu trăsese lozul câştigător în privinţa părinţilor.

Dacă era vreo consolare, nimic nu fusese exact aşa cum i se prezentase lui Grace. În facultate, fusese trezorierul asociaţiei TriDelt din campus şi, de atunci, ratase conexiunea firească cu un grup mare de femei. Când a născut-o pe Emma Kate, a plâns fericită alături de Liam şi în secret s-a bucurat. În sfârşit, fusese primită în cea mai mare şi mai importantă asociaţie dintre toate: maternitatea. Îşi imagina cursurile de exerciţii cu căruciorul şi yoga pentru Mămica&Eu. Vânătoarea ouălor de Paşte în aprilie. O cămaşă superbă de botez şi Grace stând în faţa bisericii, ţinând capul cu bonetă al copilului. Familia perfectă.

Însă Grace se simţea separată, izolată de practic, toate celelalte mame. Se uita la mamele fericite şi iubitoare din biserică, ţinând mâinile copiilor adorabili, ale fetiţelor dulci în ciorapi lungi şi pantofi de piele întoarsă şi încerca să-şi dea seama ce naiba îi scăpa.

Ce anume *merita* atât de mult? Pentru că, din punctul ei de vedere, nu se putea obişnui cu sânii mari şi lăsaţi, cu burta durdulie, cu incontinenţă urinară, cu cearcănele, cu mastita ocazională şi cu sfârcurile crăpate. Cu tot cu faptul că acum îi luă două ore să iasă din casă cu copilul după ea şi trebuia să asculte urletele ei de câte ori fugea la duş şi nu mai era primită în restaurante cu feţe de masă. Copilul era slăbuţ şi plin de eczeme; avea un lichid tulbure la colţurile gurii şi abia dacă zâmbea vreodată. Voia să simtă legătura aceea, dar cel mai aproape fusese prima dată când Emma Kate o prinsese de deget şi nu durase decât atât. Grace se simţea ca o idioată crezând că în matematica aceea exista vreo magie. O alchimie care să facă toate acestea, aşa cum îi spusese toată lumea, să merite.

Dacă Grace simţea o legătură cu orice mamă de la naşterea Emmei Kate încoace a fost cu cele care intrau cu maşinile în lac.

∵

Grace avea doar o plasă de pânză plină cu hainele de ieri, trusa de machiaj, obiectele de toaletă şi pompa manuală. A aruncat o ultimă privire patului pufos, prosoapelor curate şi împăturite şi sortimentelor de cafea Lavazza, temându-se de întoarcerea în propria casă unde scutecele murdare blocau coşul de gunoi şi saliva păta pernuţele decorative.

La capătul coridorului, a apăsat pe butonul de la lift, a intrat în carcasa de sticlă mobilă şi a tresărit când a recunoscut-o pe cealaltă femeie din lift.

— *Katherine?*

Grace simţea o umbră de încântare, ca şi cum se întâlnise cu o cunoştinţă într-un aeroport în Target sau o vacanţă într-un loc îndepărtat. O juxtapunere amuzantă de vieţi.

Katherine stătea cu spatele lipit de sticlă, părând rigidă. O scânteie de recunoaştere a strălucit în ochii ei.

— Bună! a zis ea.

— Grace, a completat ea spaţiul gol în locul ei. Îmi pare rău, sunt sigură că ai cunoscut o mie de oameni în ultimele zile.

— O, nu, nu eram...

Katherine a încheiat propoziţia dând din mână. Pielea ei era proaspătă ca o reclamă la apă demachiantă, părul îi era pieptănat frumos într-o parte. Purta doar cercei Bobbiţe, ceea ce părea îndrăzneţ de simplu şi editorial într-o mare de bijuterii Kendra Scott ce se legănau, la modă în perioada aceea printre femeile din Dallas.

Liftul a scos un bip când a ajuns la nivelul holului. Un şuvoi calm şi clipocitor de apă curgea de pe propteaua de marmură într-o piscină ce sclipea albastră, cu crapi koi înăuntru. Holul mirosea ca un cazino de lux din Vegas, cu aerul reciclat şi aroma prelucrată.

— Ce faci aici? a întrebat Katherine.

Grace s-a gândit să mai spună o minciună, dar nu-i venea nimic în minte.

— Aveam nevoie de o noapte de pauză, a recunoscut ea. Am un copil care a declarat război somnului.

Câteva nopţi nedormite înapoi acasă cu Emma Kate şi Grace ştia că se va pierde din nou în mocirla epuizării, încercând să supravieţuiască zilelor.

Colţurile gurii lui Katherine s-au întors în sus.

— Care e arma ei preferată?

— Plămâni de oţel. E evidentă, dar nemilos de eficientă.

Grace s-a oprit înaintea uşilor glisante de sticlă ce duceau către valet şi oraşul dincolo de ele. Afară, soarele strălucea cu putere.

— Uneori, pur şi simplu nu mă descurc cu ea. E ca şi cum... Grace s-a cutremurat.

— O urăşti?

— Par îngrozitoare.

Şi se simţea la fel – o mamă absolut îngrozitoare –, dar probabil că nu se simţea *suficient* de îngrozitoare şi asta o făcea să se simtă şi mai rău, *nu* atât de rău pe cât ar fi trebuit. Avea impresia că, dacă nu-i plăcea să fie mamă – şi aproape că putea să recunoască asta faţă de ea însăşi –, măcar putea excela la cât de rău se simţea din cauza asta. Putea să concureze la Olimpiada de Vinovăţie. Poate chiar să câştige o medalie. Dar, în realitate, era de obicei prea obosită să încerce măcar.

— Nu i-am spus soţului meu, a adăugat ea smerită.

Katherine părea impresionată.

— Că nu te duci acasă?

Grace şi-a lipit mâna de obraz, în parte ruşinată, în parte nu.

— Nu, i-am spus asta. Dar...

I-a făcut cu ochiul.

— Poate i-am spus că stau toată noaptea la birou.

Ceea ce era atât de departe de adevăr, încât era aproape comic. De când revenise la lucru, simţea că Sloane şi Ardie o tratau cu mănuşi, o scuteau de sarcini urgente sau interesante, de parcă era disperată să se întoarcă acasă la bebeluşul ei. Bebeluşul ei nepreţuit, străin.

— Ah! a dat Katherine aprobator din cap, răsucind gura năstruşnic. O să-ţi păstrez secretul!

Grace a simţit o atingere jalnică la coarda ei sensibilă şi s-a bucurat de gustul unui secret care, atunci când era împărtăşit, din experienţa ei, aproape întotdeauna prevestea o nouă prietenie.

— Dar tu? a întrebat Grace.

— Apartamentul în care mă mut nu e gata încă. E o clădire nouă. Am o prietenă care m-a adus. Stau aici până mă pot muta.

— La Prescott? Şic!

— Da. Este. Dar m-au pus într-o cameră sus de tot.

A înclinat bărbia. Centrul hotelului Prescott era un hău căscat care se ridica până la tavanul cu luminator.

— Mi-e frică de înălţime! Lifturile acelea de sticlă? Parcă aş plonja spre moarte.

— Vrei să facem schimb de locuri? a întrebat-o Grace. Iau bucuroasă camera ta de hotel şi tu poţi să stai cu soţul meu în timp ce încerci să negociezi un tratat între fiica mea şi ora de culcare. Sloane mi-a spus că eşti expertă la asta.

Grace spera să nu dea impresia că se străduia prea mult. Complimentele pot fi dificile la începutul unei relaţii şi cu prietenia era la fel.

— La negocieri, poate, a răspuns Katherine. Cu copiii, în mod clar, nu. Eu şi copiii nu ne înţelegem, de fapt.

Grace a privit din nou, absentă, spre locul unde lumea reală o aştepta. Simţea deja tensiunea aceea formându-se în piept.

— Ei bine, a spus ea după o pauză scurtă. Probabil ar trebui să mergem. Poate că Sloane a raportat deja că lipsesc. Încă vreo câteva minute şi o să anunţe Garda Naţională.

Katherine a băgat mâna în poşetă şi a scos un tichet roz de parcare.

— Nu se poate aşa ceva! a spus ea. Ţi-ar distruge acoperirea!

— Acoperirea?

Grace a răsucit încuietoarea colierului, aşezând-o în dreptul osului de la ceafă.

— Cu soţul tău?

Katherine a strâmbat din nas ca un iepure. Era, în mod sigur, o expresie drăguţă pentru o femeie de treizeci de ani.

— I-ai spus că eşti la serviciu.

Grace şi-a dat o palmă peste frunte.

— Doamne, ai dreptate!

Acum se simţea o nuanţă de veselie în vocile lor. Grace a simţit o mică scânteie. Ca şi cum cablul ei ajunsese în sfârşit la o priză ce fusese prea departe. Abia aştepta deja să o invite pe Katherine la un pahar de vin sau să meargă la cumpărături în Highland Park Village. De aceea fusese mereu o fată tipică – la asta se pricepea. I-a dat prin gând, într-un moment de luciditate, că poate ceea ce căuta nu era, de fapt, să creeze o conexiune cu alte mame.

Katherine a ieşit către standul valeţilor. Briza era neobişnuit de caldă pentru luna februarie. Mirosul de unsoare prevestea

prânzurile cu clienţii, care aveau loc mereu la o oră civilizată de dimineaţă, unsprezece şi jumătate. Un Jaguar gri-metalizat aştepta la ralanti în dreptul porţii. O reclamă nerostită pentru hotel.

În timp ce doi tineri o luau la fugă spre parcare, Katherine şi-a încrucişat braţele pe piept şi a privit spre stradă.

— Eşti la Truviv de multă vreme?

Grace căuta absentă cheile de la maşină înainte să-şi dea seama că erau la valet.

— De şase ani.

— Aşadar, toţi sunt mereu atât de *drăguţi*?

Grace a pufnit în râs.

— Da, în cea mai mare parte. E un grup de treabă.

Sudiştii aproape se luau la întrecere care era mai de treabă, iar Grace şi familia ei erau consideraţi pe treapta cea mai de sus.

— Nu era la fel la fostul tău loc de muncă?

Katherine a părut o clipă de parcă nu ştia cum să răspundă la întrebare.

— Nu e asta, de fapt. Doar căutam un nou început.

A dat să spună altceva, însă valetul a oprit maşina lui Grace în faţa lor cu un scârţâit. Ambele femei au tresărit, iar Grace a întins braţul protector în faţa pieptului lui Katherine.

— Scuze!

Grace s-a îmbujorat la faţă. Reacţia fusese, în mod evident, cea a unei mame la volan şi reuşise să o trateze pe Katherine – *Katherine* care făcuse Dreptul la Harvard – ca pe un copil incapabil să se uite în ambele direcţii înainte să traverseze.

— E în regulă, a răspuns Katherine, netezindu-şi rochia. Dacă ai fi fost un coleg de la fostul meu loc de muncă, m-ai fi împins.

Iar Grace a râs pentru că ideea era ridicolă. Desigur.

CITAŢIE

21 ianuarie

Dra Katherine Bell
Strada Windsor nr. 2337
Boston, MA 02101

Dra Bell:

Angajarea dumneavoastră la Frost Klein&Roget („Frost Klein”) se va încheia oficial începând de astăzi.

Vă informăm prin prezenta că aţi fost concediată cu un motiv întemeiat.

Nu veţi primi banii pentru restul de concediu plătit pe care l-aţi acumulat. Asigurările de sănătate vor rămâne în vigoare timp de 0 zile.

Vă rog să revedeţi acordul de confidenţialitate pe care l-aţi semnat la angajare. Potrivit acelui acord, nu aveţi voie să divulgaţi secrete ale firmei, practici sau metode de operare. Frost Klein are dreptul de a vă acţiona în judecată dacă se dovedeşte că aţi discutat despre secrete comerciale în timpul sau după perioada de angajare.

Cu stimă,

Alan Ziegler
Partener executiv
Frost Klein&Roget

9.

23 martie

Nicio zi productivă nu începea cu o întâlnire de dimineaţă în afara biroului. Sloane ştia asta. Se împăcase cu ideea. Sau, cel puţin, aşa credea înainte să înceapă să urmărească e-mailurile necitite adunându-se în căsuţa poştală, reproducându-se ca musculiţele. Faptul că ziua ei avea să fie distrusă era deja evident şi nici măcar nu era încă unsprezece dimineaţa. Probabil era un fel de record.

Din locul unde se afla, biroul de la şcoală mirosea a brânză. Scaunele erau prea mici şi prea pătrate şi era imposibil să nu ai senzaţia că firimiturile pândeau în mochetă. O tejghea cu linoleum separa zona de aşteptare de personalul biroului, care erau foarte ocupaţi să capseze hârtii şi să ignore telefoanele care sunau. Sloane stătea cu poşeta strivită în poală, simţindu-se deja mustrată.

— Ţine minte, Abigail! i-a spus fiicei ei care tasta pe telefonul mobil. Nu trebuie să spui nimic. Dacă ai o întrebare, mi-o şopteşti mie sau doamnei Ardie.

Avea să fie prima întâlnire cu Abigail *de faţă* şi, deşi era un lucru care să-i ocupe timpul lui Sloane, era altceva când trebuia să ocupe şi timpul fiicei ei.

Abigail s-a uitat pe după mama ei la Ardie.

— Mama spune că pot să-ţi spun orice şi nu poţi să spui nimănui, nici măcar ei, pentru că eşti avocata mea.

— N-am spus *tocmai* asta.

Abigail era o fată de zece ani cu o înfăţişare absolut normală: dinţii strâmbi, buze roz ca acadeaua şi nişte pistrui pe nas care, după cum bănuia Sloane din experienţă, aveau să dispară în timpul facultăţii. Lovea cu încălţările cu o energie nestăpânită. Erau noii tenişi Converse, incredibil de scumpi pentru nişte încălţări sport pentru un copil de zece ani, şi ar fi putut la fel de bine să fie incluşi pe lista cu rechizite obligatorii la şcoală, lângă „caietul de compuneri” şi „termosul Lily Pulitzer”. Când o apucau pandaliile, Sloane îi jura lui Derek că aveau să fugă din

Park Cities şi să se refugieze la ţară. Dar mai era şi problema ipotecii – obţinută, mulţumită lui Sloane, la o valoare competitivă – şi slujba ei, abonamentul de telefonie pentru trei celulare, ratele la maşină şi, pe de altă parte, lui Derek şi Sloane le plăcea cu adevărat păstrăvul curcubeu de la Fearing's, aşa că bănuia că tenişii Converse nu erau aşa o mare scofală, de fapt.

— Exact aşa e, Abigail.

Ardie o ignora pe Sloane.

— Sunt sigură că ne putem gândi la multe secrete pe care să ni le spunem.

— Aşa cum mama şi tata au secrete pe care nu mi le pot spune!

Pantofii lui Abigail loveau şi mai tare.

— Numai că *noi* vom fi cele care nu pot să spună.

Ardie a zâmbit şi s-a lăsat pe spate.

— Cred că trebuie să mai discutăm despre ele. Par interesante.

— Numai dacă te interesează unde ascund mama şi tata votca.

Sloane a scos un ruj din poşetă şi l-a aplicat fără să folosească o oglindă.

— Cum arăt?

S-a întors spre Ardie şi a ţuguiat buzele. Recent, Sloane observa că trebuia să-şi păstreze rujul proaspăt, altfel culoarea pătrundea în ridurile minuscule ce începeau să se formeze în jurul buzelor.

Ardie, care nu se machia aproape deloc şi nici nu-şi vopsea firele albe, i-a arătat cea mai bună expresie neimpresionată a ei. Marcă înregistrată.

— Îţi dai seama că eşti în şcoala fiicei tale, nu? Cred că judecătoarea Judy şi-a luat liber azi.

Sloane a înclinat capul.

— De obicei, nu tolerez această atitudine din partea altor avocaţi, să ştii.

Glumea, dar nu era convingătoare. Povestea asta cu Abigail era o problemă serioasă şi Sloane o lua în serios. Foarte serios.

La prima lor întâlnire cu directorul, aflaseră că Abigail nu era singura care primea aceste mesaje. Se părea că fetele din clasa ei *experimentau* cu *cuvinte noi.* Era o consolare măruntă pentru Sloane. Alte fete poate că erau capabile să gestioneze acest tip

de cruzime din curtea şcolii din secolul XXI, dar Abigail a ei cea sensibilă? „Sindromul craniului din coajă de ou”, cum îi spusese profesorul ei de prejudicii la facultatea de Drept. Ideea era că, dacă loveai o persoană şi îi spărgeai capul, nu conta dacă aceeaşi lovitură nu ar fi crăpat capul altor oameni. Fragilitatea neaşteptată a persoanei rănite nu era o apărare validă faţă de gravitatea oricărei răni provocate acestora. Abigail avea craniu din coajă de ou.

Astăzi era urmarea şi, când Derek a aflat că nu putea fi acolo – un conflict cu testele naţionale din gimnaziu –, a sugerat soluţia perfectă: „Adu-o pe Ardie!” Ardie *era* cu mult mai sigură decât Sloane, era şi ea de acord. De exemplu, cum Ardie folosea parfumul unei femei mult mai bătrâne, de mirodenii şi trandafiri uscaţi, în timp ce Sloane avea o stânjeneală vagă ce lăsa uneori impresia neintenţionată de frivolitate, până la alegerea parfumului la întâmplare, folosind mostre pe care le schimba în fiecare zi a săptămânii.

Uşa din stânga lor s-a deschis.

— Sloane Glover? Directorul vă poate primi.

Sloane s-a ridicat atât de repede, încât a ameţit.

— Uşurel! a murmurat Ardie lângă ea.

Sloane a făcut un pas, reglându-şi respiraţia şi toate trei au intrat în şir într-un birou mic şi cenuşiu cu vedere la locul de joacă.

Sloane a vorbit prima. Aproape întotdeauna făcea asta.

— Domnule director Clark, a spus ea, dumneaei e avocata noastră, Ardie Valdez.

Directorul Clark s-a ridicat, şi-a potrivit cămaşa şi a întins o mână spre Ardie. Era negru şi înalt, cu chelie, dar cu fire albe ici şi colo în barba tunsă scurt. Sloane s-a trezit uitându-se în mod inexplicabil la inelarul său: neocupat. Ar fi o pereche atât de drăguţă pentru Ardie! Dacă Sloane n-ar fi fost furioasă pe el şi nu ameninţa cu un proces, bineînţeles.

— Sunt sigur că prezenţa ei nu e necesară, a zis Clark. Este doar o ocazie să ne întâlnim şi să discutăm despre progresul lui Abigail.

S-au uitat toţi la Abigail, care stătea cu gleznele încrucişate sub scaun. Părea neliniştită şi stânjenită, ca o pisică scufundată în apă.

Ardie şi-a tras un scaun.

— Şi despre progresul şcolii. Nu putem uita de partea asta.

Sloane zâmbea. Punct pentru Ardie încă de la începutul meciului. Nu că Sloane era competitivă.

— Corect!

Bărbatul şi-a dres glasul şi s-a uitat la un teanc de documente de pe biroul lui. Sloane însăşi folosea uneori aceeaşi tactică de a trage de timp. *Uită-te în jos, răsfoieşte, răsfoieşte şi, ah, iată-ne, suntem în sfârşit gata să începem!*

— Atunci, o să încep eu! a continuat el. Şcoala a trimis de curând nişte broşuri atât pentru părinţi, cât şi pentru elevi, ca să discutăm parametrii privind comportamentul adecvat al elevilor pe platformele sociale. Părinţii sunt rugaţi să monitorizeze conturile şi să păstreze parolele.

Un blocnotes apăruse în poala lui Ardie.

— Şi aplicarea?

Directorul a dat din cap ca şi cum urma să ajungă şi acolo.

— Pentru elevii mai mari, comportamentul neadecvat pe platformele sociale va rezulta în suspendarea privilegiilor de activitate socială, precum balurile şi jocurile de baschet.

— Dar Abigail nu este una dintre elevii mai mari, a intervenit Sloane. Este în clasa a *patra.* Nu *are* conturi pe platforme sociale.

— Am cont pe YouTube, a adăugat Abigail, înclinând capul în mod hotărât şi matur către directorul Clark.

— Asta e altceva, scumpo, a zis Sloane automat.

Apoi s-a trezit gândindu-se: *Este?* Trebuia să verifice contul lui Abigail. Să vadă la ce se uitase. Îşi dorea ca şi ea să-şi fi adus un blocnotes. Fusese o neglijenţă din partea ei.

Directorul Clark o ignora pe Abigail.

— Da. Înţeleg asta. În acest scop, v-aţi gândit să schimbaţi numărul de telefon al lui Abigail?

Sloane a pufnit cu dispreţ.

— Acesta e răspunsul dumneavoastră? De ce să fie responsabilitatea ei? A noastră? Ce se întâmplă când copiii obţin numărul ei *nou*? Nici n-ar trebui să aibă telefoane.

— Acolo e vorba despre o măsură de siguranţă. Părinţii din ziua de azi se simt mai în siguranţă când copiii lor au telefoane la ei.

Sloane nu credea că ar deranja-o dacă unul dintre derbedeii aceia era răpit o dată sau de două ori.

În spatele directorului Clark, copiii alergau cu pachetele de prânz şi termosurile din aluminiu şi se urcau pe barele de căţărat.

— S-a întâmplat ceva nou, Abigail? a întrebat el.

Abigail şi-a vârât mâinile sub coapse, legănându-se în faţă şi în spate.

— Nu ştiu. Poate, a spus ea, cu vocea topită şi inocentă. Nişte băieţi. Mi-au spus să mă duc în spatele sălii de sport să le iau încălţările. M-am dus, dar nu erau încălţări acolo.

Fata a ridicat din umeri. Avea ochii mari şi albaştri.

— M-am întors şi toţi râdeau de mine. N-am înţeles gluma. Am strigat la ei să plece cu cea mai tare voce, cum m-a învăţat mama. Pe urmă, au spus că sunt nebună.

Sloane a închis ochii şi a înghiţit în sec. Uneori, când ea şi Abigail ieşeau împreună de la un cinematograf sau de la Target şi parcarea era aproape goală, o punea pe Abigail să exerseze ţipatul. Derek credea că exerciţiul avea doar să o sperie. Dar ce ştia el? Derek nu fusese niciodată fată. Sloane da şi, dacă fiica lor era vreodată în pericol, Abigail ştia exact ce să facă: să strige cu toată puterea.

Şi acum iată unde ajunseseră.

— Nu înţeleg, a zis Sloane. Încălţări? De ce râd copiii de fiica mea din cauza încălţărilor?

Directorul Clark părea să ascundă – *ce?* – un zâmbet în spatele pumnilor încleştaţi, cu coatele sprijinite nonşalant pe birou.

— E ceva amuzant aici, domnule director? Ce ne scapă?

Ardie s-a aşezat pe marginea scaunului cu pixul pregătit.

El şi-a desfăcut degetele şi a ridicat din umeri.

— Copii! a răspuns el. E caraghios, sincer!

Se uita de la Ardie la Sloane. Femeile aşteptau.

— Mie şi lui Sloane ne plac lucrurile caraghioase.

Clark s-a scărpinat la ceafă.

— Nu trebuie să aibă vreo noimă. E o chestie pe care au tot făcut-o băieţii. E ca flirtul. Înseamnă că te consideră drăguţă. E un ritual al lor, cred că aşa i-am putea spune. Roagă o fată pe care o consideră frumoasă să se ducă în spatele sălii de sport şi pe urmă, ei bine, nu se întâmplă nimic. Sunt *copii.*

Directorul a strâns din buze şi a ridicat din sprâncene spre Abigail.

— Iertaţi-mă, ce-aţi spus? a zis Sloane.

Simţea că iar clipeşte în felul acela exagerat pe care Derek îl detesta. Dar nu făcea aşa decât atunci când avea dreptate. Şi când persoana cu care vorbea se înşela amarnic.

— Îmi spuneţi că fiica mea a fost subiectul unei batjocuri?

Privirea lui Ardie se înăsprise, devenind totodată curioasă şi acuzatoare. (Pentru că ştiam logica asta: *întotdeauna* trebuia să fim recunoscătoare când cineva credea că suntem frumoase.)

Privirile li s-au încrucişat – a lui Sloane şi a lui Ardie. Ceea ce îţi aducea în plus peste un deceniu de muncă în echipă era acelaşi detector de minciuni. Mişcarea lui Ardie a fost foarte subtilă. O sclipire aproape imperceptibilă în ochi, urmată de cea mai mică înclinare a capului, *Cu siguranţă n-am de gând să te opresc,* asta spunea.

— Să o umilească, i-a spus Sloane directorului Clark. Asta e un compliment? Doar de amuzament, bănuiesc.

— *Mami!*

Abigail se foia pe scaun.

— Înţeleg la ce vă gândiţi. Dar vă asigur că e inofensiv.

— Ah! Vai! Mă *asiguraţi*?

Sloane s-a albit la faţă de furie.

Ardie era calmă lângă ea. S-a aplecat în faţă.

— Cred că o parte din lucrurile la care reacţionează clienţii mei este faptul că aceşti băieţi au făcut-o intenţionat de ruşine pe Abigail. Apoi i-au spus că e nebună. Ştiţi de ce este asta o problemă, domnule director?

N-a aşteptat un răspuns.

— E o problemă pentru că atunci când le permiteţi băieţilor să numească o fetiţă „nebună” cu atâta nonşalanţă, ei bine, le oferă tuturor permisiunea să nu o creadă. A fost oricare dintre aceşti băieţi numit nebun pentru că a inventat povestea asta cu *încălţările,* mai ales?

Umbra de zâmbet a directorului Clark a dispărut.

Ardie a vorbit mai departe.

— Eram convinsă. Ceea ce face ca totul să fie şi mai problematic este că administraţia de aici pare să creadă că tot acest comportament – băieţii, fetele – e drăguţ. Când în realitate ceea ce pare să facă este să încurajeze acest comportament periculos. Nu e drăguţ, domnule director. Iar clienta mea, aici de

faţă, este îngrijorată pe bună dreptate pentru siguranţa şi bunăstarea fiicei ei.

— Înţeleg asta, a spus directorul Clark cu figura serioasă acum.

Sloane a reuşit să-şi găsească vocea şi poşeta în acelaşi moment.

S-a ridicat în picioare.

— Am fost de acord cu consiliul şcolii ca să particip la aceste întâlniri sperând că se va face un progres real şi nu va mai fi necesară acţionarea în justiţie.

A întins mâna într-o parte şi Abigail s-a ridicat de pe scaun şi a prins-o de mână.

— Dar această întâlnire a fost o risipă totală de timp. Să sperăm că pe următoarea o veţi lua mai mult în serios!

Ca la un semn, Ardie, Abigail şi Sloane au ieşit din biroul directorului Clark fără să privească în urmă. Sloane simţea cum îi pulsa vena de la tâmplă.

— Mama!

Abigail a tras-o de braţ când erau afară, în lumina ceţoasă a soarelui.

— Ai *ţipat* la domnul director!

— N-am ţipat la el!

Erau acum pe trotuarul de beton al şcolii primare care ducea spre parcarea pentru oaspeţi. Ţipetele îndepărtate străpungeau aerul care mirosea a umiditate şi a copii asudaţi.

— Mi-am exprimat părerea. Există o diferenţă.

Era posibil ca Sloane *să fi fost* aproape de a ţipa. Ceaţa siguranţei de sine putea fi un drog puternic. Avea să-i spună lui Derek că fusese foarte stoică şi o lăsase pe Ardie să ducă greul. Ardie *chiar* fusese uimitoare, măcar atâta lucru nu putea fi contrazis.

— Aşadar...

Sloane s-a întors spre Abigail şi Ardie.

— Te putem scoate la prânz?

— De fapt...

Ardie a mijit ochii din pricina luminii reflectate în pavaj.

— ... o să iau un Uber înapoi spre birou. Trebuie să termin rapoartele acelea şi iar e rândul meu să le iau.

Deschidea deja aplicaţia pe telefon.

Umerii lui Sloane s-au pleoştit.

— Bine, a cedat ea. Dar e împotriva voinţei mele. Să se consemneze că am încercat să te plătesc cu cea mai bună masă între cinci şi-a numărat bancnotele mototolite din portofel – cincisprezece dolari.

A strâns-o pe Ardie în braţe.

— Dar, dacă nu te superi, aş prefera să rămână între noi problema asta cu Abigail. E delicată, a spus ea cu o împunsătură uşoară de stres.

Depunerea altui secret în contul prieteniei dintre ea şi Ardie. Altă îmbinare între slujbele şi vieţile lor personale. O privea pe fiica ei cum studia o plantă din apropiere şi culegea doi boboci mici dintre frunzele ei. Îşi iubea foarte mult fiica, dar îşi imaginase, în inima ei, că ar trebui să aibă mai mulţi prieteni. Era un lucru îngrozitor la care să te gândeşti? Sloane era o mamă îngrozitoare?

— Şi, ştii, politica firmei şi toate alea ar putea deveni – faptul că ne reprezinţi, între ghilimele –, ei bine, puţin dificil.

Strict vorbind, avocaţii de la Truviv nu trebuiau să reprezinte pe nimeni altcineva în afară de Truviv. Dacă voiau să fie cârcotaşi, era o încălcare a asigurării de malpraxis a companiei şi, *practic* vorbind, putea ducea la o mulţime de probleme. Deşi, bineînţeles, nu avea să fie aşa. O regulă absurdă. Ca traversatul prin loc nepermis.

— Înţelegi, nu-i aşa?

Ardie a strâns-o de umeri.

— Rămâne între noi.

A urmat un moment scurt în care Sloane s-a gândit că ar putea fi momentul să-i facă mărturisirea aceea mică de tot, dar telefonul lui Ardie a vibrat şi maşina ei venea de după colţ şi, sincer vorbind, era o trădare mică de tot. Abia dacă merita menţionată. La urma urmei, nu era tocmai o problemă de siguranţă naţională. Această mică relaţie pe care o avea. Nu, Doamne, stai, nu era o *aventură*! Putea fi aventură dacă era platonică? Probabil că nu. Şi nu era ca şi cum Ardie şi Sloane erau într-o relaţie monogamă, serioasă. *Aveau* alte prietene. Erau adulte. În orice caz, putea oricând să-i spună mai târziu. Sau, mai bine, să nu-i spună deloc.

10.

23 martie

Rosalita a pus plicul adresat „Pentru doamna Valdez” pe tastatura lui Ardie. Se bucura că Ardie nu era la birou. Era mai simplu aşa.

Ardie îşi oferise serviciile Rosalitei *pro bono.* Pe atunci, Rosalita nu ştiuse ce anume însemna asta, de fapt, dar fiul ei, Salomon, a ajutat-o să caute pe Google şi ceea ce însemna era „gratuit”. Rosalitei nu-i plăceau lucrurile gratuite. Sau, mai degrabă, nu avea încredere în ele. Chiar şi o mostră gratuită de pui cu susan de la mall era o invitaţie să cumperi ceva de mâncare. Mostra gratuită era o momeală. Iar Rosalita nu dorea să fie momită. Primul ei instinct fusese să refuze ajutorul lui Ardie. Ar fi făcut-o, dacă n-ar fi fost imaginea sâcâitoare a băieţelului ei, care nu-i dădea altă şansă decât să accepte. Aşa că a strâns economiile din puţinii bani pe care îi câştiga la serviciu şi a umplut plicul cu bancnote.

Cea mai mare problemă fusese să-şi dea seama cât anume trebuia să plătească. A căutat şi acest lucru pe internet şi taxa pe oră părea să fie de la scumpă la exorbitantă. Rosalita nu-şi permitea niciuna din astea, aşa că a adunat cât i s-a părut ei corect. Un teanc de bani mototoliţi ascunşi într-un plic. Neglijenţa de a abandona atâţia bani o frământa pe dinăuntru ca pe aluat.

— Ce faci?

Corpul Rosalitei a tresărit auzind vocea unui bărbat în spatele ei. S-a întors şi l-a văzut acolo, bărbatul de la biroul din colţ, cu şuviţa albă de păr care-i cădea pe frunte. Rosalita a simţit cum pielea de pe braţe i se făcea de găină.

— Nimic.

Rosalita şi-a împreunat mâinile şi stătea ca la inspecţie, în timp ce ochii lui o măsurau din cap până în picioare.

— Fac curat, s-a corectat ea.

El nu intrase în birou, însă greutatea corpului său îi bloca ieşirea. Pulsul îi bubuia în timpan. I-ar fi putut spune adevărul,

dar, din principiu, nu era treaba lui. Sau poate era, dar, în orice caz, ea începuse deja minciuna şi acum se blocase în ea.

Se gândea la plicul din spatele ei şi la cum ar arăta dacă studia mai de aproape ce se afla pe birou, cât de ridicol ar suna dacă ar spune că lăsa banii în loc să-i ia. Nu ar crede-o.

— Nu ai produsele de curăţenie?

El se scărpina după ureche, de parcă întrebarea nu însemna nimic pentru el când, în mod clar, însemna ceva, altfel n-ar mai fi întrebat.

Rosalita s-a adunat, strângând mental garoul în jurul mâniei şi umilinţei care ameninţa să sângereze în vocea ei. Un bărbat a trecut pe coridor, aruncând o privire piezişă. Îi era cunoscută presupunerea binecunoscută că ea şi restul personalului de curăţenie abia aşteptau să pună mâna îmbrăcată înmănuşată în plastic pe pantofii de rezervă şi brăţările gălăgioase pe care le lăsau oamenii pe sau sub birouri. Ultima ei parteneră la curăţenie, Latisha, i-a spus despre un memoriu care circulase prin birourile de la etaj, încurajând pe toată lumea să-şi încuie bunurile personale într-un loc sigur şi să se delogheze de la calculatoare ca să prevină furtul. *Reduceţi tentaţia ascunzându-vă bunurile aflate la vedere!*

Isuse Hristoase! *Tentaţia!*

— Nu am nevoie de produse ca să golesc coşurile de gunoi. Cealaltă curăţenie se va face în tura de noapte.

Se gândea să mai dea explicaţii, dar se îndoia că el putea să rămână atent atâta vreme. O dată sau de două ori în fiecare lună, Rosalita lucra o tură de zi, timp în care nu erau decât câteva persoane la lucru, păstrate doar ca să întreţină puţin curăţenia şi să cureţe toată cafeaua vărsată din ceaşcă, ceea ce avea loc cel puţin o dată în fiecare dimineaţă. Nu-şi dorea decât să pună capăt cât mai repede acestei interacţiuni.

Ochii lui au trecut de la coşul de gunoi din colţ la locul unde stătea Rosalita, direct în faţa biroului lui Ardie. Minţea şi probabil că amândoi ştiau. Ea aştepta, ca un pistol cu cocoşul ridicat, să afle ce avea să se întâmple mai departe. O secundă. Două secunde.

Dacă ar fi fost altcineva, el ar fi...

— E totul în regulă?

Ardie a apărut din spatele lui şi Rosalita ar fi trebuit să fie uşurată că o vede.

— Totul e în regulă.

El şi-a trecut mâna peste obraji.

— Doar verificam cum merg lucrurile.

— În biroul meu? a întrebat Ardie cu ochii mari şi inocenţi.

S-a strecurat pe lângă el, împingându-l cu poşeta supradimensionată până când l-a forţat, din politeţe, să se dea la o parte. Pe faţa lui se vedea iritarea. Dar cedase terenul.

El a rămas o clipă, apoi a ridicat palma deschisă către Rosalita şi a spus:

— O zi bună! apoi s-a îndepărtat.

Ardie a închis uşa fără să mai discute despre problema asta cu Rosalita.

— Despre ce-a fost vorba? a întrebat ea, aruncând geanta pe unul dintre scaunele pentru oaspeţi.

Rosalita răsucea materialul galben şi urât al tricoului polo între degete. Era aspru pe pielea ei. Coada de cal, groasă, îi cădea pe spate.

— Nimic.

Se simţea mică şi lipsită de importanţă, ca un copil care îi priveşte pe adulţi muncind.

— Nu părea să fie nimic.

Ardie şi-a trântit dosul pe un scaun cu rotile.

— Scuze! Mă căutai?

Dar acum, aflată de cealaltă parte a biroului, Ardie a văzut plicul care se odihnea pe tastatură. L-a ridicat în sus.

— Ce-i asta?

Rosalita nu a răspuns.

Ardie şi-a împreunat mâinile pe burtă. A răsuflat prelung în timp ce răsfoia cu degetul prin conţinutul plicului. Apoi, după ce a terminat, a bătut cu marginea plicului în palma deschisă şi s-a uitat pe geam.

Faptul că cele două femei chiar făcuseră cunoştinţă nu era atât de ciudat pe cât părea. Se întâmplase natural, de-a lungul multor luni. Ani, deja. Prima dată când Ardie vorbise cu ea în spaniolă, Rosalita îşi făcuse griji că poate femeia era lesbiană. Dar avea un băieţel şi un soţ care mai târziu a devenit fostul ei soţ, iar Rosalita s-a simţit ca o scorpie. *De donde es usted?*[4] întrebase Ardie şi s-a dovedit că Ardie, fiică de doctori, era din McAllen, în timp ce Rosalita a mers la şcoală în învecinatul Rio

[4] „De unde sunteţi?” – în lb. span. în orig. (n.tr.).

Grande City. Conversaţiile lor nu durau niciodată mai mult de cinci minute, dar era ceva absolut minunat în a putea să vorbeşti cu altă persoană adultă în spaniolă, ceea ce era descurajat de obicei la serviciu de teamă că cei din clădire ar crede că personalul de curăţenie bârfea despre ei (chiar asta făcea). Era mulţumirea de a nu fi obligată să treci prin filtrul traducerii, să simtă că este înţeleasă şi că pare inteligentă şi ea însăşi în preajma unei persoane ca Ardie, care o umplea de o siguranţă de sine pe care nu o avea în majoritatea interacţiunilor de la serviciu, la băcănie, la bancă şi la cel care repara cablul.

Ardie a oftat din nou.

— Rosalita, voi accepta aceşti bani cu o condiţie, a precizat ea. Mi-ar plăcea să-l angajez pe Salomon să mă ajute cu petrecerea aniversară a fiului meu.

Rosalita s-a uitat în ochii lui Ardie.

— Cât?

— O sută de dolari, a spus Ardie.

Era mai mult decât era în plic. Rosalita s-a încruntat, aproape uitând de acel bărbat.

— O sută cincizeci, a contracarat ea.

Mama ei o învăţase să nu fie niciodată recunoscătoare pentru prima ofertă a cuiva. Mama ei fusese o femeie măruntă cu o criză urâtă de demenţă declanşată prematur, provocată de o rană la cap suferită într-un accident minor de maşină. În anii dinaintea morţii ei, iubirea mamei i se păruse Rosalitei ca sârma ghimpată. Dar, drept rezultat, Rosalita îşi îngroşase obrazul. Şi, privind înapoi, se mira deseori să descopere că unele dintre cele mai importante abilităţi pe care le dobândise în viaţă veniseră de la aceeaşi mamă nebună şi aiurită.

Ardie s-a oprit.

— O sută douăzeci şi cinci. Batem palma?

— Da, a dat Rosalita din cap. Batem palma!

Ardie a întins mâna şi Rosalita şi-a spus că înţelegerea asta a fost destul de simplă. Asta îşi spunea şi ei înseşi deseori. Bineînţeles, pe atunci fusese vorba despre supravieţuirea ei şi se forţase să analizeze ceea ce însemna asta prin date şi cifre. Şi totuşi, a rămas, până în ziua de azi, cel mai îngrozitor lucru pe care îl făcuse vreodată. O simplă tranzacţie care i-a dovedit Rosalitei pentru totdeauna că, în adâncul sufletului, avea sânge-

rece. Că s-ar alege pe ea şi pe fiul ei mai presus de orice şi oricine.

Sunt doar bani, şi-a zis astăzi. Dar... nu fusese vorba tot „doar despre bani” ultima dată când făcuse o înţelegere?

11.

27 martie

Slujba de pomenire a lui Desmond Bankole a avut loc la şapte zile după moartea lui. Zilele de până atunci trecuseră în ceaţa obişnuită a muncii, maşinii, casei, punctată de câte un telefon urgent, un memoriu redactat în grabă şi o întâlnire de complezenţă. Sloane a sosit la o adevărată întrunire selectă, unde toate femeile defilau în rochii negre, putând fi recunoscute, deşi scoase puţin din context. Tocurile i se cufundaseră în gazonul tuns când o luase pe scurtătură spre intrarea în biserică. Avea o ură viscerală pentru înmormântări. La cincisprezece ani, participase la trei în acelaşi an. Bunica din partea mamei, urmată de ambii bunici. Nu-i plăcuse să dea mâna cu atâţia oameni vârstnici, atingerea şerveţelelor lor mototolite ascunse în palmele subţiri ca hârtia. Senzaţia lacrimilor necontrolate, un val de emoţii intime expuse şi, mai rău de-atât, aşteptate.

După naşterea lui Abigail, ea şi Derek alcătuiseră un testament şi Sloane a lăsat instrucţiuni: incinerare, vă rog, apoi să i se pună rămăşiţele în curtea din spate în timp ce se spunea o rugăciune către Tina Fey. Şi, bine, poate indusese o sugestie dominatoare pentru Derek să se gândească să se însoare cu Ardie, Sloane fiind sigură că ei i-ar păsa foarte mult de educaţia lui Abigail, că şi-ar aminti să-i pună prânzul la pachet şi, puţin crud din partea lui Sloane, să nu o eclipseze în privinţa înfăţişării. Dar în afară de asta – rugăciunile către Tina Fey şi căsătoria cu una dintre cele mai apropiate prietene ale ei – Sloane plănuia să fie o soţie şi mamă decedată fără pretenţii. Sincer.

Stătea în strană, cu spatele arcuit pe lemnul tare, cu braţul înlănţuit cu cel al lui Grace şi cu o bomboană mentolată lipită de cerul gurii.

— Ultimul cântec.

Atunci Ardie a arătat către unul dintre rândurile de la finalul programului.

— Aleluia!
Sloane a ridicat ochii spre cer.
Grace s-a încruntat spre ele.
— Aşa v-aţi purta voi două dacă aş muri *eu*? le-a certat ea în şoaptă.
S-a şters la ochi cu un şerveţel împăturit şi şi-a suflat nasul cu zgomot. Vârful nasului ei căpătase o nuanţă neatrăgătoare de roşu. Sloane a strâns umărul prietenei ei. Grace purta un şal negru şi frumos, de caşmir în jurul umerilor. Părul ei blond era adunat într-un coc franţuzesc impecabil. Perfect aranjată, ca întotdeauna. Dar, Doamne, era *sensibilă* în ultima vreme.
— Asta depinde, a şoptit şi Ardie. Ar fi înainte sau după ce ai terminat analiza obişnuită a achiziţiei de abonamente?
S-a uitat la ceas.
— Şi, ca să fim sincere, suntem aici deja de o oră.
— Te tachinează, Grace. Am fi devastate.
Grace şi-a desprins braţul din cel al lui Sloane şi a luat-o pe după umeri.
A rămas cu ochii fixaţi asupra pastorului, care spunea cuvintele de încheiere, şi Grace şi-a plecat capul ca să se alăture întregii congregaţii într-un fel de rugăciune.
— Am purta negru un an întreg, a murmurat Sloane. Jurăm!
A pus mâna pe una dintre Bibliile din strană. Era chiar la îndemână.
Grace a ridicat bărbia.
— Nu sunt ridicolă, să ştiţi! S-ar putea întâmpla.
S-a uitat şi în ochii lui Ardie.
— Oricăreia dintre noi.
— Sigur, a spus Sloane încet, uitându-se la prietena ei.
E firesc, şi-a spus ea, să te confrunţi cu propria mortalitate după naşterea primului copil.
— Dar nu se va întâmpla.
Orga a răsunat cu putere în capelă şi Sloane s-a ridicat în picioare cu toţi îndoliaţii. Inelul i s-a prins în ciorapul negru şi subţire de sub rochie. O ruptură scurtă şi vizibilă a urcat în viteză până în vârful rotulei.
— La dracu'! a şoptit ea.
Mai tare decât credea.
— Eşti în regulă? s-a întors Ardie spre Sloane.
— Sunt bine.

Nu mai putea salva ciorapul. Pur şi simplu, trebuia să-l suporte până când îl putea scoate în baie şi spera că-şi amintise să se dea cu loţiune pe pulpe în dimineaţa asta. Îşi dorea să fi fost Derek aici, cu mâna lipită de spatele ei. El avea mâini frumoase. Mâini de jucător de baschet.

— Vreau doar să plec de-aici.

⁂

Afară, ziua era superbă. Iarba mirosea ca proaspăt tunsă. Erau chiar şi fluturi zburând între soiurile de plante ce decorau exteriorul bisericii.

În timp ce mulţimea se înşiruia afară din biserică asemenea unei turme de vite, Sloane auzea salutări colegiale, vedea strângeri de mână şi auzea cum se făceau planuri pentru prânz. Ar fi trebuit şi ea să socializeze. Să profite de moment. Mesele cu răcoritoare erau aşezate pe peluză şi oamenii luau paharele de plastic cu suc de portocale sau apă.

— Vrei ceva? a întrebat Ardie, îndreptându-se spre masă.

Ardie nu rezista niciodată la ce se servea gratuit.

— Sunt în regulă, mersi!

Sloane avea o senzaţie neplăcută în stomac. Grace dispăruse, poate să-şi refacă machiajul, care arăta distrus după slujbă. Probabil că Grace era un om mai bun decât ea, îşi zicea Sloane, care reuşise să nu plângă deloc.

A simţit o bătaie pe umăr şi Sloane s-a întors şi-a văzut-o pe Elizabeth Moretti, cu braţele deja desfăcute ca să o cuprindă. Elizabeth avea părul castaniu şi mare şi un zâmbet care dezvăluia gingiile prea mult. Dar avea haine frumoase şi azi purta o rochie festonată în zigzag, ce părea scumpă, iar Sloane îşi imagina că încă mai avea etichetele fixate pe ea cu doar câteva ore înainte.

— M-am gândit eu că o să te văd aici.

Fireşte, Sloane crezuse acelaşi lucru despre Elizabeth. Deşi nu prea avea sens, dat fiind că ea nu lucra la Truviv.

Elizabeth s-a uitat în jur, plescăind din limbă. Era foarte gălăgioasă.

— Tragic! a spus Elizabeth. Dar a fost o ceremonie frumoasă. Aranjamentele florale au fost criminale, scuzaţi jocul neintenţionat de cuvinte. Îl vedeţi pe tipul acela de-acolo?

Sloane s-a uitat dincolo de ghiveciul plin de panseluţe mov şi portocalii către doi bărbaţi care vorbeau la umbra unui stejar.

Amândoi de aproape patruzeci de ani, norocoşi pentru că încă mai aveau părul pe cap, dar cărările evidente de piele lucioasă şi rozalie începuseră să se întindă dincolo de marginea părului.

— Cel scund, a continuat Elizabeth. A venit ca secundar, aşa că nu cred că-l cunoaşteţi. Jacob Shor. A fost făcut partener la Jaxon Brockwell acum vreo doi ani. *El* era pe Lista Bărbaţilor Răi. Credeam că ştiu tot. Dar nu, chiar lângă numele lui scria „a încercat să facă sex în biroul lui cu o asociată angajată pe vară”. Era să mor. Scuze! Doamne!

Şi-a făcut cruce, uitându-se spre clopotniţă.

— Dar îţi vine să crezi?

Îi venea? Sloane s-a uitat la bărbatul care părea destul de amabil. O figură prietenoasă. Şi-l imagina ca un profesor îndrăgit de educaţie fizică. Dar ca prădător? Nu chiar la fel de uşor.

— Deci?

Elizabeth şi-a scos pudriera şi şi-a verificat tenul. Cu nonşalanţă.

— Era pe listă?

Sloane era furioasă că-şi uitase ochelarii de soare. Ziua începea să se încingă şi ea nu avea cea mai bună figură impasibilă.

— Cine a zis că am căutat pe cineva?

Avea o nuanţă ciudată în glas.

— Era o deducţie logică.

Sloane transpira sub soarele torid de la jumătatea dimineţii.

L-ar fi putut adăuga chiar ea. Era ceva anonim. Un document comun care plutea în norul nebulos al internetului. Oricine putea adăuga şi edita şi ea începuse să o facă. Dar, pe urmă, n-a mai făcut-o. De ce?

— Bine, bine, nu trebuie să-mi spui. Nu e treaba mea.

Totul era treaba lui Elizabeth. A închis pudriera cu un pocnet.

— Dar ar trebui să-l adaugi. Ai putea ajuta pe cineva. Să apuci taurul de testicule.

A făcut palma căuş drept exemplu.

— Înţelegi ce spun?

Sloane nu voia să vorbească despre asta chiar acum, nu cu ea. Nu fusese şi Elizabeth un fel de listă proprie, pe vremuri?

Ai grijă la Ames Garrett!

— Îmi pare rău, Elizabeth! Mi s-a dus firul la ciorap. Trebuie să mă duc la toaletă.

Sloane vorbea prea formal. Ce se întâmpla cu ea? Le pierduse acum definitiv pe Ardie şi pe Grace. Trebuia să se adune, deşi chiar ura înmormântările.

A îmbrăţişat-o pe Elizabeth. Lui Sloane rareori îi făcea plăcere să îmbrăţişeze alte femei pe care le cunoştea de la serviciu, dar încă ţinea minte că Elizabeth era genul de persoană căreia îi plăceau.

— Ojă transparentă! a strigat Elizabeth după ea.

Sloane a întors capul.

— Poftim?

Elizabeth s-a uitat la ea de parcă o evalua. Şi-a făcut palmele căuş la gură ca o portavoce.

— Opreşte firul să se mai deşire!

Sloane a ridicat o mână în semn de recunoştinţă.

Înăuntru, biserica era mult mai goală decât înainte, slavă Domnului, doar câţiva rătăciţi plimbându-se pe-acolo şi vorbind cu voce joasă. Paşii ei răsunau de-a lungul coridorului în timp ce se lua după indicatoarele către toaletă, de care i se spusese că se afla undeva în Aripa de Est.

Venea de după colţ când a văzut-o. Şuviţa aceea ca de sconcs de păr alb între firele castanii mereu o făcea să se oprească brusc. Inima a început să-i bată mai repede. Ames stătea cu capul plecat, de parcă se ruga. Dar vorbea cu Katherine Bell, iar spatele ei zvelt era lipit de perete. Primul instinct al lui Sloane a fost să-i întrerupă, dar, aşa cum se întâmpla deseori în scenarii legate de serviciu, mintea a început imediat să jongleze cu o multitudine de posibilităţi dificile. S-a retras după colţ ca să urmărească de la distanţă în timp ce înţepăturile de avertizare i se întindeau pe braţe.

Ce spunea el?

Pe de altă parte – chiar trebuia să ştie exact? Sloane se putea probabil pune pe ea însăşi, cea de douăzeci şi opt de ani, în locul lui Katherine şi să facă o „deducţie logică”. Sloane habar nu avea de câtă vreme vorbeau cei doi, dar a durat mai puţin de un minut până când conversaţia s-a terminat. Un firicel subţire de transpiraţie cursese în sutienul lui Sloane. Îşi simţea nările mărite în modul acela respingător pe care nu-l putea controla niciodată când era cu siguranţă furioasă.

A aşteptat. Faţa lui Katherine era impasibilă în timp ce mergea spre ea pe coridor şi Sloane s-a pregătit pentru ca, atunci când Katherine dădea colţul, să se prefacă surprinsă.

— Scuze, au spus amândouă în acelaşi timp.

Deşi Sloane încerca să-i citească în ochi. Ames fusese nesimţit? Sau conversaţia fusese perfect normală şi Sloane făcea din ţânţar armăsar?

Lista aia afurisită! Ar trebui să fie şi el pe ea. Oamenii ar trebui avertizaţi. Director executiv. *Doamne sfinte!*

Katherine a dat la o parte un fir de păr prins între gene. Sloane a zâmbit, făcând un pas înapoi ca să-şi poată recăpăta spaţiul personal. Katherine părea să fie o persoană căreia îi plăcea spaţiul ei personal.

Sloane aduna primele impresii despre Katherine. Alegerile vestimentare care erau, cel puţin după gusturile lui Sloane, cam nepotrivite, ceea ce Sloane credea că o ajută să deducă *ceva* despre Katherine. Probabil că nu-i plăcea să ceară părerea altora. De fapt, lui Sloane îi amintea puţin de Abigail – stânjeneala socială complicată de frumuseţe. Nimeni nu se aştepta ca cele două însuşiri să meargă împreună şi asta crea o problemă pentru oameni, întrucât oamenii frumoşi – de exemplu, fetele blonde cu ochi albaştri ca fiica ei – nu aveau voie să fie reţinuţi decât dacă voiau să li se spună că sunt snobi. Se presupunea că era de preferat ca oamenii frumoşi să se comporte ca Sloane, care era frumoasă, dar mai ales pentru că ceruse multe păreri ale altora de-a lungul anilor şi îi plăcea foarte, foarte mult la Neiman's.

— Toaleta e pe aici? a întrebat Sloane, arătând cu degetul.

— Da, a spus Katherine, cu obrajii rotunzi vizibil îmbujoraţi.

— Mi-am distrus ciorapul, a explicat Sloane, de parcă era nevoie să dea o explicaţie. Arăt ca o prostituată ieftină.

Gura lui Katherine a făcut un „o” în semn de mirare.

— De fapt, eu păstrez o pereche de rezervă în poşetă dacă ai nevoie.

Băga deja mâna în poşeta de pe şold când Sloane a atins-o încet pe antebraţ.

— E în regulă. Cred că o să-i arunc pe ăştia la gunoi. Şi aşa fata mea spune că ciorapii mă fac să arăt ca o femeie bătrână.

Katherine purta ciorapi negri, strâmţi şi opaci. Pe *ea* nu o făceau să arate ca o femeie bătrână. Îi făceau picioarele să arate suple şi atrăgătoare.

— Anunţă-mă dacă te răzgândeşti, a spus Katherine, trecând pe lângă ea, cu o expresie de o politeţe neutră şi rezervată.

— Mersi. Da, aşa o să fac.

Dar se uita deja dincolo de Katherine, privindu-l pe Ames rămas singur pe coridorul gol al Aripii de Est. A fost o uşurare să audă paşii lui Katherine îndepărtându-se. Ames îşi trecea degetele prin păr, legănându-se pe un călcâi. Apoi a deschis uşa toaletei pentru bărbaţi.

Nebunie temporară. Probabil că Sloane suferea de această boală rară şi ştia că era o apărare cu şanse mici la tribunal. Dar asta nu avea să ajungă niciodată la tribunal.

Sloane l-a urmat pe Ames în toaletă.

— E cineva? a întrebat ea, în cazul în care era ocupată de altcineva decât de Ames.

— E ocupat.

Era vocea lui Ames. Singura cabină din stânga era cu uşa deschisă şi şirul de pisoare era gol în afară de Ames, care stătea cu spatele la ea.

S-a întors cu sprâncenele ridicate a mirare. Încreţiturile de pe fruntea lui se adânciseră de-a lungul anilor. (În timp ce noi aveam nevoie de operaţii estetice şi injecţii cu botox ca să rămânem relevante, pentru ei era de ajuns să îmbătrânească pentru a deveni mai distinşi. Să nu credeţi că n-am observat.)

— Sloane?

Ea a auzit fermoarul de metal de la prohab ridicându-se.

— Ce cauţi aici?

Bună întrebare! Ce căuta aici? Acţiona din impuls, presupunea. Derek spunea, de altfel, că are o latură impulsivă. Ca atunci când a venit acasă cu o pisicuţă de la adăpostul de animale pe care o văzuse într-un ţarc în faţa magazinului alimentar, doar ca să-şi amintească mai târziu că Derek era alergic. Sau era responsabilitatea maternă? Sau era prea bătrână ca să mai suporte minciunile lui? Îşi confrunta şeful – *la naiba*, *şeful* ei – în toaletă.

Cu calm, ea a început:

— Am auzit că eşti pe lista scurtă pentru directori executivi. Felicitări!

Aproape suna ca şi cum vorbea serios. Înainte ca Ames să vorbească, Sloane a adăugat:

— M-am întâlnit cu Bobbi acum câteva zile, apropo.

Apa gâlgâia prin ţevile ascunse în pereţi. Dar în rest era mult prea linişte. Vocea ei avea ecou.

Ames şi-a potrivit cureaua. Ea ura când el făcea asta pentru că îi atrăgea atenţia asupra prohabului. Poate că tocmai asta intenţiona el.

— Mi-a spus.

Exista un subînţeles. Acesta era: *Da, eu şi soţia mea vorbim şi nu sunt un monstru, mersi.* El a ridicat din umeri.

— Ar trebui să se aşeze multe lucruri de la sine înainte să se întâmple ceva.

— Dar crezi că ai şanse mari. Îmi dau seama.

Ea refuza să-şi lase ochii să rătăcească spre propria imagine din oglindă.

Un zâmbet pe jumătate. O singură gropiţă pe obrazul proaspăt bărbierit.

— Întotdeauna am avut noroc în Vegas.

— Ce faci cu Katherine? a întrebat ea, pentru că acesta era scopul.

Al lui era numele care lipsea de pe listă, la bine şi la greu.

— O, haide, Sloane!

El dădea acum ochii peste cap, lăsând puţin capul pe spate, de parcă era un adolescent şi i se amintea să-şi facă ordine în cameră.

— Nu fac nimic. Ce ţi-a venit?

Sloane şi-a dat seama că se gândise la Ames în toţi aceşti ani ca la un vulcan inactiv cu şanse mici să erupă.

— Pentru început, am ochi. Şi urechi. Şi... ceva experienţă relevantă.

Şi-a îndreptat privirea. *Ştii ce se spune despre istorie,* s-a gândit ea.

— Nu din nou.

Iat-o! Enervarea aceea copilărească. Stinghereala.

— Când o să treci *peste* asta? Sunt *ani* de-atunci.

Nu era aşa. Aventura fusese cu ani în urmă, dar ea plătea pentru asta încă de atunci şi el o ştia foarte bine. Pentru că, de fiecare dată când credea că problema cu Ames Garrett intrase în hibernare, el îi dovedea că se înşală. La trei ani după

aventură, Ames i-a dat sarcina unei tranzacţii la nivel înalt pe care o susţinuse Sloane lui David Kelly, pentru că Ames „nu avea încredere în ea să nu se culce cu avocatul părţii adverse". La cinci ani după ce a avut-o pe Abigail, Ames i-a spus nonşalant că fundul ei încă arăta bine în costum. După şapte ani, el s-a îmbătat şi i-a cerut să se culce cu el din nou „de dragul vremurilor de altă dată". Zeci de astfel de lucruri îi punctaseră cariera. Şi acum vedea simptomele altei crize. Un ciclu nou. Şi, fără Desmond, se temea că imunitatea ei – a lor – fusese compromisă.

— Soţia ta m-a întrebat dacă am un sfat care să te ajute să-ţi îmbunătăţeşti şansele, a spus ea încet. I-am promis că, dacă am, o să mă ofer să ţi-l împărtăşesc.

Ochii lui dansau amuzaţi şi ea îl ura din cauza asta.

— Aşadar, iată-l: Dacă vrei să rămâi pe lista scurtă, *Ames,* te-aş *sfătui* să-ţi ţii mâinile, şi orice altă parte a corpului pe care ai fi tentat să o foloseşti, curate. OK?

El a pufnit pe nas şi şi-a îndesat mâinile în buzunare.

— Eşti incredibilă, Sloane, ştii?

Ea s-a gândit la cuvântul acela. *Incredibilă.* Era adevărat? El alesese cuvântul cel mai potrivit, chiar dacă nu asta intenţionase. Grija care o bântuise, în timp ce suferea fiecare nedreptate, fiecare neglijare, fiecare senzaţie de îndreptăţire faţă de spaţiul şi mintea ei de care el profitase din plin: că nimeni nu o va crede. Totul din cauza acelei aventuri scurte şi stupide.

— Condoleanţe, Ames!

A dat să plece. Spusese ceva. Făcuse ceva. Nu era lista celor „RĂI", dar era propria ei versiune, doar mai directă.

— Dacă vrei să auzi sfatul *meu,* Sloane.

Inima ei a părut că se opreşte şi a ezitat, cu mâinile lipite de uşă.

— Acesta e. Apa în creştere ridică toate bărcile. Dacă mi s-ar oferi funcţia, şi nu spun că mi se va oferi, dar, dacă ar fi aşa, atunci se înţelege de la sine că ar fi un loc liber ca avocat principal şi tu ai – după cum ai spus chiar tu, cred – experienţă relevantă.

Corpul ei era rigid. În parte, întrucât ceea ce spusese Ames suna suspicios de mult ca o mită. În parte, pentru că avea dreptate.

Sloane ajunsese la vârsta la care mânia nu mai însemna să trântească uşi sau să spargă pahare. În schimb, mânia ei răsuna în vibraţiile organelor. A ieşit fără să mai scoată un sunet, rămânând cu gândul la toaleta aceea, analizând cuvintele schimbate cu Ames.

Motiv pentru care nu a remarcat-o imediat pe Bobbi Garrett stând în hol, cu un pahar de apă în fiecare mână, uitându-se fix la ea.

Sloane a observat-o şi a tresărit. O tresărire vizibilă.

— Am intrat în toaleta greşită, i-a spus lui Bobbi, ridicând mâna să-şi netezească părul. Bineînţeles că Ames îşi adusese soţia. Se jucau deja de-a prima familie de la Truviv Inc.

Râsul lui Bobbi a răsunat cu o octavă prea sus şi apa a plescăit în paharele de plastic, scurgându-i-se pe degete.

— Îl căutam pe soţul meu.

Soţul ei. Nu Ames. Soţul ei.

Şeful lui Sloane.

— Cred că e posibil să fi fost acolo, a răspuns Sloane. *Dacă* era, sunt sigură că o să iasă imediat.

Ar fi trebuit să-şi acopere urmele intrând în toaleta pentru femei. Ştia asta, dar avusese parte deja de cât putea îndura într-o zi, iar căsnicia lui Ames nu era responsabilitatea ei. S-a întors către curtea luminoasă a bisericii. Maşinile începuseră să iasă din parcare, cu farurile sclipind în lumina puternică. Ruptura din ciorap coborâse, arătând ca o cicatrice urâtă de-a lungul rotulei.

Sloane ura înmormântările şi s-a jurat să nu mai participe niciodată la una. *Numai dacă*, şi-a zis ea... *Numai dacă era a lui Ames.*

TRANSCRIEREA DEPOZIŢIEI

26 aprilie

Dra Sharpe: Doamnă Glover, aveţi idee cum şi când au început aceste zvonuri nefondate despre Ames Garrett?
Pârâta 1: Nu sunt de acord cu termenii „nefondate” şi „zvonuri”.
Dra Sharpe: OK, atunci. Aţi discutat cu prietenele dumneavoastră vreodată despre Ames Garrett?
Pârâta 1: Sunt sigură că am discutat, da.
Dra Sharpe: În ce context?
Pârâta 1: Era şeful nostru. Îl vedeam zilnic. Sunt sigură că numele lui apărea în tot felul de contexte diferite.
Dra Sharpe: Vă plângeaţi de el?
Pârâta 1: Erau destule lucruri legate de Ames de care să te plângi, deci sunt sigură că am făcut-o.
Dra Sharpe: Cât de des aţi spune că vă plângeaţi de Ames?
Pârâta 1: Nu ştiu. Nu ţin o evidenţă.
Dra Sharpe: Lunar? Săptămânal? Zilnic?
Pârâta 1: Nu ştiu.
Dra Sharpe: Ca parte a investigaţiei noastre, am vorbit cu zeci de prieteni şi colegi ai lui Ames Garrett care îl susţin categoric pe Ames, care spun că avea o reputaţie excelentă, care îl cunosc de ani BUNI şi ştiu că e familist, un băiat de treabă. Femei pe care le ştia de la facultate, de la Drept, profesional vorbind, care spun că nu s-au simţit niciodată stânjenite în prezenţa lui Ames.
Pârâta 1: Această logică nu are sens, Cosette. Dacă cineva este un criminal, nu arăţi cu degetul la toţi oamenii din viaţa lui care încă mai trăiesc şi spui că nu poate fi un criminal, ia uite la toţi oamenii aceştia pe care nu i-a ucis!
Dra Sharpe: Îl comparaţi pe Ames Garrett cu un criminal?
Pârâta 1: Nu.

Dra Sharpe: Pentru că, dacă tot vorbim de asta... Este adevărat că aţi fost interogată de curând în decursul anchetării unei posibile omucideri?
Helen Yeh: Obiectez. Cer să se şteargă din consemnare ultima întrebare a doamnei avocat.
Dra Sharpe: Pârâta a abordat subiectul.
Pârâta 1: După cum ştiţi, întregul personal al biroului a fost interogat. Şi n-a spus nimeni nimic despre uciderea cuiva, nu-i aşa?

12.

28 martie

Deşi era abia martie, foaia de calcul ne-a transformat pe toate în Moş Crăciun. Scriam lista, o verificam de două ori şi încercam să ne dăm seama cine fusese cuminte şi cine fusese obraznic.

Apăsam „refresh”. Aşteptam să apară numele care nu apăreau niciodată. Eram luate prin surprindere când apăreau nume la care nu ne aşteptam. În timpul acelor săptămâni, stăteam în lifturi, scanam documente la copiator şi participam la şedinţele de vânzări, privind de parcă aveam ochi cu raze X. Vedeam prin uşile închise şi dincolo de pantalonii cu fermoare trase.

Ignoram anumite purtări – suportam o glumă porcoasă. Pe altele – bărbaţii care aveau grijă să ne vorbească despre căsniciile lor deschise, care veneau după noi la toaletă, care trimiteau mesaje explicite şi apoi pretindeau că erau prea beţi să-şi poată aminti, care nu auzeau cuvântul „nu”, care se răzbunau când îl auzeau, care ne pipăiau fundul – nu puteam să le ignorăm. Îi mulţumeam lui Dumnezeu că nu eram noi. Şi când eram noi, aveam o senzaţie bolnavă de plăcere că nu eram *doar* noi, o uşurare ca atunci când verşi după o mahmureală.

Ne sprijineam de benzile de alergat, dezbătând între noi ce anume îi stârnea pe bărbaţii de pe listă şi aici eşuam inevitabil, pentru că pierdeam mai mult timp concentrându-ne pe vieţile emoţionale ale acelor bărbaţi decât pierdeau ei concentrându-se pe ale noastre.

Întrebarea nu era niciodată de ce. Era...

— Ce ne facem cu Katherine?

Sloane a intrat fără să bată, a închis uşa de la biroul lui Ardie şi s-a lipit de ea de parcă fusese fugărită până acolo. Ardie verifica un e-mail către un asociat din anul trei de la Norman, Steele&Sandoval cu privire la o dispută pe un impozit pe proprietate, un exerciţiu – verificare a textului – la care avocaţii mai tineri din birou păreau să fie alergici. Toţi erau extrem de grăbiţi.

Sloane a adulmecat aerul.

— Miroase a McDonald’s aici, Ardie. Te rog, spune-mi că nu te-ai dus la McDonald’s.

— OK, nu m-am dus la McDonald’s.

Sloane s-a dus spre coşul de gunoi şi a apucat între degete punga de fast-food, cu resturile de cârnaţi, ouă şi biscuiţi cu brânză pe care Ardie îi cumpărase în drum spre serviciu. Fuseseră delicioase.

— Nu o să te înţeleg niciodată.

Sloane a aruncat punga mototolită în coş şi s-a aşezat pe scaunul din faţa biroului lui Ardie.

— Bună dimineaţa şi ţie! Te rog, ia loc, a spus Ardie netulburată.

Ca orice altă femeie de pe planetă, văzuse acele meme-uri cu Kate Moss şi citatul „Nimic gustos nu se simte la fel ca a fi slab” şi şi-a spus *Scuzaţi-mă, dar aţi încercat prăjitura cu brânză?* Deşi Ardie bănuia că adevărata problemă în legătură cu obiceiurile ei alimentare nu era că îi plăcea mâncarea care nu-i făcea bine, ci că-i plăcea mâncarea ieftină. Ardie îşi permitea alimente organice, crescute în aer liber, la fermă, doar că de obicei nu-şi dorea asta.

— Am o dilemă morală.

Sloane şi-a tras scaunul mai aproape de birou.

Ardie a terminat de citit e-mailul şi a apăsat pe „trimite”.

— Aveam impresia că etica ta e destul de flexibilă.

Ardie a remarcat că avea costumul lucios şi uzat la coate. Ştia că era genul de lucru la care ar fi trebuit să fie mai atentă. Dar mama ei îi spusese mereu că nu exista o însuşire fizică mai importantă pentru o femeie decât un ten frumos, iar Ardie avea un ten foarte frumos, aşa că trebuia să conteze şi asta la ceva.

— Etica mea e complicată. E o diferenţă.

Sloane şi-a încrucişat mâinile pe genunchi, stând dreaptă ca o scândură, de parcă era o elevă ce încerca să-şi impresioneze profesorul. Ardie a strâns din buze şi şi-a rezemat tâmpla pe două degete.

— L-am văzut pe Ames... dându-i târcoale la slujbă, slujba la care m-ai abandonat, apropo.

Ardie îşi luase sandvişurile la pachet şi fugise la maşină. Nu era croită pentru atât de mulţi oameni. Ieşea la plimbare prin cartierul ei şi, când făcea asta, traversa strada, *evita* o întreagă

fundătură, doar ca să se ferească de obligaţia de a face cu mâna altei fiinţe umane. Era o minune că avea o prietenă ca Sloane.

— Am invitat-o deja la petrecerea lui Michael.

Ardie a deviat de la întrebarea implicită în privinţa locului unde se afla.

Sloane s-a încruntat şi a înclinat capul.

— Neobişnuit de frumos din partea ta.

— Nu-mi place chestia asta.

— În fine.

Sloane îşi împreună vârfurile degetelor în timp ce vorbea, prea repede, ca de obicei.

— L-am înfruntat pe Ames şi...

— Ce-ai făcut?

— L-am înfruntat pe *Ames,* a repetat ea. Şi mi-a spus destul de clar că, dacă devine director executiv, eu aş putea primi funcţia de avocat principal.

Sloane s-a lăsat pe spătarul scaunului, cu palmele deschise ca la dans. Marea dezvăluire.

Ardie s-a încruntat, dând uşor din cap.

— Evident.

Sloane nu era amuzată.

— Dar dădea...

— Târcoale.

Ardie avea senzaţia că mai trăise acest moment. Priveşte! Grafica de pe pereţii biroului ei nici nu se schimbase măcar. Aceeaşi orhidee violet se arcuia leneşă peste birou şi un smochin mic încă mai creştea într-un colţ, iar ea le uda şi le îngrijea cu sârguinţă pe amândouă. Imaginea lui Tony dispăruse de ultima dată. Ca prin farmec. În clipa aceea – cazul cu fotografia lui Tony care lipsea – Ardie chiar o bănuise pe Grace, deşi nu îi confirmase niciodată explicit.

— Da.

S-a aplecat din nou în faţă.

— Chiar îmi doresc funcţia aceea.

— Meriţi funcţia aceea.

Sloane nu a contrazis-o. (Falsa modestie era ca şi dispărută, ca un trend nepotrivit în modă. Însă noi încă adoptam cu încetineală încrederea profesională – ca atunci când începeau să

fie la modă blugii strâmţi şi noi toate ne gândeam: *Putem face aşa ceva?* Da, da, putem.)

— La cum văd eu lucrurile, a continuat Sloane, astea sunt opţiunile mele: Să fac în aşa fel încât să fie concediat, să o avertizez sau să-l omor. Tu pe care ai alege-o?

Ardie nu prea voia să răspundă la aşa ceva.

— *Glumesc.* Evident.

Sloane trasa un drum cu buldozerul în conversaţie, începând să se ambaleze. Ardie se întreba dacă actul în sine de a vorbi o făcea pe prietena ei să transpire.

— A doua opţiune pare cel mai puţin complicată, date fiind lipsa de alibi şi/sau strategiile maniacale care sunt necesare. Dar mă gândesc că, dacă ajungem la ea înainte să ajungă el la ea, atunci problema e rezolvată.

S-a şters demonstrativ pe mâini de un praf imaginar.

Ardie a tăcut o clipă. Şi-a îndoit degetele sub bărbie.

— Am încercat să te previn.

Era în mare parte adevărat, deşi fusese cu jumătate de gură. În acel moment, nu erau genul acela de prietene care se luau una pe alta de la spital după operaţia de îndepărtare a chisturilor la sâni.

Sloane a pufnit.

— Ai spus-o cam târziu.

Sloane nu intenţionase ca acele cuvinte să doară, dar tot au durut. Nu foarte tare. Mai degrabă acel fel de durere surdă pe care o resimţi la ani buni după o operaţie. Reală, dar ireală.

— Şi dacă e puţin cam târziu? a întrebat-o Ardie. Ţine minte că orice spui tu poate să ajungă la el. Eşti pregătită pentru asta?

Sloane nu a mai pufnit, pentru că Ardie îi reamintea de un adevăr pe care îl învăţam toate în diferite trepte. Biroul era mediul perfect programat pentru a spori neîncrederea. Fiecare confidenţă, fiecare cerere de sfaturi era o dovadă de încredere şi toate aveam poveşti de groază despre vremurile în care avuseserăm încredere în cine nu trebuie.

Sloane a dat capul pe spate şi şi-a masat muşchii încordaţi de la ceafă. Toate aveau o poziţie a corpului oribilă din cauza faptului că se holbau la calculator toată ziua.

— Putem să o sondăm, a spus ea, cu vocea aspră din cauza gâtului arcuit. Putem să o facem una de-a noastră.

A terminat cu întinsul.

— Nu crezi cu adevărat că e încurcată cu Ames, nu-i aşa?

Ardie s-a gândit puţin la asta.

— Nu, nu cred. Cel puţin, nu încă.

Îşi dăduse seama, practic, din clipa în care s-a întâmplat că Sloane începuse să se culce cu Ames. Oamenii erau atât de evidenţi când încercau să fie subtili. Deşi era posibil ca Katherine să fie doar mai discretă.

Sloane şi-a încleştat gura, hotărâtă.

— Mai e şi lista.

Sloane trimisese de îndată mai departe lista cu „bărbaţi RĂI". De atunci, la fel făcuse o colegă de la prima ei firmă şi chiar şi noua soţie a lui Tony, Braylee. Ardie nu se gândise prea mult la lista din foaia de calcul. O considerase doar o bârfă. Ca un caiet cu critici pe care îl făceau copiii în anii '90. Îi plăcuse dintotdeauna ideea ca fiecare să-şi vadă de treaba lui. Dar trebuia să se gândească şi că devenise dureros de îngustă la minte la vârsta mijlocie. Poate că părerea ei despre listă era un sentiment similar cu cel care o împiedicase să descarce ultima versiune de actualizare pentru iPhone. Dar, pe de altă parte, uneori ultimele actualizări erau nişte mizerii, aşa că nu se înşela întru totul în privinţa aceea.

— El nu e pe listă, a spus Ardie cât mai monoton posibil.

— Asta s-ar putea rezolva.

De parcă era o idee pe care Sloane o prezenta la o şedinţă: să *rezolvăm* problema cu Ames.

— Sloane!

Ardie a oftat. Probabil ar fi trebuit să se îngrijoreze că era mereu cea care ofta într-o relaţie. Ca şi cum era rolul ei, dat de Dumnezeu, să asculte pe toată lumea din jur venind cu idei şi numai ea putea să prevadă milioanele de lucruri care puteau merge prost. Ar fi făcut pe oricine să ofteze. Deşi se temea că nu o făcea să pară foarte distractivă. Poate de aceea o părăsise Tony pentru Braylee. *Ea* părea o femeie care respira mereu adânc, calm şi egal.

— E o idee bună. Trebuie să recunoşti.

Ardie a înclinat nehotărâtă din cap, analizând în minte riscul. Intrarea putea să fie urmărită înapoi până la Sloane. Nu ştia cum. Sloane putea fi dată în judecată pentru calomnie, deşi nu şi dacă ceea ce spunea era adevărat. Sloane putea fi

concediată. Dar nu şi dacă celelalte două lucruri se adevereau mai întâi. Ar fi putut să-i distrugă viaţa lui Ames.

— Nu e cea mai rea idee.

— Nu am fost doar eu. Au fost şi alte femei înaintea mea. Stagiara aceea. Şi asistenta lui, nu? Şi nu au fost doar un lucru, două, acolo. Trebuie să-ţi aminteşti când...

— Îmi amintesc.

— OK. Atunci *ştii* că numele lui ar trebui să fie pe lista aceea, a zis Sloane. Aşa fac toţi copiii grozavi.

— Dacă toţi copiii grozavi ar sări de pe o clădire, ai face la fel? a întrebat ea.

Un colţ al gurii lui Sloane s-a tras într-o parte.

— Doamne, nu! Probabil i-aş împinge. Mă crezi sau nu, nu prea am fost populară în liceu.

Ardie a dat ochii peste cap.

— În mod sigur, nu cred aşa ceva.

— Ei bine...

Sloane s-a uitat la spaţiu dintre ele.

— Oarecum.

În aceeaşi clipă, prin spatele lui Sloane, Ames a trecut prin dreptul geamului de la birou. Părul castaniu şi cărunt şi o şuviţă albă. Un costum gri-închis. Barba care îi creştea pe gât. Lobii urechilor îmbătrâniţi. Cutele de pe spatele hainei. Vârfurile degetelor apăsate în podul palmelor.

Nu-şi amintea ultima dată când se uitase direct în ochii ei sau ultima dată când privise spre ea şi nu făcuse mutra aceea care arăta clar că tot corpul ei i se părea respingător.

La dracu'! şi-a zis Ardie. *Adaugă-l pe listă!*

26 aprilie

Dra Sharpe: Ce ne puteţi spune despre listă, doamnă Glover?
Pârâta 1: Ce listă?
Dra Sharpe: Lista cu *Feriţi-vă de nenorociţii din Dallas.* Cred că vă este cunoscută.
Pârâta 1: N-am inventat eu lista.
Dra Sharpe: Nu am insinuat că aţi fi făcut asta. Eu doar v-am rugat să ne spuneţi despre ea.
Pârâta 1: Era o listă. Cu bărbaţi care lucrau în Dallas, cu scurte intrări care detaliau comportamentul lor agresiv sexual de la locul de muncă.
Dra Sharpe: Aţi crezut că lista era o idee bună?
Pârâta 1: Am crezut că e o idee. N-am ajuns la concluzia că era bună sau rea. Îmi era clar că oamenii au observat o nevoie şi că au reacţionat la acea nevoie.
Dra Sharpe: Când spuneţi „oameni”, vă referiţi la femei?
Pârâta 1: Din câte ştiam eu, şi femeile sunt oameni, Cosette, nu-i aşa?
Dra Sharpe: Cine decidea ce bărbaţi aveau să fie trecuţi pe listă?
Pârâta 1: Nu decidea o singură persoană. Dacă o femeie avusese experienţa unui comportament urât din partea unui bărbat sau dacă i se adusese la cunoştinţă despre aşa ceva, putea să îl includă pe listă.
Dra Sharpe: Aşadar, ceea ce spuneţi, de fapt, este că femeile din acest caz nu acţionau doar ca acuzatori, ci şi ca judecători şi juraţi.
Pârâta 1: Nu era o sală de judecată. Nu existau ramificaţii legale.
Dra Sharpe: Dar, doamnă Glover, din câte ştiu eu, acestea sunt, de fapt, ramificaţii legale, *nu-i aşa*?
Dra Sharpe: Daţi-mi voie să vă pun o întrebare mai directă. Când aţi decis să folosiţi lista ca să încercaţi să-l sabotaţi pe Ames Garrett?

Pârâta 1: Scopul listei nu a fost niciodată să saboteze. Scopul listei era doar să avertizeze.

Dra Sharpe: Doamnă Glover, vreţi să explicaţi pentru raportul oficial ce înseamnă „cauză probabilă”, aşa cum o înţelegeţi dumneavoastră?

Pârâta 1: „Cauză probabilă” înseamnă că un eveniment este suficient de strâns legat de un prejudiciu încât instanţa va considera că acel eveniment este cauza prejudiciului.

Dra Sharpe: Bine spus. Şi ne puteţi spune testul care stabileşte dacă există cauza probabilă?

Pârâta: Cauza probabilă se măsoară prin testul *sine qua non.* Latinescul pentru „condiţie obligatorie”. Y nu s-ar fi întâmplat fără X.

Dra Sharpe: În acest caz, doamnă Glover, cineva a murit. Acesta este „Y”. Întrebarea mea este simplă: Ar fi murit cineva dacă nu ar fi fost acţiunile dumneavoastră?

13.

28 martie

Ardie a fost prima care a ajuns la chipsurile tortilla de pe masă. Restaurantul era mexican şi de prost gust, cu cizme vechi fixate pe perete pe post de decor. Luminiţele colorate atârnau din tavan. Grupuri de bărbaţi se aplecau peste farfuriile cu taco, cu cravatele vârâte în cămaşă.

În jurul mesei stăteau Grace, Sloane şi Katherine. Katherine nu a acceptat invitaţia lui Sloane de a lua prânzul cu ceea ce s-ar putea numi „prea mult entuziasm”. A insistat că-şi adusese pachet pentru prânz, iar Sloane a replicat: „Obiectez, e irelevant”, ceea ce i-a smuls un geamăt lui Ardie, care se opunea cu îndârjire glumelor cu avocaţi de orice fel.

— Aşadar – Sloane a deschis meniul laminat –, e prea devreme pentru un cocteil margarita?

Grace s-a aşezat picior peste picior.

— Regula la mine acasă era că totul merge după zece dimineaţa.

Sloane i-a făcut semn ospătăriţei tinere.

— Câte o margarita pentru fiecare, atunci? a întrebat Sloane tot grupul.

— Trebuie să pompez imediat după asta, a spus Grace căscând.

— Eu vreau.

Katherine încă îşi păstra aceeaşi postură impecabilă, de parcă trebuia să echilibreze nişte vase pe cap în orice clipă. Gura ei, după cum observase Ardie, avea obiceiul să zvâcnească între o jumătate de zâmbet şi o expresie neutră – înainte şi înapoi, înainte şi înapoi – de parcă cerea permisiunea. Poate că băutura era un semn că se relaxa. *Pumnii strânşi,* îşi imagina Ardie că Sloane cânta cu glas tare; slavă Domnului, ideea aceea nu-i venise ei. Ospătăriţa a notat comanda şi a plecat grăbită.

— Copilul tău ne cam strică distracţia, i-a spus Katherine lui Grace.

Sloane a făcut ochii mari şi şi-a lipit palmele pe faţa de masă.

— O, Doamne, trebuie să o *cunoşti* pe Emma Kate! E cel mai frumos copil pe care l-ai văzut vreodată. Ar putea să apară în reclamele la Pampers. Atât de frumoasă e. Pur şi simplu, o s-o urăşti. Atât de frumoasă e. Deşi, bineînţeles, nu poţi să urăşti copiii.

Sloane a arătat cu degetul între ele, aplecându-se.

— OK, voi două, ce sunteţi, un fel de cele mai bune prietene în secret? Ce ne *scapă*? Spuneţi!

Grace şi-a desfăcut cu eleganţă şervetul negru de pânză şi l-a aşezat în poală.

— Nu ştiu despre ce vorbeşti. Tu ştii, Katherine?

— Bine.

Sloane îşi examina unghiile.

— Şi noi putem juca jocul ăsta. Eu şi Ardie avem secrete, nu?

Coada i-a trecut peste umăr când s-a întors spre Ardie.

Ardie a pus jos paharul cu apă.

— Şi suntem mai în vârstă decât voi, aşa că avem mai multe.

Cocteilurile au ajuns şi Grace a ridicat paharul ei cu apă.

— Noroc tuturor!

Poate că Ardie era optimistă, dar i se părea că Ardie părea mai fericită decât în ultimele săptămâni.

Sloane a lins sarea de pe marginea paharului.

— Doamne, Grace, parcă eşti mama perfectă! Sunt destul de sigură că eu am băut *vin* când eram gravidă. Când alăptam, ceea ce – să fim serioase – a durat vreo trei luni, nici nu cred că ştiam să *nu* beau.

A stors lămâia şi i-a dat drumul în pahar.

— Şi uită-te la Abigail! E în regulă!

Ardie a dat ochii peste cap, rupând în jumătate alt chips.

— Ce-ţi spun eu mereu? Statisticile nu înseamnă nimic la nivel individual. Şi reversul este la fel de adevărat.

Sloane s-a întins peste masă să înmoaie chipsul în sosul de salsa.

— Ardie încearcă mereu să mă înveţe concepte matematice deghizate. Dar sunt o elevă de tot rahatul, a continuat Sloane. Să vedem. E acela în care, da, nu ar trebui să te gândeşti la costurile investite când iei decizii legate de viitor. Hei? Hei? Sunt destul de bună, nu-i aşa?

— Ţi-a spus cineva vreodată că ar trebui să scrii articole pentru *The Economist*? a întrebat Grace, aşezând la loc un fir de

păr care scăpase, în timp ce vorbea cu un ac de păr strâns între dinţi. Şi *apoi...*

Şi-a prins părul la loc cu o mişcare de expert.

— Prânzul acesta e despre *Katherine.* Katherine, *tu* ai cuvântul.

Grace a făcut un gest în stil Vanna White cu produsul Katherine expus.

— Vrem să ştim tot ce se poate şti despre tine.

— Sau orice ai vrea să ne spui, a adăugat Ardie, pentru că îi era limpede că, la fel ca ea, Katherine era cumva – ei bine, nu chiar timidă, Ardie nu era timidă – o persoană *tăcută.* O persoană care nu prea funcţiona pe aceeaşi lungime de undă cu oamenii aceia vorbăreţi, cu abilităţi sociale, oameni ca Grace şi Sloane, care, fireşte, nu remarcau semnele. Sloane credea că în fiecare persoană introvertită era o extrovertită care aştepta un prieten. Serios. Chiar spusese acele cuvinte. Era ca o terapie de conversie, numai că funcţiona cumva. Cel puţin, pentru perioade scurte. Însă Ardie înţelegea. Totul putea fi foarte intimidant. Istovitor. Să încerci să te strecori într-un grup de prieteni şi să dai impresia că te potriveşti acolo, când, de fapt, tot ce voiai să faci era să stai şi să mănânci chipsuri, pentru ca toată energia ta să nu te facă să-ţi curgă sânge din urechi.

În acest scop, Ardie a remarcat că privirea lui Katherine se tot îndepărta undeva mai sus de capul lui Sloane şi că îi luă o clipă pentru ca ochii să se întoarcă la conversaţie. Katherine şi-a aşezat mâinile în poală.

— Păi, să vedem. Am fost editor al revistei *Law Review.*

— Şi încă la Harvard, din câte am înţeles, a intervenit Grace.

Colţurile gurii lui Katherine s-au întors imperceptibil în sus.

— Aşa este.

Katherine vorbea cu mare precizie, apăsând pe fiecare silabă.

— Am primit o bursă să studiez în străinătate la Oxford. Am...

Sloane a bătut cu pumnul în masă, nerăbdătoare.

— OK, OK, ştim toate astea. Acum treci la părţile bune. Vrem să aflăm despre familia ta, de unde eşti. Ce-ţi place. Toate astea.

— Cruţă-te, a spus Ardie. O să afli în curând că e mai bine să cedezi cât mai repede posibil. E o alegere mai omenească.

Ospătăriţa le-a întrerupt ca să le ia comanda. Ardie şi-a dat seama doar după ce a făcut-o că s-a uitat prin restaurant după

fostul ei soţ. Lucra în zonă şi *era* un loc popular pentru prânz. Ospătăriţa a dispărut din nou şi Ardie s-a concentrat din nou la colegele ei.

— Bine, a reluat Katherine. Sunt din Boston. Sunt cea mai mică dintre cinci copii. Sunt singura fată. La ultima slujbă nu prea am avut timp liber în afară de muncă. Să fac mai nimic.

— Eu încă sufăr de şoc posttraumatic de la o firmă.

Grace învârtea paiul din paharul ei cu apă. Grace nu bea niciodată un lichid decât cu paiul ca să-şi păstreze rujul.

— Şi nici nu exagerez.

Privirea lui Katherine s-a îndreptat din nou, în mod straniu, în sus.

După o perioadă surprinzător de scurtă în care mâncarea fusese gătită şi servită, farfuriile au fost strecurate în faţa grupului şi Ardie a inspirat mirosul de brânză fierbinte şi ardei iuţi.

— Ai un iubit?

Şi, evident, nu putea fi decât Sloane cea care punea întrebarea asta atât de prost.

Katherine a ezitat.

— Nu, a răspuns ea.

— Sau o iubită? Sau ceva?

— Nu, a repetat Katherine.

— Pentru că eu sunt un fel de expertă când vine vorba de compunerea profilurilor pentru website-urile de întâlniri.

Ardie şi Grace s-au uitat simultan la Katherine şi au clătinat uşor din cap – *nu!*

— V-am văzut.

Sloane şi-a îndesat în gură o bucată de enchilada. În faţa ei, din cocteil rămăsese doar gheaţa.

Prânzul a continuat aşa cum se întâmplă cu prânzurile. Katherine a ciugulit din salată, în timp ce Grace descria cum se trezea în fiecare dimineaţă cu noduri dureroase pe care trebuia să le elimine prin masaj la duş. Iar Sloane scria pe telefon când furculiţa lui Katherine a căzut cu zgomot pe farfurie. Ardie s-a oprit la mijlocul înghiţiturii, s-a uitat la faţa lui Katherine care, pentru o clipă doar, s-a transformat într-o expresie de mânie cu ochii mari şi fălcile proeminente.

— Eşti în regulă? a întrebat Ardie.

Apoi a întors capul să se uite pe deasupra lui Sloane şi a văzut un televizor aşezat în spatele barului. Era un meci de baseball fără sonor.

Ardie s-a lăsat pe spătarul scaunului, măsurând-o din priviri pe Katherine, care s-a înroşit şi a luat încă o gură de margarita.

— Scuze. Doar că... a fost o decizie proastă.

— Îmi plac Rangers.

Ardie şi-a punctat părerea cu dinţii furculiţei. Ardie iubea baseball-ul pentru ritmul lent al jocului, pentru ocazia de a mânca hotdog cu muştar, pentru că era acceptabil să ţipi la nişte oameni pe care nu-i cunoşteai. În timp ce Sloane şi Grace se angajaseră la Truviv fără să ştie diferenţa dintre un eseu şi un gol, lui Ardie chiar îi plăcea sportul. Avea logică. Iar Truviv dădea deseori bilete gratuite angajaţilor.

— Eşti fan Red Sox? a zâmbit ea.

Katherine a răsuflat repede şi a ridicat mâna.

— Vinovată.

Şi totul părea atât de inocent şi colegial şi ne întrebam dacă toate momentele de acest fel erau aşa – dacă păreau aşa – până când erau colorate ulterior de evenimente ce nu mai puteau fi controlate de nimeni.

Aveam să ne gândim la acest moment câteva luni mai târziu şi să ne punem multe întrebări. Aveam să căutăm semne. Şi aveam să le găsim.

— În sfârşit, cineva cu care să mă uit la meciuri! a chiuit Ardie. Iar Sloane avea să spună: Hai să bem unul, după care avea să se aplece spre ea şi să-i şoptească – Katherine, ai văzut Lista cu Bărbaţi Răi?

14.

28 martie

„Obraznică”. Era un cuvânt foarte pervers. Un cuvânt pornografic. Şi totuşi a fost primul la care s-a gândit Grace. O, *Grace, eşti atât de obraznică!* Slavă Domnului că gândurile ei nu erau transmise către public.

După prânz, Grace s-a strecurat în camera de pompat şi a încuiat uşa după ea, verificând ca să se asigure că era închisă bine. A intrat şi şi-a scos pantofii cu toc înalt. Într-un colţ, ascunsese o cutie de plastic cu capac, cu numele ei scris cu markerul pe o parte. Rezerva ei introdusă clandestin. A mângâiat-o încet.

Grace nu începuse toată povestea asta intenţionat. Doar după aventura de la hotel, în noaptea aceea nebunească cu aromaterapia şi serviciul în cameră. A deschis recipientul şi a început să-şi scoată comorile. O mască de somn, o cremă franţuzească de mâini, şosetele de caşmir, o pereche de pijamale de mătase, o pernă cu faţă din pânză curată şi o pătură din lână merinos. Grace s-a schimbat în pijamale şi şi-a pus şosetele în picioarele obosite. A gemut cu zgomot. Tampoanele din sutienul ei pentru alăptat erau îmbibate de lapte, dar le-a lăsat acolo, întinzându-se pe canapeaua de piele crăpată şi bătând perna, apoi aşezând-o ca o movilă sub cap. Între timp, părţile din pompa ei electrică încă pluteau într-un castron cu apă cu săpun sub chiuveta din bucătărie.

Ca să ţină pasul cu nevoile Emmei Kate, Grace trebuia să pompeze cel puţin de trei ori pe zi. Apoi, într-o după-amiază, şi-a zis *la naiba!* şi s-a întins în schimb să tragă un pui de somn. S-a trezit cu dungi roşii pe obraz şi cu bale uscate la colţul gurii, dar pentru o perioadă scurtă după aceea s-a simţit *umană.*

Rezerva ei de lapte începuse deja să scadă şi totuşi nu se putea hotărî să renunţe la somnul deja zilnic. În fiecare după-amiază, era ca o femeie care, după ce a început o dietă nouă, era uimită să se trezească neputincioasă când se confrunta cu o

brioşă cu ciocolată. Camera de pompat era brioşa cu ciocolată a lui Grace.

Şi, pentru că Grace era perfecţionistă, s-a pus să-şi desăvârşească talentul. Când te gândeşti că în urmă cu doar câteva săptămâni se simţea blocată în aceeaşi cameră, deranjată de lipsa semnalului pentru telefon şi pierderea timpului preţios.

Era atât de uşor!

Grace îşi cunoştea şi drepturile. Timp de un an întreg după naşterea Emmei Kate, Truviv era obligat să-i ofere un spaţiu privat pe lângă pauzele suficiente pentru ea să-şi pompeze laptele. Truviv *nu* era obligat să-i aloce şi timp de somn, dar serios, n-ar fi trebuit să o facă? Poate măcar puţin?

Grace şi-a tras masca de somn peste ochi şi a încercat să ţină lumea la distanţă. Partea frumoasă era că nimeni nu bănuia că Grace Stanton ar fi minţit, cu atât mai puţin despre hrănitul bebeluşului ei. Nimeni nu bănuia nimic, ceea ce o făcea pe Grace să se întrebe ce altceva mai era capabilă să facă?

TRANSCRIEREA DEPOZIŢIEI

26 aprilie

Dra Sharpe: În plângerea dumneavoastră iniţială, aţi pretins că există o cultură de hărţuire sexuală lungă deja de un deceniu. Un deceniu este o perioadă foarte lungă. De ce nu aţi spus nimic? Cu siguranţă, vi s-a acordat ocazia să vorbiţi despre grijile dumneavoastră la un moment dat în decursul acestui timp. Cel puţin o dată. Dar, vă spun, nu am găsit nici măcar o plângere la dosar din partea dumneavoastră.

Pârâta 1: Evident, mă temeam pentru locul meu de muncă şi viitorul carierei mele. Mă temeam de răzbunare din partea firmei. O teamă care, după cum vedeţi, s-a dovedit a fi îndreptăţită.

Dra Sharpe: Doamnă Glover, în acest caz, ascundeţi această aşa-zisă informaţie de cel puţin zece ani, conform spuselor dumneavoastră. De ce acum?

Pârâta 1: Aş fi fost naivă să cred că eu am fost singurul caz de hărţuire sexuală. Dar m-a deranjat când acelaşi lucru care s-a întâmplat cu mine se petrecea acum chiar sub nasul meu. Nu mai puteam, cu bună ştiinţă, să stau deoparte şi să privesc fără să spun ceva.

Dra Sharpe: Domnul Garrett era pe punctul de a deveni următorul director executiv la Truviv. Ştiaţi acest lucru, nu-i aşa?

Pârâta 1: Ştiam.

Dra Sharpe: Conştiinţa dumneavoastră şi-a ales perfect momentul.

Dra Sharpe: Când spuneţi că de curând aţi crezut că exista altă ţintă a presupusului comportament al domnului Garrett, la cine vă referiţi mai exact?

Pârâta 1: La Katherine Bell.

Dra Sharpe: Şi ce anume aţi văzut că-i făcea domnul Garrett lui Katherine Bell?

Pârâta 1: L-am văzut dându-i atenţie, o atenţie care nu era proporţională cu postul ei actual în cadrul companiei.

L-am văzut conducând-o în biroul lui pentru şedinţe cu uşa închisă.

Dra Sharpe: Compania are o politică împotriva şedinţelor cu uşa închisă?

Pârâta 1: Sigur că nu, dar...

Dra Sharpe: Aşadar, ca să reluăm, susţineţi că Ames Garrett a dat atenţie unei angajate şi a avut întâlniri în biroul lui.

Pârâta 1: Nu, Cosette. Lucrurile s-au înrăutăţit. Mult.

15.

29 martie

A doua zi, în faţa biroului lui Ames, Sloane sprijinea de şold un teanc de dosare cu burduf. A ciocănit uşor, apropiindu-se de uşă ca să audă dacă vorbea la telefon.

Dar în câteva clipe vocea înăbuşită a lui Ames a trecut de uşă.

— Intră!

Sloane a apăsat clanţa, iar mecanismele interne ale încuietorii s-au răsucit de la locul lor. Draperiile erau trase la ferestrele înalte cât peretele, ascunzând priveliştea podului Margaret Hunt Hill şi transformând lumina naturală într-o culoare cenuşie.

Katherine stătea în spatele biroului lui Ames, sprijinindu-se cu greutatea pe mâna ce stătea pe suprafaţa dură. Sloane era mai surprinsă să constate că nu era deloc surprinsă să o găsească pe Katherine acolo. Katherine urmărea orice se vedea pe ecranul lui Ames. Sloane fusese instruită într-un mod similar în spatele biroului numeroşilor parteneri când era o tânără asociată, având destule puncte de referinţă pentru ca acesta să nu-i stârnească vreo alarmă în minte. Ceea ce demonstra cât de important era contextul. Katherine a ridicat privirea.

— Bună, Sloane!

Iar Sloane a încercat să citească mesajele ascunse din ceea ce ar fi putut fi scris acolo. Dar a descoperit că şi draperiile lui Katherine erau trase, iar priveliştea era ascunsă.

Sloane a mers fără grabă spre scaunul din faţa biroului şi s-a aşezat cu picioarele încrucişate.

— Am venit cu documentele de aducere la cunoştinţă pentru achiziţia abonamentelor, i-a spus lui Ames. Am subliniat ce am considerat că trebuie amânat. Vrei să arunci o privire sau vrei să apăs pe trăgaci?

Fruntea lui Ames s-a încreţit, iar ochii lui o urmăreau fără să mişte capul. Cele câteva Hot Tamales îi umflau obrazul. Mirosul de scorţişoară plutea în aer.

Cine se teme de lupul cel râu? şi-a zis Sloane.

Pentru că, în timp ce Katherine avea o expresie impasibilă, a lui Ames spunea un singur lucru: putere.

— Pot să revin, a spus Katherine, îndreptându-şi spatele.

S-a uitat de la Ames la Sloane. Sloane nu se putea încă obişnui cu felul în care părul scurt al lui Katherine îi lăsa tot gâtul expus.

Sloane se uita la Ames, dar nu s-a mişcat din loc. Când Ames a dat aprobator din cap, Katherine a luat blocnotesul şi pixul de pe birou şi a ieşit.

Fotografiile cu zeci de sportivi celebri zâmbeau către ei de pe pereţi. Sloane a bătut cu tocul în stratul subţire de mochetă. Scaunul pe care stătea nu era al firmei. Era de la jumătatea secolului XX. Piele bleumarin. Confortabil. Probabil scump.

Sloane, care avea o aversiune din fire pentru tăceri, a lăsat-o pe aceasta să se prelungească.

Ames şi-a dres glasul.

— O să mă uit pe ele înainte să fie trimise.

Sloane ţinea dosarele în poală.

— La ce lucrează Katherine? a întrebat ea.

Ames s-a sprijinit de spătarul scaunului, şi-a frecat fruntea cu degetul mare şi mijlociul.

— O învăţam să-l folosească pe Edgar, a răspuns el, de parcă era brusc obosit. Se uita la câteva îndosarieri SEC şi acte normative.

Şi-a trecut degetele de-a lungul cravatei, întinzând-o peste nasturii de sus ai cămăşii.

— Câtă implicare din partea ta!

Ea bătea darabana cu unghiile pe dosar. Erau scurte şi neîngrijite. Nu-şi mai amintea când fusese ultima dată la manichiură, decât ce reuşeau ea şi Abigail să facă într-o cadă goală, cu picioarele ridicate peste margine în timp ce îşi vopseau pe rând cu ojă degetele de la mâini şi picioare.

El şi-a împletit degetele pe burtă, care arăta o urmă subtilă de îmbătrânire sub forma unei acumulări de grăsime chiar deasupra curelei.

— Scrie un memoriu pentru mine despre legile SEC de aducere la cunoştinţă în privinţa încălcării siguranţei cibernetice.

— N-ar fi trebuit să facă Grace treaba asta?

El şi-a împreunat degetele.

— Grace nu o să se supere. Abia s-a întors din concediul de maternitate. S-ar putea spune că sunt delicat.

Părea mulţumit de el însuşi.

Sloane s-a aplecat în faţă, sprijinindu-se cu cotul pe dosarul din poală. Cu bărbia în pumn.

— Pentru că, ce chestie amuzantă, credeam că trebuia să fie subordonata mea.

El a înclinat capul ca să privească în tavan. *Da, Ames, mulţumesc, e destul de evident că te enervez, dar nu plec nicăieri.*

— Deleg o sarcină acolo unde este nevoie, Sloane.

Ea a mijit ochii.

— Nu poţi să-ţi ţii mâinile departe de marfa nouă.

El şi-a îndreptat scaunul.

— Ia te uită cine transformă acum femeile în obiecte!

— Ştii ce vreau să spun.

— Du-te şi ia un Midol, Sloane!

Ea a strâns din dinţi, iar mandibula a ieşit în faţă. De fapt, chiar era la ciclu, aşa că o iritase mai mult decât ar fi trebuit. Dacă exista o obligaţie lunară care ne îngrozea, nu era copierea actualizărilor pentru pachetele de management, ci menstruaţia. Oricâte reclame în care femeile plonjau în piscine purtând costume albe de baie ar fi fost, nu ne puteau convinge că menstruaţia avea o frumuseţe ca de lebădă. În cele mai bune zile, menţineam o alianţă ranchiunoasă cu corpul nostru. Ştiam că nu trebuia să ne ruşinăm. Nu ne *era* ruşine. Eram femei în toată firea – de aceea, evident, mergeam spre toaletă ca la paradă cu tampoanele ascunse în taină în mânecile bluzelor de parcă eram spioni care duceau informaţii codificate. Alteori, trebuia să pescuim monede de pe fundul poşetelor, căutând mărunţiş care să alimenteze automatele cu produse feminine de igienă care încă nu fuseseră actualizate în ultimii douăzeci şi cinci de ani. Luam anticoncepţionale încercând să ne controlăm cât de cât hormonii incontrolabili. Ne descheiam la pantaloni când stăteam la birou. Zornăiam în mână sticla de Tylenol din bucătărie. Mâncam ciocolată. Ne prefăceam că totul era un mit. Că nu aveam nici trompe uterine, nici menstruaţie, nici sâni, nici toane, nici copii. Şi pe urmă o luam ca pe un compliment când un bărbat de la birou ne spunea că avem boaşe. Aşadar, mai spuneţi-ne o dată că nu era o lume a bărbaţilor.

— Dar dacă tot vorbim despre subiectul ăsta...

Ames şi-a suflecat mânecile pe antebraţe.

— Cred că ar trebui să-ţi spun că Bobbi voia să dispari. După scena pe care ai făcut-o la înmormântarea lui Desmond.

— Nu a fost o scenă.

El a ridicat din umeri.

— Crede că avem o aventură, că încercăm să avem o aventură, nu ştiu ce dracu'.

Mişca din maxilar.

— Ideea este că nu mai are încredere în tine.

Sloane a zâmbit fără amuzament.

— Aş fi crezut că în tine nu ar trebui să aibă încredere.

— Femeile!

El şi-a împletit degetele la ceafă şi s-a lăsat cu totul pe spate.

— În fine. Uite, înţelegerea a fost mereu că o să te primesc înapoi câtă vreme nu-mi îngreunezi situaţia. Am crezut că înţelegi asta. Eu fac asta din bunătatea inimii mele, Glover. Avem un trecut. Înţeleg. Şi încerc să-l respect, chiar încerc. Dar, dacă mai faci o chestie din asta, ei bine... nu o să te protejez.

A scos alene o minge de golf din sertarul biroului, apoi a aruncat-o în aer şi-a prins-o.

— O să te arunc în groapa cu lei şi nici măcar n-o să mă deranjeze, la naiba! Ne-am înţeles?

Sloane s-a uitat de jur-împrejur, a luat aminte la locul în care se afla, la mediul în care alesese să trăiască. La bărbatul care stătea în spatele biroului. La poziţia ei.

— Nu ştiam că aveam o înţelegere.

Ea a ajuns atunci la o concluzie.

— În acest caz, vreau un birou mai mare.

El a lăsat scaunul să revină cu putere în poziţie. A aşezat mingea pe teancul de bileţele adezive.

— Poftim?!

Obrazul i s-a încordat, nu de la un zâmbet, ci de la altceva asemănător. De parcă tocmai auzise o poantă ridicolă.

— Şi vreau siguranţa locului de muncă, a spus ea. O perioadă specificată în contract cu o clauză de răscumpărare.

El şi-a încrucişat braţele pe piept. Care erau lucrurile care îi plăcuseră la el, de fapt? Sloane nu-şi mai amintea.

— Ţi-ai pierdut minţile?

Ea l-a ignorat.

— Vreau o contribuţie mai mare la planul de pensii 401 (k). Dublă.

El s-a rotit cu scaunul în aşa fel încât să stea cu picioarele ascunse sub birou şi cu braţele sprijinite deasupra. Bine. Începea să fie atent. Îl cunoştea foarte bine şi, şi-a dat ea brusc seama, era posibil ca în scurt timp să o considere pe Sloane un pericol.

— Dacă nu te-aş cunoaşte, aş zice că mă şantajezi.

— Negociez. Nu asta m-ai învăţat tu să fac?

El s-a uitat într-o parte, dar nu era nimeni acolo care să-i vadă expresia *Îţi-vine-să-crezi-ce-zice-femeia-asta?*

— Ţi-am spus deja, a răspuns el. Dacă sunt numit director executiv, cu siguranţă o să te recomand să-mi iei locul ca avocat principal.

Şi-a împreunat degetele ca o cupolă.

— Iar eu îţi spun *ţie* că sunt aici să mă protejez. Pur şi simplu.

El a pufnit.

— De ce anume, Sloane? Ţi se pare deodată că sunt omul rău?

El s-a prefăcut că se cutremură. Ei nu i se părea amuzant.

— Lucrăm împreună de cât timp, doisprezece ani? Cred că ne-am descurcat bine.

Ea se întreba dacă era adevărat. Dacă în romanul vieţii lui, ca propriul personaj narator, Ames Garrett credea că ei doi se descurcaseră „bine”. Nu se înşela. Nu în totalitate. Uneori treceau săptămâni, chiar luni, în care Ames nu o făcea să-i fiarbă sângele în vine sau să-i submineze autoritatea, să facă un comentariu nepotrivit sau să-i ţină deasupra capului faptul că se culcaseră împreună. Avea un sentiment straniu de loialitate faţă de bărbatul cu care lucrase în cea mai mare parte a vieţii ei profesionale. El credea că se descurcaseră bine. *Bine.*

Se trezea deseori spunând: *Nu-şi dă seama ce face.* Gândul acesta îi trecuse prin minte în clipa în care îi adăugase numele pe Lista Bărbaţilor Răi. *Probleme cu limitele fizice şi interpersonale la birou; a întreţinut relaţii sexuale cu colegele subordonate; e misogin.* Asta scrisese alături de numele lui. Se temea că fusese cumva nedreaptă faţă de el. Răpindu-i posibilitatea de a se apăra. Că avea importanţă dacă îşi dădea seama sau nu. Şi era ca şi cum tocmai se trezise şi îşi dăduse seama că ea lăsase să devină lipsită de apărare şi că,

bineînţeles, Ames *îşi dădea* seama. Avea cincizeci de ani. Îl adăugase pe listă ca *a mea culpa* pentru celelalte femei. Dar acum Sloane trebuia să se asigure că, dacă Ames devenea director executiv, nu avea să se trezească fără loc de muncă şi înlocuită cu un model mai recent. Şi el trebuia să înţeleagă faptul că ea putea să facă situaţia foarte dificilă pentru el într-un moment în care nu avea nevoie de aşa ceva.

— Un birou mai mare, Ames. Siguranţa postului. 401 (k) şi statul tău de plată.

— *Statul meu de plată?*

El clătina din cap uluit.

— Exact! Cât câştigai tu când erai în locul meu. Îl vreau imediat. Şi ce câştigi acum. Ca să ştiu ce să cer când o să devin avocat principal.

El şi-a trecut mâna prin păr. Ea şi-a amintit de vremea când credea că şuviţa albă – un simptom al unui sindrom numit Waardenburg – era foarte interesantă. Părul nu putea să facă pe cineva să pară interesant. Şi nici biroul şi prietenii celebri. Ames şi-o trăgea în poziţia misionarului, ca un iepure.

— Voi, femeile, credeţi că sistemul vrea să vă tragă pe sfoară.

— Tu eşti sistemul, Ames.

Ea s-a ridicat în picioare, uitându-se de sus la el, şi-a imaginat cum ar fi putut tocurile ei cui să intre direct în orbitele lui dacă voia.

— Şi, în cazul în care ai uitat, noi chiar ne-am tras-o.

∵

Decizia nu avusese nimic de-a face cu Derek, iar Sloane ar fi trebuit să se simtă prost din cauza asta. Numai că voise să se culce cu Ames şi apoi nu mai voia. Ceea ce voia era să se mărite cu Derek, de parcă Ames era un virus gripal de care trebuia să se vindece. Îi trecuse. Şi voia să se oprească. O decizie pe care i-o împărtăşise lui Ames mai devreme în săptămâna aceea.

Reacţia fusese glacială, în cel mai bun caz. Furioasă, în cel mai rău.

— Ah, sigur, acum vrei s-o termini.

O spusese el într-una dintre discuţiile avute de atunci.

— Ai desfăcut *picioarele* şi m-ai *folosit* ca să avansezi la serviciu, dar acum vrei să termini.

— Nu e corect.

— Ah, *serios*? Erai cea mai tânără avocată care lucra la contractul cu Tread Ops, Sloane. Vrei să-mi spui că a fost vorba doar despre tine? Bucură-te de bonusul primit pentru el! Cu plăcere!

— Suntem amândoi adulţi, spusese ea, de parcă avea vreo legătură.

Au avut aceeaşi conversaţie timp de o săptămână. O buclă neîntreruptă. Între timp, ea s-a concentrat pe ceea ce ştia să facă – munca –, pentru că Sloane, la douăzeci şi nouă de ani, încă nu se hotărâse cum avea să se autopedepsească pentru aventura cu Ames, acum că se bucurase de avantaje, acum că i se vârâse pe afurisitul de gât.

Nu face situaţia să pară ciudată, îi spusese ea, repetând cuvintele pe care le auzise cândva de la un iubit la facultate.

La cinci şi jumătate, telefonul din biroul ei a sunat şi era vocea lui Ames la capătul firului.

— Poţi să vii până aici?

După ce pusese receptorul la loc, Sloane se uitase la biroul ei. Era doar o despărţire. Despărţirile trebuiau să fie stânjenitoare. Acest lucru nu se schimba dacă aveai şaisprezece ani sau aproape treizeci. Aşa că Sloane a luat un blocnotes spre biroul lui Ames, unde el a salutat-o cu amabilitate.

— Închide uşa, te rog! a zis el, făcând un semn demonstrativ cu mâna.

Ea s-a aşezat pe un scaun în faţa lui. Era de la jumătatea secolului XX. Piele bleumarin. Confortabil. Scump.

Ames s-a îndreptat spre partea ei de birou şi s-a aşezat pe el, cu genunchii desfăcuţi, astfel încât prohabul lui era la nivelul ochilor ei. Şi-a sprijinit coatele pe genunchi.

— Suntem în regulă, nu?

Sloane s-a relaxat. Erau adulţi.

— Da, absolut. Suntem în regulă.

— Nu ai resentimente?

A ridicat copilăreşte din sprâncene. Ea şi-a imaginat că, după ceva vreme, l-ar putea considera din nou atrăgător. Dar nu în felul acela în care voia să-l sărute.

— Sigur că nu.

Ea a zâmbit, vrând să-l liniştească.

— Vreau doar ca lucrurile să revină la normal.

El a dat din cap în sus şi în jos, în sus şi în jos.

— Şi eu. Şi eu. Şi eu vreau acelaşi lucru.

Apoi a clipit şi i-a pus mâna pe coapsă. Şi-a lipit gura de gâtul ei. Degetele i s-au împletit în părul ei.

Ea a icnit.

— Voiam să spun...

Avea vocea răguşită – sexy? Doamne, nu voia să sune sexy.

— Ames! a zis ea.

El i-a tras capul pe spate. Buzele lui îi acopereau gâtul, unde inima îi bătea aproape la suprafaţă.

— Opreşte-te!

De data asta, nu mai era urmă de îndoială ce spusese şi cum o spusese. Greutatea lui o apăsa pe coapsă. Cravata lui îi ajungea în poală. O limbă umedă s-a strecurat în crăpătura urechii ei.

Sunetul care i-a ieşit din piept era sugrumat. În sinea ei, şi-a amintit că era la serviciu. La birou. *Nu face o scenă!*

Sloane s-a folosit de forţa picioarelor să împingă scaunul în spate. Tivul de dantelă al fustei s-a rupt, scoţând un zgomot tulburător când materialul s-a sfâşiat. Dar Sloane a creat destul spaţiu între corpurile lor ca să iasă pe sub braţul lui. Nu s-a uitat în urmă când a deschis uşa biroului. Nu a fost nevoie. Ştia deja cum arăta el cu părul ciufulit.

Drumul de la biroul lui Ames la cel al lui Sloane era drept şi ea a parcurs distanţa în grabă, cu bărbia ridicată, cu ochii fixaţi pe ţintă, de parcă mergea la execuţie cu o demnitate studiată. Îi curgeau lacrimi pe obraji.

Din capătul coridorului, Ardie a ridicat ochii de pe datele printate şi a întors repede capul din nou.

— Sloane?

Ardie a mers spre ea, dar Sloane nu s-a oprit. Nu putea.

— Eşti în...

Sloane a privit prin ea şi a trecut pe lângă ea pe coridor.

Din simplă inerţie, Sloane a ajuns la birou şi s-a prăbuşit pe scaunul familiar de la masa de lucru. Mânia îi clocotea în piept, dar era amuţită de multe alte emoţii.

Ardie era în biroul ei, după masa de lucru, ghemuindu-se lângă scaun.

— Ce s-a întâmplat?

Vocea lui Ardie era un huruit jos, ameninţător.

— Nimic.

Sloane a închis ochii. Asta a împins potopul de lacrimi peste marginea obrajilor ei.

Nişte paşi au venit de pe hol şi Ames Garrett a apărut în uşă.

— Sloane!

Vocea lui era între o poruncă şi o rugăminte.

Ardie s-a ridicat încet din spatele biroului lui Sloane. Sloane avea să-şi amintească privirea din ochii prietenei ei până în ultima zi. Era o privire de coşmar. Doar că nu erau coşmarurile lui Sloane.

Avea să-şi amintească felul în care Ardie a ocolit biroul şi mărul lui Adam din gâtul lui Ames a tresăltat. Avea să-şi amintească felul în care Ames a întins palmele.

— Ardie. N-am...

Nu au schimbat nicio vorbă – sau da? Sloane nu-şi amintea partea asta. Doar că Ames a început să meargă cu spatele. Că forţa lui Ardie a fost cumva de ajuns ca el să iasă din biroul lui Sloane şi că, după ce Ardie a închis uşa după şeful lor, a urmat o tăcere şi întrebările ce aveau să se dăinuie luni bune după aceea: Şi-ar fi părăsit soţia? O iubea pe Sloane? O ura? Ce avea să se întâmple cu ea? Îl rănise?

În seara aceea, Ardie îi pusese cu sila o băutură tare în mână şi Sloane sperase ca acolo să se termine totul.

Dar erau nişte etape când încetai să te mai culci cu un bărbat pe care nu-l mai plăceai şi etapa finală putea să dureze peste doisprezece ani. Dar Sloane *era* în regulă. Se descurcaseră „bine”, cum spusese Ames.

Ames avea să-i dea ceea ce voia. Dar, în cele din urmă, avea să fie cu adevărat de ajuns?

16.

30 martie

Nu plângeam niciodată la serviciu, aproape niciodată, deşi atunci când plângeam, ajunse acasă sau poate înainte de asta, în maşină, cu ochelarii de soare pe ochi în timp ce ne învârteam prin etajele parcării, era de obicei din cauza serviciului.

Totul era legat de serviciu, chiar şi lucrurile care nu erau: Continuam să lucrăm după ce aveam copii? Aveam să punem ţelurile noastre profesionale mai presus de a ne clădi o familie? Munceam suficient? Munceam prea mult? Eram plătite atât cât merita munca noastră? Ce făceam în weekend, voiam să luăm prânzul sau trebuia să muncim?

Spirale de gânduri inferioare şi inevitabile care se manifestau în sentimentul neplăcut, avut cel puţin o dată pe lună, care ni se răspândea în stomac în timp ce coboram cu liftul în holul mare, senzaţia lentă de groază care creştea, faptul că lăsaserăm ceva nefăcut, că nu rezolvaserăm cum trebuie o situaţie sau că o dăduserăm complet în bară. Nu că ne-am fi dat seama despre ce anume era vorba, doar simplul fapt că am greşit. Şi asta înrăutăţea lucrurile pentru că rămâneau 480 de minute de posibilităţi prin care să treci, căutând rădăcina problemei care otrăvea amintirea acelei zile.

Şi pe urmă, a doua zi dimineaţă, îndesam pernuţe de la Dr. Scholl în pantofii cu toc şi ne înscriam să prezidăm încă o masă pentru Liga Juniorilor şi ne prefăceam că ne simţeam fericite, plăcute şi de-a dreptul competente.

Şi poate de aceea niciuna dintre noi nu a înţeles importanţa morţii lui Bankole în măsura în care ar fi trebuit să o facem. Eram prea ocupate să executăm dansul acela de fericire-plăcere-competenţă, zâmbind în timp ce ne rugam să nu observe nimeni dacă făceam un pas greşit.

Dar nu puteam continua aşa la nesfârşit. Este uimitor acum că asta aştepta toată lumea de la noi.

Când Grace a plâns în sfârşit la birou, a fost din cauza laptelui vărsat – la propriu. Până să observe pata umedă care pătrundea

prin materialul sacoşei ei cu monogramă, era prea târziu. Fusta ei conică şi bluza erau ude, nu că i-ar fi păsat de asta. S-a lăsat în genunchi în mijlocul holului. Textura mochetei aspre îi înţepa genunchii în timp ce scotea punga din care un firicel de lapte de la sân curgea tăcut printr-o gaură în plastic.

— Nu, nu, nu, nu! murmura ea.

Creierul ei scotocea după înjurături, dar nu ieşea nimic la suprafaţă. În schimb, a simţit că-i plânge inima când a făcut palma căuş sub geantă. A încercat să o ducă până la chiuveta din bucătărie, dar, ajunsă acolo, şi-a dat seama că nu era nimic steril în care să păstreze laptele în timp ce ultimii mililitri curgeau printre degetele ei. *Aur lichid.*

Şi asta a fost. O oră de pompat. Pierdută. Doamne, smulge-i sânii ăştia afurisiţi şi dă-i cuiva care era mai responsabil. Dădea vina pe compania producătoare. Dădea vina pe soţul ei. Chiar şi pe fiica ei. Şi, dacă era o greşeală, ei nu-i păsa.

Lui Grace i-ar fi plăcut să subcontracteze totul – cum se numea? A, da, „lapte praf” –, dar ştia că, în clipa în care făcea asta, Emma Kate avea să facă diabetul copilăriei sau alergii cumplite şi doctorul avea să se întoarcă spre Grace şi să întrebe: *Alăptaţi?* Iar Liam avea să se uite la ea: *Îţi susţin decizia,* în timp ce-şi dorea în tăcere să fi avut un copil cu altcineva.

Şi-a sprijinit coatele pe marginea chiuvetei din oţel inoxidabil şi şi-a vârât degetele la baza cocului. Ştia că, dacă se uita într-o oglindă, ochii şi nasul ei erau roşii. Asta era problema cu plânsul la birou. Cu cât voiai mai mult să nu plângi, cu atât erau şanse mai mari să o faci.

— Scuză-mă, Grace?

Vocea lui Ames Garrett s-a auzit în spatele ei.

— Asta e a ta?

Ea a întors puţin capul peste umăr, observând sacoşa udă, trădătoare, cu iniţialele ei cusute în faţă.

— Da. Scuze!

Au rămas amândoi pe loc o clipă stânjenitoare. O angajată care era vizibil pe punctul unei crize emoţionale total nepotrivite la locul de muncă şi şeful ei. *Felicitări, Grace, sabotezi cu mâna ta cauza sexului tău!*

Înainte ca ea şi Emma Kate să fie două persoane separate, păstra mereu o furie latentă când cineva o întreba: „Te întorci la

serviciu după ce se naşte copilul?” Nimeni nu-l întreba pe Liam acelaşi lucru, atunci de ce o întrebau pe ea? Dar, *iată*! Proba A.

Ames se legăna pe călcâie. Monedele se mişcau în buzunarul de la pantaloni.

— Ştii ce îţi trebuie? a întrebat el.

Somn, şi-a zis ea imediat. *Cu siguranţă, somn.*

— O ţigară, a propus el.

Ea s-a întors la chiuvetă şi şi-a trecut unghia peste pleoapele de jos.

— Alăptez. Nu pot.

— Mie mi se pare că tocmai ai terminat. Probabil mai ai, cât, trei ore? Eşti în regulă.

Ames a scos un pachet din buzunarul de la haină şi l-a bătut de două ori de podul palmei.

— Crede-mă. Am doi copii care dormeau, dar niciodată în acelaşi timp, şi o soţie căreia i se părea că a fi mamă e un sport de competiţie.

Ames şi-a coborât glasul.

— Nu a fost drăguţ.

Grace a atins pata umedă de pe fustă, întrebându-se când va reuşi să ajungă la curăţătorie. Probabil nu înainte să poarte fusta din nou. Putea să cumpere una nouă de pe internet, ceea ce ar fi fost mai uşor, chiar dacă o primea a doua zi, dar lui Grace îi plăcea să se prefacă – mai ales faţă de ea însăşi – că avea griji financiare normale pentru o femeie care munceşte. Pentru că singurul motiv acceptat de societate pentru care o femeie putea munci la fel de mult ca Grace era din necesitate. A răsuflat încet şi liniştitor, în timp ce Ames aştepta răbdător în faţa ei.

O şansă să petreci timp cu avocatul principal nu apărea în fiecare zi. Şi, chiar dacă apărea, Grace n-ar fi ştiut cum să refuze oferta. Aşa că a lăsat punga golită în chiuvetă, şi-a luat sacoşa şi l-a urmat pe Ames la balcoanele de la etajul al optsprezecelea.

Truviv îi trimitea pe fumători în nişte îngrădituri pe balcon, mici pătrate de spaţiu exterior care aminteau de acele încăperi aproape dispărute din aeroporturi şi care duhneau în acelaşi fel a cancer la plămâni.

Clădirea proiecta o umbră peste pătratul de spaţiu deschis, lăsând puţină răcoare în aer. Grace a mijit ochii spre oraşul scăldat în soare. Ar fi ucis pentru puţin soare. Se simţea atât de

lipicioasă de când născuse. Stratul de urină şi fecale moi, salivă, bale şi lapte nu se lua niciodată de tot de pe corpul ei.

Ames a scos o ţigară şi i-a întins-o lui Grace. Ea nu mai fumase până atunci, dar s-a gândit că, dacă puştii de cincisprezece ani care zăbovesc în faţa mallurilor pot s-o facă, o femeie de treizeci şi opt de ani, cu doctorat, ar fi trebuit să-şi dea seama cum se face. A pus tubul de hârtie în „V”-ul dintre degete şi l-a dus la buze, cum văzuse în filme. Ames a apăsat cu degetul mare pe brichetă şi a ţâşnit o flacără. Ea s-a aplecat în faţă spre flacără şi capătul ţigării a fumegat. Un fuior satisfăcător de fum a ieşit din vârf.

Ea a tras uşor, având grijă să nu tragă fumul în plămâni, în timp ce Ames a prins ţigara între buze cu un gest de expert şi a aprins-o.

Era remarcabil, serios. Un pufăit şi corpul lui s-a relaxat vizibil, iar umerii i s-au destins. El a privit pieziş spre ea şi a ridicat o sprânceană, iar gura îi cocheta cu ideea unui zâmbet, ca şi cum şi-ar fi recunoscut viciul cu o expresie întristată: *Ce pot să spun?*

Ea a realizat că el încă nu ştia de listă. Se simţea puţin prost stând direct în faţa lui, singuri acolo, ştiind că numele îi era transmis în Dallas pe la spatele lui. Deşi Grace înţelegea destul cât să ştie să nu fie ea mesagerul.

Ames a inspirat din nou prin ţigară şi a lăsat fumul să-i iasă din gură.

— Mama mea stătea cu gemenii odată şi a lăsat un recipient cu laptele de sân al lui Bobbi pe tejghea toată ziua, aşa că Bobbi a trebuit să-l arunce pe tot. Am crezut că o s-o plesnească pe mama peste faţă. În schimb, doar a refuzat să vorbească cu ea două săptămâni. A fost aproape la fel de rău.

Grace a râs. Fumul îi înţepa nasul, făcându-i ochii să lăcrimeze din nou.

— Eu aş fi plesnit-o cu siguranţă.

A zărit diamantul – de trei carate – de pe degetul ei de la mâna stângă. Cu siguranţă ar fi dat sângele dacă lovea pe cineva cu el.

El s-a încruntat.

— Probabil simţi că-ţi pierzi minţile de tot, nu-i aşa?

El a tras din nou din ţigară.

Grace nu a răspuns nimic. Simţea stratul subţire de cenuşă de pe podeaua balconului, zgrunţuros sub pantofii ei Cole Haan.

— Nu contează, a zis el. Nu trebuie să răspunzi.

A dat cu ţigara de balustradă, lăsând scrumul să cadă. Grace, dându-şi seama că scrumul ei cădea pe fustă, l-a imitat.

— Bobbi plângea tot timpul. Bobbi nu plânge niciodată. Trăieşte ca o ilustrată Hallmark, această veşnică rază de soare şi de optimism.

A zâmbit şi Grace a văzut că soţia lui îl făcea fericit, ceea ce era *înviorător.* Era un moft ciudat între bărbaţii din birou să vadă cine se plângea mai mult de soţia lui. O, *Doamne sfinte, mă pune să merg la Disney World cu copiii, omoară-mă. Ajung acasă de la muncă şi-mi dă copilul în braţe înainte să apuc să-mi scot portofelul din pantaloni. Trebuie să muncesc încă douăzeci de ani ca să plătesc pentru poşeta ei Birkin.* Cam aşa ceva. Era ca şi cum se prefăceau că erau răpiţi din satul lor natal şi forţaţi să cumpere diamante de douăzeci şi cinci de mii de dolari de la Tiffany împotriva voinţei lor. Adică, pe cine credeau ei că păcălesc şi de ce credeau că iluzia de a fi făcut alegeri proaste în viaţă era o medalie de onoare?

Poate că acesta era adevăratul motiv pentru care Grace a insistat să muncească, deşi Liam, un capitalist de succes (cu tot cu fondul ei fiduciar) putea să le întreţină cu uşurinţă. Ea nu voia să fie una dintre *acele* soţii.

— Credeam că au venit Hoţii de Cadavre în toiul nopţii şi au schimbat-o cu altă femeie, a continuat Ames. Era ca în *Zona Crepusculară.* Atâtea plânsete. Nu spun asta ca să fiu răutăcios. Prin ce trece corpul vostru! Eu n-aş putea s-o fac, asta e sigur.

Grace şi-a încrucişat braţele ca să-şi sprijine mâna în care ţinea ţigara. Se pare că acum avea un braţ anume pentru aşa ceva. Nicotină zumzăia deja prin ea, făcând-o să se simtă greoaie. O durere slabă apăruse undeva în mijlocul capului.

Dar, pe măsură ce i se domolea frustrarea din cauza laptelui vărsat, a început să-şi facă griji în legătură cu ce ar fi crezut Sloane despre faptul că era aici cu Ames.

— Ai fumat cu Bobbi? a întrebat ea, să-şi distragă atenţia.

Nu voia să se gândească la Sloane. Ames voia să petreacă puţin timp. Cu ea. Se simţea specială, trebuia să recunoască.

— Cred că există o regulă că n-am voie să-mi incriminez soţia, nu-i aşa?

— Regulile probelor, Secţiunea 504.

Grace avea o memorie de elefant.

— Rădăcinile mele inferioare nu i se par atât de atrăgătoare pe cât ar trebui.

El i-a făcut cu ochiul, un gest care ar fi trebuit să fie de prost gust, însă Ames avea ochii aceia întredeschişi care făceau riduri când zâmbea. Era un aspect plăcut.

Îl cunoştea pe Ames de şase ani şi nu o deranja cu nimic, de fapt. Chiar şi înainte de asta. Ştia că el şi Sloane nu se prea înţelegeau. Dar păstrase întotdeauna gândul aparte că avea şi Sloane măcar o parte din responsabilitate pentru faptul că se întrecuse limita între ei. Asta şi, ei bine, nimic din ce făcuse Ames nu era tocmai *ieşit din comun.* Mai degrabă era interpretabil. Erau zvonuri. OK, da, *cu siguranţă* erau zvonuri. Dar nu erau zvonuri despre toţi? Toţi aveau pe cineva care îi displăcea. Poate nu Grace, în mod special, dar majoritatea oamenilor. El era cam necizelat, uneori, desigur, dar era un director într-o corporaţie, care fuma şi purta mânecile suflecate până la cot.

Grace s-a apropiat de balustradă, lipindu-şi antebraţele de bara îngustă. Spaţiile cu iarbă păreau nişte grădiniţe în miniatură jos de tot. Maşinile de mărimea degetului ei mare aşteptau la semafoare, se ocoleau unele pe altele şi dispăreau în parcări. Inima ei a bătut mai tare când a privit în jos pe verticală, către beton. Era imposibil să priveşti în jos şi să nu te gândeşti că o să cazi. Cu câteva clipe mai înainte, poate s-ar fi gândit să se arunce peste marginea clădirii.

— O să fii în regulă, a spus Ames. Ai un doctor bun, nu-i aşa?

— Emma Kate are cel mai bun pediatru pe care l-am găsit. Doctorul Tanaka.

O bucăţică umedă de hârtie i s-a lipit de limbă şi ea şi-a dat seama că rosese capătul ţigării ca pe o unghie.

— Voiam să spun, pentru tine.

Grace s-a îndepărtat de balustradă.

— Sunt în regulă. Doar obosită.

— Desigur.

El s-a apropiat de ea, la o distanţă respectabilă, apoi s-a sprijinit cu coatele de balustradă.

— Bobbi a avut depresie postnatală.

A ridicat din umeri.

— E mai des întâlnită la gemeni, presupun. A trebuit să ia medicamente, dar slavă Domnului că a făcut-o. O să fiu sincer, a

zis el. Credeam că e o mizerie inventată, ceva pentru hipioţi. Un eufemism pentru „obosit”. Dar am făcut cercetări când doctorul a pus diagnosticul. Schimbări de dispoziţie. Anxietate. Epuizare totală. Sinucidere. Totul de la naştere. Se pare că sistemul a dat o eroare.

Sistemul a dat o eroare.

Da, Grace presupunea că aşa era.

— Nu prea cred că sunt deprimată.

Ea a înclinat capul.

— Port haine de la Rebecca Taylor.

Îşi simţea nasul uscat de la fum. Spera să devieze subiectul de la starea ei mentală fragilă. Aprecia grija lui, dar ultima impresie pe care voia să i-o dea şefului ei era că mai avea o noapte nedormită până la o cădere nervoasă. A aşteptat o clipă.

— Aşadar, a început ea, e ceva ce ai vrea să fi făcut diferit aici, la Truviv?

Grace ştia că bărbaţilor le plăcea acest fel de întrebare şi, în acest caz, răspunsul putea chiar să fie util. El s-a uitat imediat la ea.

— Profesional vorbind.

El s-a sprijinit din nou cu toată greutatea pe balustradă şi a tras din ţigară.

— Nu cred.

A expirat şi obrazul stâng i s-a ridicat într-o jumătate de zâmbet.

— Cred că sunt în formă destul de bună zilele astea.

— Atunci, ce zici dacă oferi un sfat unui om ca mine? Să zicem, dacă aş vrea să conduc o parte mai mare din departament? Mi-ai spune să fac... ce, mai exact?

Existaseră momente în viaţa lui Grace în care îşi lăsase ambiţia să se vadă, doar pentru a fi privită cu amuzament, ca un giumbuşluc la o petrecere, o fată drăguţă care ştia toate capitalele statelor şi le putea recita la cerere. În alte momente fusese ca şi cum o pală de vânt îi săltase fusta, dezvăluind-i ambiţia şi făcându-i pe toţi bărbaţii din cameră să devină excitaţi şi stânjeniţi de ea în acelaşi timp. Dar nu-i mai păsa.

El a dat gânditor din cap, a aruncat chiştocul rămas pe jos şi a scos altă ţigară lungă cât degetul.

— OK.

A arătat cu ţigara neaprinsă spre ea.

— Primul lucru pe care trebuie să-l facem este să-ţi dăm de lucru ceva mai interesant. Nişte sarcini provocatoare. Să ne asigurăm că poţi realiza un contract nu doar din perspectivă normativă. Pot să te ajut cu asta.

Grace a simţit un licăr de promisiune. O întrezărire de speranţă neaşteptată. Poate ar fi putut fi genul acela de mamă ca Marissa Mayer. O perfecţionistă cronică. Mamă în timpul liber.

— Fă-ţi un folder cu fiecare compliment pe care îl primeşti în Inbox!

El a aprins ţigara.

— De câte ori îţi spune cineva în scris că ai făcut o treabă bună, păstrează. Trimite-mi un e-mail o dată pe trimestru cu orice e în folderul acela şi ce fel de muncă ai făcut în ultimele luni.

— Vrei să mă laud?

El s-a scărpinat la rădăcina părului cu degetul mare.

— Vreau să construieşti cazul, un caz care să arate de ce meriţi o promovare. Fă toate astea şi peste un an o să vorbim de paşii următori.

Grace şi-a înghiţit zâmbetul. Era mândră de ea însăşi. Şi un picuţ mai puţin obosită. Deşi poate ar fi trebuit să aplice un moratoriu cuvântului „picuţ”, o expresie pe care probabil o preluase de la dădaca Emmei Kate.

A urmat o pauză scurtă, apoi…

— Vrei să vezi o poză cu copiii? a întrebat Ames.

— Credeam că nu mă mai rogi odată.

Persoane aproape străine o rugau mereu pe Grace să arate fotografii cu Emma Kate de parcă aveau nevoie de dovezi că lui Grace îi păsa suficient să le facă. Era plăcut să fii de cealaltă parte.

Ames a ridicat degetul şi a sprijinit ţigara pe o scrumieră din apropiere, în timp ce-şi scotea portofelul din buzunarul de la spate.

— Sunt de modă veche. Încă îmi place să le ţin aici.

A căutat prin câteva inserţii de plastic şi l-a ridicat să arate două poze alăturate de la şcoală cu gemenii lui. Zâmbete largi. Nu erau deloc identici. Unul din băieţi avea părul roşu, celălalt castaniu-închis ca tatăl lui.

— Niciunul nu a moştenit...

A arătat către şuviţa din părul lui. Devenise mai puţin vizibilă de când părul începuse să-i încărunţească în ultimii doi ani.

— Waardenburg. Şanse de cincizeci-cincizeci la sută.

A ridicat din umeri.

Degetul lui ţinea pielea deschisă. O carte de vizită lucioasă în spatele unei poze i-a atras atenţia şi s-a apropiat, prefăcându-se că-i admiră băieţii. Şi-a dat părul pe spate.

— Cât de frumoşi sunt! a spus ea pe tonul unei studente angajate să aibă grijă de un copil câteva ore. Vârful unei cartele de acces la hotel fusese împins la loc. Numele de pe cartelă: The Prescott.

Ea s-a îndreptat şi a zâmbit. El a închis portofelul şi l-a îndesat la loc în pantaloni.

— Aşa cred şi eu, a spus el ca răspuns la complimentul ei. Dar de unde să ştiu eu cu adevărat? Toţi cred la fel despre copiii lor.

A luat ţigara şi a tras din ea încă o dată. A râs uşor, pufăind fumul ca un dragon.

— Hei, mă gândeam la ceva!

A aruncat chiştocul şi l-a strivit cu talpa pantofului de piele neagră.

— Poţi să-mi faci o favoare?

17.

31 martie

Rosalita stătea pe marginea patului lui Salomon. Cearşaful cu Omul Păianjen era tras sub braţele lui şi el mirosea a săpun galben de la Johnson&Johnson pe care ea îl folosea la baia lui de când era bebeluş.

— Ai terminat problemele din carte?

Rosalita se căznea să folosească engleza, pentru că el urma să aibă nevoie de engleză mai mult decât de spaniolă. O durea această barieră de comunicare ce se crea deja între ei.

El a dat din cap că da, cu genele dese ca nişte draperii peste coroana obrazului. Când era sugar, unchiul ei şi soţia lui au râs şi au spus că era un lucru bun că Salomon a ieşit din ea, altfel n-ar fi crezut că era al ei. Dar Rosalita se vedea pe ea însăşi imprimată în Salomon în zeci de feluri mici, dar importante. Porţiunile netede de pe marginile urechilor. Toleranţa lui faţă de mâncăruri foarte picante. Reacţia alergică la săpunuri aromate.

Ea a bătut cu palma în umflătura solidă a pieptului.

— Ai răspuns corect la toate?

El a dat din nou din cap şi ea i-a răspuns cu o căutătură aspră.

— Da, a zis el cu glas tare.

Uneori trebuia să-i smulgă vorbele pe care deficienţa de auz cu care se născuse încercase să i le răpească, cuvinte pentru care se luptaseră din greu să le scoată din băiatul ei frumos.

În cele din urmă, nu fusese atât de dureros să-i ceară tatălui lui Salomon banii ca să plătească logopedul pentru fiului ei şi apoi pentru aparatul auditiv scump. Rosalita era mândră, dar îşi măsura acţiunile cu o singură întrebare: Ce era cel mai bine pentru Salomon? Şi aşa întrebase atunci şi avea să întrebe din nou, după ce Salomon intra într-un program la o şcoală privată. Ceea ce avea să facă, îşi spunea ea. Pentru că era ţelul ei la fel de mult – dacă nu mai mult – decât era al lui.

Rosalita era uimită văzând mâinile băieţelului ei scriind repede cuvinte pe o pagină, să vadă că ştia istoria Americii şi putea să facă împărţiri. Rosalita nu era proastă, dar nu învăţase

niciodată să citească şi să scrie în engleză la fel de bine pe cât şi-ar fi dorit, înainte de slujba în clădirea de birouri, Rosalita făcuse curăţenie în casele femeilor care aveau tendinţa să trimită mesaje în ultima clipă spunându-i unde lăsaseră mătura sau cerându-i să scoată câinele afară, iar ea era mereu ruşinată de mesajele grosolane pe care le trimitea drept răspuns, ştiind că nu erau bune, dar neştiind ce să facă să le repare. Terminase gimnaziul în Mexic înainte să se mute dincolo de graniţă şi aproape terminase liceul aici în SUA. Încă îi plăcea să citească. Dar acestea deveniseră nişte părţi atât de mici din ea, încât ştia că oamenii din clădirea de birouri unde lucra nu ar fi putut niciodată să le vadă, nici dacă aveau microscop.

— Vreau să-ţi arăt ceva.

Corpul lui Salomon s-a zvârcolit pe sub cuverturi, căutând o comoară ascunsă la picioarele lui.

— Doamna Ardie mi-a dat-o.

A zâmbit apoi şi a întins palma în care se afla o insignă lucioasă cu albastru şi auriu.

— A spus că o poartă un căpitan de aviaţie şi că pot să o păstrez.

Rosalita s-a îmbujorat şi şi-a trecut dosul palmei peste păr.

— Poate o să fiu pilot într-o zi, a zis el. Şi partea bună va fi că am deja insigna asta.

— Probabil, a spus ea calmă.

Ea nu zburase niciodată cu avionul. Ardie Valdez fusese atât de des cu avionul, încât nu era nevoie să păstreze insigna cu aripă pentru propriul ei fiu.

Şi ce importanţă avea? Asta îşi spunea pentru că era rezonabil şi adevărat. Nu era concurs. Deşi partea mai răutăcioasă din conştiinţa ei nu se putea abţine să adauge că motivul pentru care nu era un concurs era pentru că Ardie Valdez era deja cu mult în faţă.

Şi acum o bucăţică din birou şi din Ardie trăia în casa ei. Un lucru mărunt. Şi totuşi, lucrurile mărunte o mai răniseră şi altă dată.

— Sau poate chiar cineva care *construieşte* avioane.

Vocea ei a devenit brusc obosită, de parcă se întorcea acasă după a treia tură în loc să plece într-acolo.

— Dar numai – a tras cuverturile sub bărbia lui – dacă înveţi foarte bine. Dă-mi aia, a spus ea. Nu vreau să te înţepi în somn.

El a împins insigna în palma ei. Era un nimic. Fără greutate. Dar îl făcea pe băiatul ei să zâmbească şi asta o speria pe ea.

Salteaua a oftat în lipsa greutăţii ei. A apăsat pe întrerupător, lăsând doar strălucirea luminii de noapte în formă de lună din colţ. Cu urechea lui bună lipită de pernă, ştia că nu o aude şoptind „*Te amo,* Salomon”.

∵

Rosalita a condus spre serviciu şi a parcat pe locul aflat peste stradă de clădirea Truviv. Personalul de curăţenie nu avea voie să parcheze în parcarea firmei, în ciuda faptului că era aproape goală la ora aceea din noapte. Distanţa îi împiedica pe cei de serviciu să plece cu vreun obiect care nu era fixat în şuruburi.

După ce şi-au luat căruciorul cu produse de curăţenie, Rosalita şi Crystal au urcat cu liftul pe coloana vertebrală a clădirii până la etajul cu birouri, atât de lipsit de viaţă încât avea impresia că aterizase pe lună. Detectând mişcările femeilor, luminile s-au aprins cu un pârâit brusc, urmat de zumzetul grav al becurilor fluorescente.

Şosetele largi ale lui Crystal îi cădeau pe glezne în timp ce mergea spre biroul gol al recepţionerei şi căuta în bolul cu bomboane cu unghiile ei aspre. Rosalita i-a dat peste mână.

— Ce e?

Crystal şi-a dus mâna la piept.

— Nu sunt *pentru* noi, a zis Rosalita, întorcându-se la căruciorul unde stătea atârnat clipboardul ei.

— Ce, de parcă le numără?

Crystal se uita pofticioasă la bol.

— S-ar putea.

Crystal a lăsat-o baltă.

Rosalita a început să muncească pe etaj cu o eficienţă clinică. Când curăţa baia din partea de est, a vârât mâna în buzunar în timp ce Crystal era aplecată peste o toaletă într-o cabină şi a scos insigna lui Salomon cu aripă, apoi a lăsat-o să cadă în coşul cu hârtie înainte să schimbe sacul. Şi-a spus că-şi măsura faptele cu o singură întrebare: Ce era cel mai bine pentru Salomon? Asta îşi spunea ei înseşi, dar ştia şi cum să mintă.

Aşa că au continuat curăţenia la etajul al cincisprezecelea. Orele treceau diferit în toiul nopţii. Emoţia şi depresia simultană pe care le aveai când erai trează când toţi ceilalţi dormeau. Strălucirea luminii pe fundalul întunericului. Felul în care timpul

devenea un concept, dar şi singurul lucru la care Rosalita putea să se gândească. Încă îi amintea de zilele de după naşterea lui Salomon, când îl ţinea la sân în timp ce se uita la televizor, într-un întuneric profund, când nimic nu merita urmărit. Iar dimineaţa o suna pe sora ei şi îi relata evenimentele de peste noapte cu lux de amănunte – cât a mâncat Salomon, câte ore dormise, câte ore dormise ea –, de parcă toate aceste detalii trebuiau documentate, observate. Şi ştia că amintirea acelor nopţi nu avea s-o părăsească până în ziua morţii.

I se părea că trecuse o veşnicie de când intrase în plasa maternităţii şi o lăsase să se lipească, să se ţeasă în părul ei în nuanţe de gri, să i se strecoare pe sub piele, unde se transforma în vene albastre şi vineţii, să deseneze o linie lucioasă şi întinsă deasupra osului ei pubian. De atunci, plasa de păianjen crescuse doar în complexitate, necesităţile vieţii nefăcând altceva decât să o împingă şi mai adânc în firele de mătase până într-o zi când avea să fie înghiţită, în sfârşit.

Alături de ea, Crystal încă nu excela, dar devenea tot mai bună şi îşi ţinea căruciorul destul de organizat pentru ca Rosalita să poată să-şi facă treaba în viteză. În acest punct, Rosalita era sigură că Crystal era gravidă după felul în care degetele ei se odihneau absente pe burtă şi când făceau asta Rosalita aproape distingea umflătura mică ce se vedea acolo. Probabil băiat, pentru că Crystal era piele şi os peste tot în afară de burtă. Aşa fusese şi Rosalita. Iar corpul ei îşi amintea şi asta după şănţuleţele albe care se târau în lateral şi dinspre buric ca un soare. Îşi amintea.

Rosalita a golit aparatul de tocat hârtie şi coşul din birourile lui Sloane Glover, Ardie Valdez şi al noii angajate – Katherine Bell. Când a ajuns la capătul holului, biroul din colţ era închis şi cu lumina stinsă. A ciocănit de două ori şi a intrat.

Greşeala era evidentă. Un ţipăt, înăbuşit imediat. O răsuflare aspră. Rosalita a zărit femeia cu părul negru şi scurt privind-o, cu gura deschisă, în fâşia de lumină ce cădea asupra ei de la uşa întredeschisă, cu ochii mari şi lucind în întuneric că ai unui raton surprins de o rază de lumină. Rosalita a scos aerul din plămâni aproape fără zgomot. Atât de încet încât singurele zgomote erau cele de piele peste piele, şi material textil, şi înghiţituri, şi un bărbat care tuşea, şi salivă, şi păr şi...

Rosalita a ieşit cu spatele din birou, izbindu-se cu umărul de marginea tocului atât de dureros încât vedea culorile vânătăii ce avea să se formeze imprimate pe interiorul pleoapelor în timp ce clipea să-şi alunge lacrimile. Un strigăt scurt i s-a oprit în piept în timp ce se apleca şi se prindea de braţ. Furnicăturile îi trimiteau săgeţi electrice în jos până la cot. Mintea i s-a înceţoşat şi a început să vadă dublu, simţind cum i se întoarce stomacul. Abia a avut luciditatea să închidă uşa.

Crystal s-a ridicat din spatele căruciorului, ţinând o sticlă de soluţie pentru geamuri ca pe o armă.

— Eşti în regulă?

Organele interne ale Rosalitei stăteau să-i iasă pe gât.

— Sărim peste biroul din colţ în seara asta.

— De ce?

Crystal se uita prin uşă de parcă ar fi putut să vadă ce văzuse Rosalita.

Rosalita a înghiţit în sec. O durea umărul.

— E cineva acolo.

— Dar ai spus...

— Nu în seara asta.

Rosalita se aştepta ca uşa să se deschidă, dar, până acum, nu se deschisese. Simţea că faţa îi luă foc. Nu se uita la Crystal.

— Trebuie să merg la toaletă, a spus ea. Ia-o înainte şi ocupă-te de şirul ăsta de birouri.

Rosalitei îi ţiuiau urechile. A întins mâna în faţă, pipăind cu degetele peretele pentru echilibru şi direcţie. Mâna a îndrumat-o spre toaletă. Luminile s-au aprins cu un clic, prea puternice şi insistente. S-a aplecat peste un robinet, împingându-şi greutatea pe porţelanul alb. Transpiraţia strălucea pe sub rădăcinile negre ale părului ei şi pe sub foliculii din sprâncene.

Stătea în picioare, aproape gâfâind. Ochii ei căprui erau gropi de noroi ce i se reflectau din privire. Şi-a udat faţa cu apă rece şi a lăsat firicele să curgă din vârful nasului şi din bărbie. Apoi a închis ochii strâns ca să nu-şi vadă propria imagine şi şi-a şters picăturile de pe gene. Ştia că trupul ei avusese mereu o memorie mai bună.

18.

31 martie

Sloane se întorsese acasă de la Target, unde cumpărase un cadou pentru ziua băiatului lui Ardie, Michael, acum o oră. Petrecerea era a doua zi. Sâmbătă. Venise pe neaşteptate, ascunsă cu inocenţă în calendarul ei imediat după o zi de vineri îngrozitoare şi, ei bine, acum venise. Acum, în seara dinaintea petrecerii, nu părea momentul potrivit să-i *spună* lui Ardie. A încercat să schiţeze un mesaj în minte de parcă era un e-mail la serviciu: *Ardie, trebuie să-ţi spun ceva, putem vorbi puţin?*

Putea să pună mâna pe telefon. Nu era adolescentă. Dar nu era tocmai sigură că asta era o idee bună. Sloane era îngrozitoare pentru că tot amâna, nu-i aşa?

Avea o Dilemă de rezolvat şi, ca să-i facă faţă, stătea desculţă în bucătărie, mâncându-şi sentimentele, când a intervenit a doua încurcătură morală.

Telefonul lui Abigail a vibrat. Aşa a început, în orice caz. Şi acum, ei bine – Sloane nu era *indiscretă,* nu? Era o mamă *bună.* Să-ţi bagi nasul era o necesitate ca ajutorul acordat la teme. Oricine ar fi fost de acord cu ea. De fapt, în timp ce Sloane se gândea la asta, era sigură că citise într-un articol chestia asta. Să-şi bage nasul era limbajul iubirii lui Sloane.

Poate că mai avea nevoie şi de puţin *rebranding* totuşi Curiozitate. Poftim, asta suna mai bine. Doar în cazul în care Derek întreba vreodată cum ajunsese să caute în telefonul lui Abigail. Avea să ridice uşor din umeri şi să spună: O, *nu ştiu*, *eram curioasă.*

Derek era în dormitorul lui făcând tracţiuni la o bară pe care o fixase în cadrul uşii. Îi auzea respiraţia greoaie, masculină, din locul unde stătea în bucătărie, unde săptămâna trecută instalase două dispozitive de iluminat – candelabre franţuzeşti ca la ţară, făcute la comandă în regiunea Luberon – care acum atârnau ostentativ peste insulă, tachinând-o pe Sloane cu faptul că desfăşurătorul care însoţea cardul de credit avea să sosească în curând în căsuţa poştală. Nu că putea să vorbească, acum

când „investise” într-o pereche de pantofi Manolo Blahnik Clizia Mesh, a căror vedere aproape o dusese direct la orgasm. Totuşi. Înainte să se mărite, mama ei îi spusese că, pentru ca o căsnicie să meargă, ambii parteneri aveau nevoie să aibă o atitudine similară în privinţa banilor. În consecinţă, Sloane luase gusturile scumpe ale ei şi ale lui Derek drept un indiciu de compatibilitate. Nişte ani mai târziu, părinţii ei erau divorţaţi şi ea a descoperit că ceea ce rezulta din gusturile la fel de scumpe era că *doi* oameni cheltuiau salariile într-un ritm alarmant de rapid în loc de unul singur.

Telefonul lui Abigail a vibrat din nou cu faţa în jos, învârtindu-se câţiva milimetri. Era zece şi jumătate seara. *Cine* îi trimitea mesaje lui Abigail?

Atunci şi-a dat seama: Ea era *mama* lui Abigail, nu o iubită geloasă. Nu era nevoie să se *întrebe*, putea pur şi simplu să verifice. Astfel a rezolvat o problemă morală şi grija ei în privinţa discuţiei cu Ardie înainte de petrecerea de a doua zi s-a topit pur şi simplu într-un stres de fundal.

A tastat codul de acces în telefonul lui Abigail şi a navigat spre iconiţa de mesaje cu alb şi verde. Acolo erau. Trei mesaje noi aliniate pe stânga ecranului.

Sloane le-a devorat în întregime:

Grady Reed

Toţi ştiu că ai fugit şi ne-ai pârât la mama ta.
Noi n-am făcut nimic. Nu e în regulă. N-am fi vorbit cu tine dacă ştiam că eşti pârâcioasă.

Steve Lightner

Da. Tata spune că nu te putem invita la petrecerea cu fete şi băieţi la mine acasă pentru că pârăşti şi eşti prea sensibilă.

Grady Reed

Îmi pare rău, Abigail Gură-spartă.

Sloane a trântit telefonul pe suprafaţa de granit cu un geamăt de mânie carnală.

— Eşti în regulă acolo? a strigat Derek din cealaltă cameră.

— Bine. Sunt în regulă. Scuze.

Decizia de a nu-i răspunde cu ceea ce găsise în telefonul lui Abigail a fost rapidă şi luată din instinct. Nedreaptă, probabil. Imorală? Poate. Abigail era şi copilul lui. Părţi egale. Deşi simţea că, în cazul unei departajări, cu siguranţă era puţin de tot mai mult al ei, dată fiind perioada de sarcină de nouă luni şi tot restul. Derek cu siguranţă nu avea o punguţă moale sub buricul *lui.* Totuşi, într-o lume perfectă, ar fi trebuit să-l poată invita alături de ea în criza de furie părintească.

Dar nu. Nu putea risca înclinaţia soţului ei către neînţelegere. Fiica ei era *hărţuită.* În mod evident. Iar Grady Reed adusese numele lui Sloane Glover în toată povestea. El spusese „mama” şi „mama” însemna Sloane. Nu Derek. Nu, cu siguranţă nu putea să rişte să fie convinsă să renunţe. Era furioasă. Trebuia să fie furioasă. Mânia era, de fapt, singurul mod rezonabil în care se putea simţi în acel moment.

Statutul social al fiicei ei se clătina în mod precar. Isla Lombardi nici nu voia să mai vorbească cu Abigail şi se pare că era un lucru important, pentru că Isla Lombardi împărţise fetele din clasă în cele care sunt tari şi cele care NU sunt, iar Abigail nu fusese inclusă. De acolo şi primele mesaje răutăcioase – *otreapă*, *târfă, curvă.* Doar cele care NU erau tari le primeau. Mama Islei – director de marketing în Irving – încerca să convingă şcoala că Isla şi prietenele ei dădeau dovadă de o formă de feminism de generaţie nouă – fete cu păreri ferme, puternice şi directe. Pur şi simplu nu se potriveau în povestea cu personaje feminine plăcute şi, prin urmare, nu trebuiau pedepsite. Sloane spera ca mama Islei să-şi prindă mâna în tocătorul de gunoi, aşa că poate şi Sloane dădea dovadă de feminism de ultimă generaţie.

Când Sloane a întors telefonul, o crăpătură subţire cât firul de păr se întindea pe ecranul de sticlă. A închis ochii, respirând cu greu, până a simţit că îi dispare culoarea din obraji.

— Derek!

A intrat în dormitorul lor, unde soţul ei făcea abdomene, fără cămaşă, pe covorul persan, dragul de el.

— Am primit un e-mail.

Ca orice altceva, minciuna era o abilitate ce se îmbunătăţea prin exerciţiu şi Sloane avea ceva experienţă în a-şi amăgi soţul. Nu se mândrea cu asta. Îl salva tăinuindu-i felul în care se

făceau cârnaţii, cum s-ar spune, aşa că, de fapt, Sloane trebuia lăudată că purta povara vieţii lor comune. Unii ar putea spune că era chiar o mică eroină.

— Mai am puţin de lucru în seara asta. O să fiu în birou.

El şi-a dezvelit dinţii, expirând aerul odată cu o ridicare din abdomen. Arăta dureros. Sloane se întreba dacă ei doi – Sloane şi Derek – se luau la întrecere să vadă cine se delăsa primul. Ea se ruga să cedeze el.

— OK. Eu mă duc la culcare în curând. Poţi să verifici dacă sunt încuiate uşile când urci?

Ea a dat aprobator din cap.

— Eşti sigură că nu vrei...

El s-a uitat către patul cu salteaua California King.

— ... mai întâi?

— Sigură, a răspuns ea.

Dar, fiindcă Derek avea corpul unui tânăr de douăzeci şi cinci de ani, probabil că Sloane trebuia să-şi facă griji în privinţa fidelităţii soţului ei, dar nu-şi făcea, nu ştia nici ea de ce. *Cum te-ai simţi, sincer, dacă ai afla că Derek îşi face de cap?* o întrebase Grace odată. *Ca un rahat,* răspunsese ea. *Dar pe urmă mi-ar trece.* Şi în adâncul sufletul credea că era adevărat.

În orice caz, nu putea să mimeze respiraţia greoaie din timpul sexului şi să-şi menţină nivelul actual de furie în acelaşi timp. Aşa că a fugit sus, cu indignarea ajungând la punctul de fierbere.

Aşezată la calculator, a folosit mouse-ul încorporat să navigheze pe desktopul separat, unde a deschis un şablon cu antetul Truviv şi a scris numele directorului consiliului de la şcoală pe linia pentru adresă. Sloane se tot gândea la o idee de când Abigail primise primele mesaje în care i se adresau *acele* apelative.

Trecuse aproximativ un an de când Sloane văzuse la ştiri un reportaj despre o fată care se spânzurase în baie din cauza colegilor de clasă care o abuzau pe internet din pricina unui băiat. Fusese un reportaj indecent. Acel tip de reportaj care îi face pe părinţii de pretutindeni să o ia razna cu toţii. Imagini cu o fată drăguţă, zâmbitoare, cu aparat dentar şi pernuţe pufoase pe pat au devenit virale şi Sloane se gândise, la fel ca toată lumea, O, *te rog, să nu ajungă copilul meu vreodată aşa.* Acesta era scopul.

Însă, ascunsă în acel miez de interes uman care atingea coarda sensibilă, fusese şi o teorie legală autentică ce-i atrăsese atenţia lui Sloane. Elevii care o agresaseră pe fată aveau o responsabilitate penală şi civilă pentru moartea acesteia. Se confruntau cu *închisoarea.* Şi asta deschisese altă discuţie, despre câtă responsabilitate trebuia să aibă şcoala pentru sinucidere. Consecinţe *reale,* caz juridic *real.*

Vedeţi! a vrut Sloane să-şi fluture laptopul deasupra capului la o şedinţă cu părinţii: *Nu sunt nebună!*

Pentru că fusese de-ajuns. Aşa vedea Sloane lucrurile.

Pe ecran, cazurile se multiplicau. Laney Presper, de doisprezece ani, s-a aruncat în gol după ce se plânsese de agresiuni online cu câteva luni înainte. Concluzia: presupuşii agresori puteau fi acuzaţi de prejudicii criminale când victimele lor se sinucideau.

Jackson Worrall, de optsprezece ani, s-a sinucis prin intoxicare cu monoxid de carbon după o serie de mesaje de la iubita lui, care a fost condamnată mai târziu de omor prin imprudenţă.

Matt Renard, de cincisprezece ani, s-a spânzurat ca să scape de agresiunile online. Rezultatul: s-a dat o lege ca poliţia să poată aduce plângeri tradiţionale împotriva agresorilor al căror comportament contribuia la sinuciderea altei persoane.

Sloane a căutat în continuare, sintetizând şi alcătuind o argumentare care ar putea să încurajeze şcoala, în sfârşit, să facă ceva în legătură cu felul în care era tratată fiica ei. Şi ce dacă exploata faptul că era avocată! Era vorba despre fiica ei!

Sloane tasta excelent. Rapid şi cu o precizie letală. A pierdut noţiunea timpului pe când scria cuvinte pe tastatură în toiul nopţii, până a ieşit la suprafaţă într-o lume luminată doar de steluţele roşii, verzi şi galbene de la modem, alarmă şi receiver-ul DVR.

S-a uitat la produsul final, o notă legală către consiliul şcolii. Citările din alte cazuri erau impecabile, ştia asta. Argumentarea ei, centrată pe ideea că agresorii şi cei care permiteau agresiunile lor puteau fi traşi la răspundere pentru suferinţa fizică şi psihologică a victimelor lor, părea destul de solidă. Exista un singur lucru care o deranja: ea era mama lui Abigail.

Şi atunci, ei bine, n-ar fi avut ceva mai multă *greutate* dacă venea din partea unui avocat care *nu* era înrudit cu Abigail? O sursă externă. Altă persoană. Cineva ca... Ardie.

Degetele stăteau în aşteptare pe tastatură. Era doar o licenţă artistică. O minciună nevinovată, de fapt. Sloane era sigură că Ardie ar fi fost de acord dacă ar fi rugat-o, însă timpul era esenţial şi a doua zi era petrecerea aniversară pentru Michael. Ardie nu avea timp să o bată la cap şi, sincer, ceea ce propunea ea nu era tocmai greşit. Plagiatul era ceva rău. Aici era ceva total opus. Sloane îi acorda lui Ardie meritul pentru această notă pe care o scrisese ea însăşi. De fapt, era destul de frumos din partea ei, nu-i aşa? Doar nu s-a întâmplat nimic rău, până la urmă.

Sloane a luat decizia. A semnat nota legală *Adriana Valdez, avocat.* Şi, înainte să se ridice – cu dureri în genunchi de la poziţia cu picioarele încrucişate pe scaunul ei ergonomie – a căutat pe internet adresa de e-mail şi a copiat-o pe linia „Către”. *O adaugă pe avocata noastră*, *Adriana Valdez,* a scris ea, *să ne asiste în această problemă după cum e necesar. Vă rog, găsiţi ataşată o notă legală pe care a scris-o în atenţia dumneavoastră. Numai bine!*

TRANSCRIEREA DEPOZIŢIEI

26 aprilie

Dra Yeh: Doamnă Garrett, daţi-mi voie să mă prezint. Numele meu este Helen Yeh şi sunt avocatul pârâtelor. Voi realiza un interviu oficial. În depoziţia dumneavoastră, vă voi pune întrebări şi veţi răspunde sub jurământ. Grefierul încearcă să transcrie tot ce spunem noi. Este important să nu ne întrerupem una pe cealaltă şi să răspundeţi verbal la fiecare întrebare. Să începem. De cât timp sunteţi căsătorită cu Ames Garrett?
Martoră: În mai se împlinesc douăzeci şi şapte de ani.
Dra Yeh: Cum aţi descrie căsnicia dumneavoastră?
Martoră: Ei bine, după atâţia ani, nu sunt tocmai artificii şi petale de trandafiri în fiecare zi, dar aş descri-o ca pe o căsnicie fericită. El încă plănuia o excursie în weekend de ziua mea. Nu uita niciodată de aniversarea noastră. Luam cina în familie. Stăteam de vorbă. Nu doar discuţii mărunte despre copii. Chiar stăteam de vorbă, îmi povestea despre serviciu şi lua în serios sfaturile pe care i le dădeam în carieră, deşi eu n-am mai avut un loc de muncă de ani buni. Întotdeauna am apreciat asta. Desigur, în ultimele săptămâni, atitudinea lui s-a schimbat total. Deprimat, indispus, stresat.
Dra Yeh: Exista un motiv?
Martoră: Sunt sigură că a fost din cauza Listei cu bărbaţi RĂI. Toate minciunile alea.
Dra Yeh: OK, deci aţi văzut lista şi ne spuneţi că numele domnului Garrett apărea acolo?
Martoră: Da.
Dra Yeh: Şi aţi considerat că numele lui nu merita să fie inclus?
Martoră: Ştiam de la început că nu avea ce să caute pe lista aceea, dar odată ce mi-am dat seama că Sloane

Glover era cea care l-a adăugat, ei bine, asta mi-a dovedit tot ce trebuia să ştiu.

Dra Yeh: Dacă ne îndepărtăm de doamna Glover, în mod special, ce motiv ar avea o femeie să mintă când face acuzaţii legate de hărţuire sexuală şi de altă natură care s-au regăsit pe foaia de calcul?

Martoră: Pentru atenţie. Avansare în carieră. Câştiguri financiare.

Dra Yeh: Lista era anonimă.

Martoră: Acum nu mai e tocmai anonimă, nu? Dacă trebuia să fie anonimă, atunci de ce Sloane i-a acţionat în judecată pe soţul meu şi compania lui cu numele ei pe document?

Dra Yeh: Este o întrebare justificată. Să vedem. Doamnă Garrett, ştiţi cine este Clarence Thomas?

Martoră: Este judecător la Curtea Supremă.

Dra Yeh: Ştiţi cum se numeşte femeia care l-a acuzat pe judecătorul Thomas de hărţuire sexuală?

Martoră: Cred că am ştiut cândva, dar nu-mi amintesc în acest moment.

Dra Yeh: Dar numele femeilor implicate în acuzaţiile de hărţuire sexuală aduse lui David Letterman? Lui Bill Cosby? Vă amintiţi numele lor?

Martoră: Nu, nu-mi amintesc.

Dra Yeh: Aş putea continua, dar ar fi corect să presupun că aceşti bărbaţi, Bill Cosby, David Letterman şi judecătorul Clarence Thomas, sunt mai bine cunoscuţi decât soţul dumneavoastră, Ames Garrett?

Martoră: Da.

Dra Yeh: Aşa că nu pare că aceste femei au obţinut vreun fel de notorietate la scară largă în urma acuzaţiilor de hărţuire sexuală. Ştiţi cine este Tyson Grange?

Martoră: Este un jucător de baschet. Joacă la Lakers, cred. De fapt, este unul dintre prietenii soţului meu.

Dra Yeh: Aşa este. Joacă la Lakers şi este sponsorizat de Truviv. S-ar putea să ştiţi numele lui Ariel Lopez, gimnastă medaliată cu argint la olimpiadă. Şi ea a fost sponsorizată de Truviv. Acum şanse luni, domnişoara Lopez l-a acuzat pe Tyson Grange de agresiune sexuală. Ştiţi ce s-a întâmplat apoi?

Martoră: Nu.
Dra Yeh: O să vă spun eu. Nu s-a întâmplat nimic cu Tyson Grange. Domnişoara Lopez însă şi-a pierdut contractul de sponsorizare cu aceeaşi companie la care lucra soţul dumneavoastră. Aţi putea spune că nu a avut nimic de câştigat pe plan financiar. Iar Tyson era, după cum aţi menţionat, prieten cu Ames.
Martoră: Sunt cazuri diferite. Mere cu pere. N-am spus că toate femeile aduc acuzaţii de hărţuire sexuală pentru notorietate sau câştiguri financiare. Eu cred femeile. În orice caz, majoritatea femeilor. Dar există o excepţie de la fiecare regulă. Nu putem da mână liberă *fiecărei* femei care acuză, nu-i aşa? Uitaţi, eu sunt femeie şi spun asta. Chestia asta cu „să credem toate femeile orice ar fi”, haideţi, e ridicolă! Îmi cer scuze pentru cuvintele dure, ştiu că este o părere nepopulară, dar acesta e adevărul.
Dra Yeh: Aşadar, dacă Sloane Glover, după cum spuneţi dumneavoastră, a adăugat numele soţului dumneavoastră pe listă, susţinând că avea un trecut de hărţuire sexuală, spuneţi că nu o credeţi. Aşa este?
Martoră: Martoră: Ascultaţi. Sunt oameni care simt nevoia să dea *oricărui lucru* o etichetă doar ca să se simtă mai bine în pielea lor, să se simtă ca o victimă. Vă spun, aşa este Sloane. Ar trebui să auziţi ce se întâmplă la şcoala lui Abigail doar pentru că fiica ei de zece ani nu era destul de *populară*! Elevii sunt doar nişte copii prostuţi şi Sloane pleacă la război, spunând oricui o ascultă că e *agresiune.* Eu ştiu ce s-a întâmplat şi nu erau agresiuni. Iar acum face acelaşi lucru aici. Dintr-odată, e vorba de „hărţuire sexuală”. Din păcate, soţul meu – familia mea – a devenit victima agresiunilor maliţioase şi cui trebuie să-i mulţumim pentru asta? Lui Sloane.

19.

31 martie

Michael încă dormea cu scutec. Ardie preţuia puţine lucruri la fel de mult ca somnul şi trezitul pentru mersul frecvent la oliţă în mijlocul nopţii ar fi însemnat să sacrifice o parte din ea la care nu era pregătită să renunţe. *Maşinuţe 3* răsuna pe fundal, iar telecomanda era cu câţiva centimetri prea departe pentru ca ea să se deranjeze să dea mai încet. Susţinuse cu insistenţă să vadă *Tangled,* însă pierduse şi acum se trezea uitându-se în sus de la carcasele împrăştiate ale cutiilor de carton, din care confecţiona clădiri pentru petrecerea de mâine cu supereroi, să vadă ce mai făceau acum maşinile vorbitoare. Michael fugea încoace şi-ncolo prin camera de zi în scutec şi tricou cu Omul Păianjen, fluturând pampoane albe şi portocalii şi numindu-le „foc”.

Ardie stătea cu picioarele întinse într-un V pe podea, cu încă o coală de hârtie albă între ele. O durea spatele în timp ce colora ferestrele mici şi negre cu marker. Nu avea să i se mai şteargă cerneala aceea de pe mâini timp de câteva săptămâni. Dar merita. Tăvile cu sandvişuri cu unt de arahide şi gem, tăiate în formă de scut, se răceau la frigider. Măştile cu supereroi fuseseră întinse pe masa de petrecere. Şi în curând Ardie avea să termine cu oraşul în mărime naturală – sau, cel puţin, în mărimea naturală pentru copii – pe care micii invitaţi ai fiului ei aveau să tabere şi să-l salveze. Aşa că Ardie se simţea şi ea într-un fel ca o supereroină.

Ardie, ca multe dintre noi, se îmbolnăvise de perfecţionism, o boală de care auziserăm că era mai comună la femei cu un raport de aproximativ douăzeci la unu. Din câte înţelegeam noi, se transmitea prin reţelele sociale şi paginile revistelor glossy întinse cu faţa în sus la casă şi, odată ce te molipseai la vârsta de doisprezece sau treisprezece ani, nu te puteai vindeca cu articolele de pe site-ul Jezebel sau cu comediile romantice tăioase în care femeia din rolul principal era o distrusă sau o mamă rea. Pentru copiii noştri, alergam după standardul de aur

al mulţumirii suburbane impus de mamele noastre care fuseseră casnice, în timp ce călcam pe urmele taţilor noştri care câştigau banii în casă. Şi ne asiguram că toată lumea ştia că ne descurcam cu toate în mod admirabil din felul în care scriam bilete pe şerveţelele împăturite cum trebuie în cutiile copiilor noştri cu mâncarea de prânz şi cum dădeam petreceri de Halloween cu şvaiţer tăiat în formă de fantome.

Pentru că, sincer, dacă nici asta nu însemna succes, atunci ce altceva?

Cât despre Ardie, ea nu vedea nevoia de a analiza exact *ce* anume încerca să dovedească sau *cui* prin această demonstraţie neobişnuită de abilitate casnică. Lua o înghiţitură mare de cola dietetică atunci când cineva a sunat la uşă.

Ardie s-a uitat iritată spre uşa de la intrare. De câte ori îi spusese lui Tony să *nu* sune la uşă când Michael ar fi putut dormi? Dacă Michael *chiar* dormea sau nu, nu era o premisă obligatorie pentru iritarea ei.

— Michael, a venit tatăl tău! a strigat ea în direcţia dormitorului fiului ei, urând că spusese „tatăl tău” în loc de ceva care să pară mai inclusiv, ca „tata” sau „tati”.

Habar nu avea cum să fie o femeie divorţată. Dar aceasta nu era tocmai o abilitate necesară în viaţă pe care plănuise să o dobândească, cum ar fi să faci focul sau să coşi.

Încheieturile ei păreau să aibă o sută de ani mai mult când s-a ridicat de pe podea.

— Vin, vin! a strigat ea în timp ce Michael ţâşni pe lângă ea şi i-o luă înainte spre uşă.

— Bună, campionule!

Tony îi ciufulea părul lui Michael. În mod nesurprinzător, Michael nu semăna deloc nici cu Ardie, nici cu Tony. Michael avea părul ars de soare şi pistrui, urechi mari şi adorabile şi picioare subţiri cât încheietura mâinii lui Ardie. Când Tony a plecat, ea s-a temut că-l va abandona pe Michael. Că el şi Braylee îşi vor face o familie biologică frumoasă. Şi că fiul pe care îl aveau în comun nu va fi de ajuns să-l atragă pe fostul ei soţ fără impulsul ADN-ului. Însă se înşelase. Atât de tare, încât aproape se simţea vinovată. Dimpotrivă, Tony se devotase de două ori mai mult lui Michael şi se părea că el şi Braylee nu intenţionau să aibă copii, de fapt.

Se gândise că a avea un copil adoptat în toiul unui divorţ avea să o scutească de acele replici frecvente şi exasperante de tipul *Te comporţi ca tatăl tău,* dar şi că nu va fi aşa. Michael semăna cu Tony în multe privinţe şi asta lăsa urme în inima ei pentru care nu avea să găsească niciodată cuvintele potrivite.

— Unde e Braylee? a întrebat Ardie, pentru că nu voia să simtă împunsătura familiară a geloziei când Michael îl întreba primul pe Tony.

— E acasă.

Tony purta pantalonii cadrilaţi de pijama. Condusese zece minute şi apăruse la uşa ei în *pijamale* şi Ardie trebuia să accepte că ea şi fostul ei soţ nu erau o pereche perfectă.

— Baloanele sunt în maşină. Le aduc.

— Lasă-mă să te ajut! Lasă-mă să te ajut!

Părul de băieţel al lui Michael îi sălta în vârful capului în timp ce ţopăia printre picioarele tatălui său.

— Nu eşti încălţat, a spus Tony.

— N-ai nici pantaloni, a adăugat Ardie.

Însă misiunea era deja pierdută. Tony a zâmbit în chip de scuză şi cei doi s-au întors cu trei pungi de celofan pline cu baloane roşii şi albe.

— Mersi, poţi să le legi de scaunele din bucătărie.

— Uau, chiar te-ai întrecut pe tine! O să-i placă la nebunie.

Era sătulă de felul în care Tony era generos cu cuvintele doar pentru că el fusese cel care plecase. Ei nu-i rămânea decât să fie politicoasă.

— Da, aşa e, a răspuns ea.

— Patru ani, când s-a întâmplat şi *asta*?

— Schimbarea e inevitabilă.

Ceea ce voia să spună era că ieri Michael cântase toată partea de rap de la *You’re Welcome* din *Moana* şi nu însemna asta că aveau un copil genial? Înainte făceau colecţie de anecdote de acest fel cu Michael şi le schimbau entuziasmaţi între ei în timp ce se spălau pe dinţi şi pe faţă, încă vorbind despre el în timp ce urcau împreună în pat. Oare asta fusese o parte a problemei? Sau acum făcea la fel cu Braylee?

Ardie nu făcea nimic să uşureze momentul de tăcere, deşi asta era o caracteristică ce existase cu mult înainte de divorţ. S-au uitat la băieţelul dintre ei până când Tony, în cele din urmă,

şi-a împins mâinile în coapse şi genunchii lui au scos un *poc-trosc* familiar când s-a ridicat.

— Ei bine, a zis el, ceea ce însemna că pleca.

Ea încă încerca să se obişnuiască cu această revelaţie tăcută. Tony era cel care pleca. Ardie, între timp, era persoana care rămânea.

TRANSCRIEREA DEPOZIŢIEI

27 aprilie

Dra Sharpe: Domnişoară Valdez, aţi menţionat mai devreme o petrecere. La ce petrecere vă refereaţi?
Pârâta 2: O petrecere aniversară. Pentru fiul meu. Abia a împlinit patru ani.
Dra Sharpe: Şi au participat o parte dintre colegele dumneavoastră, nu-i aşa?
Pârâta 2: Aşa este.
Dra Sharpe: Pot să întreb care colege?
Pârâta 2: Sloane Glover, Grace Stanton şi Katherine Bell, deşi cred, în retrospectivă, că poate nu a fost o idee atât de bună să o invit pe Katherine.
Dra Sharpe: De ce spuneţi asta?
Pârâta 2: Păi, din cauza a ceea ce s-a întâmplat după aceea.

20.

1 aprilie

Toate spun asta: niciuna dintre noi nu credea că maternitatea şi munca puteau exista în armonie. Mai degrabă, erau două forţe diametral opuse. Noi eram prizonierele, legate de dispozitivul medieval de întindere a membrelor, după ce ne-am bucurat de privilegiul rar de a ne iubi şi a ne şi alege torţionarii. Era doar mica problemă cu faptul că încheieturile noastre erau smulse şi inimile ni se revărsau din cutia toracică.

Ne trezeam noaptea la auzul vocilor mărunte şi mergeam pe jumătate adormite pe coridoare spre feţele cărora nu le păsa că aveam de făcut un raport până a doua zi la prânz. Ne ţineam respiraţia în timp ce verificam să nu aibă febră, gândindu-ne ce cutremur ar fi un copil bolnav pentru programul nostru, apoi dând un telefon urgent la prieteni şi familie într-un ultim efort disperat de a găsi pe cineva să aibă grijă de copil sau oricare erau cerinţele minime care să împiedice pe cineva să cheme protecţia copilului. Le spuneam copiilor „să pretindă că nu erau bolnavi”, ca să-i putem trimite la creşă şi să-i îmbolnăvim şi pe copiii celorlalţi. Ne gândeam că favoarea ni se întorsese de multe ori. Ne spuneam, în timp ce ne curgea nasul sau ne durea capul sau stomacul ne refuza mâncarea, că eram *în regulă.* Pentru că, orice s-ar fi întâmplat, noi eram un lucru prestabilit, cele care aveau sarcina de a ne da seama ce să facem, ei bine, în legătură cu orice.

Mai era de mirare, atunci, când una dintre noi ceda psihic? Oare sistemul nu era creat să îndeplinească tocmai acest lucru?

Rosalita mergea cu fiul ei către o casă care reprezenta cele două direcţii în care vieţile lor îi trăgeau deja şi se temea de cum va îndura inima ei dacă într-o bună zi el avea să se gândească la ea nu cu mândrie, ci cu milă. Presupunea că, la urma urmei, asta însemna să fii mamă.

— Arată goală.

Salomon se uita la casa de pe Morningside Avenue în timp ce mergea pe aleea de cărămidă cu mama lui. Rosalita se

aşteptase la o casă mare şi impersonală, dar casa lui Ardie era în stilul căsuţelor ţărăneşti – o căsuţă foarte mare şi frumoasă – cu margini albastre şi iederă crescând pe zidul alb. Stejarul din curtea din faţă era gros ca un urs şi făcea umbră peluzei unde o bancă de fier aştepta să se aşeze cineva pe ea. Rosalita nu înţelegea cum putea fi viaţa cuiva stresantă dacă veneau acasă într-un loc atât de frumos. *Bravo lui Ardie!*

— Tu munceşti, Salomon. Când munceşti, ajungi cu cel puţin zece minute mai devreme.

În timp ce se îndreptau spre uşa din faţă, Salomon se juca neliniştit cu cozorocul şepcii.

— Dar *de ce*?

— Pentru că te afli aici să fii folositor. Nu să *petreci.*

Ea a făcut o mică mişcare de dans ca să-l tachineze şi apoi l-a împins uşor pe Salomon către sonerie.

— Ţine minte să ţii şapca pe cap, *pajarito*[5]*,* a adăugat ea repede în timp ce el apăsa butonul.

— Crezi că o să fie dulciuri? s-a întors el să întrebe, dând cu palma peste şapcă.

Sunetul paşilor se apropia de cealaltă parte a uşii.

— Ţi-am adus gustări. Tu *munceşti*, a repetat ea. Domnişoara Valdez te plăteşte. Nu te plăteşte pentru că are nevoie de un mâncăcios.

Ea l-a pişcat de ceafă.

— Dar ar putea, a mormăit el, dându-i mâna la o parte.

Rosalita a avut doar o fracţiune de secundă să reanalizeze ideea, să se gândească să plece înainte să-l lase pe fiul ei să păşească în casa asta frumoasă. Apoi a fost prea târziu.

Ardie a apărut şi îi îndemna să treacă pragul, iar Rosalita şi-a spus că se purta ridicol. Erau 125$. Într-o sâmbătă. Totul era bine. Ba chiar mai bine decât bine.

Odată intraţi, Rosalita a dat peste alte griji mai urgente. De exemplu, dacă să se descalţe sau nu. Părea să-şi amintească vag că era o chestie pe care o făceau albii. Unchiul ei repara aparate de aer condiţionat şi spunea că trebuia să poarte învelitori de spumă peste cizme înainte să intre în casa unui client. I se părea o ocazie de a păţi o ruşine cumplită dacă făcea alegerea greşită.

---

[5] „Pasăre mică” – în lb. span. în orig. (n.tr.).

S-a uitat la picioarele lui Ardie. Ea purta nişte încălţări fără toc – mocasini, aşa credea Rosalita că se numeau – şi nu părea să se gândească deloc la picioarele Rosalitei. Aşa că şi-a păstrat încălţările şi, când Ardie le-a făcut semn să intre în casă fără să vorbească despre ele, s-a relaxat. Puţin.

— Ţi-am pregătit costumul. Poţi să te schimbi în camera de oaspeţi, i-a zis Ardie lui Salomon, arătându-i către coridor. O să fii un Om Păianjen grozav.

Salomon a zâmbit. Îl adora pe Omul Păianjen.

— Rosalita, cu ce pot să te servesc? O mimosa? O cola? Apă minerală? Ceai cu gheaţă?

Ea a intrat după Ardie în bucătărie. Casa ei era mult mai curată decât se aşteptase Rosalita. Prin comparaţie cu celelalte femei de la etajul cincisprezece, Ardie Valdez era mai puţin... pusă la punct. Ca o persoană cu firele duse pe la cusături. Părul ei nu era niciodată pieptănat cum trebuie la spate. Sacourile ei erau prea lungi la mâneci. Purta pantaloni cu cracul larg care se şifonau când se aşeza. Dar Rosalita observase că Ardie făcuse anumite investiţii. O geantă drăguţă. Pantofi frumoşi de piele, deşi nu cu vârful ascuţit, asemenea celor care păreau periculoşi şi pe care îi purtau celelalte femei.

Rosalita şi-a împreunat mâinile.

— Nu vreau nimic, mulţumesc.

— Urmează să avem zece copii sub vârsta de cinci ani în casa asta, s-ar putea să ai nevoie de ceva care să te detensioneze.

Ardie a şters blatul cu un prosop de hârtie.

— Sunt în regulă.

Ardie a strâns din buze şi a dat din cap.

— Şi eu. Rămân la ceai cu gheaţă. Serveşte-te dacă te răzgândeşti.

A aruncat prosopul umed în coşul de gunoi.

— Salomon se descurcă minunat la lecţiile noastre, apropo. Va fi pregătit pentru examenul de intrare, sunt convinsă.

Rosalita s-a înseninat. Salomon era un subiect căruia nu-i putea rezista. Aşa ajunseseră să aibă loc şedinţele de meditaţie. *Ai copii?* o întrebase Ardie odată după ce au avut frânturi de conversaţie timp de mai multe luni. Iar Rosalita fusese mândră, mândră nevoie mare să-i spună lui Ardie despre cât de deştept era băieţelul ei şi Ardie ascultase, apoi, de câte ori se vedeau de atunci, ea întreba: *Ce face Salomon?* Iar Rosalita îi spunea că

era bine, până într-o zi când profesoara lui îl trimisese acasă cu un bilet cu scrisul greoi, indescifrabil. I l-a arătat timidă lui Ardie, care i l-a tradus. Ideea de bază? Salomon trebuia să *schimbe* şcoala. Nu avea să-şi atingă adevăratul potenţial la cea din cartier. Era, după părerea profesoarei lui, înzestrat. Înzestrat!

Rosalita plânsese. Nu erau lacrimi de fericire. Lacrimi de neajutorare. Dar câteva zile mai târziu, Ardie lăsase câteva pagini printate pe biroul ei, alături de un bileţel adeziv pe care scria *Pentru Rosalita.*

O şcoală nouă cu examen de intrare şi burse, iar Ardie avea să-l ajute pe Salomon să intre.

— Aşa credeţi? a întrebat Rosalita. Înţelege matematica sau doar o învaţă pe de rost?

Şi-a dus uşor degetele la tâmplă.

Pentru cele mai multe şedinţe, Rosalita îl ducea pe Salomon să se întâlnească cu Ardie la Barnes&Noble, unde Ardie comanda o băutură rece cu „cafea” ce venea cu un rotocol de frişcă deasupra. Rosalita se plimba printre rânduri, scoţând cărţi de călătorie şi imaginându-şi excursiile în locurile pe care nu le putea vizita. De multe ori de atunci, Rosalita voise să o întrebe pe Ardie de ce o ajută, dar bănuia că avea legătură cu faptul că nu voia să stea singură acasă când fiul ei era la tatăl lui. Rosalita nu era o persoană norocoasă, dar avea noroc că nu trebuia să-l împartă pe fiul ei cu cineva.

— Da, o înţelege. Doar că uneori îi este lene să parcurgă toţi paşii. Îi tot spun: matematica este o materie pentru care trebuie să arăţi calculele.

Rosalita dădea din cap.

— O să lucrez cu el acasă. O să-i mai spun şi eu.

Apoi s-a uitat peste umăr aşteptând să apară Salomon, de parcă această casă frumoasă îl înghiţise cu totul. Dar el s-a întors, într-un costum întreg de Omul Păianjen. A pozat şi şi-a întins braţele, cu degetele întinse ca şi cum făcea o pânză imaginară.

Ardie a bătut din palme.

— Perfect! Salomon, te rog, mă ajuţi să duc tăvile astea în curtea din spate.

Rosalitei i-ar fi plăcut să o întrebe mai multe despre progresele lui Salomon. I-ar fi plăcut şi să ceară complimente. Cele adresate fiului ei erau cele mai bune. Dacă tatăl lui nu era

nimic altceva, măcar era deştept. Era una dintre singurele surse de linişte când venea vorba de moştenirea paternă a lui Salomon.

În scurt timp, casa a început să se umple. În următoarele treizeci de minute, copiii au dat buzna în casă, cu taţii şi mamele lor ţinându-se după ei. Rosalita stătea răbdătoare într-un colţ în bucătărie, cu poşeta atârnată de încheietura mâinii. Încerca să nu se ascundă, dar nici să se amestece cu alţi oaspeţi. Purtase o rochie din denim de la Old Navy cu sandale şi se bucura să vadă că alesese bine pentru petrecere.

Pe fereastră, îl vedea pe Salomon împărţind măşti cu supereroi şi pelerine pentru copiii mai mici. Se prezenta adulţilor. Le arăta celor mici cum să-şi încordeze muşchii. Îşi găsise locul. Ea îşi dorea asta. Chiar îşi dorea. Dar nu fără puţină stânjeneală.

Chiar şi din locul ei din bucătărie, nu avea cum să rateze intrarea acelei femei, Sloane. Purta un tricou mulat cu dungi albe şi albastre, blugi strâmţi şi încălţări cu platformă cu un model cu pătrăţele. Avea părul adunat într-o coadă blondă lucioasă ce-i sălta pe ceafă. Vorbea tare, ca şi cum relata intrarea pentru familia ei. Ţinea mâinile pe umerii unei fetiţe. Bărbatul – soţul ei – a închis uşa în urma lor.

— Ia uite la *asta*! a exclamat Sloane către toată încăperea. Ardie şi-a dat toată silinţa.

Fiica lui Sloane a privit în sus şi a şoptit ceva la urechea mamei ei, apoi a ieşit ţopăind afară. Rosalita a urmărit-o din priviri şi, după câteva clipe, fetiţa îl găsise pe Salomon, iar cei doi copii mai mari şi-au luat rolul de organizatori.

— E al tău?

Sloane a traversat bucătăria şi s-a servit cu un pahar de şampanie. Vrei ceva, scumpule? a întrebat ea peste umăr.

Dar soţul ei ieşea deja în curte unde erau adunaţi copiii şi ceilalţi adulţi.

— Da. Îl cheamă Salomon.

Sloane şi-a turnat un pahar de şampanie aproape plin, iar spuma stătea atât de aproape de margine, încât Rosalita era sigură că avea să se verse. Dar nu s-a vărsat şi Sloane a turnat deasupra puţin suc de portocale.

— Par să fie de aproape aceeaşi vârstă, Abigail a mea şi Sal... Salomon.

S-a bâlbâit spunându-i numele.

— Eu sunt Sloane, apropo. Nu cred că ne-am cunoscut oficial. Te recunosc de la... de la...

A răsucit degetul în aer ca şi cum încerca să prindă cuvântul, apoi a pocnit din degete.

— De la birou!

— Rosalita.

Ea a întins mâna dreaptă.

Dar în aceeaşi clipă uşa de la intrare a anunţat nişte invitaţi noi şi mâna lui Sloane, rece şi netedă în palma ei, a alunecat în timp ce privea în urmă spre intrare.

— Grace! Katherine! Scuză-mă.

A ridicat un deget ca să se scuze.

— Doar o clipă.

S-a îndepărtat în încălţările ei cu platformă, ţinând paharul de şampanie în mână.

— Aţi ajuns! Aţi venit cu aceeaşi maşină? Ia te uită!

Au urmat multe îmbrăţişări. Acea îmbrăţişare în care se aplecau din talie, cu spatele drept şi gâtul arcuit, cum făceau femeile ca Sloane. Iar Rosalita a văzut că Katherine era femeia cu părul scurt – femeia aceea de la birou – şi şi-a întors repede faţa.

Rosalita a evitat să se mai uite spre hol, lăsându-şi în schimb privirea să rătăcească spre borcanul în formă de pisică cu prăjituri, către bolul gol pentru fructe, către rucsacul unui copil atârnat de un set în miniatură de masă cu scaune.

Şi acum femeile înaintau bocănind pe parchet.

— Vin! i-a zis Sloane lui Katherine, care ţinea o sticlă de gât. La petrecerea aniversară cu copii! Îmi place stilul tău.

Sloane a luat sticla de parcă era casa ei şi a pus-o pe blatul din bucătărie.

— Intraţi, intraţi, tocmai stăteam de vorbă cu Rosalita.

A pronunţat numele Rosalitei de parcă era o fiesta.

— Grace.

Altă femeie blondă, ceva mai tânără şi foarte frumoasă, a întins mâna spre Rosalita.

— Bună ziua! a spus Rosalita. Fiul meu mă ajută cu petrecerea.

A arătat afară către locul unde Salomon îl căra în spate pe fiul lui Ardie, Michael. Copilul avea succes.

— Tocmai am născut şi eu. Şi folosesc petrecerea asta ca o scuză ca să mă furişez afară vreo două ore, puţin de tot. Mă simt vinovată, dar...

A ridicat din umeri. De fapt, nu părea să se simtă deloc vinovată. Rosalita ştia deja despre copil după echipamentul de pompat ascuns sub biroul ei, dar s-a prefăcut că nu ştie.

Când se născuse Salomon, nu-şi dorise să-l lase singur nici măcar o oră. Dar fusese nevoită. Uneori, le auzea pe femeile din birou plângându-se că abia aşteptau să revină la muncă după ce aveau un copil. Dar Rosalita ştia că puteau să aştepte. Pentru că aşa făceau.

Katherine o văzuse pe Rosalita. Era sigură de atâta lucru. Katherine făcuse la fel, întorsese capul în altă parte în clipa în care ochii lor se întâlniră, ca un ricoşeu. Katherine s-a dus direct la locul unde erau puse băuturile.

— Vrei ceva, Grace? a întrebat ea fără să se uite din nou spre Rosalita. Nimeni nu părea să observe. Katherine a sărit cu totul peste sucul de portocale şi, când a terminat de turnat, a sugerat să iasă în curte. Sugestia ei a reuşit să nu o includă pe Rosalita. Dar Rosalita a văzut. Rosalita vedea întotdeauna totul. Întrebarea în acest caz fusese: în biroul lui Ames în noaptea aceea, ce anume *văzuse,* de fapt?

21.

1 aprilie

Bulele de şampanie i se urcaseră direct la cap lui Sloane. Se gândea să o roage pe Rosalita să programeze o întâlnire de joacă cu fiul ei – cum îl chema? Sal-Sal-Sal-ceva! Da, avea să *facă* asta. A dus din nou paharul la buze, cu o mână pe şold, gândindu-se. Dar... ar însemna că e deschisă la minte sau că o lua de sus? Adică, să-i ceară fiului Rosalitei să se joace cu Abigail.

Şi, de fapt, se *întreba* dacă lipsa de prejudecăţi în sine era o dovadă a lipsei de receptivitate? Era o încurcătură. Sloane ura aceste puzzle-uri etice. Nu era de ajuns că ea *plăcea* pe toată lumea? Nu întâlnise niciodată o persoană cu care nu putuse să stea de vorbă ca lumea. Dar nu, se pare că era o naivitate din partea ei. Sau, un cuvânt mai urât pe care îl învăţase – era *privilegiată.*

În curtea din spate a lui Ardie, soarele strălucea cu fervoarea potrivită. Crengile se legănau pe deasupra capului şi ţipetele copiilor care dădeau peste clădirile de carton erau ca un instantaneu din catalogul Pottery Barn pentru copii. Avea să-şi bată capul cu politica întâlnirilor de joacă mai târziu.

Chiar îi plăcea senzaţia de bule care îi înotau în cap.

Pentru încă o clipă, a rămas, în mod necaracteristic, la marginea petrecerii, uitându-se la fiica ei care se juca de-a supereroii cu fiul Rosalitei. Doi copii mici, a căror vârstă îi făcea relativ importanţi în acest context.

Ştersese mesajele din telefonul lui Abigail. *Pam! Şters!* Şi acum, uite! Fiica ei se juca fericită afară şi Sloane făcuse acest lucru. Mama băgăcioasă a lui Abigail.

Poate că acel memoriu trimis prin e-mail părea exagerat la lumina zilei, însă şcoala trebuia să primească o lecţie şi cine ar fi putut s-o condamne? Ea era *mamă.*

A zâmbit cu zâmbetul lejer al unei persoane care băuse un pahar şi jumătate, apoi s-a întors în curte, unde Grace, Ardie şi Katherine stăteau în jurul soţului ei.

— Înoţi deja în estrogen?

Şi-a trecut braţul pe după cotul lui. Tricoul lui moale, puţin uzat, îi atingea obrazul. Era un tată care arăta grozav în curţile din spate. Croit parcă pentru a arunca mingea de fotbal şi a duce copiii pe umeri. Încă se întreba dacă să-i povestească despre misiva ei pentru consiliul şcolii. Înclina către nu. La urma urmei, era o plângere oficială adusă angajatorului lui, dar tocmai *de aceea* se ocupase personal de problema asta. Era mai bine pentru el să nu ştie nimic. Inocent. Şi, în orice caz, o notă legală nu era de competenţa lui.

El a plecat capul, agăţându-i părul cu barba abia crescută.

— Mi-am amintit să-mi ţin respiraţia înainte să plonjez.

Ea a zâmbit spre tot grupul.

— Excelent, atunci ce-am pierdut?

Grace ţinea în mână o sticlă de şampanie. Purta o cămaşă de batist băgată într-o fustă cloş cu imprimeu floral. Sloane nu arătase niciodată atât de aranjată după ce o născuse pe Abigail. Scăpase destul de repede de kilogramele în plus, deşi luase aproape douăzeci în total, însă silueta ei era altă poveste. Fusese ca şi cum corpul ei se mutase un centimetru spre stânga şi nu se mai aşezase la loc decât după un an de la naştere.

— Tocmai îi umpleam paharul lui Katherine.

A făcut o mică reverenţă.

— Se *pare* că încep să i se vadă rădăcinile.

Grace mişca şmechereşte din sprâncene.

Katherine a luat o duşcă agresiv de mare de şampanie şi Sloane a privit-o cu ochii îngustaţi. Era prea tânără să aibă păr alb.

— Doar mă complimenta pentru „platou' meu de petrecere". Ardie a ridicat o tavă cu fructe şi brânză plină de scobitori.

Sloane a ezitat, apoi a făcut ochii mari, probabil exagerând puţin, dar nu-i păsa.

— Ai *ascuns* un accent de Boston?

Gândul îi dădea fiori la fel ca bulele de şampanie. Katherine Bell cea întotdeauna cuviincioasă. Care pronunţa totul perfect. Sloane s-a servit cu o scobitoare în care era înfiptă o bucăţică de pepene şi a vârât-o în gură.

— Credeam că eşti fată de internat sau ceva de genul acesta? a întrebat Sloane mestecând.

— Nu chiar, a răspuns ea sorbind din nou din pahar. Din sudul oraşului. Şcoală publică.

— Eşti departe de casă, Dorothy, a zis Grace.

— Dah-thy, a intervenit Katherine.

— O! O! mai spune ceva!

Sloane bătea din palme. Şi a dat doar puţin ochii peste cap când, după aceea, Derek i-a luat paharul din mână. Ce profesor! Dar putea oricând să găsească altul.

Katherine a întins paharul spre Grace, care s-a conformat râzând uşor, complice.

— Bănuiesc că acum o să conduc eu.

Katherine a arătat cu degetul la Sloane. Avea unghiile scurte ca ale unui copil. Roase aproape până în carne.

— Sloane Glovah, eşti grozav de deşteaptă!

Poate era de la vremea frumoasă sau de la mirosul de iarbă proaspăt tunsă, însă Sloane a luat o decizie impulsivă şi ireversibilă să-i placă de Katherine. Katherine nu era o *ingenuă.* Era o femeie care se alcătuise din bucăţi într-un mozaic de absolventă de Drept la Harvard şi asociată la o firmă importantă. Avea tupeu.

Vreau să fiu ca tine! Cuvintele pe care le spusese Katherine – poate le spusese – bolboroseau aproape de suprafaţă alături de bulele de şampanie. Sau – stai! – a zis *Vreau să fiu în locul tău?* Mai conta? Sloane avea sentimentul dulceag, siropos de vinovăţie dându-i târcoale, apăsându-i pe conştiinţă. Doamne, spera să nu se aleagă cu o mahmureală.

— OK, a spus Derek, punând paharul pe jumătate plin al lui Sloane pe o masă de afară. O întrebare mai bună: cine e mai nemernic, Jerry Jones sau Bill Belichick?

— Ei bine, ştiu cine câştigă mai mult.

Katherine a ridicat o sprânceană.

— Aaa, ustură!

Derek a fluturat din mână, râzând. Deşi chiar îi plăcea echipa Cowboys. În fiecare an de ziua lui, Sloane obţinea două locuri lângă teren de la Truviv.

— Deci, ce te-a adus aici din Oraşul Fasolei? a întrebat el.

Sloane a oftat şi şi-a luat pe furiş paharul de pe masă.

— Uitaţi-vă cum încearcă soţul meu să fie tare, l-a tachinat ea.

Katherine a ridicat paharul şi l-a băut tot.

— O, am fost concediată de la serviciu.

Grace s-a şters la gură cu un şervet împăturit.

Ardie a încreţit fruntea.

— Ai fost concediată? De la Frost Klein?

— Dap.

Ca şefă a lui Katherine, Sloane nu era sigură că ar fi trebuit să audă asta. Dar, ca o persoană de o curiozitate incorigibilă, nu s-a putut abţine.

— De fapt, a fost un coşmar, a zis Katherine, uitându-se pe fundul paharului. Ce e în paharele astea?

Ardie a înclinat capul.

— Şampanie, a răspuns ea încet.

— Aşa se explică, a dat Katherine din cap în mod solemn.

— Deci, ce s-a întâmplat? a întrebat Grace.

Sloane şi-a amintit vag unde se aflau, adică la petrecerea de ziua unui copil, puţin după prânz. Derek s-a scuzat să vadă ce făcea Abigail. Părintele cel bun, a remarcat Sloane *puţin* iritată. Mai mult supărată pe ea însăşi decât pe el.

Ardie şi-a scos pantofii şi şi-a întins picioarele pe gresia din curte o clipă, ascultând mai departe.

— În anul dinaintea concedierii mele, a spus Katherine, firma a făcut nişte analize statistice pentru o companie publică despre angajările egale care făceau să pară că un client stătea mult mai bine pentru că partenerul, care era şeful departamentului, apropo – a învârtit piciorul paharului –, folosise statisticile greşite. Scrisoarea de opinie cu acea analiză fusese folosită, dezvăluită şi pe ea se bazaseră ca să finalizeze o fuziune la nivel înalt, pe care o ghida firma noastră.

Ardie şi-a acoperit gura cu mâna, iar Grace a strâns din buze.

Katherine s-a uitat în jos la pantofi, apoi a ridicat privirea. Ceva indescifrabil dansa pe trăsăturile ei.

— Lucrasem pentru companie în alte posturi, dar am fost adusă în acel an să alcătuiesc registrele financiare ale noii entităţi unificate. Am remarcat o discrepanţă în analiza statistică şi am atras atenţia partenerului.

Sloane scăpase şi ea de pantofi şi şi-a încrucişat picioarele, legănând degetele dezgolite de la piciorul în care cotul ei săpa un crater.

— Da, bineînţeles.

Avea o senzaţie indirectă de groază care tot creştea ascultând desfăşurarea unei poveşti cu fantome absolut înspăimântătoare. La Jaxon Brockwell, un asociat omisese odată cuvântul „nu” dintr-o propoziţie esenţială pentru planul de pensii al companiei şi greşeala aceea avusese ca rezultat milioane de dolari de plăţi adiţionale. Sloane nu avusese absolut nimic de-a face cu asta şi tot nu putuse să doarmă săptămâni la rând.

— A spus să facem analiza din acest an cu statisticile corecte, a continuat Katherine. Nimeni nu avea să le citească şi, chiar dacă o făceau, ei aveau să le spună atunci despre greşeală. Nu eram mulţumită de acest aranjament.

A apăsat pe aceste cuvinte.

— Dar era şeful departamentului. La *Frost Klein.* Şi, partenerul a spus că, dacă întreba compania, aveam să le mărturisim greşeala.

Katherine şi-a trecut mâna prin păr.

— Dar compania supravieţuitoare, cu care fuzionase compania iniţială, a citit noul raport, a remarcat discrepanţa şi a intentat proces pentru fraudă. M-am gândit că, OK, partenerul îşi va asuma responsabilitatea. Îmi era greaţă de toată povestea, dar răspunderea era limitată la el.

Lui Grace i-a căzut faţa. Şi-a pus uşor mâinile la urechi. Era o nenorocire, îngrozitoare şi aţâţătoare, pentru avocaţi.

— A avut o întâlnire cu compania la care eu n-am fost invitată. M-am dus la prânz. Când m-am întors, partenerul principal, şeful departamentului şi şeful de la Resurse umane erau într-o sală de şedinţe şi mă aşteptau. Am fost concediată imediat. Clientul ceruse ca firma să ia măsuri împotriva mea, deşi sunt sigură că partenerul îi sugerase. Eram nedumerită.

Clipea acum, retrăind momentul. Totul îi întorcea stomacul pe dos lui Sloane.

— Eram pregătită să-mi susţin cauza.

Avea ochii în continuare împăienjeniţi.

— Dar partenerul m-a privit direct în faţă şi a împins documentele pe masă, documente pe care spuneau că le găsiseră în biroul *meu* în privinţa analizei din anul anterior, la care eu nici nu lucrasem, jur! Erau acele statistici. Partenerul a spus că eu eram vinovată. A spus că avea să aducă acuzaţii penale pentru înşelăciunea mea în munca pentru o companie publică, potrivit legii securităţii. Iar ceilalţi avocaţi de acolo, mi-

am dat seama că asta voiau şi ei. Aşa că am plecat. Nu aveam ce să fac. Ameninţau că mă vor scoate din barou.

Vocea i-a devenit sugrumată.

— A fost înspăimântător! Aproape nu-mi vine să cred că am scăpat vie de-acolo.

— Isuse! a exclamat Ardie, a pus în sfârşit platoul jos, apoi s-a şters pe mâini. Ai fi putut să faci, cât, şapte sute cincizeci de mii de dolari pe an dacă rămâneai şi ajungeai partener la Frost Klein.

Era departe de ce câştiga un avocat care lucra pentru o firmă. La distanţă de mii de kilometri, mai exact.

— Da.

Pielea lui Katherine era umedă, de la transpiraţie, alcool sau soare, Sloane nu ştia sigur. Însă Katherine nu încerca să se ferească spunând că nu era vorba despre bani. (Nu mai credeam povestea cu succesul-nu-e-sinonim-cu-banii de câţiva ani, când ne-am dat seama cât de puţini bani făceam şi, prin asociere, cât de puţin succes aveam. Învăţaserăm pe calea grea că banii se bazau pe succes, nu invers. Banii însemnau opţiuni. Banii îţi dădeau posibilitatea să-ţi asumi riscuri. Să te ridici la nivelul următor. *Banii nu pot cumpăra orice,* ni se spusese mereu. *Banii nu pot cumpăra timp.* Noi credeam că erau minciuni. Aveam conturi pe Care.com şi Instacart ca să o dovedim. *Banii* erau lucrul pe care ni-l doream.)

Grace şi-a tras bărbia înapoi, dezgustată.

— Cine era partenerul?

— Jonathan Fielding, a răspuns Katherine fără ezitare.

— Uau! a spus Sloane plescăind din buze. Probabil îţi venea să-l omori.

— Sloane! a avertizat-o Ardie.

Însă ochii lui Katherine au scăpărat ca o recunoaştere.

— Dacă aveam ocazia, cred că aş fi făcut-o.

— *Fir-ar!*

Ardie s-a uitat la curtea din spate, unde petrecerea copiilor se transforma într-o dispută teritorială în timp ce mânuţele şi picioruşele trăgeau şi călcau oraşul de carton. Bucăţile începuseră să se împrăştiate spaţiul îngrădit.

— Trebuie să aduc tortul.

— Te ajut şi eu!

Sloane a ridicat paharul şi a mers după Ardie în bucătărie. Uşa cu sită a clămpănit în urma lor.

Ardie a deschis uşa de la frigider şi Sloane, care nu era foarte utilă la adunări sociale, şi-a sprijinit corpul de insula din bucătărie.

— Katherine pare puţin mai necontrolată azi, nu-i aşa? a şoptit Sloane, uitându-se înapoi peste umăr pe fereastră. Crezi că asta s-a întâmplat cu adevărat?

— Da.

Ardie a luat un tort cu roşu, alb şi albastru de pe raftul din mijloc. L-a ţinut în braţe, aşezându-l cu grijă unde stătea Sloane.

— Ea, care e mereu atât de sceptică. Asta e?

Ardie a deschis sertarul şi a început să înfigă lumânări în glazura din jurul tortului.

— Asta e.

— Cum se numeşte atunci când bărbaţii dau greş? Greşesc în avantajul lor?

Sloane trăgea cu ochiul la glazură şi s-a gândit dacă să dea repede cu degetul printre rotocoalele albastre.

A aprins un chibrit. O flacără portocalie a ţâşnit în vârf. Sloane a înclinat-o spre fitiluri, privind ceara cum începea să picure pe tort, până când flacăra a ars aproape de degetele ei şi a stins-o. Un fuior de fum cenuşiu s-a răsucit şi a dispărut.

— O să spun un singur lucru, a zis Sloane. E cea mai alcoolizată petrecere pentru copii la care am fost vreodată. Ei bine, în afară de prima aniversare a lui Abigail, a adăugat ea.

A deschis uşa pentru Ardie, care ţinea tortul în echilibru. Invitaţii au început să cânte „La mulţi ani”, pe care Sloane l-a cântat din toată inima. A remarcat că Rosalita lipsea dintre invitaţi, dar doar în treacăt.

Când s-a terminat cu cântatul, s-au tăiat şi s-au servit feliile de tort. Soarele abia începuse să încline balanţa zilei către o căldură inconfortabilă. Deşi s-ar fi putut datora faptului că îşi pierduse paharul de şampanie în bucătărie. Adulţii socializau, foindu-se neliniştiţi în timp ce toţi încercau să plece de la petrecere la timp ca să mai rezolve din treburi sau să se pregătească să aibă grijă de copii în noaptea aceea ori să tragă un pui de somn.

Cu gândul la propria casă şi o pereche de pantaloni de training, Sloane l-a găsit pe Derek şi a început să-l dirijeze spre

Ardie ca să-şi ia la revedere. Grace strângea deja farfuriile de hârtie şi le îndesa într-un sac deschis. Iar Sloane se întreba dacă n-ar fi fost mai uşor dacă puneau toţi bani pentru un serviciu de curăţenie. N-ar fi fost la fel de drăguţ? Dacă nu chiar mai drăguţ, a adăugat ea.

Abigail a venit să-i arate o păpădie pe care o găsise în iarbă înainte să-şi pună o dorinţă. Şi totul era aşa înceţoşat încât abia a remarcat cine erau cei care îi spuseseră lui Ardie „A fost o petrecere minunată. Mulţumim” până când Braylee şi Tony au apărut în faţa lor, iar Tony îi spunea lui Derek: „E o degustare de whisky şi ciocolată la club luna viitoare, dacă te interesează să mergem în patru. Braylee poate să ia legătura cu Sloane pentru detalii”.

Şi, de fapt, Sloane chiar tânjea după ciocolată în clipa aceea, aşa că a dat entuziasmată din cap şi a promis că vor vorbi în curând.

Când s-a întors, a dat peste faţa lui Ardie la mică distanţă, total lipsită de expresie.

— O să vorbeşti cu *Braylee* despre *detalii.*

Nu i-a pus nicio întrebare.

Sloane era cât pe ce să ducă mâna la frunte şi să deplângă efectele excesului de şampanie afurisită. Dar trebuia să facă asta acasă cu Derek. Pentru că Ardie Valdez, din câte vedea, nu voia să audă nimic.

— A fost o dată sau de două ori.

Sau trei, sau patru, şi-a zis Sloane. Sau cinci.

— Derek s-a întâlnit cu Tony la magazin o dată.

A încercat să aibă un ton surprins, ca o poveste de tipul care-erau-şansele.

— Iar Tony l-a chemat să joace tenis la club. Derek mereu vrea să joace tenis şi ştii că eu nu-l las niciodată să intre într-un club.

De fapt, aveau o ofertă pentru membri pe tejghea şi Sloane se gândise foarte serios la el.

Ardie asculta, distribuind punguţe cu cadouri de la petrecere fără să spună o vorbă.

Sloane începuse să vorbească folosindu-şi mâinile.

— Din una într-alta şi... Am tot vrut să aduc vorba.

Ardie stătea cu buzele strânse.

— Dar ai rămas fără timp în cele zece ore şi ceva în care lucrăm împreună, cinci zile pe săptămână.

Ştii ce e mai rău decât un mesaj? Asta. Asta e mai rău!

Sloane a oftat, cu postura pleoştită brusc.

— Nu fi aşa! Ştiu că-l urăşti pe Tony.

Ardie s-a uitat cu asprime la Sloane.

— Dar Derek nu prea are prieteni. Lucrează cu o gaşcă de *femei.* Şi cred că a fost puţin încântat să fie invitat.

Derek stătea la poartă, cu mâna pe gâtul lui Abigail. Ea legăna punguţa în dreptul genunchilor.

Haide! îi făcea el semn.

— Încercam doar să fiu... nu ştiu... să-l *susţin.*

— Pe cine?

Sloane a ridicat un deget spre Derek. O *secundă.*

— Ardie, te rog, nu fi supărată.

Sloane avusese impresia că oamenii de vârstă mijlocie nu mai aveau *voie* să se supere unii pe alţii. Aşa că răcoarea uşoară din aer era o surpriză neplăcută.

— Nu sunt supărată.

— N-am vrut să fie un secret.

După asta, Sloane nu mai era sigură ce altceva putea spune. Pentru că erau prea bătrâne pentru duşmănii mărunte – nu-i aşa? Şi erau prietene şi colege de prea mult timp. Şi erau, mai important decât orice, femei de carieră. Nu trebuiau să aibă timp pentru *drame.*

— Sloane! a strigat Derek.

— Trebuie să plec. Mai vorbim luni despre asta. Sau înainte. Oricând vrei tu.

Sloane i-a urmat pe Derek şi pe Abigail spre poartă, spunându-şi că interacţiunea asta nu fusese nimic grav, că totul era bine, că Ardie nu dădea vina pe ea pentru ce făcuse, dar Sloane nu-şi putea înghiţi propria minciună. Ardie *era* supărată pe ea. Se simţea îngrozitor chiar şi în pantofii ei drăguţi. Starea de bine i-a dispărut. S-a urcat pe banchetă în SUV-ul lui Derek, în timp ce ideea unei dureri de cap începea să-i joace în mijlocul frunţii. Se uita pe geam – vremea devenise brusc prea caldă, păsările cântau prea tare, sistemele de irigaţii risipitoare. Avea şi alte secrete. Zăcând latente sub suprafaţă, neştiute de cei pe care îi iubea. Întotdeauna crezuse că le păstra secrete ca să

evite să rănească pe cineva. Dar poate, poate că şi asta era o altă minciună care într-o bună zi avea să i se întoarcă.

22.

3 aprilie

Ziua de luni sosea pentru noi cu sentimente neclare – vină, groază, stres, oboseală şi uşurare. Până la finalul weekendului, tânjeam după lucruri pe internet. Salivam după o ocazie să căutăm pe site-urile de cumpărături online şi să sorbim cafeaua sponsorizată de companie fără întrerupere. Ştiam că trebuia să fi rezolvat mai multe lucruri duminică. Că ar fi trebuit să schimbăm becurile din baie şi să plătim factura la medic care stătea pe blatul din bucătărie de luna trecută. Lunea, eram conştiente, cu amărăciune, că trecuserăm de mult de vacanţa de vară, că monotonia serviciului curgea direct prin cele patru anotimpuri, fără oprire, că un weekend era, în esenţă, doar o singură zi liberă, urmată de o zi în care ne pregăteam pentru atacul de săptămâna următoare, pentru că nu folosiserăm orele libere ca să ne punem cheltuielile la punct aşa cum plănuiserăm. Lunea sosea cu aceeaşi promisiune ca Hotărârile de Anul Nou: să mâncăm mai sănătos, să facem mai multe exerciţii, să nu mai amânăm, să nu ne lăsăm copiii să se uite prea mult la televizor. Veneau cu instinctul discret că până vineri vom fi eşuat la cel puţin jumătate din aceste capitole.

În acea zi de luni, apăsam pe butoanele monitoarelor, ascultam mesajele vocale, ne verificam e-mailurile, ne umpleam capsatoarele, scriam pe bileţele adezive, ignorând crăpăturile din sticla de sub tălpile noastre. Acea zi de luni nu a venit cu mai multă gălăgie decât de obicei, nimic nu indica faptul că era ultima zi de luni în care totul avea să fie normal.

∵

Grace Stanton scria excelent. Intrase în ambele echipe sportive de la liceu, şi de fotbal, şi de tenis. Gătea destul de bine. Fusese la Drept la Universitatea Texas şi absolvise nu în fruntea clasei, dar în primii 25%, cu siguranţă. Îşi curăţa frigiderul la timp. Citea o carte pe săptămână. Vorbea franceză.

Ideea era că Grace Stanton era bună la aproape orice.

Atunci, de ce a ajuns luni dimineaţă la birou simţindu-se ca o ratată?

Pur şi simplu nu putea să-şi explice. A încercat să vorbească cu ea însăşi aşa cum ar fi vorbit cu o prietenă: *Eşti prea aspră cu tine însăţi. Eşti minunată. Nu-ţi mai bate capul cu lucruri mărunte. Nimeni nu observă măcar.*

Grace a ieşit din The Skimm, un newsletter centrat pe femei care explica cele mai importante ştiri ale zilei, apoi a trecut la un blog de design interior pe care îl urmărea, după care nu a mai putut evita ziua de lucru.

Un radiator de contrabandă zumzăia la picioarele ei în timp ce se uita la un rezumat al actualizărilor recente ale actelor normative şi începea să scaneze fişierele pentru orice schimbare propusă ce putea să aibă impact asupra firmei Truviv. A adăugat notiţe în documentul Word pe care să le discute cu alţi avocaţi care aveau să facă cercetări adecvate pentru ea pe Westlaw.

Se cufunda deja în ce avea de făcut când s-a auzit un *bang* în uşă. A ridicat privirea şi l-a văzut pe Ames ţinând mâna pe interiorul tocului uşii, de parcă trecea pe acolo, şi s-a întors înainte să rateze ieşirea.

S-a întors în câmpul ei vizual.

— Ah, bună!

Şi-a trosnit degetele ritmat înainte să strângă pumnul, un ritm *unu-doi-trei.* Tatăl ei făcea deseori acelaşi lucru.

— Ai avut cumva ocazia să faci ce te-am rugat săptămâna trecută?

S-a scărpinat pe obraz unde firele argintii presărau barba scurtă din weekend.

Grace era obişnuită ca bărbaţii să treacă pe acolo şi ştia că ei i se întâmpla mai des decât, să zicem, lui Ardie. Iar dacă asta îi provoca ceva mai mult decât o vagă iritare, poate s-ar fi gândit să-şi schimbe înfăţişarea. Dar venea dintr-o familie de femei sudiste care purtau tocuri înalte la magazinul alimentar. Năravul din fire n-are lecuire. N-are deloc lecuire.

— De fapt, nu încă.

Se străduia să vorbească pe acelaşi ton spontan ca Ames.

El şi-a trecut mâna prin păr, făcând şuviţa albă din faţă să dispară o clipă.

— Înţeleg.

Grace încă stătea cu degetele pe tastatură.

— Dar e pe listă.

Nu era ca şi cum uitase de favoarea pentru Ames. Şi nu era ca şi cum nu voia s-o facă.

De ce să nu o facă? Era un lucru mărunt. Îi plăcea de Ames şi el vedea ceva la ea. Avea voie să-i placă de Ames. Nu-i aşa?

I-a zâmbit şefului la rândul ei, lăsându-se să-şi amintească cum să liniştească un bărbat. Era simplu, de fapt. Un zâmbet cald şi un râset lejer şi – *bum!* – orice bărbat cu care ar fi vorbit se simţea imediat mai fericit. Uite, deja funcţiona.

El şi-a încrucişat braţele şi s-a sprijinit cu umărul de tocul uşii.

— Ştii că n-aş vrea niciodată să-ţi cer să faci ceva care nu-ţi convine.

Şi-a dus degetul la gură, studiind-o.

— Exact!

Ea şi-a luat mâinile de pe tastatură şi le-a aşezat în poală.

— Sigur că nu.

Şi, s-a gândit ea, probabil n-ar dori niciodată ca ea să facă ceva care să nu-i convină *lui.*

Putea să mintă. Şi asta era o opţiune. Dar o minciună bună? Puţin probabil.

— În orice caz, trebuie să plec. Şedinţă cu comitetul de despăgubiri.

Într-un moment de cinism, ea s-a întrebat dacă faptul că menţionase despăgubirile era o coincidenţă sau o sugestie. Apoi şi-a reamintit cât de amabil fusese sus pe balcon, despre planul lor de avansare în carieră pentru Grace în companie, şi i-a părut rău.

— Dar, hei!

El a redevenit atent şi a arătat în sus.

— Poate, după ce termini, putem merge pe balcon pentru o scurtă...

A mimat fumatul.

— Am câteva proiecte în perspectivă pe care s-ar putea să vrei să ţi le adjudeci. Şi mi-ar plăcea să-ţi aud părerea despre câteva probleme cu actele normative.

— Ei bine, a răspuns ea, ştii cât de mult îmi plac... problemele cu actele normative.

Discuţii insipide de birou. Îi intra în graţii.

— Ştiam că-mi place de tine, Grace.

El i-a făcut cu ochiul.

— Revin.

Şi, spre ieşire, a ciocănit de două ori în tocul uşii.

Ecranul adormise în faţa ei. A mişcat mouse-ul ca să-l trezească din nou la viaţă. S-a gândit la interacţiunea lor, s-a gândit şi nu a văzut ce altceva poate să facă decât ce o rugase Ames. Dar care era problema? Nu era scopul afacerilor să obţii cât de mult credeai că poţi?

A pus problema şi din alt unghi şi s-a întrebat, dacă ar fi avut de ales, dacă ar fi avut o opţiune lipsită de consecinţe, atunci ce ar fi făcut?

Poate că răspunsul nu se schimba. Şi, dacă era într-adevăr nevoie, atunci trebuia să fie o uşurare. Ames era tată şi soţ, unul cu un trecut complicat cu Sloane, dar asta nu-l făcea un monstru.

Putea să fie un nemernic, de asta nu se îndoia. Nu cu ea, dar era capabil, cu asta era de acord. Însă se îndoia că Sloane şi Ardie, de exemplu, aveau la fel de multă experienţă ca ea cu bărbaţi de un anumit fel. Grace crescuse cu cotilion[6], debutase în societate, intrase într-o asociaţie studenţească şi, la fiecare oprire, înţelesese textura discretă din inima comportamentului acestor bărbaţi. Era sentimentul de îndreptăţire.

În orice caz, îndreptăţirea nu era un cuvânt foarte urât dacă nu-l lăsai să fie. Doar însemna că tu credeai că meritai ceva valoros.

Grace credea că merita mai mulţi bani şi mai multă recunoaştere. De fapt, credea că avea dreptul la ele. Se întreba dacă acest lucru era ceea ce trebuia să facă să le obţină. Ca să fie altceva decât „proaspăta mămică” Grace.

A deschis un document gol, a tastat data în colţul din stânga sus. A ezitat. Ronţăia cu caninii carnea roz din interiorul obrazului. S-a uitat la oră. Cursorul clipea.

Era doar un fir deşirat pe care trebuia să-l prindă la loc.

∵

— Katherine?

Grace a băgat capul în biroul lui Katherine. Înăuntru erau încă trei pereţi goi, de un alb imaculat, fără o fotografie sau o diplomă care să spargă monotonia sterilă a acelui loc. Semăna cu un spital de boli mintale.

— Cum te simţi?

---

[6] Dans complicat în care debutantele îşi fac intrarea în societate.

Grace s-a invitat înăuntru.

— Fizic? Bine.

Katherine a închis ochii o secundă.

— Emoţional? Puţin îngrozită. Petrecerea aniversară a unui copil de patru ani.

Şi-a ciupit baza nasului.

Grace i-a făcut semn să nu-şi bată capul.

— Nu fi aşa! Eu număr zilele până când sânii mei vor fi liberi şi o să pot consuma cât alcool vreau.

S-a uitat în jos spre sânii care deja se umflau de lapte. În mintea ei, începea numărătoarea inversă tăcută până la procedeul înfiorător de a se ascunde în camera cât o celulă şi a-şi prinde de sâni echipamentul ca de laborator. Deşi înlocuise sesiunea cu un pui de somn, încă încerca să se dedice pompatului. Să se dedice tuturor lucrurilor, de fapt. Perfecţiunii. Era doar o scăpare *minoră.* Nu era ca şi cum Grace îi dăduse Emmei Kate suzeta sau altceva.

— Hashtag-Eliberaţi-sânii-lui-Grace, a spus Katherine. Ar trebui să scrie pe un tricou.

— Hei!

Grace a pocnit din degete. Chiar a pocnit. La fel ca Ames. Şi-a împreunat mâinile, controlându-se.

— Voiam să te întreb: încă mai stai la Prescott?

— Nu.

Katherine a împins mouse-ul, apoi s-a lăsat pe spate pe scaunul ergonomie. Nu venise vorba în weekend de locuinţa lui Katherine şi i se părea ciudat, acum când se gândea la asta.

— Tocmai m-am mutat în casa nouă la periferie. Ar... trebui să vii pe la mine într-o zi.

Grace a observat că Katherine nu s-a uitat direct la ea când a spus-o, nu înainte să termine întrebarea şi apoi, Grace s-ar fi putut înşela, dar i s-a părut că Katherine îşi ţinea respiraţia.

— Mi-ar plăcea, a răspuns Grace repede şi a vorbit serios.

Zâmbetul lui Katherine a fost rapid şi trecător.

— De fapt, mă întrebam, cine ziceai că ţi-a făcut intrarea la camera de hotel? De... la The Prescott?

Era destul de transparentă, nu? I se părea că e transparentă. Dar, pe de altă parte, ce însemna asta? Nimic nu ar fi transparent dacă nu era nimic de ascuns. Grace s-a relaxat.

Katherine şi-a îndreptat din nou atenţia spre ecran, trăgându-şi scaunul înapoi aproape de birou.

— O prietenă. De ce?

A ridicat scurt ochii spre Grace, apoi i-a întors spre ecran.

— Ah, aşa, fără motiv.

Lui Grace nu-i plăcea să stea în picioare în biroul altcuiva, cu spatele complet expus la panoul de sticlă din spatele ei.

— Eram doar curioasă. Căutam şi eu să-mi facă cineva intrarea, eventual. Nu gratis, bineînţeles. Cum o cheamă?

Ochii lui Katherine navigau pe ecran. Gura i se mişca foarte puţin, citind încet ce era acolo.

— Alice, a spus ea.

Încă o privire spre Grace.

— Alice Baxter.

— Alice, a repetat Grace.

— Dar nu ştiu dacă mai are încă o legătură acolo, să ştii.

Katherine a oprit-o pe Grace când dădea să plece.

— Pot să verific pentru tine.

— Ar fi grozav! Mersi.

Grace şi-a văzut conturul fantomatic în sticlă în timp ce mergea spre uşă şi, câteva clipe mai târziu, era înapoi în biroul ei – baza – unde se putea ascunde în spatele propriului ecran de calculator.

Alice Baxter. Îi spunea Katherine adevărul? Oare Grace ar fi trebuit să o întrebe direct pe Katherine: Îţi plătea Ames Garrett camera la The Prescott? Nu, ar fi fost nepoliticoasă.

S-a gândit la minciuna pe care i-o spusese ea lui Liam, cât de uşor îi fusese să spună că trebuise să lucreze toată noaptea. Poate că femeile pur şi simplu erau *bune* la minţit.

Grace a stat, s-a gândit o clipă. Facebook-ul era blocat pe toate calculatoarele de la Truviv, dar şi-a scos telefonul şi a deschis aplicaţia. A tastat numele lui Katherine, a căutat intrarea corectă şi i-a trimis o cerere de prietenie. A reuşit să se concentreze iar pe muncă până când, cincisprezece minute mai târziu, telefonul i-a atras atenţia că acum era conectată cu Katherine Bell. Prietenia lor era oficială.

Grace a dat cu arătătorul pe ecran şi a accesat lista de prieteni ai lui Katherine. Era scurtă. Foarte scurtă pentru o femeie de vârsta ei. Dar acolo, sus de tot, era numele: Alice Baxter.

Grace a pus telefonul jos. *Poftim!* Se verifica. Acum se simţea mai bine. Avea conştiinţa împăcată. Grace a deschis documentul Word, a scris data în partea de sus a ecranului şi a început să tasteze.

TRANSCRIEREA DEPOZIŢIEI

27 aprilie

Dra Sharpe: Vă rog să vă spuneţi numele.
Pârâta 3: Grace Stanton.
Dra Sharpe: Ce ocupaţie aveţi, doamnă Stanton?
Pârâta 3: Sunt avocată, fac parte din echipa firmei Truviv. Mă ocup de acte normative, în principal probleme SEC.
Dra Sharpe: De cât timp lucraţi la Truviv?
Pârâta 3: De vreo şase ani.
Dra Sharpe: Şi cui îi daţi raportul?
Pârâta 3: Lui Sloane Glover, vicepreşedintă la North American Legal.
Dra Sharpe: Dar Ames Garrett?
Pârâta 3: Da, era şi el în lanţul de supraveghetori. Avocatul principal al companiei. Toţi cei din departamentul juridic îi raportau, practic, domnului Garrett.
Dra Sharpe: Îl cunoşteaţi bine pe domnul Garrett?
Pârâta 3: Îl cunoşteam la nivel profesional.
Dra Sharpe: Domnul Garrett v-a hărţuit sexual vreodată, doamnă Stanton?
Pârâta 3: Pe mine, personal, nu. Reclamaţia mea era sub Titlul VII, bazată pe un mediu de lucru nesigur.
Dra Sharpe: Da, sunt conştientă de baza legală a reclamaţiei dumneavoastră. Ceea ce nu înţeleg este reclamaţia reală. Doamnă Stanton, puteţi, vă rog, să vă uitaţi peste Proba 13, pe care am pus-o acum în faţa dumneavoastră? O să aştept.
Dra Sharpe: Dumneavoastră aţi scris această scrisoare?
Pârâta 3: Da.
Dra Sharpe: Pentru consemnare, puteţi să ne descrieţi scrisoarea?
Pârâta 3: E o scrisoare de caracterizare, cred că aşa s-ar putea spune. O recomandare către consiliul director.
Dra Sharpe: O recomandare în favoarea cui?
Pârâta 3: A lui Ames.

Dra Sharpe: O recomandare sau o scrisoare de caracterizare în favoarea lui Ames Garrett pentru postul de director executiv la Truviv, este corect?
Pârâta 3: Da, este.
Dra Sharpe: Aţi scris, şi citez: „Ames Garrett a fost un mentor. Este inteligent şi ambiţios, iar uşa lui este şi a fost mereu deschisă pentru mine de fiecare dată când am avut o problemă, fie personală, fie profesională. Preţuiesc relaţia mea cu Ames şi sunt nerăbdătoare să o continui la Truviv oricare ar fi postul pe care îl va ocupa în viitor”. Sunt nişte cuvinte destul de frumoase pentru un bărbat pe care l-aţi dat în judecată la nici – cât – două săptămâni mai târziu.
Pârâta 3: Nu cred că numărul zilelor sau săptămânilor contează la fel de mult ca ceea ce s-a întâmplat pe parcursul lor, precum şi motivul pentru care am scris scrisoarea din capul locului, nu sunteţi de acord?
Dra Sharpe: De ce aţi scris scrisoarea?
Pârâta 3: M-am simţit presată. Am crezut că ar fi bine pentru cariera mea să-l ajut cu această favoare pe care mi-a cerut-o.
Dra Sharpe: Ce anume a făcut să vă preseze?
Pârâta 3: Mi-a cerut s-o fac. Pentru că era superiorul meu, am simţit că subînţelesul era că trebuia să fac ce mi se ceruse. Avea putere asupra traiectoriei carierei şi recompensării mele.
Dra Sharpe: Aveţi obiceiul să minţiţi când sunteţi presată?
Pârâta 3: Nu.
Dra Sharpe: Dar ca să vă propulsaţi cariera?

23.

3 aprilie

Ardie jurase să se concentreze pe muncă azi. În dimineaţa asta, a ieşit din casa ce încă arăta ca şi cum fusese lovită de o tornadă. Michael petrecuse noaptea la tatăl lui, aşa că nu-l avusese pe el ca scuză. Plouase şi resturile oraşului de carton se dizolvau într-o pastă în curtea din spate. Se gândise că ar putea să le salveze. Fusese atât de mândră de petrecere sâmbătă dimineaţa!

Şi apoi s-a terminat. Tony plecase, luându-l pe Michael cu el ca „să-i dea ei timp să se recupereze”. Nu avusese pe nimeni cu care să recapituleze succesul petrecerii sau să vorbească despre ce făcuse şi spusese Michael, care fuseseră părţile ei preferate, să râdă la pozele cu el când îşi îndesa „tort tort” în gură, pentru că el încă îi spunea aşa; aşa făcea de când era sugar. Sâmbătă seara ea se cuibărise pe salteaua ei de mărime mare (*Vinde patul acela,* îi spuseseră prietenele ei după divorţ; nu o făcuse niciodată.) şi nu se deranjase să se îmbrace până în dimineaţa asta. Era o zi mohorâtă de luni înapoi la serviciu.

Acum avea de revizuit noile concluzii ale Fiscului. Avea de interpretat limbajul. Probleme rezolvabile pe care să le trieze. Lui Ardie îi plăcea să fie ocupată în mod productiv.

Un văl cenuşiu atârna dincolo de biroul ei şi pulveriza ploaie în geam. Când sufla vântul, suna ca alicele răpăind în pervaz. Biroul avea o energie diferită când ploua şi astăzi era domoală, închisă. O energie tăcută. Vibraţiile pătrundeau în podele cu fiecare bubuit de tunet.

La unsprezece, a sunat telefonul fix de pe un număr local şi Ardie a ridicat receptorul.

— Adriana Valdez la telefon.

— Domnişoară Valdez, s-a auzit o voce calmă de la celălalt capăt, sunt Tonya Laughlin şi vă sun de la Districtul şcolar Highland Park Independent. Vă sun să stabilim un interviu oficial cu clienta dumneavoastră, Abigail Glover, cu privire la plângerea recentă de hărţuire pe care aţi depus-o.

Minunat! exact lucrul la care Ardie încerca să *nu* se gândească. Grozavă sincronizare! Ardie s-a lăsat pe spate şi şi-a strecurat mâna în încheietura cotului în timp ce ţinea telefonul la ureche.

— Ştiţi, politica şcolii cere să organizăm interviuri oficiale între toate părţile implicate în presupusul incident. Ca avocată a familiei, dumneavoastră, bineînţeles, aveţi dreptul să fiţi prezentă. Îmi puteţi spune câteva momente care s-ar potrivi cu programul dumneavoastră?

Întrebarea se legăna în aşteptare în timp ce Ardie se mişca să cotrobăie pe birou după un blocnotes. A găsit unul şi a dat foaia.

Ardie şi-a punctat nemulţumirea lovind cu vârful pixului mânjit de cerneală, care a străpuns pagina.

— Mulţumesc, Tonya. Voi vorbi cu mama lui Abigail şi voi reveni eu în privinţa programului. Îmi poţi lăsa datele de contact, te rog?

Tonya i-a răspuns şi, când Ardie a pus receptorul înapoi în furcă, a smuls hârtia de pe cotorul lipicios şi a îndoit-o cu o margine ascuţită.

De-a lungul weekendului, Sloane îi umpluse telefonul lui Ardie cu o mulţime de mesaje scrise şi vocale, pe care Ardie le-a ignorat cu încăpăţânare. Era exact ce aştepta Ardie de la Sloane. O grăbea să treacă peste problemă, să uite de aventura platonică pe care Sloane şi Derek păreau să o aibă cu fostul ei soţ. Şi acum, nerăbdarea lui Sloane să se împace o împinsese pe Ardie în postura de ranchiunoasă. Sloane voia să *vorbească despre asta.* Dar, serios, ce se aştepta să spună? *Sloane, mi-ai rănit sentimentele.* Nu erau la grădiniţă. Tony era adult. Derek şi Sloane erau adulţi. Puteau socializa cu oricine le plăcea.

Dar ce morman de rahat mai era şi ăsta! Sloane n-ar fi trebuit niciodată să-şi petreacă timpul cu Tony şi ştia asta. Sloane *trebuia* să se simtă prost. Îngrozitor, de preferat.

Deşi, probabil deja se simţea aşa.

— Poftim, asta e pentru tine, a spus Ardie după ce a traversat holul spre capătul lui Sloane şi i-a întins foaia de hârtie pe care scrisese ordonat detaliile apelului cu Tonya. E pentru Abigail. Nu sunt secretara ta, apropo. Sau avocata ta în realitate.

A, da, pe lângă Tony, se părea că Sloane se simţea îndreptăţită să scrie un memoriu legal... În... *numele...* lui Ardie.

Nici măcar nu era bun.

Poate era puţin bun.

Asta era altceva. Ardie nici măcar nu fusese lăsată, din politeţe, să verifice documentul şi ei nu-i plăcea să fie inconsecventă. Sloane ştia asta.

Sloane s-a ridicat şi a luat cu grijă datele de contact.

— A, la dracu', Ardie? Îmi pare rău, nu era nevoie să...

— Păi, tu eşti şefa.

Ardie nu voise, de fapt, să spună asta cu voce tare. Era răutăcioasă. La naiba! Nu voia să pară răutăcioasă. O făcea să pară măruntă şi meschină. De asta nu-i spusese niciodată ceva urât lui Tony. Cu cât era ea mai bună, cu atât mai rău se simţea el.

— Ştii că o iubesc pe Abigail, a adăugat ea, apăsându-şi degetele mari unul peste altul.

Cel puţin, acesta era un lucru adevărat. Ar fi făcut orice pentru Abigail. Cum crescuseră Sloane şi Derek un copil încântător de deosebit, Ardie habar nu avea, însă Abigail era absolut minunată şi Ardie avea să strivească orice băiat sau fată care se lua de ea, aşa cum ar fi făcut şi Sloane.

— Ardie, îmi pare rău.

Sloane s-a sprijinit de birou, arătând perfect în bluza de mătase cu modele geometrice care, cu siguranţă, era de firmă.

— Am fraternizat cu duşmanul, a spus ea solemn.

— N-am spus niciodată că era duşmanul. Dar ai minţit în privinţa asta.

Sloane a ridicat un deget.

— Practic, nu.

Ardie a ridicat din sprâncene.

— Nu. Ai dreptate. Nu am fost sinceră. Am tot vrut să găsesc momentul să-ţi spun, dar...

— N-ai făcut-o, a completat Ardie propoziţia.

— N-am făcut-o, a încuviinţat Sloane. Dar nici maşina nu mi-am spălat-o de nouă luni, aşa că...

Sloane se pricepea să negocieze. Dintotdeauna. Avea acea calitate „cu miere se prind muştele", care făcea oamenii să *vrea* să fie de acord cu ea. Grace o întrebase odată pe Ardie dacă o deranja că Sloane a fost promovată înaintea ei, dar nu o deranjase. Poziţia lui Sloane îi cerea să se priceapă la oameni, în timp ce Ardie voia să-i evite cu orice preţ. Ardie se întreba dacă era ceva în neregulă cu ea. Dacă avea un diagnostic real. O

tulburare de personalitate. Ceva mai concret decât: o fire introvertită. Dar, ei bine, ca să afle, ar fi trebuit să stea efectiv de vorbă cu un om pe care abia dacă îl cunoştea pe o perioadă prelungită, ceea ce nici nu încăpea în discuţie.

Sloane şi-a apăsat mâinile pe birou, de parcă îşi etala ideile.

— Dar Braylee e îngrozitoare.

— Nu, nu e, a spus Ardie.

Fără vreo emoţie.

Sloane a făcut o strâmbătură.

— Ai dreptate, nu e. Nu în sensul tradiţional. Totuşi...

Totuşi, *ce?* ar fi vrut Ardie să ştie. Era stilul enervant şi tipic al lui Sloane de a-şi termina o idee. Oare Sloane voia să se întâlnească mai departe cu Braylee, dar nu o făcea din cauza lui Ardie? Sau poate Sloane credea că Ardie era nerezonabilă, dar tot avea să respecte părerea prietenei ei? Sau era că soţul lui Ardie o părăsise pentru femeia aceea, dar Ardie îl iubea în continuare.

Aceea era de la Ardie.

Aseară, apăsase *67 şi formase numărul lui Tony. Zăcuse în pat cu telefonul la ureche, ascultându-l cum spunea: „Alo? Alo?” în timp ce ea îşi ţinea răsuflarea. Apoi închisese şi sunase încă o dată, apoi adormise cu sunetul vocii soţului ei răsunându-i în urechi.

— E în regulă.

Ardie a ridicat degetele. *În regulă.*

— Nu e.

OK, nu era, dar Ardie nu vedea ce sens avea să discute totul cu Sloane. Ardie putea să aleagă fie să treacă peste asta, fie să nu treacă şi, logic vorbind, trebuia să aleagă prima variantă. Ea şi Sloane *aveau* să fie în regulă. Până la urmă. În mare parte. Deşi îşi amintea că fusese o vreme când crezuse la fel despre relaţia ei cu Tony.

Sloane a oftat.

— Tu n-ai făcut niciodată ceva ce ai regretat?

Ba da, şi-a zis Ardie imediat. *Nu.* Făcuse? *Da. O dată.*

În orice caz, nu era ceva ce voia sau putea să-i spună lui Sloane.

Întorcându-se la birou, a văzut-o pe Katherine în spatele sticlei, cu capul aplecat deasupra tastaturii. Aproape a trecut mai departe, dar în ultima clipă s-a oprit, amintindu-şi ceva cu o

înghiţitură mare în sec. A bătut încet în uşa deschisă şi Katherine i-a zâmbit. O pereche de ochelari de citit pe care Ardie nu ştia că îi poartă reflectau două ecrane gemene.

— Katherine!

A încercat să pară nonşalantă. Nu era tocmai punctul forte al lui Ardie.

— Mă gândeam la ceva.

Şi-a îndesat mâinile în buzunarele generoase de la pantalonii cu cracul larg. La naiba, ce-i *spusese* lui Katherine sâmbătă? Grace plecase să pompeze lapte şi, *Doamne,* Ardie era atât de furioasă pe Sloane. Luată pe nepregătite de Braylee şi abia văzuse e-mailul cu memoriul pe care *se presupunea* că-l scrisese şi, într-un fel, *răbufnise.*

A ezitat, stânjenită.

— Ai vrea să păstrezi ce am discutat după petrecerea lui Michael – ştii tu, despre Sloane – doar pentru tine?

Zâmbetul lui Katherine s-a stins.

— Doar că... mă descărcăm.

24.

3 aprilie

Flirta. Încerca să avanseze pe scara corporatistă prin sex. Am cunoscut pe cineva la colegiu care o ştia de la Drept şi care spusese că mai făcuse acest lucru şi înainte. De fapt, ce fel de lucru făcea?

Intrase până peste cap în asta. Era vânată. Era un miel în vizuina leului. Era o femeie fatală. Aventurile făceau parte din viaţă. Nu trebuia să fim atât de moraliste. Eram naive. Multe relaţii legitime începeau la birou. Nu puteam avea prieteni de sex opus? Ea era talentată la asta. Compensa pentru o lipsă de talent. Era o târfă. Aţâţa bărbaţii. Ne plăcea de ea. O plăceam la nivel profesional. Probabil n-am fi fost prietene cu ea în viaţa personală. Era una de-a noastră.

În tot acest timp, auziserăm că cei care trăiau în case de sticlă nu trebuiau să arunce cu pietre. Dar nimeni nu ne spusese nimic despre cum să ne comportăm în vitrinele sălilor de şedinţă şi clădirilor construite din mii de ochi de sticlă neînsufleţiţi. Intre degetele noastre nu erau pietre, ci greutatea netedă a telefonului inteligent în formă de cărămidă. Să vezi şi să fii văzut. *Asta* era natura propriei noastre case de sticlă. Şi eram atât de obişnuite cu aceste cuşti de cleştar, încât nu aveam încredere în nimic din ce se întâmpla în afara câmpului nostru vizual. Poate că indiscreţia era o adaptare biologică. Supravieţuirea celor mai bine informaţi.

Cine eram noi să o judecăm? Mai bine zis, cine eram să *nu* o facem?

Sloane şi-a examinat înfăţişarea în metalul neclar al uşilor de la lift în drum spre şedinţa de antrenament personal cu Oksana. Se gândise de mai multe ori să anuleze. Dar Oksana nu prea *accepta* anulările şi exista o şansă ca exerciţiile fizice să o ajute. Se simţea îngrozitor, în mare parte din cauza poveştii cu Ardie, dar nu era doar atât.

Mişcarea încăperii s-a oprit încet. Gura de metal s-a deschis şi a urcat Chrissy Ladner, contabilă-şefă la Truviv, ţinând o sticlă

cu apă dată de companie. S-au salutat cu bunăvoinţă şi Chrissy s-a aşezat lângă Sloane, umăr la umăr.

— Cum merg lucrurile la Contabilitate?

Chrissy, mică de statură, plină de îndrăzneală, a ridicat din umeri.

— La fel. La Juridic?

Sloane şi-a mutat greutatea.

— La fel.

Ceea ce era adevărat doar în cele mai rele feluri.

Chrissy a pufnit uşor:

— Nu ştiu cum poţi să lucrezi pentru tipul ăla, a zis ea, uitându-se la numerele roşii, digitale, ce se reconfigurau în partea de sus a liftului.

— Pentru cine? a întrebat Sloane, ştiind deja răspunsul.

Cum lucrezi pentru tipul ăla? I se părea mai degrabă o acuzaţie decât o compătimire.

— Ames. Toate ne întrebam când o să-l adaugi pe listă.

Colţurile gurii lui Sloane s-au întors în jos.

— Cine spune că am făcut-o?

Chrissy a ridicat sticla ca şi cum s-ar fi predat. Nu acceptase niciodată minciunile şi lui Sloane îi plăcea să se întâlnească cu ea la evenimentele organizate de Truviv. Dacă ar fi lucrat în acelaşi departament, Sloane credea că ar fi fost prietene apropiate.

— În orice caz, cred că toate o să lucrăm pentru el destul de curând.

A pus capacul sticlei şi l-a strâns cu putere.

— Crezi asta?

Chrissy a ridicat din sprâncenele creionate şi a sorbit.

— Aş vrea să nu cred. Dar n-ai auzit? Consiliul s-a întrunit azi-dimineaţă. Se pare că e ca şi intrat.

Chrissy a coborât la etajul următor, lăsând-o pe Sloane singură să absoarbă ştirea.

Realitatea era că Sloane, care se obişnuise să funcţioneze chiar pe buza haosului, a simţit brusc că începe să-şi piardă echilibrul, că alunecă peste margine într-un vârtej real, veritabil. Sigur, simţea de ceva vreme cum se trag sforile, dar crezuse că le stăpâneşte, ţinându-le chiar de capete, de unde le putea trage înapoi dacă era nevoie. Vestea lui Chrissy n-ar fi trebuit să fie o surpriză atât de mare. Dar tot s-a trezit nepregătită.

I se părea că vede, pentru prima dată, turnul şubred pe care era construită viaţa ei. Sloane îşi făcea griji ronţăindu-şi cuticula. Simţea că totul – viaţa ei – s-ar putea prăbuşi. Ardie, Abigail, consiliul şcolii, Ames, slujba ei, cardul de credit, lista cu lucruri de făcut şi chiar Katherine. Katherine, care reprezenta ceva pentru Sloane, ceva neconfortabil: *Vreau să fiu ca tine.*

Apasă pe oricare şi – *Jenga!*

La etajul opt, a lipit cartela de tastatură şi uşa de sticlă de la sala de sport a scos un clic. Antrenoarea ei personală, Oksana, aştepta deja la biroul recepţionerei şi nu părea mulţumită. Sloane uitase complet că era în întârziere.

— Dacă te ajută, a spus Sloane, strângându-şi părul în coadă, am mâncat doar un baton Lärabar azi.

Deşi Sloane mâncase două, unul la micul dejun şi unul la prânz şi, cu toate că erau foarte sănătoase, probabil nu erau făcute să susţină o fiinţă umană.

Oksana fusese luptătoare de MMA. Asta era pe vremea când femeile luptau în cuşcă şi încercau să-şi rupă braţele şi să-şi spargă nasurile, rostogolindu-se pe jos în timp ce se loveau cu picioarele în coaste până la moarte.

— Douăzeci de flotări!

Oksana a arătat spre podeaua din faţa ei. Sloane nu ajunsese în vestiar şi încă mai purta costumul strâmt şi pantofii Dolce&Gabbana. A ezitat până când Oksana a pocnit din degete şi, cuminte, Sloane a dat drumul genţii şi s-a lăsat în genunchi, unde a început să gâfâie şi să răsufle din greu într-o serie de flotări, de parcă era la şcoala militară, nu ca şi cum îi plătea Oksanei o sumă exorbitantă pe oră ca să fie mustrată pentru întârziere.

Pentru ultimele trei flotări, Oksana a pus un picior pe spate, făcând exerciţiul cu atât mai greu. Sloane se întrista gândindu-se că transpira în lână.

— Douăzeci, a anunţat Sloane cu răsuflarea tăiată.

Şi, în cele din urmă, i s-a permis să fugă la vestiar şi să se schimbe în hainele potrivite pentru antrenament. Câtă vreme nu depăşea 120 de secunde.

Sloane avea tendinţa să-i placă pe cei care îşi luau meseria prea mult în serios. Ca doamna care-i făcea sprâncenele, care pretindea că era artist vizual. Dădea dovadă de curaj. Aşa că,

pentru şedinţele lor de o oră, Sloane era dispusă să se predea cu totul lumii Oksanei.

Când s-a întors, Oksana a informat-o că avea să fie o „zi de picioare”, iar Sloane ştia ce-o aşteaptă. Fandări cu săritură dublă, urmate de genuflexiuni cu haltere pe lângă fandările inverse cu greutăţi. Până la finalul primei serii, acidul lactic străbătea muşchii de la coapsele lui Sloane ca veninul unui şarpe.

— La cât de mult mă doare, chiar nu înţeleg de ce picioarele mele nu arată ca ale lui Carrie Underwood.

Gâfâia.

Oksana a spart balonul de gumă între buze.

— Ce?

Sloane părea jignită.

— Vrei să spui că picioarele lui Carrie Underwood dor *mai mult* decât ale mele? Sufăr, Oksana. Nu lua în derâdere suferinţa adevărată. E ceva foarte demodat.

— Crezi că eşti prima clientă care încearcă să-mi distragă atenţia cu discuţii ca să nu o pun să muncească din greu?

— Nu, sigur că nu. Cred doar că sunt cea mai bună la asta.

Era adevărat. Sloane chiar îşi folosea limbuţia ca un scut faţă de sado-masochismul Oksanei. Probabil de asta îi spunea antrenoarei personale mai multe decât îi spusese vreodată terapeutului. Asta şi faptul că nu fusese la terapie decât o dată, şi asta acum cinci ani. Presupunea că antrenorii erau ca nişte coafeze în sensul că le puteai spune orice. Dar, în clipa aceea, Sloane voia să-şi distragă şi ea atenţia la fel ca oricine altcineva. Încă se mai gândea la Chrissy. La Ames.

— Genuflexiuni ca la sumo. Hai!

Oksana avea cronometru la ceas. Sloane nu ştia niciodată cât timp era acolo şi asta o înnebunea.

— Dar voiam să te întreb ceva.

Oksana a respirat adânc, exasperată.

— Scuze, fac genuflexiuni şi vorbesc.

Sloane şi-a depărtat picioarele şi a încercat să ignore arsura, în timp ce imita fandările ca de balerină. Oksana îşi studia ceasul.

— OK.

Sloane avea vocea încordată.

— Iată care e întrebarea mea.

A coborât vocea, fiind conştientă de bărbaţii asudaţi din apropiere care trăgeau de greutăţi şi îşi provocau hernii.

— Bărbaţii de aici *încearcă* vreodată, ştii tu, ceva?

Oksana a pufnit pe nas.

Sloane şi-a pus mâinile pe talie în timp ce făcea genuflexiunile, începea să simtă o împunsătură într-o parte.

— Ai pufnit în semn de „da” sau de „nu”?

— *Tu* ce crezi?

— Că „da”.

Oksana şi-a făcut milă de ea şi a lăsat-o să renunţe la genuflexiuni, dar apoi a pus-o să schimbe cu fandări din mers. Oksana ţinea ritmul alături de ea.

— Sunt cei relativ inofensivi, a început ea. Cei care trec pe lângă mine şi îmi dau sfaturi în timp ce mă antrenez, de parcă ar trebui să-mi pese de părerea vreunui tip care s-a dus o dată la CrossFit.

Tot de atâtea ori fusese şi Sloane la CrossFit. Şi-a exprimat aprecierea cu un şuierat.

— Dar mai sunt şi ceilalţi.

S-a uitat pieziş la Sloane.

— Aud „nu” şi îl îmbracă într-o ocazie pentru „insistenţă” şi „încăpăţânare” sau vreun alt cuvânt corporatist pe care l-au învăţat din cea mai recentă emisiune *Ted Talk* văzută pe YouTube. La ăştia trebuie să fii atentă. Sunt atât de scrobiţi. *Consacraţi.* Şi să nu mă stârneşti cu mesajele de pe Instagram.

— Murdare? a întrebat Sloane cu picioarele tremurând.

— Mai murdare decât o toaletă mobilă la festivalul Coachella.

— Bine, atunci, a zis Sloane. Şi pur şi simplu le accepţi?

Oksana a râs.

— Nu. Totul e destul de organizat, de fapt. Antrenoarele de aici au un sistem. Mai întâi, angajăm recepţionere. Doar recepţionere. Asta e esenţial.

Sloane s-a uitat la femeia tânără, cu părul roşu, din spatele recepţiei.

— Dacă un client devine o problemă, a continuat Oksana, o rugăm să-i evidenţieze numele cu galben în fişierul din calculator. Dacă acel client cere antrenamente de seară sau dimineaţă devreme, recepţionera îi spune că antrenoarele sunt ocupate sau au zi liberă. Dacă un client problematic scapă de sub control prea mult, îi dăm codul roşu. Şi dacă se întâmplă aşa

ceva, toate antrenoarele devin prea ocupate să mai lucreze cu el vreodată.

— E absolut genial!

— De ce, te supără cineva?

— Nu mai mult decât e normal. Cred că i-ai putea spune că e cod galben.

Spera să fie adevărat. Simţea că se hotărâse să fie adevărat, încercase să amâne orice conversaţie în birou cu Ames, timp în care se învoise, chipurile, să ignore orice se întâmpla sau nu cu Katherine pe la spatele ei. Şi orice se întâmplase cu siguranţă cu ani înainte de Katherine. Dar era la fel ca un coş de rufe de acasă: indiferent de câte ori îndesa hainele în el, în cele din urmă tot dădeau pe dinafară. Era mai bună însă la ignoratul rufelor.

Birou mai mare. Mai mulţi bani. Beneficii mai mari.

Încerca să vadă problema aşa cum ar fi văzut-o Ardie. Dolari şi cenţi. Sau era expresia dolari şi bun-simţ? Nu ştia. Credea că ar putea face o diferenţă.

— În regulă. Ei bine, ţine minte, mâinile pe umeri. Piciorul din faţă înfipt bine. Ţinteşte mai sus decât crezi că e bine.

Oksana a făcut o demonstraţie în aer: un genunchi în testicule.

— Încă mai caut ceva mai subtil, cred, dar mersi.

Şi vorbea serios.

După ce făcuse duş şi se schimbase la loc în costumul de birou, Sloane s-a întors la lucru. Telefoanele sunau. Imprimantele zumzăiau. Secretarele tastau. Totul era normal. Cu excepţia unui singur lucru: Ames Garrett era pe punctul să devină următorul director executiv al companiei.

DECLARAŢIILE ANGAJAŢILOR

13 aprilie

Marvin Jefferson: Ames era un tip de treabă. Oricine l-a cunoscut vreodată ştia asta. Avea o familie frumoasă. Şi-a dat sufletul pentru compania asta. Fiecare angajat din companie care are acţiuni ar trebui să-i facă plecăciuni de recunoştinţă. Asta e adevărul. Când am auzit că i se adăugase numele pe lista aia stupidă care circula, ei bine, pentru mine a fost o dovadă clară că toată tâmpenia asta era un rahat. Nicio faptă bună nu rămâne nepedepsită, asta vă spun sigur. Ames a învăţat asta pe calea cea dură.

Bob Rogers: Ce vreau eu să ştiu este unde e lista cu femei? O femeie de la Contabilitate m-a rugat să ies la un pahar cu ea şi n-am dat-o pe mâna poliţiei. Ba chiar e mai mare decât mine cu şapte ani. Credeţi că asta a fost atenţie *dorită*? Eu nu cred.

Zane Spivey: Cred că trebuie să fii destul de naiv să nu ştii că lucrurile descrise pe lista cu bărbaţi RĂI aveau loc. Adică, eu am găsit în toaleta bărbaţilor un prezervativ şi chiloţi de damă. Dacă ştiam de comportamentul lui Ames în special? Aş prefera să nu spun.

Josiah Swift: Ştiţi ce cred eu? Cred că cineva – cineva sus de tot, care nu voia ca Ames să fie director executiv – le-a plătit pe femeile acelea să-i adauge numele pe listă. Lista aia distruge vieţi. Pun pariu că asemenea lucruri se întâmplă mai des decât credeţi. Spionaj corporatist, trădări şi chestii din astea. Sunt funcţii plătite bine. E chiar o nebunie să crezi că scopul în care s-a creat lista a fost să distrugi oamenii profesional? Eu cred că merită cercetat. Vă notaţi chestia asta?

25.

3 aprilie

Ceea ce aveam să spunem clar, mult prea târziu, din câte s-a dovedit, era că atunci când o clădire arde nimeni nu şopteşte „Foc!” Nimeni nu stă în tăcere la birou, terminându-şi cu conştiinciozitate munca şi verificând greşelile în timp ce fumul se adună deasupra capului. Nimeni nu strigă încet după „ajutor”, cu voce joasă, ca să nu-şi deranjeze vecinii.

Atunci, de ce am făcut-o?

Ssst, să nu spui nimănui, dar... Să păstraţi secretul, vă rog, dar... N-am spus încă nimănui, dar... Asta rămâne între noi, dar...

Poate că oamenii cel mai aproape de noi ar reuşi să se evacueze şi să-i scoată pe oamenii cel mai aproape de ei şi pe oamenii cel mai aproape de aceştia şi tot aşa, dar şoaptele nu puteau ajunge decât până într-un punct. Acesta era scopul şoaptelor – să ne asigurăm că nu auzea toată lumea.

Taci, dar să ştii că arde clădirea!

Rosalita nu înţelesese niciodată de ce fiul ei nu auzea cu o ureche. Se gândea deseori la asta în timp ce împingea aspiratorul pe podelele mochetate, încercând să-şi imagineze cum o fi fost în capul băieţelului. Gălăgie tăcută, îi spusese el odată.

Ura zilele de aspirat când trebuia să vină cu două ore mai devreme, deşi nu lucra decât în tura a treia. Însă plata era mai mare.

Ceasul de pe telefonul ei arăta 7:01 p.m. când a terminat de curăţat holul. A apăsat pe buton şi mugetul aspiratorului s-a stins. A strâns cordonul între degetul mare şi cot, mulţumită de mănunchiul de muşchi care se umfla pe bicepsul ei. Făcea exerciţii fizice de pe YouTube.

A împins aspiratorul spre următoarea priză şi l-a conectat. Crystal nu venise azi la serviciu. Era un lucru pe care Rosalita îl considera deranjant, mai ales pentru că Rosalita nu era plătită dublu pentru că făcea şi jumătatea lui Crystal de sarcini. Dacă ar

fi trebuit să-şi facă griji pentru Crystal, tânără, însărcinată şi aşteptată la muncă acum, încerca în mod intenţionat să nu o facă. Nu era ea mama fetei.

Holurile erau aproape goale, secretarele şi mesagerii plecaseră deja în seara aceea. Rosalita fredona un cântec nemelodios în timp ce lucra, nu pentru că era fericită, ci pentru că se simţea plictisită şi frustrată. Versiunea ei fericită, de serial de comedie, ar fi fost recunoscătoare pentru slujba asta. Rosalita nu ştia cum să mulţumească pentru o slujbă care îi cerea să-şi oprească mintea câte opt sau zece ore odată, să fie o maşinărie. Nici măcar atât, pentru că nu trebuia decât să împingă o maşină, înainte şi înapoi, înainte şi înapoi, până intra într-o stare de amorţeală întreruptă în sfârşit de vocea unui bărbat, o voce aspră care vorbea la telefon.

Când l-a auzit venind – uşile din hol s-au dat la o parte, pantalonii foşneau la cusătura de pe interior –, Rosalita a simţit nişte impulsuri contrare: să se aplece şi să pretindă că avea de lucru cu cablul sau nu? Rezultatul a fost undeva la mijloc.

Stătea în bătaia puştii. Vocea, cu accent vag din vestul Texasului în felul în care pronunţa „e”-urile ca pe „a”-uri, o ciudăţenie pe care o recunoştea de la soţia unchiului ei care, născută în Rule, se întrepătrundea cu ritmul conversaţiei, ieşind tot mai mult la suprafaţă de fiecare dată.

Ames Garrett. Abia după aceea şi-a imprimat numele întreg în memorie.

El şi-a luat telefonul de la ureche, trecând imediat la tastatul pe telefon. Şuviţa albă şerpuia în părul negru. Erau porţiuni de răni lăsate de lamă, picături uscate de sânge pe ceafă.

Oamenii de la etajele superioare mergeau cu o viteză direct proporţională cu câtă importanţă îşi dădeau. Când mergea Ames, hârtiile neprinse fluturau pe birourile secretarelor în timp ce el trecea.

Avea să treacă fără să observe, spera ea. Însă apoi a ridicat privirea, din instinct ca să nu se ciocnească de ceva sau de cineva care îi stătea în cale. Ea a făcut un pas în lături şi s-a lipit de perete, care avea textura amprentelor reci apăsate pe spatele braţelor ei.

Ames s-a oprit direct în faţa ei. Manşetele pantalonilor săi se îndoiau la glezne.

— O, hm! a spus el pocnind din degete.

De două ori. Îi amintea de degetul mare apăsat pe rotiţa unei brichete.

— Mă bucur că te-am prins. Te deranjează să-mi goleşti acum coşul de gunoi?

A făcut un gest în semn de „urmează-mă” cu tot braţul.

— UberEats la prânz. M-am săturat să miroasă a grătar coreean.

Te deranjează?

Era o formalitate. Crea iluzia opţiunilor şi decenţei. Se mirase când vorbise cu ea în ziua aceea în biroul lui Ardie. Fusese doar o încălzire pentru asta, orice ar fi fost?

L-a urmat fără să spună nimic şi a mers direct în colţul din spatele biroului, unde era coşul de gunoi al lui Ames. S-a încordat din tot trupul când uşa s-a închis în urma ei.

Dar Ames trecuse dincolo fără să se deranjeze să-i blocheze drumul. A luat o cola de pe suportul de pe birou şi a desfăcut capacul. A dat capul pe spate şi a scos un sunet de satisfacţie după ce a luat o înghiţitură mare. Era bine dispus.

— De câtă vreme faci curăţenie aici? a întrebat el, de parcă erau prieteni vechi care dăduseră unul peste altul după multă vreme.

Ea s-a ridicat, cu picioarele depărtate la nivelul şoldurilor, ţinând găletuşa plină în dreptul taliei. Diferenţa de putere dintre ei se desluşea masivă.

— De vreo nouă ani, mai mult sau mai puţin.

Îi plăcuse întotdeauna expresia asta, la fel ca majoritatea idiomurilor învăţate. *Să te prinzi cum stă treaba. Cât ai clipi. Să-ţi descarci nervii.*

El a întors colţurile gurii în jos, de parcă era impresionat. A dus din nou cutia de cola la buze.

— Poate ai auzit că sunt pe punctul de a fi promovat ca director al companiei. Director executiv, a explicat el.

Ea a avut grijă să nu i se mişte un muşchi pe faţă.

— Pereţii sunt groşi, a spus ea.

Nu auzise. Din câte ştia ea, posturile bărbaţilor şi femeilor care munceau la aceste etaje însemnau să tasteze prostii pe tastatură, să urle la interfoane şi să foiască nişte hârtii. În esenţă, era o gaură neagră pentru Rosalita, aşa cum bănuia că era lumea ei pentru ceilalţi.

— Desmond a fost o pierdere, fără îndoială.

Ames a băgat o mână în buzunar.

— M-a întristat cu adevărat. Am trecut prin multe împreună.

Se uita la Rosalita, care a înţeles deodată că întâlnirea asta avea un scenariu pe care ea nu-l primise. Nu a răspuns nimic.

— Nu mă aştept să am probleme din partea personalului de curăţenie. Nu-i aşa?

Ea a mutat coşul de gunoi în cealaltă mână.

— Nu-mi imaginez de ce ar fi mai multe probleme decât ar fi pentru conducere, a spus ea, mulţumită de fermitatea din vocea ei.

Şi atunci şi-a dat seama că avea voie să plece. Eliberarea era implicită. El spusese ce avea de spus. Dar ea, nu.

S-a uitat spre biroul lui, unde nişte rame lucioase înconjurau fotografii cu doi copii mici.

— Ai dumneavoastră? a întrebat ea, ridicând una dintre poze. Unul din băieţi semăna mai mult cu Ames, dar fără şuviţa aceea ciudată de păr.

De pe hol se auzea pufăitul unei imprimante care scotea hârtie. El a coborât cutia de la buze, de data asta fără să mai bea.

— Da.

— Mai sunteţi căsătorit?

Privirea lui a devenit mai ageră.

— Da. Sunt.

Ea a dat aprobator din cap. Stăteau faţă în faţă. Rosalita şi Ames. El încă purta acelaşi ceas – cu verigi aurii şi argintii – cel care îi lăsase cândva o zgârietură pe braţ cât palma ei.

— Bine, a spus ea. E foarte bine.

TRANSCRIEREA INTEROGATORIULUI ADRIANEI VALDEZ

PARTEA 1

18 aprilie

Prezenţi:
Detectiv Malika Martin
Detectiv Oscar Diaz

NOTE

Det. Diaz: Acest interviu se referă la decesul menţionat în Raportul Poliţiei din Dallas County numărul 14-83584. Persoana intervievată este Adriana Valdez. OK, hm, domnişoară Valdez, am vorbit înainte de această înregistrare despre evenimentele de pe 17 aprilie. Ne puteţi spune în cuvintele dumneavoastră ce vă amintiţi?
Dra Valdez: A fost o zi obişnuită. Am ajuns la serviciu pe la opt şi jumătate dimineaţa după ce l-am lăsat pe fiul meu la creşă.
Det. Diaz: Unde merge fiul dumneavoastră la creşă?
Dra Valdez: Grădina Copiilor la Centrul Preston.
Det. Diaz: Continuaţi, vă rog.
Dra Valdez: M-am aşezat la birou şi am lucrat la nişte aspecte legate de impozite pe proprietate, care mi-au ocupat aproape toată dimineaţa. Am luat o salată şi un croasant de la cafeneaua de jos – Al’s – şi le-am adus înapoi la birou să le mănânc.
Det. Diaz: Şi ce oră era?
Dra Valdez: Nu ştiu, probabil în jur de unsprezece şi jumătate sau douăsprezece fără un sfert. Atunci mănânc de obicei.
Det. Diaz: Şi aveţi chitanţa de la acel prânz dacă vi se cere?

Dra Valdez: Sunt sigură că se poate obţine. Am lipit cartela de o tabletă din aceea, cele care te îndeamnă să laşi bacşiş pentru orice serviciu minor.
Det. Diaz: Mulţumim, vom verifica. Spuneţi mai departe.
Dra Valdez: Am lucrat cât a ţinut prânzul. Perioada asta din an e aglomerată pentru noi. Abia avem destul timp până la acalmia din vară ca să facem cu adevărat progrese.
Det. Martin: Unde eraţi în jurul orei unu şi jumătate în ziua aceea?
Dra Valdez: Pe la ora aceea, ieşisem să semnez un stat de plată.
Det. Diaz: V-a văzut cineva acolo?
Dra Valdez: Angajatul de la biroul de salarizare. După aceea, m-am întors la birou.
Det. Diaz: La ce oră?
Dra Valdez: Nu-mi amintesc exact.
Det. Diaz: Ar putea cineva să verifice?
Dra Valdez: Grace Stanton sau Sloane Glover, poate.
Det. Diaz: Altcineva?
Dra Valdez: Nu ştiu. Poate secretara mea, Anna Corlione.
Det. Diaz: D-ră Valdez, când aţi văzut victima ultima dată?
Dra Valdez: Domnule detectiv Diaz, la cine anume vă referiţi ca fiind victimă?

26.

3 aprilie

Ardie credea cândva că era o etapă. Dorinţa asta de a se retrage în ea însăşi, de a se târî pe sub propria piele ca un crab. Aşa fusese întotdeauna. Şi în liceu, ajungea mai devreme la sala de clasă şi stătea în faţa uşii, aşteptând ca profesorul să o invite să intre. Când colegii ei începeau să sosească, se prefăcea că citeşte sau, mai rău, îşi lua o privire straniu de neclară, ca şi cum visa cu ochii deschişi, ca să evite o conversaţie. Nu tot timpul, însă dorinţa şi starea aceea îi veneau pe neaşteptate, ca un virus gastrointestinal, şi era obligată să i se supună. Până la facultate, descoperise că această suferinţă ciudată nu era trecătoare şi considerase că trebuia să fie o boală moştenită de la tatăl ei. Ceva care o debilita doar pe jumătate, dar care nu avea leac sau speranţă de îmbunătăţire considerabilă.

Aşadar, când Ardie a urcat în liftul gol şi a auzit câteva clipe mai târziu paşii înainte ca o mână să prindă uşile deschise, frustrarea a vibrat în ea. Renunţase de mult la ideea că butonul de închidere făcea mai mult decât să ofere un sprijin psihologic.

Ames s-a strecurat cu umărul înainte prin deschizătură şi a văzut-o stând acolo. Privirile lor la fel de dezamăgite erau probabil singurul lucru pe care îl aveau în comun. El a făcut un gest anume, deschizând gura pe jumătate şi oftând slab în loc de salut, apoi a clătinat din cap aproape imperceptibil în timp ce se întorcea cu faţa spre uşile închise. Ardie îşi imagina lumina ultravioletă de la poliţie care arăta stropii de sânge şi şi-a spus că, dacă era şi una care să arate dispreţul lor reciproc, liftul s-ar fi umplut de ea.

Ardie se uita la ceafa lui Ames Garrett. El şi-a scos mâna din buzunarul drept. Pentru o clipă, arătătorul lui a stat în dreptul butonului pentru oprire de urgenţă. Apoi a urcat pentru un număr mai mic. Ezitare. Apoi a dus mâna înapoi în buzunar. Încă un oftat.

Neliniştea se rostogolea de pe el în valuri. Acum scotea mâinile din buzunare. Cu capul plecat, prinzându-se de

încheietura stângă. Mutându-şi greutatea de pe un picior pe altul. A aşteptat în mijloc, atât de aproape de uşi încât vârful încălţărilor aproape le atingea. Ardie s-a uitat la colţul de sus al liftului. Camerele îi priveau.

O mică apreciere pentru Ames: Acum se pricepea mai bine să-şi mascheze temperamentul. Înainte ca Grace sau Sloane să se angajeze la Truviv, îl văzuse aruncând cu un capsator de perete după un telefon legat de un acord de achiziţie şi a auzit mai târziu o tânără asociată repetând povestea pe un ton admirativ, impresionat, concluzia transformându-se în ceva despre cât de mult îşi lua Ames slujba în serios.

Dar acum ea detecta agresivitatea de sub luciul apei pe punctul de a da în clocot. Liftul se mişca, coborând cu viteză, şi niciunul din ei nu i-a spus ceva celuilalt. Ca o decizie de ultim moment, el a apăsat butonul de la etajul opt şi a aşteptat să se deschidă uşile.

— Toate sunteţi nişte nebune afurisite. Ştii asta? a spus el înainte ca uşile să se închidă cu un tremurat.

∵

Cincisprezece minute mai târziu, Ardie s-a întors în bucătăria biroului cu un gyros şi a găsit-o pe Katherine căutând o cutie de La Croix. Katherine a făcut un pas nesigur când a auzit sunetul uşii din spatele ei.

— Hei, scuze!

Ardie a rărit pasul.

— N-am vrut să te sperii.

Katherine a răsuflat cu mâna lipită strâns de piept.

— Eşti OK?

Ardie a mijit ochii, examinând-o.

Katherine a lipit o cutie rece de gât şi apoi de obraji, arătând tristă.

— Sunt în regulă.

Vocea ei suna puţin răguşit.

— Mi s-a părut doar că eşti...

27.

3 aprilie

— Ames.

Forţele din cauza cărora patru femei s-au adunat într-o cameră de pompat să vorbească despre un om a cărui prezenţă notabilă părea să se infecteze şi să se umfle între ele ca un caz de herpes netratat depăşeau puterea de înţelegere a lui Ardie. Ştia doar că, în urmă cu doar câteva săptămâni, se aflase în aceeaşi poziţie, vorbind despre acelaşi bărbat şi credea că era un fel de atracţie gravitaţională. Chiar şi găurile negre aveau aşa ceva.

Sloane a închis ochii în timp ce se plimba prin cameră şi apăsa cu arătătorul pe degetul mare.

— Stai, stai, spune-mi exact ce s-a întâmplat! a spus ea.

Respiră! voia Ardie să-i spună lui Katherine. *Să nu uiţi să respiri!*

Ardie avusese nevoie de un loc sigur în care să o aducă pe Katherine, precum şi de alte păreri. Camera de pompat parcă era acum un adăpost faţă de radiaţiile nucleare, întunecoasă, umedă şi izolată de calamităţile din afară. („Aceea e o lumânare de la *Anthropologie*?” o întrebase Sloane pe Grace când venise.) Deocamdată, cel puţin, Grace îşi ţinea sânii ascunşi. Probabil îi era mai uşor să asculte aşa. Iar Ardie îşi dăduse deoparte propriile sentimente rănite destul cât să o lase pe Sloane să intre, odată ce şi-a recunoscut imediat neajunsurile în acest departament – consolarea lui Katherine.

Aşa că cele patru femei s-au întrunit să discute despre cum să rezolve o problemă de nerezolvat.

— L-am... supărat.

O nuanţă inconfundabilă de amărăciune se simţea în cuvintele lui Katherine. Dar partea asta o auziseră deja.

— Cred că aveam idei diferite despre natura relaţiei noastre şi încotro mergea.

Vorbele pe care le spunea aveau o calitate automată, ca şi cum îşi explicase ei înseşi acelaşi lucru de mai multe ori.

— Ei bine, se pare că niciuna dintre noi nu vom trece testul Bechdel[7] prea curând.

Grace îşi scosese tocurile şi îşi întindea degetele goale pe gresie ca balerinele.

— L-am văzut mai devreme la lift, a mărturisit Ardie. A spus: „Toate sunteţi nebune, ştii?”

A vorbit cu o voce gravă şi aspră ca să-l imite.

Bineînţeles, Ardie ar fi trebuit să ştie chiar acolo că acel comentariu era un atac preventiv. Tentaţia, întreţinută de oamenii ca Ames, fusese întotdeauna să creăm imaginea unor casnice plictisite în costume elegante de birou, jucându-se de-a telefonul pe liniile companiei. Cu siguranţă exageram, ne purtam isteric, un cuvânt care era derivat, la propriu, din latinescul *hystericus* – sau – „din pântece”. De fapt, o mulţime de timp şi de cuvinte se folosiseră în arta de a nu ne crede. Adjective precum „autoritare” şi „agresive”, „insistente” şi „intense” au devenit scuze subtile cu scopul de a justifica pierderea selectivă a auzului.

Când Ardie o găsise pe Katherine în bucătărie, avusese aceeaşi expresie pe care o văzuse pe faţa lui Sloane cu mulţi ani în urmă. *Şi acum ce naiba mă fac?* însemna expresia aceea. Şi acum totul începea din nou. Era ca şi cum îţi dădeai brusc seama, deşi *credeai* că alergi într-o cursă, că în tot acest timp ai fost pe o bandă de alergare.

— Dar... tu n-ai citit lista? a intervenit Sloane.

Toate se agăţau de promisiunea Listei cu bărbaţi RĂI ca de o mică barcă de salvare care sălta pe mările internetului. Fusese o repudiere scrisă pe o pancartă de la parcul de distracţii. *Intraţi pe riscul dumneavoastră.* Odată ce avertismentul fusese emis, îşi îndepliniseră răspunderea legală. Dar abia acum îşi dădeau seama de cât de neadevărat era.

— Am citit-o.

Obrajii lui Katherine s-au dezumflat din locul unde stătea pe canapea. Şi-a tras picioarele sub ea.

— Când mi-ai trimis-o. Dar n-am ştiut ce trebui a să *fac* cu ea. Ames mi-a dat postul ăsta. Nu sunt proastă.

S-a uitat în cameră, provocându-le pe fiecare în parte să o contrazică.

---

[7] Testul Bechdel este un test de evaluare a reprezentării femeilor într-un film, idee dezvoltată de Liz Wallace şi Alison Bechdel în 1985 (n.tr.).

— Nu-mi spuneai nimic ce nu ştiam cumva deja, într-un fel. Ştiam că mergeam deja pe muchie. Da, am calificări.

Ca şi cum faptul că fusese la Harvard şi lucrase la *Law Review* erau lucruri mai puţin importante pentru ea.

— Dar am venit fără nicio recomandare. Mai rău decât atât, fostul meu angajator chiar mă ura. L-am întâlnit pe Ames într-un *bar* din Boston. Mi-am dat seama că, ştiţi voi, era atras de mine, probabil. Dar am muncit foarte mult ca să ajung unde sunt. Şi aveam nevoie de un nou început. Într-un loc în care să nu simt că fac un pas în spate. Sună rău.

Şi-a împins umerii între pernele de pe canapea.

— Dar ce femeie nu face asta puţin? Rămâi fără benzină pe marginea drumului şi, OK, dintr-odată nu mai e atât de rău să te prefaci puţin... ştiţi voi, *drăguţă,* să obţii ajutor. Nu vă uitaţi aşa la mine, le-a spus ea tuturor. Toate facem la fel.

Sloane a dat aprobator din cap.

— Asta e o zonă în care nu ne judecăm reciproc. Eşti de-a noastră.

— În fine.

Katherine a oftat.

— M-am gândit că, odată ce intram, puteam să creez treptat puţină distanţă şi problema ar dispărea. Era interesat, dar, sincer, părea să fie într-un sens bun. Mă ajuta şi nu-mi ceruse nimic în schimb. Situaţia era sub control.

Grace şi-a lăsat pantofii să cadă pe podea şi s-a uitat fix la ea.

— Şi The Prescott? a întrebat ea.

Katherine a ridicat ochii spre Grace, care stătea aproape de TV. Ecranul negru încadra o imagine mică cu Sloane şi Katherine.

— Ames a plătit pentru el, a răspuns ea încet. M-a rugat să nu spun nimănui. Îmi pare rău. A spus că firma nu acoperă de obicei cheltuielile de relocare, dar că ar trebui să iau ajutorul lui drept o parte din pachetul de angajare. Folosea un card de credit al firmei şi tot ce trebuia. I-am spus că m-am întâlnit cu tine şi a fost prima dată când mi s-a părut, nu ştiu, puţin ezitant.

Pielea din jurul ochilor lui Grace s-a strâns. Şi-a încrucişat braţele pe piept în mod protector.

— Dar jur că nu s-a *întâmplat* nimic la The Prescott!

— OK, deci nu s-a întâmplat nimic la The Prescott.

Sloane a dat din mâini prin aer: *zi-i mai departe.*

— Deci, ce s-a întâmplat?

Katherine a înghiţit în sec.

— M-a rugat să rămân până târziu să-l ajut cu – nici nu-mi amintesc, sincer – şi m-am dus la birou şi am început să vorbim şi el a venit...

Ea a înclinat capul într-o parte, ca şi cum analiza totul cu ochii minţii.

— ... mai aproape, cred, şi... O să sune ciudat, dar era întuneric pentru că a spus că vedea mai bine ecranul calculatorului noaptea. Şi pe urmă s-a tot... am crezut altceva, dar el era... M-a *sărutat.* Şi pe urmă...

Gura ei s-a strâmbat ca la o amintire neplăcută.

— Şi, la început, am fost cam *surprinsă.* Nu într-un mod plăcut. Dar încercam să ies din situaţia aia, ştiţi voi, cu graţie. Dar e insistent. A încercat... tot încerca, ştiţi voi... aşa că am încercat... în fine, mi-a luat mâna şi a pus-o pe...

Le-a privit în aşa fel încât toate să înţeleagă. Lipseau atât de multe cuvinte din propoziţiile lui Katherine şi totuşi Ardie înţelegea perfect ce spunea.

— De fapt, cineva a dat peste noi. Femeia de serviciu.

Ardie clipea.

— Rosalita?

— Nu sunt sigură. Nu ştiu.

Katherine s-a aplecat peste genunchi, prinzându-şi fruntea cu palma.

— Cred că i-am spus ceva destul de inofensiv. Ceva de genul „O, îmi pare foarte rău, nu vreau să mă încurc cu nimeni de la birou”. A aruncat un pix pe jos şi a spus că sigur glumeam, ce dracu’. Am plecat. M-am gândit că putem rezolva lucrurile mai târziu, când judecam cu mintea limpede.

— Poate îi transmiteai semnale? Ar fi putut să le interpreteze...

Spre meritul ei, Grace nu părea chiar să o judece. Deşi nu părea nici că o susţine.

— Aventurile la birou se întâmplă, nu?

Nu s-a uitat la Sloane, dar ar fi putut la fel de bine să o facă.

— Grace!

Sloane s-a întors spre ea.

— Are... nu ştiu, câţi ani ai, Katherine? Nu contează... nu crezi că *ştie?*

Grace nu i-a răspuns.

Pentru că Grace spunea ceva ce credeam toate, faptul că *ştiam* care era diferenţa. De unde ştiam când un comportament era inadecvat? Pur şi simplu, ştiam. Orice femeie trecută de paisprezece ani probabil că ştia. Credeţi sau nu, nu *voiam* să fim jignite. Nu stăteam şi pierdeam vremea aşteptând ca cineva să vină şi să ne jignească doar ca să avem ceva de făcut în ziua aceea. De fapt, veneam cu zeci de scuze ca să nu fim jignite. Le acordam prezumţia de vinovăţie. Luam comentariul unui bărbat despre felul în care tocurile noastre înalte ne făceau gambele să arate drept *bine intenţionat.* Înţelegeam dorinţa ca noi să tragem o linie invizibilă – asta era în regulă, asta nu era în regulă. Nu exista o asemenea linie sau, cel puţin, nu era una pe care să o putem trage. Dar aveam încrederea că până ajungeam în serviciu contoarele noastre fuseseră testate de zeci de ori. Eram experte în domeniul nostru.

— Aşa credeam.

— Îmi pare rău, Katherine, a spus Grace cu blândeţe. Doar încerc să înţeleg pe deplin. Eu doar... nu *cunosc* latura asta a lui Ames, asta-i tot.

— Şi ce dacă? a întrebat Ardie.

— Păi, Ames nu acceptă uşor respingerea, a intervenit Sloane.

— La început, mi s-a părut că acceptă. Părea că... OK, s-a întâmplat chestia asta. A fost neplăcut, dar poate, ştii, poate îi transmiteam eu semnale.

I-a aruncat o privire lui Grace.

— Sau ceva de genul ăsta şi toţi puteam fi adulţi rezonabili. Apoi a aflat despre listă.

— Stai, ce?

Sloane a făcut ochii cât cepele.

Bună, ideea de bază, şi-a spus Ardie. *Mă bucur că ai fost scoasă la lumină în sfârşit.*

Sloane s-a pişcat de talie, sugându-şi partea de jos a cutiei toracice până a devenit concavă în timp ce se plimba prin cameră.

— O, la dracu'! spunea ea. La dracu', la dracu', la dracu', la dracu'!

Acum mergea în cercuri. Cercuri mici, minuscule, triste. Ardie se întreba ce procent din toate astea putea fi considerat ca fiind din vina ei.

— Nu l-ai adăugat *tu,* a spus Sloane. I-ai zis chestia asta? I-ai zis că nu l-ai adăugat tu?

— Sigur că i-am spus.

— Şi el ce-a răspuns? a întrebat Ardie cu voce calmă.

Adunau date. Asta era tot. Erau într-o misiune de descoperire. Era o cameră plină de avocate. Aveau la un loc treizeci şi doi de ani de educaţie superioară. Obiectivul: să afle cum stăteau lucrurile şi să-şi ajute colega să rezolve o situaţie dificilă cu slujba intactă. Poate că „dificilă” nu era cel mai bun cuvânt.

Katherine a încrucişat braţele şi s-a aşezat picior peste picior. Avea o postură îngrozitoare. Ardie nu o văzuse niciodată altfel decât având o conduită fizică perfectă şi i se părea un simptom alarmant, deosebit de evident, pe care să-l observe.

— Nu m-a crezut, a spus ea, vorbind mai mult cu genunchii ei decât cu ele. Mi-a spus că îl mint. A spus că el a lucrat ani întregi cu oamenii din acest birou şi că eu începusem tot, că eu, nu ştiu, ba da, că i-am trimis semnale ambigue.

Aici a gesticulat, imitând ghilimelele.

— Şi pe urmă, deodată, se presupune că e vina lui şi mai e şi lista asta care circulă cu numele lui pe ea şi asta în mod clar nu e o coincidenţă. Sunt vorbele lui, nu ale mele.

Sloane şi Ardie au schimbat o privire. O privire directă între ele. Ieri, Sloane venise în biroul ei declarând „Nu am o ramură de măslin, dar am adus Grădina de Măslini”. Şi, cu toate că s-ar fi întâmplat oricum, crochetele cu siguranţă au grăbit procesul de vindecare. Bineînţeles, erau din nou aliate. Şi erau aliate vechi. Versate. Adică cel mai bun fel de aliate. Iar Sloane era cea mai bună prietenă a ei. S-a căutat în suflet să vadă dacă mai era adevărat şi spera foarte mult să fie aşa.

Raţionamentul lui Ames era, de fapt, destul de logic. Sloane şi Ardie lucrau pentru Ames de peste un deceniu. De ce s-ar decide, dintr-odată, să-l dea de gol, mai ales când era în joc promovarea lui Sloane în companie?

Le subestima.

— Ei bine, a spus Grace. Cu siguranţă, e o treabă încurcată.

— Doamne! Ar fi trebuit să te avertizez mai clar, Katherine, a intervenit Sloane, oprindu-se în loc. Îmi pare rău. Dar am crezut...

A clătinat din cap.

— Nu ştiu ce am crezut. Ar fi trebuit să-ţi spun cu gura mea despre Ames.

Katherine a ridicat bărbia.

— *Tu* ai adăugat numele lui Ames pe listă?

Camera a încremenit o clipă. Un val de mânie a trecut peste faţa lui Katherine.

— Da, a răspuns Sloane.

Nu a implicat-o pe Ardie deloc. Ardie *fusese* acolo. Ardie nu o oprise pe Sloane să adauge numele lui Ames pe listă. Mai mult decât atât, fusese de acord.

— Am trecut prin asta, a continuat Sloane.

Katherine o măsura pe Sloane din priviri sau cel puţin aşa a interpretat Ardie. Luând în calcul diferenţa de vârstă şi discrepanţele din înfăţişare. Nu semănau una cu cealaltă. Dar oare lucrurile astea chiar aveau legătură cu înfăţişarea?

— O, Doamne, cu ani în urmă! O veşnicie, chiar.

Sloane a dat din mână.

— Am avut o *legătură,* de fapt.

Secretele cel mai prost păstrate de Sloane Glover erau ale ei.

— Dar încă avem... neînţelegeri.

— Nu a fost *exact* la fel, a explicat Grace, dar celelalte trei au ignorat-o.

Katherine a dat capul pe spate şi s-a uitat spre tavan.

— Atunci, ce fac acum? a întrebat ea. Sunt destul de sigură că nu am o carieră cu nouă vieţi. S-ar putea să nu aibă nici măcar două.

Cum o fi fost să treci de la South Boston la Harvard şi apoi să descoperi că asta nici măcar nu era partea grea?

— Vrei să depui o plângere? a întrebat Sloane. Pentru că te vom susţine. Nici nu încape îndoială.

Katherine s-a ridicat în capul oaselor, speriată.

— Poftim?! *Nu!* Nu! Nu poţi să spui *nimănui.* Trebuie să juri. Deja am pierdut un loc de muncă.

Ardie simţea o greutate în stomac.

— Atunci a fost altceva.

Sloane îi vorbea lui Katherine aşa cum Ardie o auzise uneori vorbind cu Abigail.

Grace o privea în continuare.

— O plângere pare să fie o opţiune bună. Cred că există şi o linie fierbinte.

— E cuvântul meu contra cuvântului lui. Mie nu mi se pare foarte diferit.

— OK...

Ardie se uita la capul lui Sloane, linia tunsă îngrijit a părului blond.

— Ardie?

Sloane s-a întors spre ea, cerându-i o idee.

— Nu ştiu ce se întâmplă acum. Ce să se întâmple? a spus Ardie. Îţi aminteşti când era Debra la firmă? Probabil că voi nici nu eraţi încă aici. Poate tu erai, Sloane. Era la alt etaj. A depus la Resurse umane o plângere de hărţuire împotriva unui supervizor. Câteva luni mai târziu, a urmat o rundă aleatorie de disponibilizări, o rundă mică. Nostim de mică. Şi a zburat. Şi-a frânt gâtul. Pur şi simplu.

Mai erau şi alte exemple pe care le lăsa deoparte.

— Ar fi putut fi o coincidenţă, a zis Grace. N-ar trebui să sărim...

— O să fie director executiv, i-a tăiat vorba Sloane. Consiliul s-a întrunit. Am auzit că e ca şi stabilit. Odată ce se anunţă, o să fie şi mai puţine opţiuni. Poate niciuna.

— Ar fi trebuit să-i vezi faţa.

Katherine şi-a dat părul de pe frunte.

— Ce proastă sunt!

Urcase tocmai pe scena pe care o criticase. Sloane urmaşe aceeaşi traiectorie.

— Chestia asta nu a venit chiar din senin.

Nimeni nu a întrebat-o ce însemna asta. Dacă era să o întrebe cineva, ar fi trebuit să fie Sloane, dar a lăsat-o să plutească în aer. De câte informaţii aveau nevoie, de fapt? Ori o credeau pe Katherine, ori nu. Trebuia să dea toate detaliile interacţiunii doar ca să poată decide singure cât de problematic era cu adevărat un anumit comportament? Sau poate chiar: a cui problemă era?

Ardie şi Sloane s-au uitat una la alta. *Cu cât se schimbau lucrurile mai mult, cu atât rămâneau mai neschimbate* – de unde era asta? Dintr-un cântec? Ardie credea că versurile erau greşite. Mai exact: *cu cât lucrurile nu se schimbau, cu atât rămâneau mai mult neschimbate.*

Sloane şi-a dus mâna la ceafă, apăsând acolo cu degetele.

— Ei bine!

În timpul pauzei, Ardie a simţit că într-o clipă trebuiau să se despartă, să reintre în lumea unde toate astea se întâmplau şi aveau importanţă. Se întâmpla, Ames exista, chiar dincolo de uşa încuiată.

— Nu cred că putem să stăm degeaba şi să ne rugăm să dea un autobuz peste el, a propus ea.

Dar, *Doamne,* şi-a zis Ardie, *nu-i aşa că* asta *ar fie coincidenţă plăcută?*

28.

3 aprilie

— Vrei să-l dai în judecată pe şeful tău?

Derek ignora cele două degete de whisky pe care Sloane i le turnase înainte de discuţia lor. Stăteau pe patul California King. Din cine ştie ce motiv, toate conversaţiile lor importante aveau loc în acest pat. Era multifuncţional. Ca în reclamă.

— Şi Truviv, a repetat ea.

Călca cu grijă pe linia dintre a explica aşa cum trebuie, pentru că Derek nu avea cunoştinţe juridice, şi nevoia de a nu părea că-şi dă aere de superioritate.

El şi-a lăsat capul pe spate pe o pernuţă pătrată.

— Ah, atunci e mult mai bine!

— Sarcasmul nu ţi se potriveşte.

Sloane strângea o pernă în braţe. Stătea pe o parte, cu genunchii îndoiţi. Derek purta bluza de pijama şi boxeri. Cu o oră mai devreme, ea ceruse o „şedinţă de familie”, deşi Abigail plecase deja la culcare, pentru că lui Derek îi plăcea expresia asta. O auzise într-o carte audio pentru părinţi, ceva ce ea ar fi ascultat ca să *pară* un părinte mai bun, dar pe care el o asculta ca să fie cu adevărat un părinte mai bun.

El a ridicat capul. Avea un păr grozav pentru un bărbat de peste patruzeci de ani. Putea doar să-şi imagineze ce spuneau despre el fetele de la gimnaziu.

— Uită-te la casa asta, Sloane!

El a întins braţele. Într-adevăr, casa la care trebuia să se uite nu era foarte mare, dar „locaţia, locaţia, locaţia”, cum spuneau ei.

— Câţi bani crezi că fac?

Sloane simţea capcana. Se măritase cu un bărbat pe care nu-l deranja că soţia lui câştiga de trei ori mai mult decât el, câtă vreme nimeni nu aducea vorba de asta.

— Vorbesc serios, Sloane! Ce crezi că se întâmplă, mai exact, dacă totul merge prost? Dacă tu, nu ştiu, îţi pierzi slujba din

cauza lui Ames? În caz că nu ai observat, banii nu cresc în copaci pe aici.

El îşi strângea şi-şi masa ceafa.

— Doar pentru că îi cheltuim ca şi cum ar creşte, a răspuns ea. Nu e *nevoie* să refacem baia cu gresie de la Ann Sacks.

Ea n-ar fi ghicit niciodată că cel mai costisitor obicei al soţului ei avea să fie înclinaţia ascunsă spre amenajări interioare, dar asta era.

— Şi nu avem nevoie nici de cinci perechi de pantofi Louboutin.

Ceea ce nu era tocmai corect, după părerea ei, pentru că *ea* câştiga banii pentru a plăti pantofii Louboutin şi *ei* nu-i păsa dacă baia lor avea gresie de la Home Depot. Nu a spus-o cu glas tare, pentru că ştia că, dacă un *bărbat* i-ar fi spus soţiei lui acelaşi lucru, ei i s-ar fi părut de o indecenţă hidoasă, aşa că respecta şi ea acelaşi standard. Banii erau ai lor. Iar Derek avea dreptate, dacă îşi pierdea slujba avea să creeze un efect de domino – mai întâi maşina, apoi poate un concediu, iar în cele din urmă, casa. Asta dacă nu găsea o cale de a opri sângerarea.

Totuşi, o slujbă trebuia să plătească o angajată, nu să o coste. Realitatea situaţiei ei era că, dacă voia să facă ceva în privinţa lui Ames, trebuia făcut acum ori niciodată.

Sloane a strâns perna mai tare.

— Ce fel de exemplu dăm pentru Abigail?

El a aruncat distrat de pe pat cea mai apropiată pernă de două sute de dolari, vopsită manual.

— Niciunul. Pentru că nu e nevoie să ştie ce se întâmplă. Tu eşti cea care scoate totul la lumină.

Ea îl privea fix.

— Să vă înţelegeţi în afara instanţei.

— S-ar putea. Dar singurul mod în care se poate întâmpla asta este dacă *intentez* întâi procesul. Fără proces, nu există înţelegere.

Era plăcut să fie cea calmă, rezonabilă. Trebuia să încerce mai des. Capul lui atârna moale pe umeri.

— Dacă intentez proces pentru hărţuire sexuală, nu mă pot concedia, de fapt.

Să o concedieze, nu. Să-i reducă din responsabilităţi? Să nu o promoveze? Să o copleşească cu evaluări proaste? Să-i facă

viaţa un calvar? Să o împingă să-şi dorească să demisioneze? Da, dar nu i se părea prudent să intre în detalii.

— De asta e mai bine decât să stai şi să te plângi. Ţi-am povestit vreodată când Ames le-a spus avocaţilor din tabăra adversă că sunt prea emotivă să pot negocia cum trebuie? „Dă-te la o parte, ne descurcăm să încheiem contractul”.

Sloane vorbea cu un accent demodat din zona medie-atlantică, un lucru care de obicei îl făcea pe soţul ei să zâmbească.

— Afacerea *mea,* Derek, a spus ea pe un ton mai serios.

— Tu... ai spus asta, de fapt.

— Am putea chiar să *câştigăm* bani din asta.

Nu ştia în ce moment simpla idee se transformase într-una pe care chiar voia să o materializeze. Probabil în timp ce încerca să-l convingă pe Derek. Atât de convingătoare era, sincer.

— Am acceptat ca Ames să devină director executiv pentru că am crezut – OK – Ames devine director executiv, iar eu devin avocat principal, înghit găluşca, primesc o mărire consistentă de salariu, speram să fie totul în regulă. Dar... dar... dacă nu e? În felul ăsta, Ames nu devine director executiv. Încă există un post liber pe care să-l negociez. Există legi care împiedică răzbunarea. Dar, mai ales, nu o să-l mai văd având aceeaşi putere asupra altor femei pe care a încercat să o aibă asupra mea. Putem controla situaţia dacă preluăm controlul. Acum, el deţine controlul. Pe tot. Înţelegi asta, nu? Asta o să crească de zece ori dacă devine director executiv, ceea ce va fi dacă eu – dacă *noi* – nu facem ceva înainte să se anunţe decizia.

Ea s-a tras mai aproape de soţul ei pe saltea.

— Crezi că sunt un avocat bun, nu, că merit asta?

— Eşti în primii cinci, cu siguranţă.

Umerii ei s-au relaxat foarte puţin.

— Ai un top cinci?

El a pufnit în râs.

— Sigur că am un top cinci. Glumeşti? Să vedem.

A început să numere.

— Johnnie Cochran. John Adams. Robert Kardashian. Sloane Glover. Ruth Bader Ginsburg.

Ea a zâmbit.

— Hm! Deci sunt înainte de RBG, dar după Robert Kardashian. Lucrurile încă puteau fi amuzante. Soţul ei era unul dintre ele. Avea nevoie de asta. De fapt, avea nevoie de el.

— Hei, e lista mea!

Derek culegea pene din pilotă, apucându-le de rădăcină. Niciodată nu era o luptă dreaptă. Sloane obţinea ce voia în aproape toate relaţiile pe care le avea. Nu că Derek n-ar fi avut păreri; doar că Derek o iubea. El era un om mai bun şi ea accepta să-i cedeze terenul cât vreme era vorba *doar* de acel teren. Colţurile gurii lui s-au întors în paranteze adânci.

— OK, a spus el. OK. Dacă de asta avem nevoie ca să trecem mai departe, atunci de asta avem nevoie ca să trecem mai departe. Tu eşti şefa.

Iar ea a încercat foarte mult să nu o ia ca pe o împunsătură.

— Mulţumesc, Derek.

Sloane a alunecat de pe pat. Era târziu şi încă purta hainele de la serviciu, mototolite şi cu fermoarele parţial trase. Se simţea în mare parte uşurată. Dacă o parte din ea se temea că urma un tipar de impulsivitate, credea că un caz împotriva lui Ames se pregătea de ani buni. Ştia că avea dreptate şi lui Sloane îi plăcea să aibă dreptate mai presus de orice. Era unul dintre motivele pentru care se hotărâse să devină avocat.

A deschis sertarul şi a scos o pereche de pijamale din mătase thailandeză. Derek citea pe telefon în timp ce ea se dezbrăca.

Ea a respirat adânc.

— *Există* un singur lucru pe care simt că trebuie să ţi-l spun, în cazul în care vine vorba, a spus ea în timp ce punea pastă albastră pe periuţa de dinţi.

Acum cinci ani, nici nu s-ar fi gândit să-i spună, pentru că ar fi fost prea devreme. Dar acum, era un număr din două cifre, părea deja o veşnicie. Se trezea că îşi punea întrebări precum: când a cerut-o Derek de nevastă, în martie sau în noiembrie?

— Hm?

El nu şi-a ridicat ochii din telefon.

Acesta era momentul să dea înapoi. Dar s-a uitat la soţul ei, la picioarele desculţe pe care le cunoştea atât de bine, la degetele lungi şi strâmbe. Se uitaseră foarte des la filme poliţiste în care un copil fusese răpit şi unul din părinţi era ocupat să-şi ascundă aventura şi îşi spuneau unul altuia: *Fir-ar să fie, dacă ai o aventură când se întâmplă ceva mai important, doar spune-o!*

Sloane era o femeie modernă cu un soţ modern. Ea negocia cu reprezentanţele pentru maşini. Ea câştiga banii şi lua deciziile. Ea amâna jumătate din treburile din casă. Ea nu gătea. Ea făcuse *sex.* Aventura ei nu era un motiv să permită să se profite de alte femei, să fie atacate, nu?

— Eu şi Ames am fost împreună cândva.

El a devenit atent. Ea a ridicat mâna.

— *Înainte* să ne căsătorim.

El s-a relaxat puţin.

— *Când* înainte să ne căsătorim?

Era aproape ca şi cum era căsătorit cu o avocată.

Ea şi-a îndesat periuţa de dinţi în gură.

— Cu câteva luni înainte.

— Deci, ne întâlneam.

El a lăsat telefonul din mână ca să-i acorde toată atenţia. Ea s-ar fi descurcat şi fără atenţie. Doar de data asta.

— Logodiţi, practic. Aşa cred, a spus ea.

— Logodiţi, a repetat el.

Ea a scuipat în chiuvetă, apoi şi-a clătit gura cu apă.

— Şi el era însurat?

— Era însurat, cu siguranţă. A fost imediat după ce m-ai cerut de nevastă. Nu eram sigură ce vreau. Treceam printr-o criză de conştiinţă.

Credea că era un lucru bun să o eticheteze cumva. Era ca un diagnostic. Toţi trebuiau să te susţină după ce primeai aşa ceva, altfel riscai să fii un om dezgustător, egoist, cu prejudecăţi faţă de problemele de sănătate mintală. Iar Derek nu era aşa, cu siguranţă.

— Da, e plăcut să auzi asta.

Derek a luat în sfârşit paharul de whisky de pe noptieră, l-a adulmecat şi a sorbit o înghiţitură. Era un whisky foarte bun. Ea credea că ar trebui să fie un lucru important.

— Îmi pare rău, ce anume ai vrea să spun?

În tonul lui se auzea clar nemulţumirea.

OK, atunci, şi-a zis ea, *n-are decât.* Ea merita asta.

Sloane a pus periuţa în suport. A dat să răspundă, apoi a încreţit fruntea, numai că fruntea ei, bineînţeles, nu se încreţea deloc.

— Mă gândesc, a spus ea. Doar că nu-ţi dai seama, pentru că am ales să-mi otrăvesc faţa din cauza standardelor nedrepte de frumuseţe ale societăţii.

Şi-a apăsat fruntea cu grijă.

— Probabil aşa te simţi când eşti paralizat.

Sloane vorbea prea mult. Era principala ei tactică de tragere de timp, iar Derek ştia asta. Se dovedea că, în mintea ei, nu articulase exact *ce* credea ea că va spune Derek despre mărturisirea ei. Îşi imaginase vag că soţul ei îşi va exprima dezamăgirea unui părinte sever care a auzit că fiica lui de patruzeci de ani se furişa afară din casă şi bea bere când era la liceu. Faţa lui Derek spunea altă poveste, durere şi mânie încleştate într-o luptă cruntă pentru dominaţie.

— Chiar contează dacă a fost înainte să ne căsătorim? Gândeşte-te la asta. Asta e şi ideea când spui „Da”.

Ea se temea să o spună acum, dar fusese mereu de părere că orice se întâmpla înainte de căsătorie era într-un fel, nu ştia exact, o pradă uşoară? Exerciţiu? Sau doar îşi spunea asta pentru că aşa îşi tratase relaţiile înainte de a fi cu Derek.

— Nu s-a întâmplat niciodată ceva după ce am făcut acele jurăminte.

— Al dracului de onorabil, Sloane!

Amândoi înjurau. Niciodată unul pe altul, însă. Şi avea nevoie de o doză mare de autocontrol ca să nu-şi dea voie să-şi asume rolul celei jignite. Era mult mai bună de-atât.

— Derek!

S-a întors din baia lor comună, cu crema de noapte în vârful degetului.

— A fost acum doisprezece ani. Eram tânără, groaznică şi proastă. Dar...

Arcurile saltelei au scârţâit. Derek şi-a strâns cele două perne şi a smuls una dintre păturile de pe pat. Trebuia să le răsucească pe toate sub braţ ca să le poată duce.

— Derek? Derek, unde te duci?

Ea l-a urmat în camera de zi în timp ce el o lua pe scări spre camera de oaspeţi.

— Credeam că ne-am înţeles să fim în aceeaşi echipă.

Ea s-a mânjit pe picior cu crema de noapte. O uncie din crema aia costa patruzeci şi trei de dolari şi nu-i venea să creadă că

tocmai o irosise. Călca prea zgomotos cu picioarele pe trepte. Avea să o trezească pe Abigail dacă nu era atentă.

Derek s-a uitat de sus la ea din capul scărilor.

— Da, cred că *asta* e ideea când spui „Da”.

Apoi a dispărut în camera de oaspeţi, unde ea a auzit pocnetul încuietorii.

Paşii lui Sloane au fost mai uşori la coborâre. S-a încovrigat pe partea lui Derek de pat şi a ridicat paharul de whisky aproape plin. Avea să fie în regulă, şi-a spus ea. Dacă ar fi avut doar treizeci de ani, o ceartă asemănătoare s-ar fi lăsat cu uşi trântite, cu mesaje lungi trimise în viteză, unul din ei ar fi plecat cu maşina – probabil ea –, apoi s-ar fi întors ca să-l ignore pe celălalt înainte de a ţipa iar.

Acum casa zumzăia de linişte. A înghiţit ce mai rămăsese din whisky. Aroma pământoasă de muşchi îi umplea nasul. *Cu siguranţă ţi-ai aşternut patul tu singură,* s-a gândit.

Ea şi Derek trebuiau să se uite la finalul de la *Orphan Black* în seara asta. În schimb, a coborât la bucătărie să-şi umple paharul.

27 aprilie

Dra Sharpe: Cât câştigaţi pe an la Truviv?
Pârâta 1: De ce este relevant?
Dra Sharpe: Dacă o obiecţie este acceptată, avocatul dumneavoastră o poate susţine în instanţă. Cât câştigaţi pe an la Truviv?
Pârâta 1: Salariul meu de bază este de 310.000 $ pe an, plus un bonus discreţionar.
Dra Sharpe: Sunteţi conştientă că acest salariu este în procentul de unu la sută de salarii din ţară?
Pârâta 1: Repet, nu văd în ce măsură este relevant. Nu este deloc o sumă exorbitantă pentru o persoană cu experienţa mea.
Dra Sharpe: Aţi putut trăi confortabil cu acest venit, doamnă Glover?
Pârâta 1: Sunt sigură că e ceva relativ. De exemplu, prin comparaţie cu tine, Cosette? Probabil că nu. Dar, în general, da, ne descurcăm.
Dra Sharpe: Aşadar, singurul motiv pentru care aţi acţionat în judecată firma Truviv şi pe domnul Garrett a fost să sprijiniţi cauza împotriva hărţuirii sexuale. Este adevărat? Nu a fost în niciun caz o strategie de a câştiga bani?
Pârâta 1: Sigur că nu. Adică, bineînţeles că nu a avut scopul de a câştiga bani, doar că a forţa o companie să plătească este modul cel mai sigur de a încuraja o corporaţie şi oamenii totodată să-şi schimbe comportamentul.
Dra Sharpe: Aveaţi vreo presiune financiară exagerată care v-ar fi putut influenţa propriul comportament la momentul procesului, doamnă Glover?
Pârâta 1: Nimic ieşit din comun.
Dra Sharpe: Interesant! Vedeţi dumneavoastră, eu am aici un raport de credit. Îmi spune că aveţi foarte multe împrumuturi.

Pârâta 1: Cred că e destul de firesc. Şapte ani de împrumuturi pentru studii. O ipotecă. Carduri de credit. Două maşini. Se adună.

Dra Sharpe: Deci nu aţi vrut mai mulţi bani? Nu v-ar fi fost de folos mai mulţi bani?

Pârâta 1: Îmi pare rău, Cosette. Cât te plăteşte Truviv să pui întrebări dificile precum: V-ar prinde bine mai mulţi bani? Cosette, eu vreau să lucrez în continuare la Truviv. După cum ai spus, câştig 310.000 $ pe an, iar eu şi familia mea ne bucurăm de o anumită calitate a vieţii. Nu plănuiam să mă retrag pe Riviera franceză cu banii câştigaţi din acest proces. Dar, te rog, trimite-mi o vedere din casa de vacanţă pe care procedurile astea te ajută pe *tine* să-i achiţi avansul, bine?

29.

3 aprilie

Grace s-a întors devreme în seara aceea şi şi-a lăsat poşeta pe masa din bucătărie. Liam era deja acasă, încărca maşina de spălat vase. Cuptorul cu microunde zumzăia, sterilizatorul se învârtea înăuntru. Sticlele – cu picături de apă lipite de interior – stăteau drepte pe suporturile de plastic de lângă chiuvetă. Grace era de părere că principalul motiv pentru care Liam era atât de săritor în casă era pentru că el câştiga foarte mulţi bani. Toate femeile astea de carieră pe care le cunoştea se văitau că *ele* aduceau banii în casă, dar soţii lor tot nu se duceau la cumpărături, iar ea se gândea: *Asta e pentru că se simt ameninţaţi!* Fusese, şi încă era, o teorie valabilă.

Grace l-a salutat pe Liam şi a mers în camera de zi, unde s-a aşezat în genunchi lângă Emma Kate. Se juca pe spate în spaţiul ei de activităţi, privind în sus la varietatea de elefanţi, lei şi tucani care stăteau atârnaţi deasupra capului ca să-i atragă atenţia. A prins piciorușul fiicei ei în palmă şi Emma Kate a lovit cu el. Nu ştia prea bine ce să spună, aşa că s-a întors în bucătărie şi a luat un pachet de biscuiţi Ritz din cămară.

S-a sprijinit de blatul de granit, încălţată încă în pantofii cu toc.

— Liam, de ce crezi că eu n-am fost niciodată, ştii tu, hărţuită sexual?

Se întreba dacă premisa întrebării era măcar adevărată. Se fluierase după ea pe stradă, i se ceruse să zâmbească la coadă la autoservire, bărbaţii se uitaseră la sânii ei în timpul şedinţelor. Instructorul ei de tenis din liceu îi ceruse o dată să stea în poala lui într-o maşină plină (refuzase, alegând poala uneia dintre colegele ei de echipă). Dar nu era *traumatizată* de nimic din toate acestea.

Liam şi-a pus prosopul de bucătărie pe umăr şi a închis uşa maşinii de spălat vase. Era înalt şi voinic, fost jucător de lacrosse la Vanderbilt.

— N-ai avut nici vărsat de vânt vreodată.

Emma Kate gângurea din cealaltă cameră.

— Nu cred că e atât de întâmplător. Adică, nu sunt imună, nu? Cu riscul de a suna ca o mare scorpie.

Probabil că *era* o mare scorpie.

— Sunt drăguţă, ştii? Mai drăguţă decât unele dintre femeile pe care le cunosc şi care au avut experienţe negative.

El a întins mâna spre ea. Ea i-a dat un biscuit.

— Te simţi exclusă de la hărţuirea sexuală?

— Sigur că nu.

Poate se simţea.

— Încerc să înţeleg.

— Nu ştiu.

Cronometrul cuptorului cu microunde a piuit şi Liam a fost cel care s-a deplasat să scoată sterilizatorul şi a început să-l încarce. Grace şi-a dat jos pantofii. Gresia îi răcorea tălpile.

— Îmi ceri să intru în mintea oamenilor cu care nu am prea multe în comun.

Ea spera că era adevărat. Credea că aşa era. O deranja faptul că nu ştia dacă soţia lui Ames, Bobbi, avea aceeaşi părere.

Liam s-a gândit puţin.

— Dar probabil e ca instinctul primar. Vânează pe cel mai slab din turmă. Pe cei tineri, pe cei vulnerabili.

Grace a pufnit pe nas. Firimiturile de biscuiţi i-au zburat din gură şi şi-a acoperit-o cu mâna.

— Scuze. Pe Sloane nu prea aş numi-o vulnerabilă.

S-a apropiat în vârful picioarelor pe după colţ – ce mămică bună, cum spunea Liam! – să vadă ce făcea Emma Kate, care acum tăcea, sugându-şi propria încheietură.

— Da.

Liam a ridicat un deget.

— Dar singură s-a pus în postura asta având aventura aceea, nu-i aşa? O avea cu ceva la mână.

Grace nu cunoştea regulile, dacă avea voie să-i spună lui Liam despre aventura lui Sloane. Ca adultă, credea că era de la sine înţeles că, dacă o prietenă îţi spunea un secret, îi puteai spune soţului. Dar nu confirmase acest lucru cu niciuna dintre prietenele ei în cazul în care se înşela şi doar acest lucru însemna probabil că avea dreptate.

— Atunci, e vina lor? Eu n-am fost hărţuită pentru că nu sunt genul pe care să-l hărţuieşti?

— Nu.
Liam s-a încordat.
— E ca o crimă la întâmplare, presupun. N-ai da vina pe victima unei crime. Criminalul doar încearcă să comită o crimă pentru care crede că poate scăpa nepedepsit.
— E sumbru.
— Comandăm cina sau voiai să găteşti?

∵

Mesajul de la Sloane a ajuns puţin după ora zece, după ce Liam se dusese la culcare. Grace aştepta să facă ceea ce se numea „hrănitul în vis”, ceva ce plănuia să facă pe la zece şi jumătate. Hrănitul în vis însemna să o ia pe Emma Kate şi, fără să o trezească de tot, să o ţină la sân şi să o încurajeze să sugă pe săturate, ca să poată dormi tot restul nopţii. Asta era ideea. Realitatea era că, de obicei, Emma Kate se trezea furioasă că fusese trezită, cu pumnii mici şi strânşi, cu ochii înfundaţi în orbite. Dar Grace nu putea renunţa la promisiunea celor şase ore de odihnă neîntreruptă. Faptul că încă nu se întâmplase nu conta.
Derula în lista cu filme de văzut pe Netflix, care se micşora după atâta timp petrecut la televizor după naşterea Emmei Kate, când i-a vibrat telefonul.

Sloane Glover

O să intentez proces. Public = singurul mod de a avea protecţie + îl împiedic pe Ames să preia compania. Am vorbit cu Katherine. Se teme să nu se repete ce-a fost la Frost + mă simt puţin responsabilă. M-am săturat să ignor totul. Pupici!

Grace a aşteptat ca Ardie, care era inclusă în convorbire, să răspundă, dar când ea nu a făcut-o şi-a dat seama că Ardie probabil se culcase deja. Grace a decis să pretindă că făcuse la fel. La urma urmei, ce anume voia Sloane ca ele să spună?
Dă-i bătaie, fetiţo!
Mai degrabă, Grace se gândea la cât de mult avea să le tulbure slujbele procesul intentat de Sloane. Îşi făcea careva griji pentru *asta*?
Douăzeci de minute mai târziu, se aşezase în craterul păstrat permanent în canapeaua lor de la cât stătuse acolo cu picioarele

încrucişate, cu perna în formă de U aşezată în jurul şoldurilor. Emma Kate trecuse de la ţipat la supt, moment în care Grace şi-a dat seama că uitase să-şi pună paharul cu apă pe măsuţa de lângă ea. O sete cumplită o copleşea de câte ori se hrănea Emma Kate. Trebuia să-şi distragă atenţia de la asta. Televizorul avea sonorul scăzut, telecomanda cu câţiva centimetri prea departe ca să ajungă. Şi-a luat telefonul. Mesajul de la Sloane era încă pe ecran şi a simţit aceeaşi iritare ca atunci când mama ei îi trimitea mesaje prea des.

Voia să vorbească cu cineva care era de acord cu ea. Era târziu, dar a căutat în contacte şi a sunat la Emery Bishop, una dintre cele mai apropiate surori ale ei din asociaţia studenţească. Ele încă făceau în fiecare an o excursie între fete la Fredericksburg. Emery locuia la Houston. Nu muncea „în afara casei" şi făcea parte din consiliul unei fundaţii pentru SIDA şi al unui teatru local. A răspuns la al doilea zbârnâit.

— E totul în regulă?

Emery avea o voce răguşită cronic, din pricina nodulilor de pe coardele vocale, şi avea un uşor accent sudist.

— Da, da, a răspuns Grace încet, ca să nu o deranjeze pe Emma Kate. Scuze, dormeai?

— Doamne, nu!

Emery fusese mereu pasăre de noapte. În facultate, lua a doua cină la miezul nopţii.

— Dar Emma Kate?

— Şi ea e bine. O hrănesc chiar acum.

Lumina albastră a televizorului dansa pe capul bebeluşului.

— Isuse!

Emery a pronunţat cuvântul în două silabe. Grace şi-o imagina pe prietena ei. Cu părul decolorat de atâta vopsit, cu o afinitate pentru bijuteriile turcoaz.

— Îmi amintesc de vremurile acelea. Să nu faci patru copii, Grace!

Grace a zâmbit la telefon. Îţi făceai puţine prietene după liceu pe care puteai să le suni doar să stai de vorbă. Emery era una dintre ultimele prietene ale lui Grace.

— Crezi că femeile sunt prea sensibile? a întrebat Grace după o mică pauză.

Emery fredona. Grace a auzit un foşnet la celălalt capăt, apoi sunetul unui frigider care se deschidea.

— Depinde cine o spune. De exemplu, dacă Clark spune că sunt prea sensibilă, îi tai testiculele şi i le dau lui Willie să le mănânce.

Grace a râs, apoi s-a oprit când a simţit că Emma Kate aproape nu mai sugea.

— La serviciu, sunt femei care se plâng că au fost, bănuiesc, hărţuite sexual. Nu cu aceste cuvinte, dar cam asta e ideea.

— Aha!

S-a deschis un sertar. Tacâmuri.

— Nu ştiu. Nu toate femeile sunt ca noi, ştii? Mama spune mereu: nimic nu se schimbă cu adevărat după liceu.

— Ce deprimant!

— Anumite fete simt nevoia să atragă atenţia într-un fel sau altul. Nu spun că o fac *intenţionat* cu acest scop. Probabil cred, la un anumit nivel, că asta se întâmplă. Ştii?

Grace nu a răspuns.

— Mereu îmi fac griji că Clark o să fie acuzat de ceva ce nu a făcut. Sau Tyler, sau Mason când se fac mari. Mă sperie de moarte. Ce o să le spun lui Tyler şi lui Mason? Să nu fie *niciodată* singuri în cameră cu o fată pe care nu o cunosc *extrem* de bine? Este măcar de ajuns?

Grace şi-a lipit telefonul de ureche, folosind degetul mic ca să o desprindă pe Emma Kate, cum o învăţase asistenta pe lactaţie, apoi a mutat-o la sânul stâng.

— Hm, nu ştiu, a spus ea absentă, încercând să şi-o imagineze pe Ardie având aceeaşi discuţie despre fiul ei, Michael.

— Când Clark era la Academia Forţelor Aeriene, mi-a povestit despre cădeţi care erau eliminaţi doar pentru că o femeie *pretindea* că a existat un comportament inadecvat. Acele femei aveau puterea să distrugă vieţile tinerilor şi alegeau să o folosească.

Suna ca şi cum Emery mânca acum îngheţată, lovind lingura de dinţi.

Grace asculta, imaginându-şi-o pe Bobbi, soţia lui Ames, spunând asta. Şi asta o făcea pe Grace să se gândească: Dacă venea cineva la ea şi-i spunea că Liam hărţuia femei? Ce-ar fi făcut?

A ascultat-o pe Emery vorbind despre echipa de fotbal american a lui Tyler – avea unsprezece ani – şi cea de fotbal a

lui Mason, de baletul lui Annabelle şi terapia fizică a lui Finley până când Emma Kate a terminat de supt. Apoi n-a mai putut să-şi ţină ochii deschişi şi i-a spus noapte bună lui Emery, a înfăşat-o pe Emma Kate şi a mângâiat-o până când a acceptat să se culce în leagănul cu vibraţii, încă aşezat în biroul de la primul etaj, nu în camera copiilor de sus, care nu fusese folosită niciodată, de fapt.

Grace s-a trezit auzind plânsul fiicei ei. Citise undeva că plânsul copilului era mai gălăgios pentru mamă. Liam dormea. Simţea că dormise doar douăzeci de minute, dar trecuseră trei ore. O consolare măruntă. În curând, era trează de-a binelea, o alăptase şi acum o legăna. A legănat, a legănat şi iar a legănat chiar şi după ce ochii Emmei Kate se închiseseră şi obrajii i se relaxaseră.

Grace şi-a tras telefonul de unde i se lipise de pielea din spatele piciorului. A deblocat ecranul şi a tastat un mesaj pentru Sloane.

TRANSCRIEREA DEPOZIŢIEI

26 aprilie

Dra Sharpe: Nu spun neapărat că v-aţi propus să-i distrugeţi viaţa lui Ames Garrett. Nu spun că asta a fost intenţia dumneavoastră, principalul obiectiv.
Pârâta 1: Eşecul de a deveni şeful unei companii publice, din Fortune 500, e destul să-ţi distrugă viaţa? Sper că nu, altfel mulţi dintre noi au nişte vieţi jalnice.
Dra Sharpe: Eu spun că ştiu că este greu să discuţi obiectiv aceste probleme. Ştiu că sunt probleme delicate ascunse în detaliile lascive ale plângerii. Nu încerc să tratez cu uşurinţă gravitatea acestor acuze. Şi eu sunt femeie. Dar sunt şi avocată şi, ca avocată, caut fapte. Probe. Truviv a declanşat propria investigaţie şi trebuie s-o spun: nicio altă femeie nu s-a plâns de comportamentul lui Ames Garrett.
Pârâta 1: Adică, altele în afară de cele trei care au făcut-o deja. Câte ar fi de ajuns?
Dra Sharpe: Da, avem trei femei cu motive complicate. Explicaţi-mi la ce v-aţi gândit în ziua în care aţi decis să-i acţionaţi în judecată!
Pârâta 1: Katherine ne-a povestit că Ames devenise agresiv cu ea, sexual vorbind, şi că părea gata să se răzbune profesional din pricina respingerii ei. În acelaşi timp, i-a spus lui Ardie că toate femeile sunt nebune. Ceva s-a declanşat, în sfârşit. Mi-am dat seama că nu mai puteam continua ceea ce făceam de atâţia ani. Nimic nu avea să schimbe felul în care se purta Ames dacă nu produceam chiar eu schimbarea.
Dra Sharpe: Aşadar, aţi intentat un proces şi ştim cu toţii ce se întâmplă mai departe.
Pârâta 1: Ştim?
Dra Sharpe: O tragedie.

30.

6 aprilie

Voiam să ne facem meseria – ceream prea mult? Eram sătule de căderile planificate ale serverelor şi de sesiunile obligatorii de pregătire pentru a învăţa ultimele actualizări de la Adobe Acrobat Pro. Uram puţin ziua de tort şi pe oricine apărea să ne forţeze să participăm, în ciuda faptului că anunţaserăm deja public că încercam să ţinem regimul Paleo luna asta. Nu înţelegeam cine mai dădea clic pe acele e-mailuri cu viruşi care erau urmate de proliferarea *altor* e-mailuri care ne încurajau să nu mai dăm clic, dar, cu toate acestea, unul tot mai apărea în colţul din dreapta sus al ecranului exact când încercam să ieşim din Outlook ca să mai şi muncim. (Staţi, e-mailurile se consideră muncă?)

Semnam mereu formularele de beneficii de anul trecut, de anul acesta sau de anul viitor cu o frecvenţă care sfida calendarul şi abilitatea noastră de a ne aminti CNP-urile persoanelor aflate în întreţinere. Aveam o bănuială că cerinţele de videoconferinţe erau un instrument de opresiune. Preferam cu 65% mai puţină socializare, dar probabil aveam nevoie să facem cu cel puţin 50% mai mult. Erau o sută de lucruri mici şi mari care stăteau între noi şi slujba noastră în fiecare zi. Aşadar, când spuneam că am prefera să nu ni se ceară să mai şi *zâmbim* pe lângă munca depusă, asta însemna: am vrea să ne facem treaba, vă rugăm. Când spuneam că am vrea să nu auzim comentarii despre lungimea fustei, asta însemna: am vrea să ne facem treaba, vă rugăm. Când spuneam că am vrea să nu încerce cineva să pună mâna pe noi la birou, asta însemna: am vrea să ne facem treaba. Vă rugăm.

Voiam să fim tratate la fel ca bărbaţii la serviciu din acelaşi motiv pentru care oamenii îşi cumpărau telefoane inteligente: să ne facem viaţa mai uşoară.

Ardie încerca să-şi facă treaba în timp ce se lupta cu o conexiune slabă a calculatorului în dimineaţa aceea, când doi bărbaţi îmbrăcaţi în costum au trecut pe lângă fereastra de la

biroul ei îndrum spre Ames Garrett. Trecuse o zi de când Sloane o angajase pe Helen Yeh să intenteze proces împotriva firmei Truviv şi a lui Ames, un proces în care Ardie luase decizia să devină parte implicată. Dată fiind posibilitatea ca Ames să fie declarat următorul director executiv dintr-o clipă în alta, timpul fusese esenţial.

La două ore după ce bărbaţii în costum trecuseră pe lângă biroul ei, pe ecran a apărut o invitaţie la o şedinţă prin care i se cerea să fie prezentă peste douăzeci de minute la Departamentul de resurse umane. A apăsat pe „accept” şi şedinţa a apărut pe calendar.

Ardie era o mamă singură – asta însemna că avea cel mai mult de pierdut sau cel mai puţin?

Cei doi bărbaţi în costume rămăseseră în biroul lui Ames aproximativ patruzeci şi cinci de minute înainte să plece. Ardie nu era sigură dacă era o perioadă lungă sau scurtă. S-a uitat la ceas. Cele douăzeci de minute au reuşit să fie şi lungi, şi scurte.

S-a ridicat, şi-a luat sacoul de pe uşă, şi-a îndesat mâinile în mâneci. Sloane o aştepta în dreptul lifturilor.

— Şi aşa începe, a zis Sloane. Eşti pregătită?

Ardie nu înţelesese niciodată strategia de a-ţi concentra toată energia pe înfăţişarea ta când se întâmpla ceva important, dar în mod clar asta era tactica lui Sloane astăzi. Purta un costum curat, cu fustă, albastru regal, cu o bluză albă, avea părul strâns într-o coadă joasă, niciun fir nu ieşea de la locul lui. De parcă era Corporatista Fantastică şi acesta era costumul ei preferat de supererou.

— Cu siguranţă nu o să te las să o faci singură!

Era parţial adevărat. Sau poate că ceva putea fi în întregime adevărat fără să fie tot adevărul, caz în care asta voia să spună.

Sloane a apăsat pe buton. Câteva clipe mai târziu, a apărut şi Grace dinspre toaletă.

— Ei bine, a spus ea, dacă avem nevoie de cineva care să arunce cu un tampon însângerat spre ei, tocmai mi-a venit ciclul pentru prima dată în cincisprezece luni.

Toate trei au păşit în liftul gol.

— Credeam că nu trebuie să-mi vină cât timp alăptez. Ce naiba?

O *să aveţi nevoie de mine.*

Acesta era mesajul pe care Grace i-l trimisese lui Sloane în noaptea în care s-a decis să-i dea în judecată. Se întreba dacă Grace îşi dădea seama cât de mult o judecase Ardie greşit, dacă i se vedea întipărit pe faţă.

După o cursă scurtă până sus, un bărbat chel, care nu avea nici pete de muştar pe cămaşă, nici ochelari, dar părea genul de persoană care să le aibă pe amândouă, stătea în foaier aşteptând să le întâmpine.

— Al Runkin.

A strâns mâna fiecăreia cu ambele mâini.

— Poftiţi, doamnelor, să vedem ce putem face pentru voi!

Sloane şi Ardie au schimbat o privire. Era o diferenţă fizică între peisajul de la etajul nouă, unde se aflau resursele umane, şi etajul cincisprezece. Ca şi cum ai fi luat trenul din Upper West Side într-un cartier parţial aristocratizat din Queens. Angajaţii de aici ocupau mai ales birouri în cubicule, nu aveau birouri individuale. Personalul părea a fi mai tânăr, cu excepţia excepţiilor care, datorită juxtapunerii dintre ei şi colegii lor, păreau blocaţi.

Al Runkin le-a condus pe femei în sala de şedinţe. S-a aşezat pe un scaun ergonomie cu pielea crăpată, faţă în faţă cu ele, şi şi-a împletit degetele la ceafă. Resturile sărate ale transpiraţiei de la subraţ îi mânjeau cămaşa.

— Aşadar…

S-a uitat din vârful nasului la teancul de hârtii de pe masă, în faţa lui.

— Sunteţi informate în legătură cu asta.

Şi-a lăsat bărbia în piept, făcând pielea să se plieze.

Sloane şi-a împreunat mâinile pe birou.

— Probabil e cel mai bine să dăm la o parte lucrurile evidente. Da. Am intentat un proces în calitate de reclamante împotriva lui Ames Garrett, ca avocat principal, şi împotriva Truviv Inc., mai general, sub Titlul VII. Deşi eu am fost hărţuită direct în perioada de angajare a lui Ames Garrett în această companie, colegele mele, Ardie şi Grace, au făcut reclamaţiile sub acelaşi nume sub umbrela mediului nesigur de muncă, ce permite reclamaţiile în care angajaţii au fost indirect, dar negativ afectaţi de comportamentul hărţuitorului. Poftim. Asta ar trebui să ne salveze puţin timp, nu credeţi?

— Avocaţi.

El a strâns din buze, subţiindu-le.

— Cât de revigorant!

S-a ridicat brusc în capul oaselor. Balamalele scaunului au scârţâit.

— Iată cum stau lucrurile: Avem proceduri stabilite pentru asemenea lucruri. Un proces? Ei bine, eu înţeleg că toate sunteţi avocate, aşa că e – cum se spune? – *mediul* vostru, dar nu e necesar.

S-a strâmbat apoi de parcă mirosise ceva urât.

— De fapt, se desfăşoară deja o investigaţie. Pe viitor, avem o linie fierbinte care vă permite să sunaţi pentru acest tip de reclamaţii. Ne ajută să evităm cheltuielile cu avocaţii şi intentările şi alte asemenea pentru toată lumea.

Ardie şi-a cuprins genunchiul cu mâinile. Nu ştia cum să se simtă stând în camera asta. Luminile bolnăvicioase de deasupra. Cănile de cafea pline de creioane.

— O linie fierbinte, a spus ea, care este direcţionată deseori chiar spre persoana pe care vrei să o reclami. Nu prea ai nevoie de un doctorat ca să afli cine anume face respectiva reclamaţie.

Poftim, Ardie sunase ca ea însăşi aici.

A început să-i bată inima. Probabil îi bătuse de la început.

— Avem o politică ce permite angajaţilor care depun o plângere să sară peste paşii obişnuiţi şi să ajungă direct la conducere.

— Persoana de care ne plângem *este* la conducere, a zis Grace.

Al Runkin a ridicat braţele în aer. Fruntea lui era ca o bilă lucioasă de ceară; reflexia luminii se tot juca pe suprafaţa ei.

— Ce vreţi să facem noi?

Sloane, care stătea în mijloc, s-a sprijinit pe braţele scaunului.

— Credem că angajarea lui Ames Garrett trebuie să ia sfârşit, pentru început.

— Cum spuneam, este investigat.

— Cât timp vă aşteptaţi să dureze investigaţia?

Se temea că „investigaţia” era o etapă care avea capacitatea de a dura până când toţi cei cărora le păsa înainte îşi pierdeau interesul. Se asocia cu imaginea dosarelor nesfârşite tencuite pe podelele din depozit, pline de hârtii fără sens. Poate că era o insultă la adresa muncii asidue a personalului de la Resurse

umane, dar era prejudecata lui Ardie şi şi-a permis să meargă pe baza ei.

— E greu de spus. M-aş aştepta la trei zile, cel mult o săptămână.

Al a ridicat din umeri.

— Grozav! a zis Sloane cu o voce care spunea că nu i se părea deosebit de grozav. Atunci ne vom aştepta să auzim urmarea în această privinţă. Între timp, sunt sigură că veţi primi veşti de la avocata noastră.

Avocata noastră. Ardie îşi imagina că o persoană care nu era avocat se simţea puternică folosind această expresie, dar ea văzuse în culisele Vrăjitorului din Oz.

S-au ridicat la unison. Eticheta sudistă dicta ca Al să sară şi el în picioare, dar poala i s-a agăţat între scaun şi masă, aşa că a rămas chircit, încercând să se ridice şi să facă din mână.

— Ardie!

El şi-a eliberat scaunul, care s-a lovit de peretele din spate. Ea s-a oprit în pragul uşii.

— Mă bucur să te revăd. A trecut ceva vreme, a spus el în şoaptă.

Ea a ezitat.

— Da. Cred că pe atunci aveai păr.

Ardie Valdez îl ura pe Al Runkin.

DECLARAŢIILE ANGAJAŢILOR

14 aprilie

Kymberley Lyons: Nu, nu eram acolo când s-a întâmplat. Vedeţi dumneavoastră, eu mă ocup de munca de secretariat şi în timpul pauzei de prânz, ceea ce înseamnă că ora mea de prânz e mai târziu, aşa că plecasem cu vreo cincisprezece minute mai devreme. Îmi pare rău. Îmi este greu să vorbesc despre asta. N-am cunoscut niciodată pe cineva care să fi murit, în afară de bunicii mei, şi asta când eram prea mică să-mi amintesc măcar. E un şoc pentru toţi cei de la etajul cincisprezece. Suntem ca o familie.

Kunal Anand: Femeile chiar au înnebunit. Dacă spune cineva că nu e aşa, ori minte, ori încearcă să fie precaut sau ceva. Erau ca nişte câini turbaţi, însetate de lacrimile bărbaţilor. Turbarea te face să-ţi fie sete, vă spun în caz că nu ştiaţi. Am văzut în Viceland.

Katherine Bell: Eu abia am început aici. De fapt, m-am mutat din Boston, aşa că eram nouă şi în regiunea Dallas. Cred că s-ar putea spune că este o primă impresie dificilă. Nu eram implicată în politica biroului.

Al Runkin: Nu ştiu să fi avut cineva un comportament violent. Departamentul nostru ia personalul şi, mai ales, problemele de sănătate mintală foarte în serios. Gândiţi-vă la noi ca la consilieri pentru adulţi. Omucidere? Mă îndoiesc.

31.

7 aprilie

Barul unde stătea Sloane, sorbind dintr-un pahar de Merlot de treisprezece dolari, era decorat cu piele neagră şi metale arămii. Atmosfera era luxoasă şi îmbietoare, deşi alesese barul mai ales pentru că era aproape – se afla pe aceeaşi stradă cu clădirea Truviv – şi pentru faptul că lumina slabă reuşea să o facă să arate cu cel puţin zece ani mai tânără. Îşi vedea imaginea reflectată în oglinda din spatele barului, între sticlele pe jumătate pline, cu dopuri de plastic ce promiteau băuturi elaborate, amestecate de bărbaţi cu barbă, cu mâinile tatuate şi dopuri în lobii urechilor.

Trebuia să meargă acasă. Telefonul ei rămăsese tăcut toată ziua. Derek plecase până să se trezească ea şi nu-i răspunsese la niciun mesaj. O făcea să se simtă ca o liceană, plină de nesiguranţă, cu coşuri în barbă şi un monolog interior chinuitor care ieşise ca din neant. *Ar putea să găsească o femeie mai tânără, Sloane. Bărbaţii pot face asta. Şi mai frumoasă. Întotdeauna erau femei mai frumoase. Şi acum i-ai dat permisiunea să o facă, cu conştiinţa împăcată. Bravo!*

Da, dar n-ar putea-o avea pe mama lui Abigail, a ripostat ea. *Nu m-ar putea avea pe mine.*

— Pot să-ţi mai fac cinste cu un pahar?

Probabil avea o privire speriată, muşchii din gâtul ei umflându-se ca o reptilă. Bărbatul care se aşezase lângă ea nu putea avea decât puţin peste douăzeci de ani. Avea o frumuseţe copilărească, proaspăt bărbierit, alură atletică, cu suficient păr negru cât să-l dea într-o parte. Purta o cămaşă roz, cu mâneci scurte, care era la modă fără să pară că încearcă prea mult.

A remarcat puţin surprinsă că nu mai avea decât vreo două guri în pahar.

— Sunt măritată, a spus ea.

Şi sunt de aproape două ori mai mare decât tine, deşi nu simţea nevoia să adauge şi partea asta.

— Atunci e bine că n-am întrebat dacă vrei să te măriţi cu mine?

El bătea cu degetele în tejghea.

— Pentru că atunci ar trebui să fiu cu adevărat stânjenit.

Avea gropiţe în obraji, pentru că normal că avea.

Ea şi-a întors atenţia în altă parte. Ura când bărbaţii făceau aşa, se prefăceau că ea era obraznică – mai rău de-atât, că era îngâmfată – pentru că presupunea că o băutură era o prescurtare pentru: ai fi interesată de mine?

Au rămas într-o tăcere ostilă.

— Eşti Sloane Glover, nu?

Cu coada ochiului a văzut că el întindea mâna dreaptă.

S-a întors încet, apoi s-a uitat la barmanul care ştergea pahare de tip sondă în celălalt capăt al barului.

— Da, a spus ea, strângându-i mâna.

— Cliff Colgate. *Dallas Morning News.*

A strecurat o carte de vizită pe lemnul lucios. Cuvântul „reporter” apărea sub numele lui.

— Ai un minut liber?

Sloane nu s-a mişcat să plece.

— Lucrez la un articol despre o foaie de calcul care a tot circulat într-un grup de femei de carieră din regiunea Dallas. Lista bărbaţilor RĂI – sunt sigur că îţi spun ceva ce ştii deja – detaliază comportamentul sexual prădător al bărbaţilor cu funcţii înalte din oraş.

— Interesant!

Ea împingea în cerc baza paharului de vin, iar lichidul rămas se învârtea pe margini.

A apărut un carneţel de buzunar, alături de un creion pe care oamenii îl foloseau ca să scrie scoruri la golful în miniatură.

— Ai dori să comentezi?

— Despre ce?

Sloane făcea calcule în minte.

— Despre Lista bărbaţilor RĂI – conţinutul, utilitatea, etica, orice.

El se sprijinea lejer cu cotul de bar, cu creionul strâns între degete. Ea a avut un gând nedesluşit despre cum ar fi fost să i-o tragă, dar a fost doar unul în trecere. Sloane trecuse de vârsta la care putea avea o aventură de o noapte după ce nu avusese

niciodată vreuna. Nu ştia dacă să deplângă acest lucru sau să fie recunoscătoare.

A luat o înghiţitură mică de vin. Aproape terminase şi încă nu se hotărâse dacă să mai comande unul, acum că avea şi companie.

— Ce te face să crezi că aş avea de adăugat vreun comentariu?

— Numele Ames Garrett apărea pe lista aia.

Avea aerul unui şcolar, poate puţin de preferatul profesorului.

— Nu mult după aceea, tu şi colegele tale, Adriana Valdez şi Grace Stanton, aţi intentat un proces de hărţuire sexuală împotriva lui.

S-a bătut în tâmplă cu capătul creionului.

— Puterea deducţiei.

Glumea, desigur.

— Ai urmărit-o.

Ea a luat încă o gură de vin. Picăturile roşii care s-au aşezat pe fund când a dat paharul înapoi erau atât de puţine încât ar fi părut disperată dacă încerca să le soarbă.

— Îmi pare rău, dar nu-mi faci impresia de „femeie de carieră”, cum ai spus.

Ea s-a răsucit pe scaun; fusta i s-a ridicat cu câţiva centimetri pe coapsă, dar numai din întâmplare.

Ames aflase de listă – nu ştia exact cum aşa că ea ar fi trebuit să presupună că oricine ar fi putut să o vadă şi totuşi nu se aşteptase la un reporter. S-a simţit brusc că se afla la linia de start în cursă; tocmai se trăsese focul de pornire şi habar nu avea cât de departe avea să fugă.

— Peste trei mii de oameni au acces la lista aceea, Sloane.

Prenumele ei. Sângele i s-a urcat la cap uşor de tot.

— Chiar crezi că trei mii de oameni pot ţine un secret?

32.

11 aprilie

Pavajul ud se întindea ca o limbă din spaţiul de încărcare de la subsol. Blocul cavernos de ciment mirosea a benzină şi îngrăşământ vechi. Bărbaţii încărcau lăzi cu doze de suc folosind cărucioare.

— Am nevoie de cheile de la camera cu produse de rezervă, i-a spus Rosalita administratorului. Crystal aştepta lângă lift, păzind căruciorul. Se întorsese.

Administratorul stătea pe un teanc de cutii de carton, aplecat deasupra unui clipboard. Burta i se aduna pe sub tricoul polo. O gropiţă adâncă îi dezvăluia buricul.

— Dacă îmi ceri ceva, *mina*[8]*,* ar fi bine să o faci din genunchi, a spus el fără să ridice ochii.

El îi semna cecurile de salariu.

— Nicio problemă, dar te avertizez că muşc!

— Du-te dracului!

El a scuipat pe podeaua de ciment. Dar şi-a desfăcut lanţul de chei de la curea şi i-a aruncat doua chei.

— Să nu furi chestii! O să verific.

Crystal şi Rosalita au tras căruciorul peste marginile liftului ce ducea la etajele superioare – *bum, bum, bum.*

— Mi-a cerut să-i fac sex oral.

Crystal îşi punea mănuşile de cauciuc.

— Tuturor le cere să-i facă sex oral. Doar să nu o faci.

Crystal nu a răspuns. Se uita la degetele mănuşilor, pişcându-le – erau prea mari.

În fine.

Uneori Rosalita se gândea că administratorul fusese şi el cândva copil, un copil căruia îi plăceau Batman, maşinile de jucărie, Lego şi alte lucruri. A împins căruciorul. Pulpele i s-au trezit la viaţă. A parcat la jumătatea holului.

— Mă întorc, i-a spus lui Crystal.

— Ştii că nu-mi place să rămân singură.

---

[8] „Păpuşă”, „comoară” – în lb. span. în orig. (n.tr.).

— Spune scorpia care n-a venit la muncă, a zis Rosalita râzând peste umăr. Cu cine crezi că eram eu atunci?

Ajungând la camera de după colţ cu provizii şi aparate de copiat, Rosalita a vârât cheia în broască şi a apăsat pe mâner. Camera avea un miros de hârtie încinsă – chimic şi lemnos. Copiatoarele emiteau lumini albastre în timp ce dormeau. Becurile automate de sus s-au aprins pe când traversa camera spre dulapurile pe două niveluri. A îngenunchiat, a citit etichetele laminate ce apăreau pe uşile dulapurilor. A ales trei pixuri, patru markere de culori diferite, un pachet de bileţele, trei plicuri şi un caiet pentru Salomon. Rosalita fura, dar doar în acel fel în care o făceau bărbaţii şi femeile care lucrau la aceste etaje pentru proiectele de la şcoală ale copiilor. Şi dacă ei nu se simţeau vinovaţi, de ce s-ar fi simţit ea?

Două zile până la examenul de admitere al lui Salomon.

S-a întors şi a pus produsele pe raftul de jos al căruciorului.

— Pentru ce sunt astea? a întrebat Crystal.

— Nu e treaba ta.

Rosalita a verificat clipboardul atârnat.

— Eu n-am mers la facultate.

Crystal s-a uitat la rechizitele de şcoală.

— Poate ar fi trebuit!

Făceau curat la etajele cu birouri întunecate. Luminile oraşului pătrundeau printre jaluzelele trase. Siluetele lor fantomatice treceau peste partiţiile de sticlă. Din când în când, în sălile de şedinţă, se uita pe fereastră şi observa o clădire cufundată în beznă, doar cu o fereastră sau două luminate, şi vedea o persoană care aspira podelele şi ştergea de praf bibliotecile.

A trecut prin birourile de la etajul cincisprezece, remarcând doar semne de viaţă secundare – un miros schimbat, un ambalaj de la un baton cu cereale lăsat pe birou, o geantă de gimnastică deschisă – şi, pe fundul coşului de gunoi din biroul lui Ames Garrett, o băltoacă de vomă maronie, apoasă.

THE DALLAS MORNING NEWS – 11 APRILIE –

ARTICOL: DIRECTOR EXECUTIV ÎN DEVENIRE, CĂZUT ÎN DIZGRAŢIE, SE CONFRUNTĂ CU ACUZAŢII DE HĂRŢUIRE SEXUALĂ.

Vedeţi comentariile

Fost angajat anonim la Truviv
11/04 la 6:26 a.m.
Nu este singurul vinovat de la Truviv.

Actual angajat la Truviv

11/04 la 6:31 a.m.
Am lucrat ani întregi cu Ames Garrett. E un om bun, dedicat muncii sale. Nu a cerut niciodată laude, ci a îndrumat în tăcere compania prin apele tulburi şi numeroasele posibile pericole legale, până în epoca prosperă a istoriei recente. Aceste acuzaţii sunt nefondate şi este jenant că în zilele astea asemenea lucruri devin reportaje.

Ruth McNary

11/04 la 6:36
Opriţi-vă! Credeţi-le pe femei! Nu există valoare în replica „E un băiat bun care a făcut lucruri bune pentru companie". Această pedeapsă binemeritată era de mult aşteptată.

Anonim&sătul

11/04 la 6:45 a.m.
Nu există nicio dovadă. Orice acuzaţie falsă face ca femeile să fie tot mai greu de crezut şi faptul că vrem dovezi concrete ne face cumva să părem oameni răi. Da, oameni buni. A fost cineva violat? A fost cineva atacat? Nu. Şi nimeni nu pretinde altceva.

Angajat la Truviv

11/04 la 7:01 a.m.

Serios, Anonim&sătul? Da, cineva, cineva chiar a fost atacat. Exact asta este acuzaţia. Şi, apropo, nimeni nu trebuie să fie violat pentru a se considera atac. Nu suntem în anii ’50.

Anonim&sătul

11/04 la 7:02 a.m.

Ai fost acolo, Angajat la Truviv? Ştii ce s-a întâmplat? Grozav, atunci nu ştii!

Victimă anonimă

11/04 la 7:16 a.m.

Aş vrea să le mulţumesc femeilor care îl acuză pe Ames Garrett. M-a inspirat să-l numesc pe propriul meu hărţuitor de la Truviv. Se numeşte Lamar O’Neill.

Lamar O’Neill

11/04 la 2:11 p.m.

Mi s-a adus la cunoştinţă existenţa acestui comentator şi ştiu şi cine a făcut aceste acuzaţii false împotriva mea. Din respect şi amabilitate, aleg să nu denunţ public persoana, dar voi lua imediat măsuri legale împotriva ei.

Ruth McNary

11/04 la 7:35 a.m.

@Victimăanonimă: Eu te cred. Îmi pare foarte rău că ai trecut prin asta.

Anonim&sătul

11/04 la 8:12 a.m.

Pe bune, @RuthMcnary? Pe ce bază? Aici am ajuns noi, ca ţară? Nu ne mai pasă de dovezi sau de procesul echitabil? De ce suntem de acord cu calomnia în cea mai evidentă formă? Distrugeţi vieţile şi carierele oamenilor. Să vedem dovada. Mesaje, e-mailuri, e era digitală, aşa că, dacă acuzaţiile tale şi ale femeilor sunt adevărate, arată-ne. Toţi sunt nevinovaţi până la proba contrarie. Eu, unul, încă mai am respect faţă de părinţii fondatori.

Anonim

11/04 la 8:45 a.m.
Nu ştiţi ce s-a întâmplat acolo. Nimeni nu ştie.

33.

12 aprilie

De când intentase procesul, Sloane începuse să muncească mai mult cu uşa închisă decât deschisă. Stătea încuiată în birou când s-a pornit agitaţia. Era ca un zgomot tot mai puternic, de fapt. Vocile. Aşa se întâmpla uneori. Un avocat senior apostrofa pe cineva de la IT, cineva se logodea sau îşi aducea bebeluşul nou-născut să-l arate colegilor şi, pentru o clipă, un mic val de agitaţie se stârnea pe etajul lor.

Sloane a terminat de scris e-mailul care se vedea pe desktop. Apoi, curioasă, a scos capul pe uşă. Un grup de secretare se adunaseră la biroul lui Beatrice.

— Ce se întâmplă? a întrebat Sloane.

Anna, secretara lui Ardie, s-a întors:

— Se spune că cineva s-a aruncat de pe clădire.

Sloane a ieşit pe hol, venind lângă ele.

— A sărit de pe clădire? Clădirea asta?

A arătat spre etaj.

— Cine spune?

Corey, recepţionera de la etajul cincisprezece, a răspuns:

— Eu eram la biroul de la etajul nouăsprezece pentru pauza de prânz. Asta mi-a spus recepţionera de acolo.

A sunat un telefon. Beatrice se uita în jos la receptorul care clipea, ignorându-l. Alte două linii s-au aprins. Apoi trei. Beatrice le-a trimis pe toate în mesageria vocală. Dar, în câteva secunde, liniile clipeau din nou în roşu. A ridicat receptorul.

— Alo?

Anna a bătut cu mâna în biroul lui Beatrice.

— Tocmai am primit un mesaj.

A ridicat un deget. L-a coborât. Anna şi-a dus pumnul la gură.

— Tocmai am primit mesaj de la prietena mea, Kristen, de la etajul nouăsprezece. A spus că a auzit… a auzit că s-ar putea să fi fost Ames.

Gura lui Sloane se curba în jurul cuvintelor, dar majoritatea îi scăpau.

— Cine? Stai! Ce?

Sirene. Cu siguranţă, acum se auzeau sirene. Sunetul se propaga în spirală. Alimenta poveştile, ridicându-le ca pe aerul cald.

Corey s-a depărtat de grup şi s-a dus într-un birou neocupat. Şi-a lipit nasul de geam.

— E o maşină de pompieri acolo, a raportat ea.

Mâinile ei lăsau urme pe sticlă.

— Două maşini de poliţie. Şi o ambulanţă.

Beatrice a închis telefonul. Paranteze adânci se crestau de o parte şi de alta a gurii ei. Linia a piuit.

— Sună Bobbi.

Şi-a îndesat unghiile între dinţi. Obrazul îi zvâcnea.

— Să-i răspund?

S-a uitat la Sloane pe deasupra biroului. Sloane şi-a dat părul de pe frunte. Sacoul i se ridica strâmb.

— Anna, verifică în biroul lui Ames!

Sloane alerga deja spre jumătatea estică a holului.

— Stai, Beatrice! a strigat ea. Grace? Ardie?

A băgat capul în ambele birouri. Ambele erau goale. S-a întors.

— Nu e acolo! le-a informat Anna pe un ton sinistru.

Corey:

— Am spus că e o ambulanţă acolo. Nu credeţi că mai e *în viaţă,* nu? Credeţi că trăieşte?

S-a întors cu faţa de la fereastră, căutând opţiuni din partea grupului.

— Nu ştim că e el.

Inima lui Sloane începuse să bată cu putere.

— Bobbi încă sună.

Beatrice strângea mâna pe receptor.

— Ce să fac?

Părea şocată.

Sloane a respirat adânc, s-a gândit puţin, apoi a luat telefonul mobil de pe birou şi l-a pus în buzunarul sacoului.

— Lasă-mă zece minute, i-a spus lui Beatrice. O să cobor să văd ce se întâmplă. Ai răbdare! Nu face nimic, încă! Mă întorc imediat, OK?

∵

Lumini roşii şi albe sclipeau dincolo de uşile rotative. Le-a împins şi a ieşit unde oamenii roiau în faţa clădirii. Doi poliţişti în uniforme albastru-închis dădeau din mâini spre privitori şi le strigau să se dea înapoi.

Sloane s-a ridicat în vârful picioarelor şi a dat câţiva oameni spre stânga ca să vadă mai bine. Un cearşaf alb acoperea o movilă în formă de om pe trotuar, la câţiva metri de baza clădirii Truviv. Sloane a privit în jur. Era el? Era Ames?

La naiba!

Sloane a ocolit mulţimea spre partea opusă, unde erau mai puţini oameni. Se mira cât de ordonat era totul, de parcă strada şi cei care o ocupau se învoiseră să facă totul cu sonorul dat la jumătate. Sirenele fuseseră oprite. Cea mai mare sursă de zgomot părea să fie traficul de pe stradă şi pârâitul aparatelor de emisie-recepţie prinse la şoldul poliţiştilor.

S-a apropiat dintr-o margine, cu ochii la silueta acoperită, cu inima în gât. Sloane s-a lăsat într-un genunchi. Şi-a scos telefonul şi a căutat numărul lui Ames. Acolo, apropiindu-se cât de mult putea, a apelat numărul.

I s-a tăiat respiraţia o clipă. Apoi cântecelul soneriei s-a înălţat de sub cearşaful alb, nemişcat.

Dintr-un telefon de care Sloane ştia foarte bine că fusese ascuns într-o husă de protecţie de culoarea glonţului, de la Otterbox. Celularul era intact; omul, nu.

Stop! Stop! S-a grăbit să apese pe butonul roşu de pe ecran. Soneria – *la dracu', soneria!* – s-a oprit. A simţit o gheară în stomac.

Ames era mort. Ames Garrett sărise.

Bărbatul îşi luase viaţa. Aici.

Ea lucrase pentru el; îl suportase. Fusese mânioasă pe el. Îl dăduse în judecată. Ba chiar îl sărutase, pe vremuri. Dar gândul la cei doi copii mici ai lui Ames a umplut-o subit de milă.

Isuse Hristoase, Ames!

De ce?

34.

13 aprilie

Cea mai stranie parte era cât de puţine lucruri s-au întâmplat la început. Evenimentele au venit în frânturi în primele ore. Momente de întuneric, apoi obiectivul se strângea cât vârful acului şi se redeschidea. Primul moment la circ, adică prima schimbare observabilă în atmosferă a avut loc când avocatul principal al uneia dintre cele mai mari branduri sportive din lume a sărit de pe clădirea de birouri, a fost când toţi cei care lucrau la acelaşi etaj cu el au plecat, împrăştiindu-se ca furnicile din cauza inundaţiei.

— *Asta* a fost o greşeală, i se spunea lui Sloane.

În ochii minţii, lentila tocmai se deschisese din nou, aducând în prim-plan al doilea moment de la circ: detectivii.

— Să-i lăsaţi pe toţi să plece. Cine a luat decizia asta? Detectivul Diaz era scund, cu părul rar, pieptănat pe spate, şi o mustaţă îngustă. Tocul pentru pistol cobora sub curbura burţii. Alături de el, doamna detectiv Martin avea un piept bombat şi părul bogat, natural, care ieşea din coada prinsă la baza gâtului.

Astăzi, biroul opera cu o vagă umbră de funcţionalitate, în timp ce personalul se foia de colo până colo ducând documente editate din imprimantă, încercând vizibil să tragă cu urechea. Beatrice se uita pe deasupra tejghelei odată la trei sau patru secunde, către locul din hol unde Sloane îi primise pe poliţişti.

— Vă rog, poftiţi în biroul meu şi luaţi loc!

Sloane le-a făcut semn celor doi să o urmeze şi a devenit brusc conştientă de vraful de hârtii adunate pe birou. S-a aşezat pe scaunul ei din spatele biroului şi a împins tastatura mai aproape de monitor, ca să aibă loc.

— Ca răspuns la întrebarea dumneavoastră, cred că toţi încercau doar să nu stea în drum.

Detectivul Diaz avea braţe groase care se încrucişau cu ceva efort peste piept. Ochelarii de soare flexibili de la Oakley, cu lentile-oglindă, erau aşezaţi în creştetul capului.

— Dar aţi fi putut insista să rămână toată lumea?

— Eu, personal? a întrebat Sloane. Presupun că aş fi putut să încerc. Îmi pare rău. Sunt sigură că nu gândeam limpede.

Grace fusese pământie. Plângea în hohote. Katherine tremura în timp ce încerca să o ajute pe Grace. Emoţiile lui Sloane treceau de la şocul provocat de aruncarea lui Ames şi furia că făcuse asta, precum şi groaza că i-ar fi putut influenţa decizia. Ardie nu se prefăcuse că era tristă, dar remarcase, aproape imediat, că asta avea să schimbe tot.

— Cum aţi aflat de moartea lui Ames Garrett?

Şoldurile detectivului Martin ieşeau pe sub braţele scaunului. A scos un blocnotes din buzunar.

— Îmi pare rău, este...

Sloane şi-a sprijinit coatele, îmbrăcate în mătase neagră, pe birou. Şi-a pus bărbia în dosul palmelor.

— Vă deranjează dacă întreb – este ceva normal pentru o sinucidere?

A arătat spre blocnotesul detectivului Martin. Cuvântul „sinucidere” era greu de spus. Părea de prost gust. Sloane se întreba dacă mai exista vreun cuvânt mai drăguţ pe care ar fi trebuit să-l folosească.

— Investigăm toate posibilităţile, doamnă, a răspuns detectivul Diaz.

Picăturile de unsoare de pe fruntea lui îi aminteau de brânza veche.

— Ceea ce înseamnă... scuze, nu cunosc jargonul.

A băgat mâna în sertar şi a scos un blocnotes şi pixul cu pastă albastră. A apăsat pe capăt cu degetul mare.

— M-am uitat la uimitor de puţine episoade din *Lege şi ordine* în viaţa mea, dat fiind că sunt avocată.

Râsul nervos a ieşit în cascadă, un tic care devenise inactiv după ce Derek i-a atras atenţia, în primii ani ai relaţiei lor, că o făcea să pară *dezaxată.*

— Nu va fi nevoie.

Detectivul Martin se uita din vârful nasului.

— Hm?

Sloane abia pusese vârful pixului pe hârtie şi a ridicat privirea.

— Aha.

A lăsat pixul jos, dar acum nu ştia ce să facă cu mâinile.

— Sinuciderea este o posibilitate, da, doamnă.

În timp ce vorbea, detectivul Martin nota data în partea de sus a carneţelului, urmată de numele lui Sloane, pe care l-a subliniat. De două ori.

— O altă posibilitate ar fi ca moartea domnului Garrett să nu fi fost voluntară.

Sloane se uita când la unul, când la celălalt detectiv din faţa ei.

— Dar a sărit de pe marginea clădirii!

— Cum spuneam, este un scenariu posibil.

Detectivul Martin avea un zâmbet drăguţ.

În acest punct, detectivul Diaz s-a aplecat în faţă, cu coatele pe genunchi, şi şi-a frecat palmele.

— Doamnă Glover, nu a lăsat vreun bilet de adio şi domnul Garrett avea o asigurare de viaţă surprinzător de mică pentru un bărbat în poziţia lui. E meseria noastră să înlăturăm posibilitatea unei crime.

De ce naiba nu o lăsase detectivul Martin să noteze lucrurile pe *hârtie*?

— Atunci, asta ar indica… ce… o lipsă a planificării?

— Poate.

Detectivul Martin scria în continuare.

— Se mai întâmplă.

— Doamnă Glover…

Detectivul Diaz a băgat mâna în buzunarul de la cămaşă şi a scos o scobitoare, pe care a strecurat-o între dinţi.

— Avea o uzură în spatele pantofului, o zgârietură proaspătă la mână şi o tăietură deasupra ochiului. O urmă de sânge…

— Încă aşteptăm analiza de laborator.

Detectivul Martin nu se uita la ei.

— … a fost găsită pe balcon aproape de locul unde trebuie să fi sărit sau de unde să fi căzut. Aţi remarcat vreuna dintre acele răni înainte?

Sloane şi-a împletit degetele.

— Nu. Nu că aş fi remarcat, dar nu mai… nu am mai vorbit cu el de cel puţin câteva zile.

El a dat din cap şi a respirat adânc, iar aerul a făcut să fluture câteva fire aspre din mustaţă.

Sloane stătea ca pe ghimpi pe marginea scaunului, cu buzele strânse. Şi, într-adevăr, poate că ar fi putut la fel de bine să o spună cu glas tare şi a făcut-o:

— Încercaţi să-mi spuneţi că Ames ar fi putut fi împins? E o nebunie!

Numai că, în timp ce o spunea, simţea acea fărâmă de îndoială anunţându-se în gândurile ei. Acea posibilitate de unu la sută.

— De obicei, totul se rezolvă în câteva zile, cel mult două săptămâni. Aşa se întâmplă cu lucrurile astea foarte publice.

— Cum am spus – Martin şi-a sprijinit creionul pe carneţel –, trebuie să fim minuţioşi! Aşa e procedura.

— Desigur.

Sloane şi-a mutat mâinile sub birou şi le-a împreunat acolo, în timp ce mintea ei căuta deja întrebările, anticipând, aşa cum ar fi făcut orice avocat bun. Orice avocat bun – orice avocat, de fapt – avea datoria de a spune adevărul. Dar nu exista vreo cerinţă să îl spui pe tot. Aşadar, cât de mult trebuia să spună? Cât adevăr ştia, de fapt?

Lentila începea deja să se focuseze iar şi un nou filtru colora tot ce se întâmplase ieri. Acele ore dinaintea morţii lui Ames. Dacă era un lucru pe care îl iubea Ames Garrett, acela era Ames Garrett. Ce se schimbase? Se schimbase ceva?

Detectivul Martin şi-a întors atenţia spre ea.

— Aşa, Sloane, a spus el. Să o luăm de la început!

THE DALLAS MORNING NEWS – 18 APRILIE

OPINIE: CUM AU ÎMPINS TREI FEMEI UN BĂRBAT LA SINUCIDERE

Vânătoarea feministă de vrăjitoare a făcut prima victimă şi, iertaţi-mă, dar unde este strigătul de indignare al publicului? În această căutare a omului negru, care se pare că bântuie prin Dallas nestingherit, se pare că, la fel ca în Salem, cele care conduc atacul au fost alergice la faptele clare şi concrete (probabil pentru că acestea nu există sau că sunt prea inoportune ca să poată fi repetate) şi s-au concentrat, de fapt, pe felul în care acuzaţii le fac să se *simtă.* A început cu o listă neverificată, au trecut în teritoriul proceselor şi acum a rezultat cu un bărbat care a sărit optsprezece etaje către moarte. Ne mirăm? Această ţară ar trebui să-şi protejeze cetăţenii de răpirea vieţii, libertăţii şi proprietăţii fără un proces echitabil, dar ceea ce s-a întâmplat în acest oraş este un atac la reputaţiile bărbaţilor şi eu, unul, aş vrea să văd că se face dreptate împotriva agresorilor mascaţi în victime.

35.

13 aprilie

În noaptea în care a murit Ames, Grace a făcut sex cu Liam pentru prima dată de când aveau copilul. A purtat un neglijeu negru de dantelă ca să fie foarte clar ce pregătise pentru spectacolul din seara aceea. *Fără Lester Holt în seara asta, Liam, iubitule!*

Lui Liam nu i s-a părut deloc ciudat că soţia lui era excitată – *în sfârşit!* – în ziua în care a murit şeful ei. Dimpotrivă, s-a bucurat să se arunce cu capul înainte.

În condiţii normale, Grace ar fi spus că ea şi soţul ei aveau partide reuşite de sex. Nu le înţelesese niciodată pe prietenele ei care, la douăzeci şi ceva de ani, spuneau întruna că nu puteai să te căsătoreşti vreodată cu un bărbat cu care nu aveai parte de sex *grozav.* Grace nu credea că avusese vreodată parte de sex grozav, îi plăcea sexul. Foarte mult. Dar *grozav*? Credea că, dacă iubeai pe cineva, atunci cu siguranţă puteai stabili detaliile satisfacţiei reciproce în primii ani. Şi nici nu era ca şi cum avusese vreodată partide neplăcute. Cel puţin atâta lucru *fusese* adevărat. Până în clipa aceea. În clipa în care ascultase răsuflările întretăiate ale lui Liam, simţindu-se ca şi cum cineva o umplea ca pe un curcan de Ziua Recunoştinţei.

Vrei să ştii ce am făcut azi, iubitule? s-a gândit ea să-l întrebe în timp ce se uita la pieptul lui dezgolit.

Sexul a fost dureros. Era imposibil să nu recunoască. Se cutremura în tăcere. Pe de altă parte, asta era şi ideea. Merita să sufere puţin. Tânjea după o penitenţă sfântă.

După aceea, când părţile dintre picioarele ei îi dădeau senzaţia că fuseseră frecate cu şmirghelul, s-a dat jos din pat şi şi-a şters corpul cu un prosop umed.

Liam stătea întins pe pernă. Smocuri de păr se ridicau de sub fiecare braţ.

— Eşti OK? a întrebat el, uitându-se la faţa ei udă lângă chiuvetă.

Ea a luat din sertar o pereche de pijamale de la J. Crew şi le-a îmbrăcat.

— Cu… toate?

Sincer, ce ar fi trebuit să înţeleagă ea că voia el să spună cu asta?

— Pari puţin, nu ştiu, absentă.

El şi-a tras cearşafurile şifonate peste talie.

Serios, Liam, par puţin absentă? Vai, vai, ce spirit de observaţie ai!

Era răutăcioasă. Chiar dacă era doar în mintea ei.

— Sunt bine, a răspuns ea. Doar mă ştii!

El era un soţ bun. Se îmbrăca impecabil, îi cumpăra bijuterii, pregătea cina, suna la jumătatea drumului spre casă de la birou în fiecare zi, mergea la Target cu lista de cumpărături. Iat-o, îşi apăra soţul faţă de ea însăşi.

El şi-a luat telefonul şi l-a aşezat pe burtă. Amândoi făceau asta: îşi verificau e-mailurile de la serviciu până în clipa în care adormeau.

— Eşti uimitoare, ştii asta? a întrebat el.

Ea s-a întors de la oglindă.

— O să beau un pahar cu apă. Tu vrei ceva?

Vorbea la fel ca întotdeauna, aşa că faptul că Liam – iubitul ei drag – nu a mai insistat a fost aproape în întregime din vina ei. La fel ca toate celelalte.

Pentru o clipă, înainte să plece, i-a privit scobitura muşchiului de la umăr adâncindu-se în timp ce întindea să stingă veioza de pe noptieră. Şi pe urmă s-a făcut întuneric în dormitorul lor.

Ea a intrat în camera de zi. Casa era răcoroasă noaptea în mod artificial – factura la electricitate fiind alt aspect luxos al vieţii ei, dovadă că nu avea niciun drept să se plângă iar pielea de pe braţe i s-a făcut de găină. Şi-a găsit poşeta trântită lângă uşa de la intrare. A căutat în compartimentul din mijloc şi a scos un pachet de Marlboro şi o brichetă. Tăcută, a deschis uşa din faţă şi s-a aşezat pe verandă. Filtrul se lipea umed de buzele ei. A aprins capătul şi a inspirat.

În timp ce pufăia, privea în noapte, spre casele vecinilor, cu becurile decorative atrăgătoare ce luminau trunchiurile copacilor bătrâni. Se întreba ce s-ar fi întâmplat dacă n-ar fi văzut mesajul lui Ames pe ecranul calculatorului: *Credeam că suntem prieteni.*

Orice? Acelaşi lucru?

Prieteni.

Aici, pe verandă, nu erau răspunsuri. A mers până la stradă şi a stins chiştocul strivindu-l de cutia de scrisori, din cărămidă, apoi l-a aruncat pieziş între tufe. Întoarsă în casă, s-a spălat din nou pe faţă şi şi-a clătit limba şi dinţii cu apă de gură. Liam respira încet şi regulat sub cuverturi. L-a zgâlţâit să-l trezească.

— Liam, Liam! a şoptit ea. Emma Kate plânge.

El s-a întors, obişnuindu-şi ochii cu întunericul.

— Ce?

Ea asculta.

— Emma Kate *plânge.*

Grace căsca.

— Poţi să-i dai tu biberonul?

Liam şi-a frecat ochii cu podul palmei şi s-a sprijinit în cot.

— Biberonul? Da. Pot să-i dau.

— Mersi! a şoptit ea. Am pus câteva pungi noi cu lapte în frigider.

O minciună. Grace încetase să mai alăpteze în urmă cu trei zile şi ascunsese o cutie cu lapte praf sub o prelată din garaj. *Ceea ce alţi oameni nu ştiu nu-i poate răni*, şi-a zis ea, aproape ca să-şi amintească ei înseşi. Apoi s-a culcat.

Asta fusese cu două zile în urmă şi, de atunci, abia dacă s-a mai ridicat.

36.

14 aprilie

Se produsese o schimbare din clipa în care corpul lui Ames s-a lovit de beton. O firmă profesionistă de relaţii cu publicul n-ar fi putut orchestra o campanie mai eficientă de reabilitare a imaginii lui Ames Garrett decât moartea bărbatului. Ardie a simţit efectele produse încă din după-amiaza următoare, când a dat peste un grup de tineri asociaţi – doar bărbaţi cu haine kaki călcate şi tunsori de absolvenţi de universităţi renumite – pe când se aplecau spre bolul cu bomboane de la recepţie, ronţăind Skittles în timp ce vorbeau.

— Ar trebui să fie nebune, i-a auzit pe unul dintre ei vorbind; încă nu ştia care anume.

S-a oprit în spatele lor, aşa încât să fie nevoiţi să se întoarcă pentru a o observa.

— De ce? a întrebat ea.

Dacă ar fi fost mai în vârstă şi mai influenţi, s-ar fi prefăcut că nu auzise.

— De ce să fiu *eu* nebună?

Ei n-au încercat să nege că vorbiseră despre ea. Nu doar despre ea, dar asta nu făcea ca totul să pară mai puţin personal. Aveau o postură neconvingător de obraznică, cu piepturile bombate de parcă i-ar fi spus acelaşi lucru şi în faţă. Al treilea băieţaş s-a uitat la prietenul lui, înghiţind în sec, cu o faţă mai expresivă decât un penis.

— Scuze! a murmurat el.

Ardie le-a aruncat o privire care să le transforme testiculele în nişte stafide, dar i s-a părut, când a trecut de ei, că a auzit câteva pufnituri nazale de râs înăbuşit.

Mai târziu, s-a întors la birou şi a găsit o foaie albă de hârtie cu cuvintele „scorpie” printate ordonat pe pagină şi s-a întrebat dacă fusese lăsată de aceiaşi tineri asociaţi sau dacă erau chiar atât de mulţi oameni la birou care o urau. Nu a spus nimănui despre bilet.

Era ca şi cum cineva bătuse în vitrina terariului în care trăiau toţi şi pereţii de sticlă se crăpaseră. Ceea ce făcuse moartea lui Ames era să dea tuturor ocazia să-i sară în apărare.

A găsit-o singură pe Katherine doar din întâmplare. Afluxul obişnuit de mesaje pe grup şi prin căsuţele de mesagerie secase, la fel şi fluxul discuţiilor uzuale de la birou. Ardie credea că era din instinct, că toate simţiseră calitatea de armă încărcată a lucrurilor pe care şi le scriau şi fiecare se gândea: *Nu îndrepta ţeava spre mine.* Cuvântul „responsabilitate” urla în creierul ei de avocat. Aşa că încetaseră să-şi mai trimită mesaje.

Ea şi Katherine au ieşit din cabine separate în acelaşi timp, iar privirile li s-au întâlnit în oglindă în timp ce se spălau pe mâini.

— A venit poliţia să vorbească cu tine? a întrebat Ardie.

Katherine a plecat ochii şi şi-a frecat mâinile cu forţă sub apa caldă. În jurul degetului mare pielea i se înroşea.

— Da.

— Cum a mers?

Ardie s-a întors de la chiuvetă, lăsând picăturile de pe mâini să cadă pe podea. S-a aplecat şi a verificat pe sub uşile cabinelor.

— Am fost sinceră.

Fiecare cuvânt pronunţat cu aceeaşi apăsare.

— Le-am spus că nu lucrez de multă vreme şi că sunt supărată pentru ce s-a întâmplat.

A închis robinetul şi s-a întins după un prosop de hârtie. Ardie se întreba cum ar fi descris-o pe Katherine unui prieten, dacă era genul de persoană care să descrie alţi oameni prietenilor ei. Dacă ar fi avut şi alţii în afară de Grace şi Sloane. Această femeie care ocupase atât de mult spaţiu în mintea lor colectivă deodată i se părea lui Ardie că o vedea prima dată fără filtru. Nu era, aşa cum crezuse Ardie prima dată, coaptă şi feminină. Era ciolănoasă, cu o cicatrice albă pe cotul uscat şi solzos. Era ca un iepure văzut în curtea vecinului, vioi şi speriat. Ardie voia să întindă mâna spre ea, să o liniştească. Dar Ardie vedea în privirea ei fumul mocnit al încăpăţânării, intensităţii şi zelului care o adusese până aici. Nu se stinsese şi ăsta era un lucru bun.

— Şi?

— Au mai pus câteva întrebări şi au plecat.

Limba i se mişca nevăzută în spatele dinţilor, prezentă doar când împungea în obraz.

Se părea că nu exista o vreme în viaţa unei femei în care să nu aibă loc discuţii intense în mod frecvent în toaleta pentru femei. Ardie îşi amintea de obsesia fratelui ei pentru toaletele femeilor când erau mai tineri. *Cum sunt?* întreba el şi ea îi descria supusă diferite toalete în care intra de parcă erau ţări străine – şezlonguri, aparate de tampoane, agăţători pentru poşete şi, uneori, dacă existau spray-uri exotice cu fixativ sau deodorant cu aerosoli.

— Ames m-a rugat să ne întâlnim. Înainte.

Era o insistenţă ascunsă în afirmaţia asta care a oprit mâna lui Ardie în loc în timp ce apăsa pe aparatul cu prosoape de hârtie.

— S-ar putea să mă fi văzut cineva că-l căutam. Dacă o să spună la poliţie?

Din necesitate, cuvântul „înainte” fusese şi în mintea lui Ardie. Mersese la etaj să ia documentele de impozitare semnate de un angajat de la departamentul de salarizare. Repetase acelaşi lucru detectivilor Martin şi Diaz. Până să se întoarcă la etajul cincisprezece, Ames era mort.

— Nu e o crimă să-ţi cauţi şeful.

Ea a smuls hârtia.

— Cine mai ştie? a întrebat Ardie cu calm.

În subteran era activitate seismică.

Pe fundal, apa curgea prin ţevi ca sângele prin vene, pompând în organismul viu al clădirii de birouri.

— Grace, a spus ea, cu vocea subţire ca hârtia. Am văzut-o pe Grace în dimineaţa aceea. I-am spus că Ames voia să vorbească cu mine şi m-a întrebat ce o să fac.

— OK, a zis Ardie.

După acel incident, Grace se învoise de două ori că era bolnavă. Incidentul. Aşa începuse Ardie să-l încadreze în mintea ei. Un cuvânt care, ca substantiv, însemna eveniment sau întâmplare, dar, ca adjectiv, însemna să cadă sau să lovească ceva.

— O să renunţaţi la proces?

Katherine s-a întors spre imaginea ei în oglindă.

— Nu ştiu, a răspuns ea sincer. Cred că o să-l punem pe „pauză”.

Avocata lor, Helen, depusese o plângere oficială şi făcuse cererea de chemare în judecată. Luase legătura cu cei de la Resurse umane pentru a stabili o întâlnire pentru discuţii şi mediere. Apoi Ames căzuse de pe balconul de la etajul optsprezece şi asta schimbase lucrurile. Cât de mult, Ardie nu ştia să spună.

— Până se încheie investigaţia şi pe urmă vedem care e cel mai bun mod de a continua.

Verificăm toate posibilităţile, îi spusese doamna detectiv când ea şi partenerul ei apăruseră în biroul lui Ardie, cu armele înfipte la şold. Truviv era o companie mare şi cunoscută. Oamenii din Dallas aveau să devină atenţi. Aşa că Ardie înţelegea de ce poliţia trebuia să pună întrebări, să se asigure.

— Uneori cred că sunt blestemată, spunea Katherine spre versiunea ei – orice ar fi însemnat asta – pe care o vedea în oglindă. E ca şi cum universul simte că ar trebui să lucrez într-o fabrică sau să prăjesc burgeri în Boston şi vrea să echilibreze balanţa.

Avea vocea prea ascuţită. A lăsat mâinile în jos şi a respirat adânc.

— Glumesc, a spus ea, întorcându-se spre Ardie. Dacă eram convinsă că aşa funcţionează lucrurile, n-aş fi fost aici. Nu-i aşa?

Faţa i s-a transformat şi, ca prin farmec, Katherine a redevenit frumoasă.

— Sunt sigură că n-ai de ce să-ţi faci griji.

Era o idee liniştitoare pe care a decis să o creadă şi ea.

TRANSCRIEREA INTEROGATORIULUI

LUI SLOANE GLOVER

PARTEA I (CONTINUARE)

13 aprilie

Prezenţi:
Detectiv Malika Martin
Detectiv Oscar Diaz

NOTE

Det. Diaz: Doamnă Glover, este adevărat că aţi spus la un moment dat: „Ar fi mai uşor să-l omorâm” cu referire la Ames Garrett?

Dna Glover: Nu sunt sigură că am spus chiar asta şi, dacă am făcut-o, glumeam. Când ne gândeam cum să procedăm – dacă să intentăm un proces pentru hărţuire sexuală, adică –, este posibil să fi menţionat că, logistic vorbind, una ar fi mai simplă decât alta. Repet, în glumă.

Det. Diaz: Acesta e tipul dumneavoastră de umor, să glumiţi că omorâţi pe cineva care – menţionez – se întâmplă să moară, doamnă Glover?

Dna Glover: Evident, domnule detectiv, am ales să-l dăm în judecată, nu să-l omorâm. Să le faci pe amândouă ar fi puţin exagerat, nu credeţi? Scuze, mi-am ales prost cuvintele, dar înţelegeţi ce vreau să spun.

Det. Diaz: Lifturile au camere video în interior.

Det. Martin: Eraţi în lift la puţin timp după ce a murit Ames Garrett. De fapt, dumneavoastră, Grace Stanton, Adriana Valdez şi Katherine Bell eraţi toate în lifturi în preajma morţii domnului Garrett.

Dna Glover: Sunt sigură că aşa e. Este o clădire de birouri.

37.

17 aprilie

Femeia care stătea în holul clădirii Truviv avea atitudinea unei persoane care începea să se obişnuiască să obţină ceea ce voia. Era înaltă şi cochetă, nu chiar fotomodel, dar cu siguranţă o depăşea pe Sloane, căreia nu i se spusese doar „arţăgoasă” sau „îndrăzneaţă” (în mod inexplicabil, nu prea erau cuvinte folosite de obicei pentru femeile mai înalte). Părul castaniu al femeii – în niciun caz natural – era prins într-un coc şi avea nasul drept, potrivit pentru o statuie greacă. O femeie tânără, poate de treizeci de ani, şi un bărbat cărunt, dar chipeş, o flancau, ca nişte accesorii scumpe.

— Cosette? a strigat Sloane spre femeia care îşi folosea ambele degete mari ca să tasteze un mesaj.

Sloane a prins-o uşor de cot.

— Bună? Îmi pare foarte rău, trebuia să ne întâlnim?

Sloane trecea deja în revistă programările săptămânii, dar nu-şi amintea de o întâlnire cu Cosette.

Cosette Sharpe şi-a pus telefonul în buzunarul de la sacou. I-a zâmbit lui Sloane şi s-a aplecat să o sărute pe ambii obraji.

— Nu, nu, abia am aterizat.

Ca şi cum cineva *ateriza* pur şi simplu de la New York. Un ceas Rolex cu diamante încrustate ieşea de sub mâneca lui Cosette, un ceas care costase pe puţin patruzeci de mii, din câte ştia Sloane.

Cosette le-a făcut semn colegilor să o scuze şi un fior, rece precum caratele de la încheietura lui Cosette, a trecut-o pe Sloane.

Cosette era o fostă colegă de grupă, prietenă apropiată cu cea mai bună prietenă a ei din facultate, Jenny, iar cu şapte ani în urmă Jenny aranjase să bea o cafea cu ele în timp ce Cosette era „în oraş”. Pregătise o prezentare pentru o parte consistentă din munca de achiziţii şi fuziuni externe la Truviv, iar Sloane mersese personal la Ames să o susţină, pentru că era de părere că trebuia să facă asemenea lucruri pentru alte femei când îi

stătea în putinţă. Acum Cosette era partener la o companie din Fortune 500, iar Sloane fusese o avocată excelentă din exterior, primind o ladă întreagă de Yeuve Clicquot în fiecare an de Crăciun. Fusese un câştig pentru amândouă.

Sloane se uita în sus la Cosette, încercând să vadă dacă îşi făcuse vreo operaţie la faţă.

— Sloane, consiliul m-a chemat să mă ocup de procesul de hărţuire.

Din toate momentele în care o femeie nu trebuia să înceapă cu o scuză!

— Dar tu nu eşti avocat litigant, a spus Sloane.

— Ştiu. Crede-mă. Le-am spus asta. Dar suntem o firmă mare. Am adus alţi membri ai echipei.

A indicat din cap către cei doi avocaţi care se uitau în telefoanele lor.

— Truviv se simte în siguranţă cu noi. Ca partener pe relaţii externe, o să fiu aici în calitate de consultant pentru companie.

— Haide! Probabil glumeşti.

Sloane a avut nevoie de multă stăpânire de sine să nu înjure.

— Ascultă, a spus Cosette aplecându-se. Între noi fie vorba, înclin să te cred. Dar este un client important pentru firma noastră şi mai ales pentru mine. Nu e nimic personal.

— Eu ţi-am făcut rost de slujba asta, Cosette!

Sloane simţea că se încinge pe sub sutien.

— Ai venit la mine să te ajut. Femeile din domeniu trebuie să rămână unite.

Vorbea cu o voce mieroasă şi falsă.

— Cred că aşa era citatul exact.

A înclinat capul şi a aşteptat răspunsul lui Cosette în timp ce se întreba cât le-ar lua paznicilor care lâncezeau în cabina de la capătul opus al holului să ajungă la ea dacă îi frângea gâtul lui Cosette. (Era doar o idee.)

Cosette a prins-o pe Sloane de umăr.

— Îmi amintesc şi ai încredere, o să fac tot ce pot pentru tine de pe partea asta a mesei, OK?

Atunci a început din nou să clipească în mod exagerat. Probabil că Derek avea dreptate, nu era cea mai plăcută imagine a ei, dar...

— Hm, nu, Cosette. Nu e OK!

A prins mâna de pe umărul ei şi a dat-o la o parte.

Cosette a oftat. Dinţii de jos începeau să iasă în faţă.

— Şi eu susţin cauza în felul meu, îţi dai seama. Urmează să devin cea mai tânără parteneră în comitetul executiv şi femeie pe deasupra. Nu e un mesaj prea rău pentru femeile tinere, nu? Şi pot să fac ceva din interior. Mai multă putere înseamnă mai multă influenţă.

Cosette şi-a netezit partea din faţă a bluzei, îndreptându-se cât era de înaltă.

— Sper că ai făcut încălzire înainte să te apuci de nivelul ăsta de gimnastică mentală.

— Eu sper să ne putem relua relaţia profesională când se va termina totul.

A zâmbit.

— Pot chiar să te ajut să găseşti un loc de muncă mai bine plătit decât aici, dacă decizi să o iei pe drumul ăsta. Cum m-ai ajutat tu pe mine. Eşti o avocată bună.

Cosette şi-a împreunat palmele şi, în loc să dea mâna cu Sloane, s-a înclinat uşor în semn de salut, apoi s-a întors spre colegii ei, care aşteptau lângă lifturi.

Sloane a aşteptat să se îndepărteze câţiva paşi.

— Iar tu eşti o scorpie!

Cuvintele au răsunat în hol, iar lui Sloane i s-a părut că vede cum spatele lui Cosette înţepeneşte.

38.

17 aprilie

— Cosette e aici!

Sloane credea că prietenii adevăraţi nu ciocăneau şi nu sunau la uşă; intrau direct şi se serveau cu orice sticlă de vin era deja deschisă în frigider. Aplica filosofia asta destul de liberal în viaţa ei.

— Unde? a întrebat Ardie din spatele biroului.

Era aproape comic cum stăteau toate, ocupate la birou, ca şi cum totul era perfect normal. Un proces. Un şef mort. O investigaţie – oare îndrăznea măcar să se gândească? – de crimă? Şi iată-le pe toate în costume de la Theory, salvând schiţe în iManage de parcă avea *importanţă.*

Cu excepţia lui Grace. Ce naiba făcea Grace?

Sloane se plimba prin spaţiul îngust care i se alocase lui Ardie la etajul cincisprezece şi, măcar de data asta, nu avea nimic de-a face cu atingerea numărului propus de paşi.

— În clădire, Ardie. Cosette Sharpe e în clădirea asta chiar acum. Simţi asta?

A înclinat capul spre tavan.

— Cred că şi aerul s-a răcit puţin.

— De ce e aici?

— Îţi spun eu de ce. Ajută în caz de hărţuire sexuală. Cazul *nostru* de hărţuire sexuală, Ardie. Nu ne ajută pe noi, fii atentă! Ajută firma Truviv.

A învârtit degetul prin aer ca să demonstreze.

— Uau!

Sloane scrâşnea din dinţi ca un mojar cu pistil.

— *Şi tu*, Cosette?

Dar…

Ardie se gândea, iar Sloane îşi dădea seama că încerca să fie raţională. De ce insista Sloane să se înconjoare de oameni atât de raţionali în viaţă? Mare greşeală!

— Poate înseamnă că ei chiar le iau în serios. Acuzaţiile noastre.

Asta a făcut-o pe Sloane să se oprească în dreptul plantei aşezate în colţul camerei.

— Aşa crezi? a întrebat ea, gândindu-se la idee.

Ardie a ridicat din umeri. Problema cu Ardie era că nu se gândea la *sentimentele* celuilalt când alegea dacă să dea veşti bune sau proaste. Vestea era pur şi simplu ceea ce era: o veste. Ceea ce însemna că Sloane putea să aibă încredere în ea. Era o busolă care arăta nordul. Şi îi arătase lui Sloane direcţia unei posibilităţi neluate în calcul până atunci.

— Poate ai dreptate, a răspuns ea, răcorindu-se cu câteva grade. Ar fi cu un lucru mai puţin pentru care să ne facem griji.

Şi-au încrucişat privirile. O recunoaştere mică, neintenţionată.

Şi, sincer, nu era ca şi cum Sloane îşi *făcuse griji* în legătură cu ancheta, la propriu. Sau cuvântul „sincer” era doar ceva ce spuneau mincinoşii? Ar trebui să aibă grijă la asta mai departe.

Poliţia venise să ia lucrurile lui Ames. În ziua în care anchetatorii au venit să strângă tot din biroul lui, Sloane s-a întrebat ce aveau să găsească. Atmosfera din birou fusese febrilă, alertată de posibilitatea unei bucăţele suculente, vreun rest pe care să şi-l împartă. Era ca şi cum se uitau toţi după cei care cară sicriul la o înmormântare la care nimeni nu fusese invitat. Aplicaţiile de mesagerie piuiau cu mesajele trimise de cei ce cerşeau informaţii, flămânzi după firimituri. *Au găsit ceva? A lăsat bilet de adio? Îl şantajau femeile acelea? Chiar a scris* adio *pe balcon? De ce mai investighează?*

Mulţi dintre colegii lui Sloane îşi găsiseră scuze să treacă pe la birourile secretarelor, să copieze acte sau să meargă neobişnuit de des la toaletă ca să vadă cum era luat calculatorul lui Ames sau galeria de fotografii celebre de pe perete. Se răspândise o teorie populară că Ames ar fi ascuns un bilet de adio în spatele unei fotografii, dar până acum nu apăruse nimic. Nici măcar Beatrice nu putuse să obţină informaţii sigure.

Tocmai faptul că nu ştiau era problema. Dacă nu sărise, atunci cineva trebuia să ştie… dar cine? Sloane începuse să se gândească la posibilităţile pe care le cunoştea.

Katherine părea stângace, dar ea *era* puţin stângace. Probabil credea că, într-un anume sens, ea pusese lucrurile în mişcare. Ames murise în urma procesului care apăruse după povestea lui Katherine. Aşadar da, Katherine era catalizatorul. Grace nu mai venise la birou din ziua în care murise Ames. Neobişnuit, da, dar

era atât de sensibilă de când o născuse pe Emma Kate, încât probabil încerca să-şi asculte instinctul de autoconservare. Sau poate chiar era bolnavă. Măcar Ardie părea să fie, ca de obicei, imperturbabilă.

Sloane voia să ştie ce se întâmplase cu adevărat şi dacă prietenele ei ştiau ceva ce nu spuneau, dar încă nu găsise modul în care să abordeze subiectul.

Nu te lăsa niciodată luat prin surprindere. Era o strategie legală solidă. Să nu fii luat prin surprindere de ce ar putea afla cealaltă tabără. Şi acum trebuia să se confrunte şi cu Cosette, şi cu poliţia. Aşadar, sincer, nu era obligatoriu să afle ce se întâmplase înainte de moartea lui Ames ca să se protejeze pe ea însăşi şi pe prietenele ei?

„Sincer”, iată din nou cuvântul acela enervant.

Sloane a coborât vocea şi s-a aplecat spre ea.

— Cum crezi că a ajuns sângele acela pe balcon? a şoptit ea.

Ardie:

— Sincer, nu ştiu.

39.

18 aprilie

Când Rosalita a ajuns la etajul cincisprezece, Ardie vorbea la telefon. Ardie a văzut-o şi i-a făcut semn să stea.

— *Stai!* a şoptit ea. *Vino, vino!*

Gesturi exagerate cu mâna, nedându-i Rosalitei de ales.

— Când te întorci? întrebă ea la receptor.

O întrebare: De ce nu folosea nimeni din birourile astea elegante telefoane celulare? Era o medalie de onoare să stai legat de birou, în timp ce un cablu încolăcit îl trăgea pe angajat ca o lesă înapoi la muncă? Tot felul de gânduri treceau prin mintea Rosalitei în timp ce aştepta, ca atunci când urmăreşti crăpăturile din perete de plictiseală. Încerca să nu asculte, dar ea nu era Salomon. Nu era pe jumătate surdă.

— Nu ştiu ce să cred.

Ardie a oftat. Şi-a întors scaunul într-o parte, cu pantalonii atârnându-i ca nişte perdele peste genunchi. În alte împrejurări, Rosalita s-ar fi enervat dacă i se cerea să stea pe loc. Ar fi luat-o ca pe o insultă, timpul ei fiind mai puţin preţios decât al unui avocat doar pentru că timpul ei chiar era mai puţin preţios.

— Nu, nu regret că l-am dat în judecată, că am dat... Da, sigur că e păcat. Dar e... Nu sunt sigură... Probabil, da. În cele din urmă. Dar lucrurile sunt încă delicate.

I-a zâmbit Rosalitei.

— Eşti bine?

Rosalita a crezut că vorbea cu ea şi a închis gura la timp înainte ca Ardie să spună:

— Îmi fac griji pentru tine. Pari... OK. Trebuie să închid. Ai dormit? Încearcă să te odihneşti. Pa!

A aşezat receptorul cu zgomot în furcă.

— Un necaz nu vine niciodată singur, nu-i aşa? a întrebat-o pe Rosalita, care nu ştia dacă era adevărat, numai că problemele intrau în metastază dacă erau netratate.

Ardie se uita la ea aşteptând, apoi Rosalita şi-a amintit de ce era acolo. Acel lucru minunat.

— Ţi-am adus ceva, a spus ea, ţinând o pungă simplă de hârtie maronie.

Ardie a mijit ochii, sceptică. În altă viaţă, ar fi putut fi surori. Măcar verişoare.

— Credeam că ne-am înţeles.

Dar a luat punga.

— Tamale. Am un prieten care le prepară. Sunt bune.

Privirea lui Ardie s-a îmblânzit. A deschis gura pungii şi a inhalat mirosul de porumb gătit.

— Salomon a fost acceptat.

Ardie a strâns gura pungii.

— A trecut?

A făcut ochii cât cepele. Obrajii i s-au îmbujorat.

Rosalita a dat din cap, cu vocea sugrumată.

Ardie a ieşit de după birou spre ea, a luat-o în braţe, a strâns-o cu putere şi a sărutat-o pe frunte. Rosalita a lăsat-o, pentru că îi domolea o dorinţă interioară. Când Ardie s-a retras, îşi ştergea o lacrimă de sub pleoapa de jos, iar Rosalita avea o căutătură încruntată, de păpuşă, cu ochii scânteind de bucurie.

— E cea mai bună veste pe care am auzit-o toată săptămâna, a spus Ardie.

La maturitate, momentele în care fetele se bucurau cu adevărat una pentru alta fuseseră greu de găsit. Rosalita era recunoscătoare.

— Toată luna. Poate tot anul.

Trecuseră câteva zile de când Ames Garrett sărise de pe clădire. Doi bărbaţi de la subsol folosiseră un picamăr să spargă bucata de trotuar şi apoi folosiseră o betonieră să toarne material proaspăt acolo unde căzuse corpul.

A fost în ziua dinainte ca Salomon să ia examenul la şcoala privată. Rosalita nu i-a spus lui Ardie acest lucru: cum cele două evenimente aveau să fie mereu asociate în mintea ei, cum aveau să conteze în acelaşi fel.

După ce şi-au spus tot ce era de spus, adică nu prea mult dat fiind evenimentul important care avusese loc între ele, Rosalita a plecat să nu facă nimic altceva decât să aştepte căderea întunericului.

A luat-o pe Crystal fără mormăielile ei obişnuite. În seara aceea, se mişca pe podelele biroului cu o eficienţă mărită şi nici Crystal nu avea nevoie de încurajări. Era ziua de salariu. Le

aştepta promisiunea unui cont bancar plin sau, cel puţin, mai plin decât înainte.

Seara trecea cu o monotonie plăcută. Mocheta subţire sub tălpi. Holurile tăcute se trezeau clipind. Zumzetul fals scos de Crystal care fredona doar pentru ea sau pentru un copil. Rosalita era pierdută în mintea ei, rătăcind prin pasaje fericite, majoritatea ducând la Salomon.

A zărit o hârtie îmbibată cu apă în pisoarul bărbaţilor de la etajul nouăsprezece, ultima toaletă din tura lor.

— Uite!

Crystal mai găsise una, blocată în scurgere la capătul şirului.

Rosalita a simţit cum marginile exterioare ale nărilor i se ridică. Şi-a pus mănuşi de plastic pe mâini şi a ciupit vârfurile degetelor ca să elibereze vidul. A apucat colţul primei hârtii. Pe hârtie, imaginea lui Sloane Glover zâmbind, imprimată pe hârtia companiei, sângera urină şi tuş de imprimantă. Rosalita a mai scos două: faţa proaspetei mămici pe nume Grace şi, în cele din urmă, faţa lui Ardie. A scos fotografiile din pisoare cu solemnitatea celui care întoarce un cadavru zăcând în apă puţin adâncă şi care vede gura, ochii şi pielea umflate şi îmbibate cu apă.

— Ce e? a întrebat Crystal, dându-se la o parte în timp ce picături de urină curgeau pe podea în drum spre coşul de gunoi.

Rosalita şi-a scos mănuşile de cauciuc. Mirosul de amoniac s-a înteţit.

— Au tras la ţintă. Aşa se pare.

Rosalita voia să facă un duş şi să scape de urâţenia bărbaţilor – a lucrurilor pe care le făceau când credeau că nu-i vede nimeni şi, mai rău, când nu le păsa când cineva se uita sau nu la ei.

Rosalita şi Crystal nu au terminat de curăţat baia de la etajul nouăsprezece. În schimb, au împins căruciorul înapoi la lift şi au coborât spre subsol, cu spatele zvâcnind, cu mâinile uscate de dezinfectant, cu picioarele obosite.

Rosalita stătea acum în faţa administratorului.

— Ai auzit ceva despre ce-i acolo – sus – de curând? a întrebat ea când el i-a întins plicul cu numele ei.

— În afară de faptul că un tip care câştigă de zece ori mai mult decât mine s-a sinucis? Nu. Nu mă interesează.

Rosalita s-a gândit la voma din coşul de gunoi din biroul bărbatului, întrebându-se dacă doar ea văzuse primul semn şi dacă asta însemna ceva.

Cu gândurile împrăştiate, a luat plicul. Se întâmpla ceva sus. Îi prinsese pe femeia cu părul scurt şi pe bărbatul mort făcând... făcând *ceva.* Văzuse voma din punga de plastic. Aflase că bărbaţii de la birourile de conducere urinau – pur şi simplu, se pişau – pe fotografiile femeilor care lucrau pentru ei, femei pe care le cunoştea. *Ca toate aceste lucruri să se întâmple atât de aproape unul de altul,* şi-a zis Rosalita, *trebuiau să aibă legătură. Dar cum?*

:·

Rosalita a rupt plicul cu arătătorul, o pieliţă dezlipindu-se ca o branhie sub hârtia care o tăiase. A citit numerele o dată, de două ori, de trei ori. Nu fusese niciodată bună la matematică. Dar oricum s-ar fi uitat Rosalita la cec, era cu jumătate mai puţin decât suma obişnuită.

40.

18 aprilie

Trăiam cu sentimentul de vină aşa cum alţii trăiau cu boli cronice, numai că, fără îndoială, a noastră se trata mai greu. Simţeam vina de orice fel: aveam vina mamei care munceşte, vina celor fără copii, vina că refuzaserăm o obligaţie socială, vina că am acceptat o invitaţie pentru care ştiam că nu avem timp, vina că am refuzat ceva de lucru şi că nu am refuzat când simţeam că deja se profita de noi. Ne simţeam vinovate că ceream mai mult şi că nu ceream destul, vinovate că lucram de acasă, că mâncam un covrig, vina catolică, vina prezbiteriană şi vina evreiască, nimic nu avea acelaşi gust. Ne simţeam vinovate dacă nu ne simţeam suficient de vinovate, atât de mult încât începeam să ne mândrim cu abilitatea de a funcţiona sub presiunea acestei dileme morale. Uneori mergeam atât de departe încât ne ofeream să ne scădem salariul doar ca să ne uşurăm vina de a avea o slujbă şi a fi mamă în acelaşi timp.

Ne întrebam permanent: Făceam ceea ce trebuie? Dădeam totul în bară? Ne doream să spunem că, ţinând cont de toate, situaţia se schimbase, dobândiserăm o nouă perspectivă. În schimb, ne mai dădeam cu un strat de deodorant, deschideam un tub de pastile antiacid, ne pregăteam feţele amăgitoare şi ne rafinam abilităţile.

Pentru că aveam să aflăm că una dintre noi chiar era vinovată.

— *Tiiit, tiiit!*

Sloane a coborât geamul SUV-ului ei Volvo, cel mai nou model. Apăsa cu pumnul în locul moale de pe volan, care ceda ca punctul spongios de pe capul unui copil. Maşina claxona. Mama ei era cea care pronunţa mereu zgomotele – *cioc-cioc, tiiit-tiiit, bang-bang* –, iar Sloane dădea cuminte ochii peste cap până când a născut şi a început imediat să facă acelaşi lucru cu Abigail. Devenise a doua ei natură şi aşa funcţiona; se transforma în mama ei, zi după zi.

S-a oprit cu o smucitură pe aleea cu pietricele din faţa casei lui Grace şi a lui Liam. Uşa din faţă – albastru de Haga de la Farrow & Ball – s-a deschis şi Grace a apărut pe verandă.

Cu un şal alb înfăşurat pe umeri, care-i dădea aspectul delicat de origami, cu braţele încrucişate pe piept.

— Ţi-am zis că nu sunt sigură că mă simt suficient de bine ca să vin la serviciu azi.

Mijea ochii de parcă o dureau din pricina soarelui.

Sloane nu o rugase niciodată pe Grace să ia parte la procesul împotriva lui Ames, dar de curând o chinuia teama supărătoare că Grace s-ar fi simţit presată să o facă, dat fiind că Sloane era şefa ei, aşa cum fusese şi Ames. Sloane detesta grijile, mai ales pe cele supărătoare.

Cu toate astea, acum nu prea mai conta, Ames era mort, iar procesul fusese intentat. Sloane simţea doar nevoia presantă să-şi adune prietenele la un loc, să le ia cu ea, să le ţină sub aripa ei. Marginea părea foarte aproape în ultimele zile. O bârnă se materializase şi toate patru – Sloane, Ardie, Grace şi Katherine – stăteau acum în echilibru pe ea. Puneau un picior în faţa celuilalt, iar betonul se învârtea ameţitor dedesubt. Se temea că o cădere fatală ar putea fi contagioasă.

La fel ca o îmbrânceală.

— Grace, a spus ea pe deasupra murmurului grav al motorului. Ştii că avem nevoie de tine la birou. Pare... ciudat.

Grace, la rândul ei, nu a contrazis-o. Nu-i plăcea să se certe.

Grace a intrat în casă şi s-a întors cu poşeta. Pe locul din dreapta, Grace şi-a tras centura peste piept şi a stat cuminte lângă Sloane, trăgând cu unghiile de cusăturile de piele.

— Vrei să vorbim? a întrebat Sloane, dând înapoi cu maşina şi băgând în viteză. Sloane a intrat cu SUV-ul pe străzile late din Highland Park, unde poliţiştii nu aveau ce face decât să-i tragă pe oameni pe dreapta pentru că nu opreau de tot într-o intersecţie goală. Trecuseră de Highland Park Village, locul de cumpărături din cartier, cu vitrinele scumpe precum Carolina Herrera, Fendi şi Balenciaga, înainte ca Grace să spună ceva.

Privirea ei străpungea parbrizul.

— Sunt în regulă, serios. Îmi pare rău. Îţi aminteşti cum era când ai avut-o pe Abigail.

A aruncat o scurtă privire spre Sloane: speranţă şi acuzaţie.

— Combinaţia dintre tot ce s-a întâmplat – Ames, compania – e foarte mult. Începe să mă copleşească.

— Te simţi... responsabilă? a întrebat Sloane, ştiind că asta putea să însemne o grămadă de lucruri.

— Nu.

Grace şi-a ţinut mâinile nemişcate.

— Nu ştiu. Detectivul Martin m-a sunat acasă. Mi-a părut rău. Nu prea am avut ce să-i spun.

Aceste priviri piezişe una spre alta erau dificile.

Sloane a răsucit mâna pe volan şi şi-a umezit buzele.

— Cred că ar fi timpul să stai de vorbă cu Katherine.

Se pregătea pentru discuţia asta, gândindu-se când ar fi cel mai bun moment şi cu cine. Grace avea nevoie de un obiectiv, iar ele aveau nevoie de Grace.

Sloane era acum destul de sigură că Ardie o minţise. Mai întâi, spunând că firma o adusese pe Cosette pentru că se gândeau să cedeze în faţa femeilor şi apoi în legătură cu altceva. Era felul în care spusese „sincer” care o făcuse pe Sloane să fie atentă. Ardie ştia ceva despre cineva; doar că Sloane nu ştia ce anume sau de ce nu voia Ardie să-i spună. Sloane făcuse câteva cercetări şi Ardie nu minţea că semnase formularul cu statul de plată, dar, pe de altă parte, de ce să fi minţit despre asta? Aşadar, se întreba Sloane, ce ar face acum Nancy Drew?

Nancy Drew nu era de vârstă mijlocie, idioato!

Cu toate astea, voia să fie prima care vorbeşte cu Grace.

— Da, a spus Grace, simplu şi elegant ca perlele de la gâtul ei. Sunt de acord.

Au oprit la culoarea roşie a semaforului şi au rămas tăcute o clipă. Apoi Grace a spus:

— Încerca să mă manipuleze, ştii. De asta am participat, de fapt, în caz că te întrebai. Doar că nu voiam să-l las să creadă că m-a păcălit.

Sloane a expirat greoi.

— Cum?

Grace a râs încet, jucându-se cu vârful unei unghii.

— M-a chemat să fumez cu el pe balcon de câteva ori. El – un sughiţ uşor sau indigestie – se purta ca şi cum era cu adevărat interesat de cariera mea.

Doamne, Grace fuma? Fuma cu Ames?

Sloane voia să o judece puţin de tot pe prietena ei – mai degrabă, să jubileze. Îşi imagina cum îi spunea lui Derek: *Îţi vine să crezi? Grace Stanton, perfectă şi cuviincioasă, fumează în timp ce încă alăptează. Eu n-am făcut aşa ceva. Acum, cine e mai bună ca mamă?* Dar, Doamne, era vorba despre Grace şi, ei bine, Sloane nu era nici ea vreo sfântă, iar Derek şi Sloane nu prea vorbeau zilele astea, aşa că era cam inutil, de fapt. Cu toate astea, vestea era scandaloasă, fără îndoială. Grace şi Ames. Ţigări.

— Unde fumaţi?

Credea că vorbise cu nonşalanţă. În mare parte, în orice caz. Nu exista un mod delicat de a întreba. *Etajul optsprezece? Balconul? Ah, ai văzut ceva neobişnuit acolo? Cum se simte briza?*

— Într-un spaţiu pentru fumători.

Grace a îndoit un deget şi l-a dus la buze.

— De îndată ce ne-a spus Katherine că i-a povestit lui Ames că m-a *văzut* la The Prescott, m-am gândit ce proastă eram. Probabil pentru el am părut o ţintă uşoară. M-a linguşit. S-a oferit să mă ajute în carieră. Pe urmă, aveam să fiu de partea lui şi partea tristă e că eu chiar eram.

Marginea degetului s-a dezlipit cu o pată vizibilă de ruj.

Sloane s-a încruntat.

— Nu se exclud reciproc, să ştii, a zis Sloane. Poate chiar a văzut potenţialul şi s-a oferit să te ajute.

— Poate. Dar am văzut cartela de la cameră. La The Prescott. Când mi-a arătat o poză cu copiii lui. Chiar dacă nu s-a întâmplat nimic în camera aceea de la The Prescott, păstra o cartelă pentru că voia să se întâmple ceva. De asta a insistat ca eu să scriu scrisoarea. Oamenii încearcă să profite de cei de treabă.

— Dar tu ce căutai la The Prescott? a întrebat Sloane.

— Dormeam.

Au trecut de Dealey Piaza, locul unde fusese asasinat preşedintele John F. Kennedy. Sloane nu trecea niciodată pe acolo fără să-i vină măcar un gând pasager prin minte: sânge şi creier.

— Ai văzut-o vreodată pe Katherine acolo sus? În spaţiile de fumat?

Erau şanse mici, dar Sloane nu avea de ales decât să dibuie pe întuneric, sperând să dea peste ceva. Nu-i plăcea ideea că

singura persoană cu acea şansă putea fi Grace. Dar nu, nu ar fi avut deloc sens, pentru că nici măcar nu o auzise vreodată pe Grace uitând să spună „te rog”.

— Nu cred că ar petrece timp acolo. Katherine are rău de înălţime.

Când erau aproape de birou, Sloane s-a mai gândit la ceva:

— Şi acum? De ce ai dispărut? a întrebat ea. Te simţi vinovată? Pentru ce? Că l-ai dat în judecată pe Ames? Că l-ai crezut? Pentru ce?

Grace a lăsat capul pe tetieră.

— M-am simţit vinovată pentru atât de multe lucruri în ultimele luni, de unde să încep?

Sloane a întins mâna peste suporturile de pahare, încă ocupate de două cutii goale de cola dietetică, şi a strâns mâna lui Grace.

— Bine ai venit printre mame! a spus ea. Hei, unde îţi este verigheta?

41.

18 aprilie

Grace a ezitat în faţa biroului lui Katherine, în afara razei ei vizuale, ascunzându-se de pereţii implacabili de sticlă. A pipăit locul rămas gol de pe inelarul ei. *Mi-a căzut la curăţătorie*, îi spusese lui Sloane, ceea ce, la drept vorbind, era adevărat.

Grace a intrat în biroul lui Katherine şi a împins uşa în spatele ei atât de încet, încât a scos un sunet slab de tot când s-a închis.

— Te-ai întors, a spus Katherine.

— Da.

Inima lui Grace nu se hotăra în ce ritm voia să bată. Avea nevoie de două lucruri de la Katherine. Întrebarea era ce voia să o întrebe mai întâi.

— Katherine, n-am vrea să te rugăm să faci ceva ce te deranjează. Bineînţeles că acesta era un început greşit. O versiune a acelor cuvinte dăduse probabil startul acestei poveşti sordide.

Faţa lui Katherine s-a transformat într-un semn de întrebare.

Era important ca Grace să nu o dea în bară. În niciun fel. Însă, în ciuda zilelor întregi de somn, se chinuia să gândească aşa cum trebuie. Putea să jure că se întâmplase ceva cu creierul ei, ceva anatomic şi cuantificabil de când se născuse Emma Kate.

„Bine ai venit printre mame!” spusese Sloane.

Dar oare la asta se referea toată lumea când vorbea despre „creierul de mamă”?

— Îmi pare rău, a spus Grace încă o dată. Sloane, eu şi Ardie stabilim paşii următori. Presa, oamenii de la Truviv, ştii, toţi răstălmăcesc povestea, se poartă de parcă Ames era un sfânt, a zis ea. Şi acum Truviv a chemat o firmă mare de avocaţi din New York şi vrem să ne asigurăm că nu uită nimeni perspectiva noastră în tot iureşul ăsta. Că nu suntem demonizate de împrejurări, cred. Acum că Ames nu mai e, ne-am gândit că te-ai simţi mai bine dacă îţi spui şi tu povestea.

Grace s-a oprit înainte să mai spună ceva precum „curajoasă” şi „puternică”, slavă Domnului. S-a împotrivit şi dorinţei tenace

de a spune că „se rugase” pentru asta şi că venea acum la Katherine pentru că simţise o „chemare”, metode populare de manipulare în cercul de prietene al mamei sale.

Katherine făcea chestia aia ciudată cu fălcile şi lui Grace i se părea că auzea pocnete slabe care reuşeau să producă un rău psihologic în propria ei gură.

— Eu...

— Noi credem că ar fi de mare ajutor.

Grace a început din nou să vorbească în acelaşi timp cu Katherine şi, în general lua o decizie conştientă, când se întâmpla asta, să termine propoziţia ca să evite pauzele politicoase făcute de doi oameni care vorbeau nesincronizaţi.

— Înţeleg, a răspuns Katherine. O să spun ce s-a întâmplat. Nu e o problemă.

Ames le manipulase pe amândouă. Era amuzant cum, chiar dacă lucrul pe care oamenii îl povesteau era neplăcut, partea care conta mai mult era că aveau acel lucru în comun cu alţii. Asta era teoria din spatele sâcâielii, bănuia Grace, şi o testase cu Katherine, reuşise să fie de acord cu ceea ce grupul avea nevoie de la ea.

Dar mai era ceva. Era vorba despre ceea ce doar Grace avea nevoie. Şi ceea ce avea nevoie era să nu mai viseze în fiecare noapte că ea sărise de pe clădire, trezindu-se la distanţă de o clipită de momentul în care corpul ei se zdrobea de pământ.

— N-am apucat să vorbim. După, a spus Grace.

O etichetă de pe spatele rochiei de la Tory Birch o gâdila pe spate. Ochii lui Katherine erau mari, căprui şi atenţi.

— Ai reuşit să-l vezi pe Ames?

Vrea să discute cu mine, îi spusese Katherine. Deşi Grace era atât de epuizată deja după o săptămână în care încerca să-şi înveţe copilul să doarmă, încât aproape că era posibil să-şi fi imaginat. Oare Grace... era paranoică?

— Mă întrebam doar dacă te-ai dus, ştii, să-l *cauţi*?

Femeile s-au privit fix pentru o clipă.

— Nu, adică am încercat să-l găsesc, dar n-am reuşit. N-am apucat să vorbim.

Zâmbetul lui Katherine era şters.

— Cred că avea... ei bine, probabil a avut alte planuri în minte în cele din urmă.

Oare Katherine spunea adevărul? Oare chiar *văzuse* ea ceva? Ce anume ştia?

— Probabil e cel mai bine aşa, a răspuns Grace în atmosfera tensionată.

Când Katherine şi-a trecut mâna prin păr, Grace a remarcat linia apoasă de sânge, o dungă roşie de piele rănită întinzându-se de sub unghia arătătorului.

∴

Ceva mai târziu, Sloane şi Ardie s-au întâlnit cu Katherine şi Grace să o însoţească pe Katherine la Departamentul de resurse umane. Grace a îmbrăţişat-o pe Katherine, iar omoplaţii ascuţiţi împungeau mâinile lui Grace. I-au spus ceea ce spuneau prietenii în clipele în care nu se puteau spune prea multe. I-au spus că avea să fie totul bine, că făcea ceea ce trebuie, că erau lângă ea, că era uimitoare şi că era aproape imposibil să-ţi imaginezi un eveniment asemănător desfăşurându-se într-un grup de bărbaţi care erau prieteni sau colegi care să se asemene cât de puţin. Grace a urmărit-o pe Katherine dispărând după sticla jivrată şi au aşteptat toate trei câteva secunde înainte să fie clar că nu mai era nevoie de ele.

Totul avea să fie bine. Făcea ceea ce trebuie. Prietenele lui Grace erau lângă ea. Dar când a păşit înapoi în lift, cu imaginea ascunsă de uşile gri de metal, Grace se întreba când sau dacă avea să nu se mai gândească la ultimele cuvinte pe care i le spusese lui Ames Garrett acolo, pe balconul acela.

∴

Trei ore mai târziu, Grace încă nu auzise nimic, nici Ardie şi nici Sloane, dar i-a fost destul de uşor să se convingă că era ceva normal, oricât de relativ ar fi fost acel cuvânt în condiţiile date. Putea să găsească motive. Compania se gândea la o înţelegere având în vedere că şi Katherine făcuse declaraţii. Poate că şi alte femei aveau să-şi spună povestea. Grace auzise că se întâmpla asta la un post naţional de ştiri. Un efect de avalanşă. Poate consiliul aştepta să anunţe noul director executiv înainte să termine cu procesul de hărţuire – o veste bună care să compenseze pentru cea proastă.

Pe urmă, a văzut doi angajaţi cărând cutii din biroul lui Katherine şi a început să-i bubuie inima în piept – *cioc, cioc, cioc, cine-i acolo, Grace?*

Grace a fugit spre ei.

— Scuzaţi-mă!

Le-a făcut semn să se oprească.

— Ce anume faceţi?

O concediaseră pe Katherine. Grace nu voia să creadă aşa ceva. Katherine avusese dreptate că nu voia să înfrunte compania. Ar fi trebuit să se alăture procesului sau să tacă. *Resursele umane nu-ţi sunt prietene!* Citise asta undeva, dar nu bănuise niciodată că ar fi adevărat.

Angajaţii au scos căruciorul de pe roţi şi l-au urcat pe platformă. Un bărbat cu bicepşi groşi cât coapsele ei s-a uitat în urmă spre ea, măsurând-o din priviri, după cum observa:

— Mutăm lucrurile domnişoarei Bell în biroul temporar de la etaj.

— La etaj?

Grace avea pe chip o expresie îngrijorată care era sinceră şi falsă totodată. Încordarea s-a domolit. Sentimentul de vină a scăzut la nivelul normal, adică ridicat, dar măcar îl putea suporta.

— Da, doamnă.

— De ce la etaj? a întrebat ea.

Bărbatul şi-a dres glasul.

— Pentru că acolo o să stea domnişoara Bell, presupun. Acela e biroul, nu-i aşa?

A mijit ochii, dând cu degetul peste prima literă de pe plăcuţa cu nume, iar restul se vedea scris clar: KATHERINE BELL.

— Aşa e, a spus ea, iar el a ridicat din umeri şi a ridicat din nou cutiile de pe jos. Nu a încercat să-l mai oprească.

Un bărbat cu un tricou polo umed stătea în faţa biroului ei când s-a întors.

— Grace Stanton?

Purta pantaloni kaki şi avea fruntea lucioasă.

— Eu sunt, a spus ea.

El ţinea un pachet la nivelul taliei şi o senzaţie de panică incredibilă ca atunci când îţi dai seama că ai o ţeavă de puşcă la tâmplă.

— Grace Marie Stanton.

El a ridicat pachetul şi Grace a simţit impulsul de autoconservare să o ia la fugă fără să mai privească în urmă.

— Aţi fost citată.

26 aprilie

Dra Sharpe: Spuneţi-vă numele, vă rog!
Martoră: Katherine Bell.
Dra Sharpe: Cu ce vă ocupaţi, domnişoară Bell?
Martoră: Lucrez ca avocat la Truviv Inc., mai ales în domeniul corporatist şi tranzacţional.
Dra Sharpe: Îl cunoşteaţi pe Ames Garrett?
Martoră: Da, îl cunoşteam. Doar de când am început să lucrez la Truviv. Era avocatul principal. Lui îi dădeam raportul, dar şi lui Sloane Glover, care era subordonata lui directă.
Dra Sharpe: Ce impresie aveaţi despre domnul Garrett? Cum a fost experienţa lucrului alături de el?
Martoră: Credeam că e foarte deştept. M-a recrutat de la o firmă din Boston şi am fost recunoscătoare pentru şansa asta. Nu mai lucrasem pentru o firmă înainte să am acest post, aşa că a fost dispus să mă înveţe şi să mă ajute să intru în ritm. Dădea sarcini de lucru interesante pentru avocaţii de care se ocupa. Am fost foarte bucuroasă să aflu că era posibil să fie promovat ca director executiv al companiei. M-am gândit că va fi considerat un aspect pozitiv pentru Departamentul juridic.
Dra Sharpe: V-a făcut vreodată avansuri nedorite? V-a atins vreodată în vreun fel?
Martoră: Nu.
Dra Sharpe: L-aţi văzut făcând avansuri altor femei din birou? Aţi observat un comportament al domnului Garrett pe care l-aţi putea numi „hărţuire sexuală”?
Martoră: Nu.
Dra Sharpe: Ştiaţi că sunt alte femei la birou care au aceeaşi părere şi care, de fapt, plănuiau să-i dea în judecată pe domnul Garrett şi firma Truviv Inc?
Martoră: Ştiam.
Dra Sharpe: Cum aţi aflat despre asta?

Martoră: De când am început serviciul aici, era destul de evident că Sloane şi Ardie îl urau pe Ames. Nu eram sigură ce părere avea Grace despre el, dar Sloane era, cu siguranţă, lidera, aşa că toate ne-am luat cumva după ea. Aveam impresia că ori eşti cu ele, ori eşti outsider. Cu ele sau împotriva lor. Mi se părea că, dacă voiam să fac parte din grup, trebuia să fiu dispusă să le ascult plângându-se de Ames. Era în mare măsură o mentalitate de grup. Sloane era şefa mea directă, aşa că voiam să mă înţeleg bine cu ea. Am mers cu ele la prânz şi am petrecut timp cu Sloane, Ardie şi Grace – eram nouă la birou – şi am înţeles că îşi creau o răzbunare împotriva lui Ames. Pentru ele, era un fel de distracţie. Practic, numai despre asta vorbeau. Vreau să cred femeile. Chiar vreau. Dar când Sloane i-a adăugat numele lui Ames pe Listă Bărbaţilor Răi, a făcut-o cu bucurie. Era ca o laudă.

42.

20 aprilie

N-am înţeles niciodată tendinţa de a ne subestima, pe noi, care fuseserăm botezate şi năşteam în dureri, care zâmbeam şi suportam agonii în timp ce reuşeam să ne desenăm conturul la ochi cu tuş cu precizia unui chirurg. Ne pensam sprâncenele, ne epilam buza de sus, aveam tăieturi de la lamă în zona inghinală, ţineam arme în îndoitura de la subsuoară. Pantofii ne făceau găuri în pielea de la călcâie şi ne schilodeau tălpile. Înduram travaliul, naşterea şi cezarienele, timp în care doctorii ne întindeau la propriu intestinele pe o masă, lângă corpul nostru, în timp ce eram *conştiente.* Ne făceam tratamente faciale cu acid. Ne înţepam feţele cu Botox şi ne umpleam buzele şi sânii. Ne găuream urechile şi purtam pantaloni prea strâmţi. Stăteam prea mult la soare. Ne pedepseam trupul la orele de pedalat. Toate aceste mici sacrificii care să ne facă să părem mai zvelte, mai distinse – femela speciei. Sexul slab. În secret, ne îngroşam obrazul, ne şlefuiam asperităţile. Eram mai dure decât păream. Singura diferenţă era că acum începeam, în sfârşit, să ne dăm în vileag.

Ardie se aştepta pe deplin ca întâlnirea să fie chinuitoare. Cosette Sharpe era de cealaltă parte a mesei, cu coatele ascuţite ieşind în faţă de o parte şi de alta în timp ce stătea cu mâinile încrucişate. Fiind opt persoane în cameră, lui Ardie i se părea că simţea cum scade nivelul de oxigen.

— Omor din culpă, Cosette.

Sloane a bătut cu palma în teancul de documente. Avea tendinţa să apese în mod exagerat pe cuvinte când se enerva, de parcă întreaga sală vorbea brusc engleza doar ca limbă străină.

— Ne daţi în judecată pentru *omor din culpă.*

La drept vorbind – şi, de fapt, Ardie ar fi vrut să i se recunoască meritele în această privinţă – nu-i plăcuse niciodată de Cosette Sharpe. Avocaţii din New York, de regulă, credeau că toţi cei care nu sunt avocaţi la New York sunt nişte idioţi

retardaţi. Terminau convorbirile telefonice cu „Scuze, dar trebuie s-o tai”. Cosette Sharpe se făcea vinovată de ambele lucruri şi totuşi nu ea era cea acuzată aici.

— Mă bucur că avem toţi ocazia să ne întâlnim şi să stăm de vorbă.

Ochii lui Cosette erau prea apropiaţi ca să fie drăguţă. Ardie nu avea obiceiul să disece înfăţişarea altor femei, mai ales când era irelevant, dar îşi făcea plăcerea din când în când, de câte ori ocazia şi persoana meritau asta.

— De ce să ne daţi în judecată? Care e scopul? a întrebat Grace cu calm.

Un proces intentat lor însemna că Truviv nu doar că nu se gândea să cadă la înţelegere în privinţa acuzaţiei lor de hărţuire sexuală, ci şi că, de fapt, erau pregătiţi să le *ceară* bani lui Grace, Ardie şi Sloane în numele lor şi al familiei lui Garrett pentru moartea lui Ames. Suma datorată, dacă erau găsite vinovate într-un proces de omor din culpă, se baza pe valoarea literală a vieţii pierdute. Iar Ames Garrett, fără exagerare, era foarte valoros.

Pagubele puteau include costul educaţiei şi instruirii, plus salariul pe care l-ar fi câştigat de-a lungul carierei (cu tot cu sporuri şi promovări), apoi se adăugau bonusurile şi opţiunile la bursă, durerea şi suferinţa şi orice altceva mai decidea Truviv că îi costase faptul că îşi pierduseră viitorul director executiv şi, pe scurt, aveau să ceară milioane de dolari.

— În companiile precum Truviv, deşi luăm foarte mult în serios acuzaţiile de hărţuire sexuală, nu ne vom ploconi în faţa femeilor care cred că a face acuzaţii false este o metodă de a obţine rapid nişte bani. Reprezintă un precedent neplăcut.

Ardie îşi sufleca mânecile.

— Nu există „noi” din care să faci tu parte, Cosette. Truviv e clientul vostru. *Noi* facem parte din Truviv – Sloane, Grace şi eu. *Noi* luăm asta foarte mult în serios. În clipa asta, ni se pare că încerci să transformi acest caz într-un articol de ziar pe care să-ţi poţi trece numele.

Ardie îi ura pe avocaţii externi care intrau pe sub pielea clienţilor de parcă toţi alcătuiau o mare familie fericită când, în realitate, aceiaşi avocaţi îi taxau pe clienţi de le dădea peste nas pentru fiecare şase minute petrecute scriind un e-mail.

— Ames a sărit de la balconul de la etajul optsprezece, a lăsat în urmă o soţie şi doi copii şi tu ne dai pe *noi* în judecată pentru omor din culpă?

O femeie din stânga ei, cu faţa rotundă şi la distanţă de o singură noapte de muncă de a muri la birou de epuizare, a împins spre Cosette un blocnotes cu ceva scris. Ea s-a uitat din vârful nasului şi a dat aprobator din cap.

— Se presupune. Dar da, asta e teoria după care ne ghidăm.

— Dumnezeule mare şi sfânt!

Sloane şi-a împins scaunul în spate. Nu era un semn foarte bun ca atât de devreme în timpul jocului ea să revină deja la zicalele sudiste ale bunicii ei.

— Şi, îmi pare rău, dar cum anume aveţi de gând să susţineţi că trei femei sunt responsabile pentru că un om în toată firea şi-a luat viaţa?

O notă de exasperare se auzea în întrebarea lui Grace.

Dacă exista una mai supărată decât celelalte pentru trădarea lui Katherine, aceea era Grace. Fusese glacială de când aflase că Katherine avea să fie martoră pentru Truviv.

De ce ar face aşa ceva? Am vorbit cu ea. A spus că le va povesti ce s-a întâmplat. De ce?

Grace era ameţită, nevenindu-i să creadă.

Aşadar, de ce? Ardie putea inventa motive. Truviv îi promisese ceva. Era speriată. Era o prietenă doar din interes şi alesese ceea ce ea credea că va fi echipa câştigătoare (la urma urmei, era fanul echipei Red Sox). Sau poate mai era ceva la mijloc.

Ardie ar fi trebuit să vorbească cu ea înainte. Sau n-ar fi trebuit niciodată să o lase pe Katherine să se implice. Dar discuţiile în retrospectivă erau inutile.

— De fapt – Cosette manevra cuvântul ca pe un cuţit – trebuie să le mulţumim pentru asta lui Sloane şi Ardie.

Sloane s-a uitat la Ardie, iar Ardie a îndreptat spatele aproape imperceptibil.

— Am reuşit să găsim plângerea pe care a scris-o Ardie cu privire la tratamentul de care are parte fiica lui Sloane la şcoală, care a fost, de fapt*, foarte* bine făcută.

Cosette a împins pe masă către cele trei copii după alt document, o scrisoare cu antetul oficial al Truviv, cu semnătura pe a treia pagină a Adrianei Glover, avocat. Desigur, Sloane o

scrisese. Nu Ardie, dar trebuie să fi aflat de la... Trebuia să fie de la Katherine. Inima i s-a oprit o clipă în timp ce începea să tragă o linie nesigură dintr-un punct în celălalt.

— Cazul Laney Presper, Jackson Worrall şi, chiar şi acum, legea Matt Renard. Toate au legătură cu incidente în care oamenii au fost găsiţi responsabili, civil şi penal, pentru moartea victimelor sinuciderii, ca rezultat al hărţuirii sistematice ce a împins victima dincolo de margine, ca să spun aşa.

Sloane a pufnit pe nas.

— Haide, Cosette! Nu sunt comparaţii corecte.

Păruse un lucru atât de nesemnificativ să i se plângă lui Katherine, iar Katherine păruse suficient de îndepărtată de cercul ei intim ca să se simtă în siguranţă. Ardie nu voise să vorbească precum o scorpie. Îşi amintea acum, dintr-odată, că aşa făcuse.

— Hărţuitorii din plângerea voastră erau, în majoritatea lor, adolescenţi. Abia dacă înţelegeau seriozitatea faptelor lor; abia începeau să înţeleagă consecinţele. Dar voi?

Ardie simţea cum furia îi clocotea în sânge.

— Noi nu-l *hărţuiam* pe Ames.

Avea vocea reţinută, nu domoală, dar cei de la masă au trebuit să se aplece în faţă ca să audă.

Cosette a ridicat din sprâncene.

— După părerea noastră, Lista Bărbaţilor Răi, la care Sloane a adăugat numele lui Ames Garrett, este o formă de hărţuire pe internet. Până azi, a fost distribuită pe reţelele sociale de peste trei mii de ori. Dată fiind natura neprobată a foii de calcul nu are alt scop decât de a-i face de râs în mod public pe cei incluşi pe un forum online.

Cosette vorbise cu tonul ei *Eu vin de la cea mai prestigioasă firmă de avocatură, aşa că am dreptate, evident.* Truviv băgase deja nişte bani în treaba asta. Cosette şi echipa ei fuseseră plătiţi. Trecuseră de misiunea de a descoperi faptele. Formulau argumente. Ardie, Sloane şi Grace dăduseră de necaz.

— Paralelele nu se opresc aici, a continuat Cosette cu inflexiunea unui agent imobiliar care arată o casă impresionantă. La fel ca în cazul Sedwick, hărţuirea a început când fata hărţuită a început să se întâlnească cu fostul iubit al hărţuitoarei.

— Nu suntem la gimnaziu, Cosette, a spus Sloane cu vocea monotonă.

— Dar nu aşa s-a întâmplat, mai mult sau mai puţin, Sloane? Nu te-ai supărat când ai crezut că Ames, un om cu care ai avut o relaţie, a devenit interesat de o femeie mai tânără, Katherine?

Era ca şi cum Ardie păşise într-un univers alternativ. Dacă era o ocazie ca Ardie să fi rezolvat lucrurile în mod diferit, să vorbească, o ratase. Nu voise niciodată să ajungă aici, dar asta făcuse.

— Ce mai face fiica ta, Sloane? Cred că tuturor ne pare rău să fim aici în aceste împrejurări.

S-a uitat înduioşată la echipa ei, iar Ardie a văzut-o pe Grace apăsând cu mâna coapsa lui Sloane ca să o ţină.

— Totuşi, mă tem că nu putem ignora faptul că a o ruga pe Ardie să te reprezinte legal este o încălcare a politicii companiei. I-am rugat pe cei de la Truviv să lase această problemă deoparte deocamdată până se rezolvă lucrurile mai urgente, dar sunt sigură că vă daţi seama că este o problemă serioasă. O încălcare ce atrage după sine concedierea, de fapt, iar acordul firmei de a nu lua măsuri imediate este foarte generos, dată fiind situaţia.

Sloane a strâns din buze şi nu a arătat nimic, în timp ce Cosette clipea, parcă aşteptându-se la un mulţumesc.

— Da. Bine. Să ne scoatem calendarele şi să începem să programăm depoziţiile, a sugerat Cosette în cele din urmă.

Întâlnirea a luat sfârşit cu toată căldura unei negocieri pentru ostatici. Grace, Ardie şi Sloane au urcat în lift. Uşile s-au închis şi niciuna nu s-a întins să apese pe buton.

— Deci i-ai spus lui Katherine despre Abigail, a zis Sloane. Despre memoriu? a întrebat Sloane cu o nonşalanţă falsă în glas.

— Da.

Ardie se uita drept în faţă.

— Când?

— Cred că după petrecerea lui Michael.

Sloane a dat din cap, împingându-şi falca în faţă.

— Deci, cum, te plângeai lui Katherine de mine, atunci? De şefa ta enervantă Sloane? Prietena ta îngrozitoare Sloane?

Renunţase la orice urmă de delicateţe acum.

— Nu ştiu de ce ai amestecat-o pe Abigail în asta. Confidenţialitatea între client şi avocat. Nu asta i-ai spus, Ardie? Nu i-ai *spus* tu fiicei mele, *în faţă*, că nu o să spui nimănui nimic? Şi acum e o chestiune publică, să ştii. O să introducă memoriul la probe. Oamenii o să creadă... oamenii o să spună că Abigail chiar voia să se sinucidă.

Sloane respira cu dificultate.

— Toată şcoala o să ştie cât de răi erau copiii aceia cu ea, ce lucruri îi spuneau. De parcă nu i-a fost destul de greu anul ăsta. A avut încredere în tine, Ardie. Ca să nu mai spun că acum eu s-ar putea să nu mai am *loc de muncă.*

Ardie ştia că nu trebuia să fie în defensivă şi totuşi...

— N-am scris eu memoriul acela, Sloane. *Tu* l-ai scris. Şi nici măcar nu m-ai întrebat. Ştii că eu nu aşa procedez. Dacă nu aveau memoriul acela, n-am fi aici.

— Nu asta e ideea acum, a răspuns Sloane, intensitatea tonului. Nu aveai niciun drept.

— Ei bine, nici tu nu aveai niciun drept să stai cu Tony. *Şi* cu Braylee.

— Nu *stăteam* cu Tony şi cu Braylee să mă *plâng* de tine, Ardie. Nu vorbeam prostii despre tine, s-a răstit ea. *Eu* chiar te plac.

O urmă de rimei se întinsese cu o linie neagră pe obrazul lui Grace. Câteva şuviţe din părul mult prea tratat i-au căzut de după urechi.

— Şi se pare că ştiu despre aventură.

Grace a ridicat uşor un deget ca să intervină.

— Nu te uita aşa la mine! Pentru *asta* nu poţi da vina pe mine, a zis Ardie.

Abia acum îşi dădea seama că din difuzoarele din lift se auzea o versiune veselă pentru radio a cântecului „Cheerleader”.

Liftul a început să coboare, iar liniile roşii electronice s-au reconfigurat în numere tot mai mici până au dispărut şi au fost înlocuite cu o săgeată.

Sloane a bătut cu pantoful roşu, ridicol, în podea.

— Eu niciodată nu m-aş fi plâns de tine, Ardie. Şi în mod sigur nu l-aş fi amestecat pe Michael în asta dacă aş fi făcut-o. Şi *niciodată* nu ţi-aş fi pus slujba în pericol. Chiar ai vrut să realizezi tripleta aici.

— Iar eu nu mi-aş fi înşelat niciodată soţul.

— Ha! Mă bucur că în sfârşit ţi-ai luat greutatea asta de pe suflet, i-a întors-o Sloane, fără răutate, motive pentru care, în adâncul sufletului, în ciuda tuturor aspectelor care indicau contrariul, Sloane chiar era omul mai bun dintre ele două.

Sloane şi-a scos cheile zornăitoare – cu cel puţin şase brelocuri luate de Abigail şi Derek din vacanţele în familie în locuri precum Atlantis, Jackson Hole şi Big Sur.

— Cred că acum suntem chit?

A ieşit din lift fără să-i dea ocazia lui Ardie să răspundă.

Holul era mare, aerisit şi deconcertant. Când Grace s-a scuzat că avea nevoie de o salată sau poate de un hamburger, Ardie nu a făcut efortul să o însoţească. Telefonul i-a vibrat în buzunar şi, când l-a scos, a văzut emoticonul cu flăcări pe ecran. Fără multe fasoane, Ardie a mişcat degetul mare ca să-l deschidă.

SMUalmn75: Bună? Îmi place profilul tău! Vrei să ne întâlnim?

43.

26 aprilie

După aceea n-au văzut-o pe Katherine. Dar asta nu însemna că nu era acolo. Era ca o fantomă, le bântuia. Părea mai mare în imaginaţia lor, pentru că devenise brusc intangibilă. Imaterială. Izolată. Un spaţiu gol de umplut cu motivaţiile întrezărite, cu povestea din urmă şi cu viclenie. În absenţa ei, se îndoiau de propria judecată. Se îndoiau de ele însele.

Au început depoziţiile, după ce trecuseră câteva zile de când Sloane vorbise cu detectivii şi habar nu avea în ce stadiu era ancheta.

Sloane, Grace şi Ardie o angajaseră pe Helen Yeh de la Scott, Wasserstein şi McKenna. De fapt, Grace apelase la o favoare. Sloane îi făcuse rost fiului lui Helen de o stagiatură la Jaxon Brockwell în urmă cu un an şi acum începea primul an la Drept la Universitatea Pennsylvania. De la început, Helen fusese de acord să accepte cazul în eventualitatea câştigării, ceea ce însemna că, dacă aveau să câştige ceva, avea să primească patruzeci la sută. Nu trebuiau să plătească nimic dinainte, deşi începea să pară că tot nimic aveau să primească la sfârşit, iar Helen probabil că începea să se întrebe cât de mult valora pentru ea educaţia fiului ei la Drept.

Se părea că strategia companiei era să distrugă treptat credibilitatea femeilor – mai ales a lui Sloane. Să facă declaraţiile lor să pară exagerat de sensibile. Să tragă o linie cât mai clară de la foaia de calcul la proces şi apoi la moartea lui Ames. Orele treceau, punctate de cafeaua călduţă dintr-o cană mare, timp în care Sloane trebuia să aibă grijă la fiecare vorbă care îi ieşea pe gură. Spre sfârşitul după-amiezii, se despărţeau pentru ziua aceea şi Sloane, Ardie şi Grace se întâlneau la unul dintre numeroasele magazine cu salate ce populau centrul oraşului Dallas. În timpul acelor întâlniri, Sloane încerca să le ridice moralul. Relua seria de întrebări – aventura era irelevantă, biletul lui Grace fusese scris sub presiune, lucru care putea fi în

favoarea lor. Fuseseră angajate responsabile, mult timp, cu un istoric extraordinar de loialitate faţă de companie.

Dar nu exista relaxare în acest timp petrecut împreună şi, în orice caz, tonul lui Sloane o dădea de gol. O nuanţă surdă de jignire încă îi amintea că Ardie se *plângea* de ea. Era unul dintre oamenii aceia de care lumea se plânge? Era îngrijorată. Se temea că Derek se pregătea să o părăsească. (Ce făcea atâtea ore singur în dormitorul pentru oaspeţi?) Se temea că-şi va pierde slujba.

Totuşi.

— Cum pot spune că ce am făcut noi l-a împins pe Ames să se sinucidă? spunea Sloane mâncând un amestec neapreciat de lăptucă vineţie şi brânză de capră.

Dar conversaţia se întorcea mereu la Katherine.

44.

27 aprilie

Grace i-a scris bonei un cec când s-a întors acasă în a treia zi de depoziţii. O găsise pe bona ei, Julieta, printr-un adăpost condus de voluntari care le ajutau pe femeile imigrante să găsească de lucru. Julieta era apropiată de vârsta lui Grace, avea doi copii şi înţelegea cât de cât limba engleză – nu că Grace ar fi judecat-o, dat fiind că ea nu vorbea spaniola deloc. Grace a simţit împunsătura obişnuită de vină când a scris suma pe care i-o datora pentru o săptămână. Femeile ca Grace ar fi trebuit să-şi dorească mai mult timp în care să fie mame, iar femeile ca Julieta voiau mai mulţi bani, tot ca să fie mame. Relaţia ar fi trebuit să fie mai simbiotică decât era.

După ce Julieta a plecat, iar Liam era încă la serviciu, casa era tăcută. Emma Kate stătea întinsă pe spate, uitându-se la ventilatorul din tavan, în timp ce zvâcnea din picioare. Televizorul era oprit, pentru că Grace se asigurase că Julieta semnează ceva ce prietenele lui Grace numeau „contractul pentru bone”. În aparenţă, era o necesitate absolută dacă nu voiai ca bona să topească creierul în formare al copilului cu undele de la televizor sau să-i îndese în gura fără dinţi biscuiţi Oreo cât tu erai la serviciu. Grace avea patru camere Nest instalate în casă la 199$ bucata şi un abonament lunar care îi permitea să revadă înregistrările zilei ca să fie sigură că Julieta nu o pişcă pe fiica ei sau nu o săruta pe gură. Nu verifica niciodată. Dacă mai conta, credea că Julieta îndeplinea toate cerinţele în privinţa cărora căzuseră de acord: să pună muzică clasică cel puţin un sfert de oră pe zi, să citească două cărţi înainte de ora de somn, să nu încălzească niciodată la microunde laptele de sân, să vorbească spaniolă, să sterilizeze sticlele, să programeze două ore de stat pe burtă şi să ţină ridicate imagini în alb şi negru la care să se uite copilul.

Dar Grace tot se simţea ca o mamă oribilă.

S-a prăbuşit pe canapea şi a deschis imediat televizorul. Emma Kate a înclinat capul, uitându-se la imaginile sclipitoare,

în timp ce Grace cita în minte mesajul din broşura doctorului Tanaka: *Fără televizor înainte de ora două!*

Dacă o întreba cineva, avea să mintă.

Dar dacă ni se face dor de viaţa noastră dinainte? întrebase Liam când era gravidă în patru luni. Libertatea dulce de a te plimba prin cartier după lăsarea întunericului era ceea ce Grace ştia că avea să-i lipsească după aceea. *Dacă o să-mi iubesc slujba la fel de mult cât iubesc copilul?* ar fi trebuit să întrebe şi ea.

Câteva minute, Grace a rămas cu ochii sticloşi, urmărind o reluare a serialului *Prietenii tăi* pe care îl putea cita pe de rost, spunându-şi că, peste câteva luni, când Emma Kate avea să fie puţin mai mare, nu va mai face asta. Să-şi mai înfigă agrafe în craniu în timp ce-şi relaxa capul pe pernele canapelei şi să-şi ridice picioarele goale pe taburetul din piele pe care îl cumpărase de curând de la Pottery Bara cu o mie de dolari.

Asta îi amintea de ceva: trebuia să deschidă fondul pentru studiile Emmei Kate.

A început o reclamă cu volumul de două ori mai mare, practic o încălcare a regulilor care, după părerea lui Grace, merita o susţinere mai mare decât cea oferită de Dodd-Frank. A oprit sonorul şi s-a târât în genunchi spre locul unde Emma Kate scotea limba şi saliva. Dacă era ceva ce Grace iubea cu adevărat la fiica ei, era respiraţia sa – inexplicabil de dulce. Şi-a lipit nasul de faţa Emmei Kate şi fiica ei a ridicat picioarele în aer şi a zâmbit.

Emma Kate semăna cu Liam. Toţi spuneau asta. Grace citise într-o carte pentru părinţi că era o adaptare evolutivă, menită să-l asigure pe tată că era copilul lui, aşa că se hotărâse să nu o ia personal.

Fibrele din covor se adunau deja pe rochia neagră a lui Grace. Dacă purta pantaloni, ar fi trebuit să se schimbe deja. Emma Kate părea să aibă un moment de energie neaşteptată şi se mişca pe spate, dând un picior peste celălalt. Faţa ei micuţă se strâmba, concentrată, iar gura i se aduna în forma şi mărimea cerealelor Cheerio.

— Te descurci, s-a trezit Grace spunând.

Se uita la copil care zvâcnea şi lovea din picioare, încercând să-şi facă trupul să se mişte aşa cum dorea. Cât de greu trebuie să fie să ai atât de puţin control. Grace se ţinea de firele

covorului, dându-şi seama că se împotrivea impulsului de-a o ajuta, nu pentru că nu voia, ci pentru că îşi dorea momentul acela de mic triumf pentru omuleţul de lângă ea.

Emma Kate se zvârcolea. Hăinuţa i se mototolea. Şi apoi, cu încetinitorul, Emma Kate s-a întors pe burtă şi Grace a aplaudat. Fără intenţie. O aplauda pe Emma Kate, care părea nepotrivit de mulţumită de ea însăşi, apoi – pentru că, de ce nu? – Grace a ridicat-o pe Emma Kate şi a învârtit-o strigând: Ai reuşit! Ai reuşit! Eşti o campioană! cu vocea aceea şoptită de bebeluş de care credea că e ceva mai puţin enervantă decât atunci când mamele le vorbeau copiilor pe tonuri siropoase la un nivel al decibelilor menit să invite să tragi cu urechea: *O, nu, Timmy, de podoabe trebuie să te bucuri cu ochii, nu cu mâinile!*

Grace a lipit mâna de palma bebeluşului într-un gest în miniatură şi – nevrând să cobească – i se păruse că ele două împărtăşiseră ceea ce unii ar putea numi (nu şi Grace, Doamne!) un „moment special”.

Fără să se simtă vinovată, a mărit din nou volumul la *Prietenii tăi* şi s-a relaxat pe canapea, de data asta cu bărbia Emmei Kate pe umăr.

Cineva a sunat la uşă. Grace legăna copilul în timp ce se îndrepta desculţă spre uşă, descuind-o. De cealaltă parte, se aflau detectivii Martin şi Diaz, având aceleaşi feţe nepăsătoare, de parcă le primeau de la departament.

Dacă vă mai amintiţi ceva, daţi-ne un telefon! îi spusese detectivul Martin.

Ei bine, Grace îşi amintise ceva. Se gândise la asta, iar şi iar. Detectivul Martin clipea. Pleoapele îi erau acoperite cu fard albastru sclipitor. Părul castaniu ieşea precum vata de zahăr de pe ceafă.

— Aţi spus că v-aţi amintit ceva ce ar putea fi relevant, doamnă Stanton?

TRANSCRIEREA INTEROGATORIULUI

LUI GRACE STANTON

PARTEA I (B)

27 aprilie

Participanţi:
Detectiv Malika Martin
Detectiv Oscar Diaz

NOTE

Det. Martin: Doamnă Stanton, ne-aţi chemat pentru că v-aţi amintit ceva care ar putea fi relevant în legătură cu moartea lui Ames Garrett. Puteţi repeta oficial ce ne-aţi spus?
Dna Stanton: Chiar înainte să moară Ames, Katherine a venit în biroul meu să-mi spună că Ames voia să vorbească cu ea.
Det. Martin: Ştiţi despre ce voia să vorbească domnul Garrett cu ea?
Dna Stanton: Nu exact, nu. Dar a insinuat că avea legătură cu cearta pe care o avuseseră recent când, din câte am înţeles, ea i-a respins avansurile.
Det. Martin: Ştiţi că Katherine susţine că nu au avut loc asemenea avansuri.
Dna Stanton: Minte.
Det. Martin: Credeţi că nu spune adevărul şi că Ames Garrett i-a făcut avansuri de natură sexuală.
Dna Stanton: Cred că pe unii dintre noi îi minte. Ori nu ne-a spus nouă adevărul atunci, ori nu vă spune vouă adevărul acum. Care variantă credeţi că e mai probabilă? Mai ales dat fiind că Ames o ajuta să plătească pentru camera de la hotelul The Prescott. V-a spus asta? Nu numai atât, dar eu am văzut o

cartelă de la The Prescott în portofelul lui. Nu sunt sigură dacă mai era acolo când... când a murit.

Det. Martin: De ce nu ne-aţi povestit acest detaliu în prima noastră conversaţie?

Dna Stanton: Mi-am amintit doar mai târziu. Se întâmplau multe. Nu-mi adunasem gândurile. Le-am împărtăşit avocatei mele. De curând. Cel puţin, partea aceea cu Ames care plătea pentru hotelul lui Katherine.

Det. Martin: Deci momentul nu are nimic de-a face cu faptul că, de la întâlnirea noastră iniţială, Katherine a trecut de partea angajatorului dumneavoastră, Truviv, şi că dă declaraţii în calitate de martor în directă opoziţie cu afirmaţiile dumneavoastră şi a colegelor?

Dna Stanton: Nu, sigur că nu.

Det. Martin: Grace, fumezi?

45.

27 aprilie

Sloane rareori se întorcea la o casă întunecată, una dintre micile plăceri aduse de faptul că ajungea ultima, dar în seara asta casa părea lipsită de suflet, de parcă aparţinea unei familii plecate în vacanţă, doar câteva lumini amplasate strategic străluceau în camere ca să-i alunge pe hoţi.

— Abigail! a strigat ea.

— Aici, sus! a răspuns o voce stinsă.

Sloane auzea sunetul televizorului. A ridicat ochii spre tavan de parcă o putea vedea pe Abigail prin el. Creierul ei de mamă s-a umplut de toate lucrurile urâte de care se putea apuca o fetiţă dacă era lăsată de capul ei. Dă-le-încolo de protecţii pentru bebeluşi în casă, Sloane ar fi vrut să pună protecţii pentru o preadolescentă în casă. Ar fi eliminat lamele, foarfecele, orice lucru ascuţit, vasele de toaletă şi coşurile de gunoi, revistele pentru fete şi aplicaţiile de mesagerie, telefoanele, pastilele, sticlele de băutură şi aparatele foto.

Sloane şi-a scos sacoul şi şi-a aruncat pantofii sub un dulap.

— M-a sunat inspectorul şcolar.

Când a auzit vocea, s-a întors spre camera întunecoasă de zi, iar inima îi bătea ca a unui iepure prins în cuşcă.

— M-ai speriat! i-a spus lui Derek.

Silueta soţului ei înnegrea canapeaua. Luminile de pe stradă ce pătrundeau prin jaluzele luminau marginea exterioară a sticlei verde de bere.

— A spus că a fost dezamăgit să primească plângerea noastră.

— Eu n-am spus „noi”, a răspuns Sloane, sprijinindu-se cu şoldul de blatul de granit.

— Ştii?

Derek a dus berea la gură. Întotdeauna părea mai sudist după ce bea o bere sau două.

— Spera că nu ameninţăm cu procesul şi că ne vom răzgândi. Să ne răzgândim. Noi doi.

— Tu n-ai văzut ce mesaje primea Abigail.

— Ba da, le-am văzut.

Derek a arătat spre ea cu gura sticlei.

— Au mai fost şi altele.

El a râs, s-a ridicat de pe canapea şi a început să se plimbe.

— Şi le-ai ascuns? Doamne, Sloane, nu-ţi stă deloc în fire!

Ea nu voia să înghită momeala.

— Am vrut ca tu să rămâi cu mâinile curate, s-a apărat ea. Nu voiam să te implic. Aşa că... am luat o decizie organizatorică.

— E vorba de *slujba* mea, Sloane.

Derek se bătea cu pumnii în piept.

— Înţeleg.

— Chiar înţelegi?

El s-a răsucit pe călcâi ca să o vadă.

— Pentru că eu cred că doar fiindcă faci mai mulţi bani decât mine crezi că eşti mai *importantă* în familie. Cea care ia decizii *organizatorice,* nu?

— Nu cred aşa ceva.

— Tu faci mai mulţi bani, dar amândoi muncim la fel de mult. Amândoi avem slujbe cu normă întreagă. Ai putea lucra în alte locuri, Sloane.

A întins degetul spre ea, apoi a înclinat bărbia.

— Nu vrei, dar ai putea. Nu sunt multe alte districte şcolare în oraşul ăsta.

— Nu o să te concedieze şi chiar dacă ar face-o...

— Chiar dacă ar face-o, ce? Ce, n-ar avea importanţă?

El şi-a trecut mâinile peste faţă. Cu mâinile acelea instalase leagănul în curtea din spate.

— Sigur că ar avea importanţă. Îmi pare rău. După cum spuneam, voiam să te protejez. Problema nu este să spui acest lucru, Derek, ci că se întâmplă acel lucru.

De ce nu înţelegea nimeni treaba asta?

— Da, ei bine, sper că Ardie şi Grace ştiu în ce s-au băgat cu tine.

Aşadar, iat-o! Cea mai rea temere a ei scoasă la lumină de persoana ei preferată. Era un ambasador îngrozitor pentru cauză. Era o vulnerabilitate. Îşi spusese că ar putea fi un mesager imperfect pentru mesajul lor, dar era singura disponibilă, aşa că trebuia să fie mai bună decât nimic. Dar acum exista un proces, un proces contra lor şi, ei bine, poate şi

mai mult. Poate chiar şi ramificaţii adevărate, permanente, care le puteau afecta viaţa ei şi prietenelor ei. Şi nu ştia cum sau unde se vor sfârşi toate. Doar că începuse imediat după moartea lui Ames. Iar femeile au rămas să rezolve problema, oricare ar fi fost *aceasta.* În cele din urmă, dacă ea nu mai *rămânea* cu nimic? Nimic nu putea fi mai rău pentru ea decât nimic.

46.

28 aprilie

Trăia într-o casă care ar fi făcut-o pe *abuelita*[9] Rosalitei să exclame: „Dar impozitele pe proprietate!” ca şi cum irosirea unor sume exorbitante pe impozite erau cele care ţineau familia Rosalitei din aceste cartiere. Maşina ei, o Kia veche de zece ani care se dezintegra, părea nepotrivită parcată lângă trotuar şi se întreba cât avea să dureze până ce vecinii chemau poliţia şi apoi până veneau poliţiştii, dat fiind că nu aveau nimic de făcut în Highland Park în afară de a da amenzi pentru viteză. Rosalita se uita în sus la casă. Cărămidă albă fermecătoare. Plantele decorative se căţărau din vasele de teracotă. Felinarele de fier care încadrau uşa roşie. O alee în formă de cerc care nici nu trebuia folosită pentru că exista alături un garaj pentru trei maşini.

Dar impozitele pe proprietate!

Rosalita şi-a strâns buzele şi şi-a luat poşeta grea de pe scaunul pasagerului îmbrăcat în tapiserie textilă. Draperiile ivorii blocau ferestrele. Adidaşii ei agăţaseră tivul blugilor, lăsând fire albe şi ude să se târâie pe jos. Foşnetul pe denim era singurul sunet pe care încălţările ei îl scoteau pe drum.

A încercat să şi-o imagineze pe femeia din spatele uşii roşii, care trăia în casa perfectă de cărămidă albă, cu plante care erau mai îngrijite decât picioarele Rosalitei. Probabil se spăla pe dinţi la prima oră a dimineţii, făcea intenţionat mult zgomot în timpul sexului, purta pijamale asortate şi citea articole despre mâncare sănătoasă. Rosalita nu-şi dorea viaţa asta, deşi înţelegea că acest gând era ca şi cum sunai să te desparţi de un bărbat care încetase deja să te mai sune cu câteva luni înainte. Ei nu i se oferise niciodată ocazia.

A apucat de mânerul greu de fier – un inel trecut prin gura unui leu – şi l-a lovit de uşă. A aşteptat, numărând în şoaptă. A ciocănit din nou. Când n-a răspuns nimeni, a apăsat cu degetul pe sonerie, care era acoperită cu o bucată de bandă adezivă.

---

[9] Bunicuţa” – în lb. span. în orig. (n.tr.).

Sunetul a răsunat în toată casa. Rosalita îl auzea de acolo, precum şi paşii care au urmat. A ridicat ochii alene şi a remarcat o cameră cât vârful de ac fixată în colţul uşii. Rosalita îşi imagina cum arăta reflectată în lentilă, strâmbă şi rotunjită, cadrul de deschidere al unui serial cu crime adevărate.

Apoi uşa s-a deschis şi cele două femei stăteau de o parte şi de alta a pragului.

— Numele meu e Rosalita Guillen. Trebuie să vorbesc cu dumneata.

I-a întins un plic cu scrisul ordonat pe faţă.

Femeia avea tenul rozaliu, acoperit cu pistrui. Părul ei arăta de parcă cineva îi rodea vârfurile. S-a uitat o dată la Rosalita şi, încet, dar cu forţă, i-a trântit uşa în nas.

47.

1 mai

Două dube de la canale de ştiri pe benzile de pe margine, cu două reportere diferite, ancorate cu cabluriule de la cameră şi microfon. Orice reporteră de ştiri pe care o văzuse Sloane vreodată, indiferent de oraş, arăta de parcă ar fi fost din Dallas, însă reporterele din Dallas erau de departe cele mai „dallas-iste” dintre toate. Părul îmbibat de fixativ, rochiile croite într-una dintre cele patru nuanţe de bijuterii, cu tot cu pantofii cu platformă care le făceau să meargă ca Bamby. Sloane văzuse odată un reportaj la emisiunea *Today* conform căruia exista un grup pe Facebook în care reporterele împărtăşeau idei de rochii potrivite pentru televiziune şi, sincer, nimic nu i se păruse vreodată mai logic.

Oare chiar trecuseră mai puţin de două luni de la moartea lui Desmond? Cuvintele „acţionarilor nu le place să audă *fără comentarii*” încă îi răsunau proaspete în minte.

Sloane a scos pe ascuns o oglindă din poşetă şi şi-a verificat dinţii. În clipa în care a început să meargă, cea mai apropiată reporteră – o femeie cu părul negru, bogat – a început să alerge ca să-i taie calea lui Sloane.

— Sloane? Sloane Glover?

A împins microfonul rotund spre Sloane.

— Cum răspundeţi la acuzaţiile că dumneavoastră şi celelalte reclamante aţi împins un bărbat la sinucidere?

— N-am împins pe nimeni de pe clădire, a răspuns Sloane, o declaraţie care spera să fie şi incitantă – *Ei bine, evident că n-ai făcut-o* – şi obraznică.

Oamenii puteau să accepte obrăznicia.

— Vorbeam la figurat, a spus reportera în mod inutil.

Sloane l-a văzut pe Cliff Colgate sprijinit de marginea clădirii, pufăind o ţigară, pe care a băgat-o apoi în buzunarul genţii.

— Doamnă Glover?

Reportera s-a aplecat în raza ei vizuală.

Sloane a redevenit atentă şi s-a uitat direct la femeie, care chiar purta prea mult rimel şi asta însemna ceva venind din partea lui Sloane.

— Nu răspund la ele, a zis ea. Aceste acuzaţii sunt o diversiune menită să ne distragă atenţia de la problema iniţială, şi anume că o companie a permis unui bărbat ca Ames Garrett să se poarte indiscret ani la rând, fără să-l împiedice nimeni, pentru că nu există opţiuni valide pentru femei în afara sistemului juridic fără să se teamă de răzbunare.

— Deci credeţi că Truviv caută să se răzbune?

Sloane s-a gândit puţin.

— Cred că situaţia a scăpat de sub control şi cred că trebuie să ne întrebăm de ce e aşa.

Cliff întindea bărbia în faţă, făcându-i semn să vină spre el. Purta ochelari cu ramă neagră şi o cămaşă încheiată până sus, fără cravată. Se întreba dacă era posibil ca cineva de vârsta lui şi în postura lui să nu fi *purtat* vreodată cravată. Intram într-o etapă în care fiecare copil crescuse cu dispozitive inteligente, iar ţinuta sportivă la muncă nu era cumva o parte a aceluiaşi trend? S-a scuzat şi a plecat de lângă reporteră.

Cliff s-a desprins de clădire, cu carneţelul în mână.

— Ce mai e acum?

El a băgat mâinile în pantalonii gri mulaţi.

— Merg cu articolul mai departe, a spus el. Fosta ta colegă, Elizabeth Moretti, a recunoscut că ea a creat Lista bărbaţilor RĂI.

— *Ce* a făcut?

Cliff a scos creionul din locul unde-l ţinea în echilibru pe ureche şi a notat ceva.

— Nu-mi scrie mie în faţă.

Ea a fluturat degetul spre carneţel.

El a zâmbit şi i-a făcut cu ochiul, iar ea s-a întrebat dacă avea să poată vedea vreodată pe cineva făcând cu ochiul fără să se gândească la Ames.

— O revistă pregătea un articol. Aveau să o dea de gol. Aşa că ea le-o ia înainte. Mi-a sugerat să vorbesc cu tine.

Clădirile de birouri: ciudat de lipsite de locuri în care să stai afară, îşi dădea seama Sloane.

— Aşadar, cred că pot să spun cu siguranţă că n-ai ştiut că ea era creierul din spatele foii de calcul?

Ea l-a întrerupt cu o privire fără să spună o vorbă.
El a ridicat braţele în sus.
— Nu-ţi scriu nimic în faţă.
Sloane nu se mai simţise atât de ameţită de când căzuse Abigail de pe barele de metal de la grădiniţă şi şcoala îi trimisese un e-mail – un *e-mail,* pentru numele lui Dumnezeu! – ca să-i spună că fiica ei era la urgenţă, iar detaliile despre braţul rupt şi nu, să zicem, o rană la gât, ajunseseră la Sloane doar după ce a mers la spital şi a vorbit cu unul dintre doctorii foarte competenţi şi răbdători din personalul medical.
Gândurile i se învârteau în cap. La drept vorbind, poate n-ar fi trebuit să fie şocată, dat fiind tot ce se întâmplase, toate lucrurile din lumea asta care contau mai mult decât faptul că Elizabeth Moretti începuse o foaie de calcul.
Dar ar fi putut să-i spună şi ei.
— Vrei să comentezi?
Vârful creionului, ascuţit cât să dea sângele, stătea pregătit.
Orice ar fi ales să spună în acel moment cu siguranţă nu era ceva înţelept. A respirat adânc.
— O să-ţi dau un răspuns până la sfârşitul zilei. Am cartea ta de vizită.
El a lăsat colţurile gurii în jos, dar a întors creionul invers, ca să stea cu partea plată în jos.
— Corect!
Ea a dat să plece, ca să se extragă din circul în care era ori maestrul de ceremonii, ori clovnul.
— Am vorbit cu sursa mea de la poliţia din Dallas, Sloane.
Ea a rămas stană de piatră.
— Cred că au informaţii noi despre moartea lui Ames.
— Sinuciderea lui Ames, l-a corectat ea.
Cliff s-a uitat în lungul străzii. Soarele sclipea pe lentilele lui.
— Moartea lui Ames. Cineva ştia ceva, poate a văzut ceva. Cineva. Nu ştiu.
— Cine?
El s-a scărpinat la tâmplă cu creionul.
— Asta e tot ce ştiu.
Sloane a ridicat poşeta – grea de biscuiţi fărâmiţaţi, şerveţele umede, carnete de cecuri şi zece carduri de credit expirate – mai sus pe umăr.
— E ridicol. Ames a sărit de pe balcon. Toată lumea ştie asta.

Fireşte, nu era adevărat. Nici măcar ea nu *ştia* asta. Era doar *Doamne sfinte, mai era ceva ce putea să meargă prost?* Şi asta nu era o provocare.

Sloane era un om bun, la urma urmei. În cea mai mare parte. Şi avea prieteni. Mulţi prieteni. N-ar trebui să fie amestecată într-o... investigaţie de *crimă.*

De ce nu aduseseră niciuna dintre prietenele ei caserole?

— Mi se pare că doamna protestează prea mult.

— *Hamlet,* a răspuns ea. Ai... nimerit partea cu tragedia.

Sloane a împins uşa rotativă de sticlă.

— Scrie-mi pe e-mail!

El şi-a făcut palmele căuş ca să strige după ea.

— Eu sunt unul dintre băieţii buni, Sloane!

Ea s-a împins cu toată forţa pentru ca uşa să se dea în spate şi era aproape ascunsă în cilindrul de sticlă.

— Eşti sigur că ăsta nu-i un oximoron? i-a răspuns ea.

∵

Sloane a izbit cu pumnul în mănuşa Oksanei şi umărul i-a zvâcnit de durere. Lovitură dreaptă, lovitură încrucişată, croşeu şi lovitură dreaptă. Urma tiparul, un pumn după altul şi încă unul, în timp plămânii i se goleau de aer.

Cu fiecare pumn, îi apărea imaginea lui Ames. Cu roşul care i se scurgea din cap, stropind în aer, plouând pe trotuar, un râu care curgea din osul zdrobit al piciorului.

Lovea mai tare, mai repede. Uita să respire. Transpiraţia îi uda firele de păr de sub coadă. Şi dacă era responsabilă? Dacă era doar mâna ei la mijloc? Lovea. Simţea focul în cot. Muşchii îi ardeau. Cineva ştia ceva sau văzuse ceva. Sau pe cineva. Ar putea fi Grace – de ce nu *pomenise* Grace niciodată că fuma cu Ames pe balcon? Ar putea fi Ardie – oare Ardie minţise în legătură cu ora la care primise semnătura? Şi dacă da, de ce? Sau Katherine – ce o făcuse să-şi schimbe atât de brusc povestea?

Ce *era* informaţia asta nouă? Oare putea să arate... către ea?

Oksana a spus că s-a terminat timpul şi Sloane s-a prăbuşit pe jos. Stătea cu capul între genunchi. Oksana i-a pus un prosop curat pe după gât şi Sloane şi l-a tras peste faţă.

— Felicitări pentru efort! a spus Oksana.

— Am mâncat un sandviş. Cu tot cu pâine.

Oksana a împins cu degetul de la picior în pantoful lui Sloane cu marca Truviv, împingând-o în poziţie dreaptă, în care s-a aşezat şi ea, pentru că era masochistă. Sau, cel puţin, probabil acesta era motivul.

— Ames a fost trecut cu roşu în registrul de programări.

Sloane abia a ridicat capul, pentru că trunchiul ei era în pericol de a se rupe în două.

— Nicio antrenoare nu mai voia să lucreze cu el.

Când o picătură a căzut pe salteaua de yoga de sub ea, Sloane nu ştia dacă era transpiraţie sau o lacrimă, însă i se părea normal că-şi pierduse abilitatea de a remarca diferenţa. Practic, pierduse controlul asupra tuturor lucrurilor din viaţă – căsnicia ei, fiica ei, prietenele, cariera. Era sigură în proporţie de 99% că încercase să facă ceea ce trebuia când intentase procesul. Dar exista procentul acela iritant care o făcea să se îngrijoreze că, de fapt, nu făcuse decât să-şi bage nasul aiurea. Că era o femeie plictisită, de vârstă mijlocie, care se ascundea sub pantalonii de lână de la costum şi titlul pompos pentru ca nimeni să nu afle cât de plictisită şi de vârstă mijlocie era în realitate.

— O să-ţi revii tu!

Dar Sloane nu ştia cât de mult se putea baza pe cuvintele unei persoane care mirosea atât de tare a loţiune de bronzat cu aromă de banane la ora trei după-amiaza.

Cliff,

Iată citatul tău: „Elizabeth Moretti crede într-o singură idee de bază: informaţia înseamnă putere. Ea a făcut publică informaţia. Ea a împărtăşit puterea. Toate încercăm să ne protejăm una pe alta oricum ştim şi acesta a fost modul ei de a se proteja”.

Sloane

TRANSCRIEREA INTEROGATORIULUI LUI GRACE STANTON

PARTEA A II-A

28 aprilie

Participanţi:
Detectiv Malika Martin

NOTE

Det. Martin: Grace, l-aţi văzut pe Ames Garrett în ziua în care a murit?
Dna Stanton: L-am văzut, da. L-am văzut.
Det. Martin: Cum vi s-a părut?
Dna Stanton: Părea agitat, nervos. Se simţea greşit înţeles. De parcă nu făcuse nimic rău şi voia ca eu să înţeleg asta.
Det. Martin: Şi aţi înţeles?
Dna Stanton: Nu ştiu.
Det. Martin: Ce vreţi să spuneţi?
Dna Stanton: Eram nehotărâtă. Nimic din toate astea nu este atât de categoric cum crede lumea. Eu… nu ştiu. În acel moment, eram furioasă. Simţeam că Ames mă amăgise. Voiam să ştie că nu eram genul de femeie care să ignore comportamentul urât. Voiam să aibă remuşcări. Nu ştiam că era într-o stare atât de proastă.
Det. Martin: S-a întâmplat ceva care l-a supărat şi mai mult?
Dna Stanton: Da.

48.

2 mai

S-a aflat vestea că Truviv voia o întâlnire a doua zi dimineaţă. Consensul general fusese că depoziţiile nu mergeau bine. Grace a fost sunată de Helen Yeh când mergea spre serviciu.

— O să-ţi spun ce cred eu, a spus Helen fără introducere. Cred că trebuie să auzim ce au de spus. Să aflăm ce vor. După aceea nu e nevoie să luăm decizii pripite. Dar ar trebui…

— Ascultăm, a încheiat Grace când a luat-o pe ieşirea Pearl Street spre centru.

Încă nu se obişnuise să vorbească în dispozitivul handsfree, aşa că vocea ei a fost cu un decibel mai aproape de ţipat.

— Exact!

Grace a verificat unghiul mort.

— Ei ne-au ascultat? Pe noi?

A luat-o pe Main, trecând pe lângă parc, în centrul căruia se afla o statuie de nouă metri a unui ochi – remarcabilă mai ales din cauza capilarelor roşii şi a irisului albastru surprinzător, dar şi a faptului că era un *ochi* imposibil de mare – cunoscut drept „Eye Sore”[10].

— Te înţeleg, Grace, chiar înţeleg. Dar, uite, meseria mea, ca avocat al vostru, este să vă protejez interesele. Toate sunteţi avocate, dar, dacă eraţi doctori, nu v-aţi fi făcut singure operaţie pe inimă, nu?

Poate că Grace s-ar fi făcut doctor dacă nu era atâta sânge. Dar iată unde ajunsese acum.

— Trebuie să vă sfătuiesc să faceţi ce cred că este mai bine pentru voi pe termen lung. Poate că sunt pregătiţi să renunţe la toată povestea. Putem spera. Dar toate sunteţi în cădere liberă.

Deci asta a simţit Ames în acele ultime secunde, şi-a zis Grace.

Cădere liberă.

∵

---

[10] „Un lucru foarte neplăcut la vedere” – în lb. engl. în orig. (n.tr.).

Helen s-a întâlnit cu ele la birou. Etajul douăzeci. Grace şi-a reamintit că era meseria lui Helen să le demoleze, să le pregătească să accepte orice li se oferea ca nişte câini înfometaţi. Era o strategie clasică folosită cu clienţii care nu ştiau asta, să-i facă să simtă că avocatul lor le făcuse rost de o înţelegere grozavă. Grace s-a enervat la gândul că Helen avusese o „discuţie” rapidă la telefon cu Cosette înainte de întâlnire: *Cred capot să-i conving.*

Poate Grace era nedreaptă. Poate nu.

S-a aşezat lângă Ardie în timp ce se aduna ceea ce Grace ajunsese să numească „grupul obişnuit”.

— Ce faci? a murmurat ea.

Ardie pierduse cel puţin trei kilograme, după estimarea lui Grace, probabil fără să bage măcar de seamă.

— Bine, a răspuns Ardie. Eu... în fine, nu ştiu ce o să-i spun lui Tony.

— Nu ştim... a început Grace.

— Te rog.

Grace nu avea ce să răspundă. *Ea* îl avea pe Liam. Ea era cea norocoasă. Dacă nu voia să muncească, nu era obligată. Liam spusese asta în clipa în care Emma Kate ieşise cu capul înainte dintre picioarele ei. De fapt, probabil s-ar fi bucurat să o vadă acasă. *Să nu mai spele bătrânul Liam sticlele!*

Se presupunea că mamele trebuiau să muncească numai dacă *erau nevoite* să o facă. Grace ştia asta. De aceea nu dăduse niciodată de înţeles *cât* de sigure erau finanţele lor. Dacă cedau acum, Grace trebuia să renunţe la cariera ei pentru totdeauna. Îşi vedea viitorul desfăşurându-se în faţa ei în timp ce răsucea inelul cu diamant, revenit de curând pe deget.

A ajuns şi Sloane.

— Mulţumesc că aţi venit.

O bomboană mentolată sălta pe limba lui Cosette.

— O să fiu succintă. Ames e mort.

Şi-a împreunat mâinile pe masă.

— Avem o martoră-cheie de partea noastră, care a declarat sub jurământ că nu a fost hărţuită sexual de Ames Garrett sau de oricine altcineva, ci că voi trei voiaţi o răzbunare personală faţă de Ames, un fel de mentalitate de turmă născută din relaţia eşuată dintre Sloane şi Ames Garrett.

Grace şi-o imagina pe Cosette exersând discursul în oglinda din baia de la hotel.

— Chiar vorbele lui Grace susţin ideea că era un şef bun şi capabil pentru care era dispusă să garanteze. Ardie Valdez era nemulţumită că nu a fost promovată odată cu colegele ei. Momentul ales pentru proces, aproape de numirea domnului Garrett ca director executiv, a fost menit să producă răul maxim, să pună compania cu spatele la zid. Niciunul dintre aceste lucruri nu este bun pentru voi. Ames Garrett s-a sinucis din cauza acţiunilor şi acuzaţiilor voastre nefondate.

— Ştii că ne împotrivim tuturor acestor concluzii, nu? a întrebat Sloane.

Asta o speria pe Grace cel mai mult: Sloane. Sloane nu dăduse buzna în încăpere. Nu făcuse nicio observaţie obraznică despre faptul că întârziase cinci minute. Stătea calmă, tranchilizată.

— Am notat. Dar Truviv este pregătit să lupte în acest caz până la capăt, dacă va fi nevoie. Acţionarii, după ce au auzit mărturiile şi datele cazului, sunt gata să sprijine totul cu un buget considerabil pentru proces. De fapt, este logic din punct de vedere financiar. Dar iată ce pot să fac pentru voi. Renunţaţi la opţiunile de acţiuni. Demisionaţi. Vă înţelegeţi cu Truviv pentru cinci milioane de dolari care să acopere costurile cu taxele judiciare şi pagubele aduse reputaţiei lor. Dacă cedaţi, Truviv vă va oferi scrisori de recomandare şi va semna un acord de confidenţialitate care va interzice oricărei persoane din companie să vorbească urât de voi, fie la nivel personal, fie la nivel profesional.

— Cinci *milioane* de dolari. Vreţi ca *noi* să vă plătim *vouă* cinci milioane de dolari? a pufnit Ardie. De unde credeţi că putem scoate cinci milioane de dolari?

Grace nu a spus că ar fi putut face rost de bani. Dacă era nevoie. Cel puţin, partea ei, poate chiar toată suma, dar ar fi trebuit să meargă la părinţii ei şi, ei bine, nu era cea mai atrăgătoare variantă. Şi-apoi, partea cu „demisia” din propunerea lui Cosette o făcuse să-i îngheţe sângele în vine. Şi, cu acord de confidenţialitate sau nu, nu se putea ca în comunitatea juridica să nu se afle cine, ce şi de ce.

Inelul cu diamant se învârtea întruna pe deget. Ce proastă fusese! Avea să se distrugă cu mâna ei.

— Putem stabili un plan de achitare a banilor. Dacă negociem numărul total de ani pentru plată, cred că putem convinge consiliul.

Cosette s-a uitat peste umăr la bărbatul corpolent, membrul consiliului din comitetul de revizuire independentă, acesta a închis ochii şi s-a încruntat: *Sigur, sigur, lasă-le măcar opţiunea asta.*

— Asta e răzbunare! a spus Sloane. Este jecmănire!

— Nu, a răspuns Cosette cu calm.

Îşi punea deja hârtiile înapoi în servietă.

— E o măsură preventivă. Condiţiile vor fi prezentate până mâine. După care Truviv intenţionează să continue cazul împotriva voastră.

Era clar că, dacă tăiai venele lui Cosette Sharpe, le găseai aspre de la arsura criogenică. Şi, serios, cine din camera aceea n-ar fi vrut să încerce?

Camera s-a golit, cu excepţia grupului lui Grace. Helen stătea la capătul mesei, cu gura strânsă, aşteptând.

— „Există un loc aparte în iad pentru femeile care nu ajută alte femei”.

Sloane scrâşnea din dinţi.

— Madeleine Albright, a spus Ardie.

Sloane s-a dus spre fereastră şi s-a uitat în jos la clădire.

— Serios? Mereu am crezut că era ceva ce i-a spus Taylor Swift Tinei Fey. Totuşi...

Totuşi. Grace s-a simţit cuprinsă de nostalgie şi iubire faţă de prietenele ei. Poate că exact cum simţeau oamenii iubire şi nostalgie deopotrivă când stăteau cu capul pe butuc, cum s-ar spune.

— Aţi scăpa de procesul de omor din culpă.

Dar acela era doar procesul. Nu avea nicio influenţă asupra acuzaţiilor penale. Cu toate astea, perspectiva nu putea face rău.

Şi dacă îmi iubesc slujba la fel de mult cât iubesc copilul? Dacă o iubesc doar puţin, puţin de tot mai mult?

Sloane s-a întors cu faţa.

— Cinci milioane de dolari, Helen!

Helen era o femeie micuţă, cu un trup ca un sac care îţi economiseşte spaţiul, sigilat şi etanşeizat împotriva grăsimii. Alerga pe distanţe uriaşe în weekend doar de distracţie.

— Ştiu că par foarte mulţi bani. Dar pentru Ames Garrett e chiar ieftin.

O vânzare a vieţii lui Ames Garrett. Era ziua lor foarte norocoasă.

— Dacă pierdeţi un proces de omor din culpă, aveţi de plătit mult mai mult. Cel puţin – *cel puţin* – de trei ori mai mult.

— Şi Katherine? a întrebat Grace, încercând să păstreze un ton neutru. De când vorbise cu poliţia, păstra speranţa că vor afla că tocmai Katherine era vinovată de moartea lui Ames. Grace se simţea prost, dar acesta era adevărul curat. Era mai departe de Dumnezeu decât fusese vreodată în viaţa ei şi nu ar fi deranjat-o să o crucifice pe Katherine. Presupunea că acum, într-un fel, amândouă erau Iuda.

— Din câte înţeleg eu, ea va primi… o promovare. Nu cunosc detaliile. Îmi pare rău.

Helen a respirat adânc.

— Firma mea spune că nu vă mai pot reprezenta în cazul unor împrejurări neprevăzute. Îmi pare rău. Ştiţi că eu asta vreau. Dar asta nici măcar nu e ceea ce am acceptat să fac de la început.

Grace s-a uitat la Sloane aşteptând o reacţie, însă faţa lui Sloane încremenise.

— Sincer, mă îndoiesc că altă firmă de înalt nivel din oraş o să dorească să muncească atât de mult gratis.

Nimeni nu spunea nimic. S-a transformat în cea mai lungă tăcere prin care trecuse Grace vreodată cu prietenele ei, care erau, din întâmplare, cele mai deştepte şi mai capabile pe care le cunoştea. Dar, în definitiv, nu era vorba doar despre inteligenţă şi competenţă. Nu fusese niciodată. Şi din cauza asta aveau să piardă.

49.

2 mai

Sloane a găsit două mesaje vocale după întâlnirea aceea îngrozitoare:

Primul: *Sunt directorul Clark. S-a întâmplat ceva la şcoală legat de fiica dumneavoastră, Abigail. Mă tem că a lovit un elev. Trebuie să veniţi cât mai repede.*

Al doilea: *Doamnă Glover, încercăm să vă contactăm de o oră. Chiar avem nevoie să veniţi cât mai repede din cauza... gravităţii incidentului.*

Gravitatea incidentului!

Asta fusese în urmă cu douăzeci de minute.

Sloane nu fusese niciodată trimisă la director, nici măcar pentru copiat sau pentru altă indiscreţie *normală.* Profesorii o iubeau pe Sloane. Fusese vicepreşedinta Consiliului Elevilor. Primise şi insigne, fir-ar să fie!

Abigail, pe de altă parte, *lovise* pe cineva. Doar huliganii loveau oameni; copiii murdari cu mâinile lipicioase de gem şi mizerie sub unghii; copiii altor oameni.

Ideea i-a dat prin minte pe drumul nebunesc spre şcoală: Era posibil ca fiica ei să fi fost, de fapt, agresorul? Şi de aceea primise acele mesaje? O, *Doamne,* dacă Sloane era unul dintre părinţii aceia îngrozitori care credeau că aveau un copil dulce ca un îngeraş şi între timp copilul lovea cu piciorul căţeluşi sau îi pişcă pe alţi copii pe la spatele profesorului? *O, la dracu', o, la dracu'!*

Din toate zilele posibile, Abigail, avea să-i spună când o vedea. *Din toate zilele posibile în care să faci asta.*

În dreptul uşilor duble care duceau spre administraţie, Sloane şi-a verificat imaginea în geamul închis la culoare, aşezându-şi fusta şi trăgându-şi sacoul peste coapse când a venit Derek alergând, apărând în spatele ei în imaginea neclară.

— Sloane, a spus el cu răsuflarea tăiată. Isuse, ce naiba se întâmplă?

El i-a pus mâna pe spate şi ea a simţit cum i se strâmbă gura.

— Scuze, mi-a fost foarte greu să găsesc pe cineva care să stea cu clasa.

— Eu eram într-o şedinţă, a explicat ea, înţelegătoare. Am venit de cum am auzit.

Totul era şi mai rău după ce a văzut faţa lui Derek. Dar şi mai bine.

El a dat din cap, uluit.

— Fiica noastră a *lovit* pe cineva!

— Fiica noastră a lovit pe cineva, a încuviinţat ea.

S-au luat de mână. Deşi niciunul din ei nu şi-a dat seama. Şi au intrat ca un cuplu.

Toţi îi aşteptau. A fost primul lucru care li s-a spus când au intrat în biroul directorului Clark. *Toţi vă aşteaptă!*

Părea puţin exagerat. Era directorul Clark. Şi profesorul de engleză al lui Abigail, cum îl chema? Domnul Tawley? Tully? Derek trebuia să ştie. Derek, a cărui mână o strângea ferm pe a ei. Şi încă o mamă, al cărei nume Sloane nu-l ştiuse niciodată. Purta uniformă de spital cu numele unei clinici veterinare brodat pe buzunarul din stânga al bluzei. Un băiat, cu părul ud de transpiraţie şi lipit de cap, cu adidaşi Under Armour care te puteau orbi, stătea cu capul plecat. Sângele uscat îi murdărea încă nara dreaptă. Şi mai era Abigail. Lui Sloane i-a slăbit pulsul când a văzut-o pe fiica ei pitită într-un scaun din colţ. Lacrimi proaspete îi curgeau în tăcere pe faţa ei frumoasă, pistruiată, când şi-a văzut părinţii. Derek şi Sloane gravitau în jurul ei, flancând-o. Era fiica lor. Aveau s-o iubească orice ar fi. Chiar şi dacă *omora* pe cineva.

— Daţi-mi voie să vi-l prezint pe Steve Lightner.

Directorul Clark l-a prezentat pe băiat ca pe o probă într-un proces.

— Abigail, aici de faţă, l-a lovit pe Steve în nas – de două ori – cu pumnul, în faţa clasei unde fac engleză.

În mod sigur, directorul Clark credea că găsise arma crimei. *Vedeţi, doamnă Glover, până la urmă fiica dumneavoastră nu e chiar atât de inocentă.*

Derek a atins umărul lui Abigail foarte uşor, ca şi cum s-ar fi temut să n-o sperie.

— E adevărat?

Abigail s-a smiorcăit, dar a dat din cap aprobator.

— Sângera, a spus mama lui Steve. Îi curgea sângele din nas.

Faţa mamei era serioasă.

Sloane s-a uitat în jos la fiica ei, la omoplaţii osoşi care-i ieşeau ca nişte aripi retezate.

— *De ce,* Abigail? a întrebat ea insistent. De ce l-ai lovit pe Steve?

Totul părea cumplit. De parcă pedeapsa cu moartea era încă posibilă şi toţi – exagera Sloane în mod evident – îşi ţineau respiraţia să afle ce decidea juriul.

Abigail a înghiţit în sec şi a ridicat privirea.

— Râdea de lenjeria mea intimă. El şi Grady. De câte ori mă aplecam să iau o carte din ghiozdan, strigau „Chiloţi de bunicuţă, chiloţi de bunicuţă!”

Obrajii fetei erau roşii.

— Şi pe urmă Steve trăgea de marginea chiloţilor de câte ori se întâmpla asta şi le spunea tuturor ce culoare purtam în ziua aceea, le spunea tuturor că nu purtam tanga. I-am spus să înceteze, dar a continuat tot aşa vreo trei zile.

Chiar şi acum, în timp ce fiica ei stătea cu umerii plecaţi, Sloane vedea marginea chiloţilor ce se întrezăreau sub betelia blugilor: mov, de bumbac.

— Aşa că m-am dus şi i-am spus domnului Tully, dar domnul Tully mi-a zis să-l ignor şi că o să-l facă el să înceteze. Aşa că am încercat, dar pe urmă el m-a apucat de chiloţi şi...

A lăsat ochii în jos.

— A tras tare de ei. M-a durut. Aşa că m-am întors şi... şi...

A început din nou să plângă.

— L-am lovit. De două ori, a spus ea bolborosind.

Sloane a făcut ochii mari.

— A venit la dumneata?

I-a adresat întrebarea domnului Tully care, ca să se ştie, nu era nici pe departe la fel de chipeş ca Derek. Aceşti oameni o făcuseră să se îndoiască de copilul ei, bun şi dulce. Sloane simţea că înnebuneşte de furie.

Domnul Tully şi-a dres glasul şi şi-a mutat greutatea pe picioare.

— Ne place să descurajăm pârâtul. Credem că, dacă îi lăsăm pe copii să-şi rezolve singuri problemele, îi ajutăm să-şi dezvolte abilităţi mai bune în viaţă.

— A, serios, serios?! a întrebat Sloane încrucişându-şi braţele. Deci fiica mea era hărţuită sexual şi a venit la dumneata –

adultul responsabil pentru ei – şi marele sfat al dumitale, care dezvoltă abilităţi de viaţă, a fost să ignore totul?

— Hai să nu exagerăm!

Directorul Clark şi-a desfăcut mâinile de parcă îi binecuvânta. *Fir-ar el al dracului să fie!*

Domnul Tully se scărpina după ureche.

— „Hărţuire sexuală” este o terminologie puternică. Nu cred că a fost atât de grav.

— Bine, atunci.

Sloane s-a întors.

— Să auzim. Steve, ce abilitate de viaţă ai învăţat *tu*?

Mama lui Steve – draga de ea – măcar avea bunul-simţ să pară stânjenită.

— Steve, doamna ţi-a pus o întrebare, a spus mama.

Băiatul a deschis gura, fără să spună nimic, ca o gură de peşte.

— Derek? a ridicat directorul Clark din sprâncene. Vrei să intervii şi tu?

Derek s-a încruntat şi a făcut un pas în spate spre fereastră.

— Nu, Ian. Eu cred că soţia mea se descurcă.

Sloane a bombat pieptul. Simţea că i se umflă inima, la propriu. Sloane renunţase de mult să mai facă felaţii în numele feminismului, dar acum începea să reevalueze poziţia asta, să se răzgândească.

— Atunci ce sugeraţi că ar fi trebuit să facă ea? i-a întrebat ea pe directorul Clark şi pe domnul Tully. După ce şi-a folosit cuvintele şi l-a rugat să se oprească, apoi a mers la persoana cu autoritate care a refuzat să o ajute. Ce ar fi trebuit să facă mai departe? Pentru că, a continuat ea, când nimeni nu s-a oferit să sugereze ceva, mi se pare că aţi preferat ca ea să ce, să accepte? Să-l lase să o atingă? Să lase un băiat să o împingă, să o apuce, să-i bage mâna în chiloţi pentru că lui i se părea amuzant, pentru că nimeni nu voia să-l oprească, pentru că aşa voia el? Şi să nu riposteze? Am înţeles eu bine?

Clipea nebuneşte, nările îi erau umflate, slavă bunului Dumnezeu că nu erau camere s-o filmeze! Dar era Derek, care cu siguranţă avea să comenteze mai târziu. Numai că, de fapt, îl vedea privind-o, urmărindu-i fiecare cuvânt, cu ochii blânzi şi calmi ai lui Derek.

Directorul Clark.

— Încercăm doar să spunem că violenţa nu este niciodată răspunsul.

— Păi, asta e bine de ştiut. Dar violenţa împotriva fetelor este ce, mai degrabă, o zonă gri? E în mare parte în regulă? E totul bine, câtă vreme ţinem la glumă? Mi se pare că vă înşelaţi în privinţa persoanei violente şi a celei aflate în legitimă apărare. Abigail, ia-ţi lucrurile, te rog! s-a răstit ea, fără să-şi mute privirea de la cei doi bărbaţi maturi care stăteau de o parte şi de alta a camerei.

Abigail s-a ridicat de pe scaun şi şi-a luat bosumflată ghiozdanul şi cutia cu pachetul de prânz de sub scaun.

Derek ţinea uşa deschisă.

— Să nu o mai atingi vreodată!

Sloane arăta cu degetul la Steve.

— M-ai auzit?

Steve nu avea curaj să ridice ochii de la adidaşii aceia înspăimântători. Probabil îi zvâcneau ochii.

— Nu mai fac, a mormăit el.

∵

Afară, asfaltul din parcare era ca o tigaie de teflon încinsă la maximum. Sloane respira greoi, de parcă abia câştigase un meci de box. Mergea într-un cerc mic, cu mâinile în şold, lăsând vena care îi zvâcnea la gât să se calmeze. Scutura din mâini.

— Ce tupeu au! exclamă ea din când în când, până când a reuşit să stea liniştită cu grupul mic al familiei, cu inima încă arzând pentru ei.

— Eşti supărată pe mine? a întrebat Abigail, cu ghiozdanul ca o carapace de ţestoasă prea mare şi încărcat pentru silueta ei micuţă.

Nu mai plângea, dar buza de jos părea nesigură.

— Nu, a răspuns Derek. Nu e nimeni supărat pe tine.

I-a ciufulit părul blond.

— Dar am lovit pe cineva, le-a spus ea, de parcă trebuia să clarifice aspectul.

A întors mâna şi şi-a examinat încheieturile degetelor, care aveau o nuanţă pronunţată de roz.

— Cred că ai moştenit impulsul de la mama ta, a zis el. Şi e unul bun. În cea mai mare parte.

El a întins mâna şi fata i-a dat ghiozdanul greu tatălui ei, care l-a urcat cu uşurinţă pe umăr.

Abigail a îndrăznit să zâmbească vinovată.

— Nu cred că o să mai încerce, tată.

Derek a râs.

— Şi eu aş zice că nu.

Cu mai multă grijă decât o făcuse vreodată, Derek a luat-o de umeri pe Sloane şi i-a sărutat tâmpla.

Ea şi-a ascuns nasul în scobitura gâtului lui.

— Derek!

Vorbea cu o voce stinsă.

— Derek, mă tem că am veşti foarte proaste.

TRANSCRIEREA DEPOZIŢIEI LUI KATHERINE BELL

28 aprilie

Participanţi:
Detectiv Malika Martin
Detectiv Oscar Diaz

NOTE

Dra Bell: Doi dintre fraţii mei sunt poliţişti.
Det. Diaz: Grozav, atunci cunoaşteţi procedura.
Dra Bell: Nu chiar. Nu aşa.
Det. Diaz: Cel puţin o persoană ne-a spus că Ames Garrett a cerut să vorbească cu dumneavoastră înainte de moartea lui.
Dra Bell: Pare corect. Nu-mi amintesc exact.
Det. Diaz: N-aţi menţionat că aţi vorbit cu Ames Garrett cu câteva minute înainte să cadă din balconul de la etajul optsprezece?
Dra Bell: E posibil să fi cerut să-mi vorbească, dar nu l-am văzut.
Det. Martin: De ce nu? Credeam că dumneavoastră şi Ames Garrett eraţi în relaţii bune. Asta se înţelege din declaraţiile pe care le-aţi dat în procesul de hărţuire sexuală împotriva lui Ames şi Truviv, nu?
Dra Bell: Da, eram în relaţii bune.
Det. Martin: Atunci de ce nu v-aţi întâlnit cu el?
Dra Bell: Nu l-am găsit.
Det. Martin: Nu l-aţi găsit... Aşadar, ca să ne lămurim, el v-a rugat să staţi de vorbă cu el, apoi aţi mers să vorbiţi cu el şi nu era acolo. De ce ar face aşa ceva?
Dra Bell: Am aşteptat puţin. După ce m-a rugat.
Det. Martin: Trăgeaţi de timp?
Dra Bell: Nu, nu trăgeam de timp.
Det. Diaz: Pentru că eraţi în relaţii bune.

Dra Bell: Nu. Adică, da. Eram. Nu ştiu de ce nu ne-am întâlnit. În mod clar, nu era într-o stare bună atunci.
Det. Martin: Unde voia Ames să vă întâlniţi?
Dra Bell: Nu sunt sigură. Nu cred că a spus clar.
Det. Martin: Hm. Ar fi ciudat, nu-i aşa? Vi s-a părut ciudat?
Dra Bell: M-am gândit că a fost o scăpare. Se mai întâmplă.
Det. Martin: Despre ce credeţi că voia să vă vorbească?
Dra Bell: Nu ştiu.
Det. Martin: Domnişoară Bell, Grace Stanton a spus că aveţi frică de înălţime. Aşa este?

50.

2 mai

Eşecul era un lux pe care nu ni-l permiteam, legate la un loc cum eram, soarta noastră fiind zăvorâtă. Un eşec la casele de bilete din partea unei regizoare şi nimeni nu mai voia filme cu „fete”, o scădere la bursă a companiei conduse de o femeie şi femeile nu erau în stare să conducă, o acuzaţie falsă şi toate eram mincinoase, absolut toate. Pentru că atunci când *noi* eşuam era din cauza cromozomilor, nu pentru că scăzuse piaţa sau campania publicitară era ineficientă sau era vorba doar despre ghinion.

O *mişcare greşită!* cum era zicala.

Ardie stătea întinsă pe canapea, o varietate de recipiente cu mâncare deschise, cu duhoarea eşecului în jurul ei în timp ce se uita la un episod din *Community.* „Cina cea de Taină”, cum îi spunea ea. Ultima seară în care îşi permitea să cheme UberEats, mai bine zis. Avocata din ea nu se putuse abţine să facă nişte calcule. O, cât de mult îşi dorise să n-o facă! După ziua de mâine, avea să datoreze peste 1,6 milioane de dolari. Chiar şi cu un plan de plată pe cinci ani, suma anuală ar fi fost egală cu mult peste salariul ei anual. Avea trei sute de mii economisiţi, care ar fi acoperit plata pe primul an. După aceea trebuia să vândă casa. Aşa ar fi plătit al doilea an, dar lui Michael nu i-ar fi plăcut să stea într-un apartament când Tony şi Braylee aveau o casă frumoasă cu o curte în spate, o poartă de fotbal şi o piscină. Era doar o chestiune de timp până devenea o corvoadă. *Da, Michael, trebuie să mergi s-o vezi pe mama ta,* avea să spună Tony şi să se simtă ca un om bun făcând asta.

Trebuia să se întoarcă la o firmă de avocatură. Era clar. Ura viaţa din firmele de avocatură, necesitatea de a face cât mai mulţi bani, timpul petrecut cu clienţii. Era deja prea bătrână să mai spere să devină parteneră. Până în al treilea an, nu avea să mai poată plăti. Avea să rămână în urmă, să-i crească dobânda, gaura avea să se adâncească tot mai mult. A ignorat prăpastia

care se căsca şi a luat încă o înghiţitură de Coca-cola, cu toate caloriile ei.

Telefonul i-a vibrat pe masă, sub învelitoarea de aluminiu a hamburgerului.

Una dintre cele mai grele schimbări survenite odată cu statutul de mamă singură era neliniştea provocată de soneria telefonului. Dacă Tony ar fi sunat pe neaşteptate în timpul căsniciei lor, prima ei reacţie ar fi fost să se simtă mulţumită şi puţin specială. Dar acum era diferit. Primul ei instinct era să răspundă la telefon cu „Ce s-a întâmplat?” indiferent cine suna. Dacă un lucru putea eşua, totul putea eşua.

Dar o suna Rosalita. Ardie a privit telefonul care-i vibra în mână, probabil din întâmplare. Sau poate Rosalita o suna să vorbească despre acceptarea lui Salomon. Ardie nu credea că era în stare să asculte efuziuni sentimentale în seara asta. Dar apelul s-a încheiat şi, câteva secunde mai târziu, a început iar.

— Rosalita?

A apăsat cu degetul pe butoanele spongioase din lateral ca să dea sonorul mai încet.

— Ardie? Doamna Ardie?

Rosalita vorbea de parcă alergase.

— Am nevoie să mă ajutaţi să completez formularele pentru ajutorul financiar pentru Salomon. Vă rog.

— Da, sigur. Pot să te ajut.

Regreta că răspunsese la telefon. Nu avea chef.

— Ne putem întâlni cândva săptămâna asta la Barnes & Noble. Atunci avea să aibă destul timp.

— Nu, acum.

Accentul Rosalitei suna mai pregnant la telefon.

— Trebuie să veniţi acum. Nu înţeleg ce s-a întâmplat. Eu – termenul limită – m-am zăpăcit. Credeam că am mai mult timp. Nu ştiu.

Ardie şi-a acoperit faţa cu mâna. Deja îşi scosese sutienul şi nici măcar nu mâncase desertul. Dacă n-ar fi fost disperarea din vocea Rosalitei, ar fi refuzat. Sau poate dacă nu era disperarea ei, acea disperare mai tăcută ce pătrundea în pernele de pe canapea. A rulat punga cu biscuiţii calzi şi a îndesat-o în poşetă.

— Vin la tine! a spus Ardie. Dă-mi adresa.

51.

2 mai

Sfânta Ardie, aşa îi spusese Tony. Fusese un compliment. Ardie a ajuns în complexul de apartamente unde trăia Rosalita şi a oprit motorul. S-a scufundat în întuneric şi, în aceeaşi clipă, un întrerupător din interiorul ei s-a trezit la viaţă. A apăsat pe vârful cheii cu degetele, o tactică de autoapărare despre care citise într-un e-mail în lanţ care trecuse prin zeci de adrese de e-mail pe care nu le recunoştea. Era genul acela de sfat neprobat pe care îl asculta pentru că i se părea oarecum util şi disproporţionat de încurajator. Se uita prin parbriz la distanţa dintre maşina ei şi apartamentul Rosalitei.

Nu ne puteam aminti o vreme înainte ca teama imediată şi instinctivă pentru siguranţa noastră să se fi instalat, nevoia de a ne uita peste umăr când traversam o parcare goală, să verificăm sub maşini, să tresărim când un străin mergea aproape în spatele nostru, să ne speriem când ne oprea să ne întrebe cât era ceasul. Realizarea că teama ne era specifică numai nouă venea mai târziu, că, spre deosebire de băieţii cu care ne jucam pe stradă când eram mici, noi nu aveam să depăşim niciodată poveştile cu morală, întotdeauna aveau să existe străini care să ne ofere bomboane.

Ardie s-a uitat în ambele părţi înainte să coboare din maşină şi să urce pe scările de metal pe care Rosalita şi Salomon le foloseau zilnic.

Ardie a ciocănit şi Rosalita a răspuns cu un teanc de documente şi o foaie de instrucţiuni, cu tot cu o încruntare îngrijorată care o îmbătrânea. Ardie încă nu avea nici cea mai vagă idee ce vârstă avea Rosalita.

O canapea deformată ocupa o treime din livingul cu gresie pe podea. Era prea apropiată de televizor, un televizor de mărimea celor pe care Ardie şi Tony le-ar fi aruncat acum zece ani pentru că arătau „demodate”. Salomon îi făcea semn de pe canapea. Era târziu, dar el nu se îmbrăcase încă în pijamale şi purta şapca preferată – o şapcă albastră de la Mavericks, cu borul lat, cu o

pălărie de cowboy agăţată pe „M”-ul din logo. Era prea mare pentru capul lui şi stătea cu bărbia ridicată ca să vadă la televizor.

El a ridicat mâna şi ea a bătut palma cu el.

— Am avut trei greşeli la matematică, a spus el, dar zâmbea. Dar nu la fracţii.

— O bătaie cu palma e tot ce primesc? Nu te-am mai văzut de când am primit vestea. Eşti sigur că nu mai ai şi *altceva* să-mi spui?

El şi-a apăsat degetele pe obraji şi s-a uitat în sus la ea.

— Am intrat.

— Sigur că ai intrat.

Ardie simţea o tandreţe dureroasă că Salomon nu mai avea nevoie de acum de meditaţii. Era un copil drăguţ şi tăcut, cu faţa rotundă şi cu o dragoste pentru cărţile ilustrate precum *Jurnalul unui puşti* şi *Insula roboţilor* care era aproape nesăţioasă. Îl rugase să scrie o listă cu preferatele lui ca să o poată împărtăşi lui Michael când va creşte mai mare şi Salomon luase sarcina atât de mult în serios încât venise cu două pagini de recomandări, scrise pe două coloane ordonate. Ea o păstra în noptieră.

Rosalita scotea sunete de nerăbdare şi Ardie a luat mâna de pe şapca băiatului.

— Vedeţi?

Rosalita a condus-o pe Ardie în bucătărie unde un candelabru din fier forjat atârna deasupra mesei, cu lalele de ceramică răspândind lumina becurilor din interior. Pe masă erau împrăştiate hârtii şi plicuri rupte.

— Nu înţeleg.

Rosalita răsfoia hârtiile.

— Nu înţeleg ce vor de la mine. Nu pot să plătesc. Ce altceva vor să ştie? Salomon trebuie să meargă la şcoală. Nu pot să plătesc.

Frustrarea se revărsa dinspre Rosalita în timp ce Ardie analiza sarcina de lucru. Îşi imagina că enervarea Rosalitei era aproximativ egală cu a ei când încercase să asambleze mobila de la Ikea.

— OK!

Ardie s-a uitat pe foaia cu instrucţiuni, care descria ce trebuia inclus în casetele numerotate.

— Putem rezolva. Nicio problemă. Putem rezolva.

A întors formularul pe verso, rozându-şi unghia, concentrată.

— Avem nevoie de formularul tău de impozit pe venit, W-2, nişte formulare de la Fisc şi cele mai recente state de plată. Le avem?

Mâinile Rosalitei tremurau în timp ce se uita prin hârtiile împrăştiate pe masă.

Ardie s-a sprijinit cu palmele de tăblia mesei, aplecându-se.

— Nicio grijă. Le găsim noi.

Salomon începuse să arunce o minge şi s-o prindă, o arunca şi-o prindea, iar Ardie îşi dădea seama că şi asta o călca pe Rosalita pe nervi.

— Ne poţi face o ceaşcă de ceai? De cafea? a sugerat Ardie.

Rosalita a netezit firele creţe care i se adunau la tâmple.

— Le fac pe amândouă.

Liberă să se uite printre pagini, Ardie a început să caute formularele necesare. A făcut un spaţiu liber pentru cele de care chiar avea nevoie.

Şi-ar fi dorit să-i poată transmite Rosalitei că, oricâţi ani de educaţie aveau, toţi se simţeau ca nişte idioţi când era vorba să completeze formulare emise de guvern. Dar nu avea cum să o spună fără să pară superioară, aşa că Ardie s-a aşezat confortabil pe scaunul de lemn care nu era deloc confortabil şi a început să completeze informaţiile necesare în casetele mici oferite.

— Cum se numeşte tatăl lui Salomon? a întrebat Ardie peste umăr.

— Nu are tată.

Ardie s-a răsucit pe scaun.

— Este important să fim exacţi, a spus ea cât de blând putea, dată fiind imposibilitatea biologică a dreptului Rosalitei.

Rosalita s-a uitat la fiul ei, care arunca mingea mai rar şi încerca în mod vizibil să tragă cu urechea.

— Du-te să te uiţi la film, Salomon! s-a răstit ea cu mâinile în şold.

Ardie nu se speria uşor, dar, dacă ar fi fost copil, ar fi ascultat-o şi ea. Salomon şi-a ascultat mama cu o iuţeală pe care Michael, micul ei rege al distragerii atenţiei, încă nu o imita, mergând să se aşeze pe canapea. Televizorul răsuna cu putere.

Rosalita a pus ceainicul pe plita electrică.

— Tatăl lui Salomon e mort, a spus ea încet.

— O, îmi pare foarte rău! Nu ştiam.

Rosalita a dat ochii peste cap.

— Salomon nu l-a cunoscut. Dar credeam… credeam că poate o să plătească pentru şcoală. Uneori ne ajuta dacă-l rugam. Pe ici, pe colo. Nu cu mult, dar…

A ridicat din umeri.

Ardie s-a întors la formulare.

— Există o casetă pentru decedat, dar se pare că tot vor un nume.

Ardie îşi aruncase pantofii sub masă.

Sprâncenele Rosalitei s-au împreunat şi ea frământa în mâini o cârpă.

— Nu a fost trecut în certificatul de naştere. Nu i-a lăsat nimic lui Salomon. De ce să-i trec numele?

Ardie a ridicat mâna, simţind blocajul din faţă.

— OK, OK! Mi se pare corect. Lăsăm spaţiul liber şi sperăm să fie bine.

A continuat să desluşească din hârtii viaţa altcuiva, încercând să le pună în ordine. A scos statele de plată şi le-a pus pe ultimele trei în ordine cronologică. A citit sumele enumerate în caseta micuţă şi albă din dreapta. Apoi le-a citit din nou.

— Rosalita!

A chemat-o fără să se întoarcă.

— Cele mai recente cecuri sunt pentru mai puţin de jumătate din suma pe care o primeai înainte. Uite!

A apăsat cu degetul sub număr.

— Nu, e în regulă.

Ardie a întors cecul pe toate părţile.

— De ce ţi-ar fi scăzut salariul atât de mult?

A înclinat capul, nedumerită.

— Ţi-au redus orele? Atât câştigi de acum sau asta câştigai înainte?

— Cred că atât câştig de acum înainte. E în regulă, a repetat Rosalita brusc, apoi s-a întors la ceainic, care începea să şuiere.

— Nu.

Ardie a muşcat din capătul pixului şi s-a lăsat pe spătarul scaunului.

— Trebuie să fie o greşeală. E o discrepanţă prea mare. O să vorbesc eu pentru tine la Contabilitate sau la Resurse umane. E ridicol!

— Nu. E în regulă.

Rosalita şi-a pus cârpa pe umăr şi a scos o cană albă din dulapul de deasupra.

— Doar atâta este.

— Rosalita, dar e grav! Nu poţi trăi cu...

Rosalita a împins cana goală înapoi pe blat.

— Dumneata eşti o persoană bogată. Nu ştii din ce pot eu să trăiesc. Habar nu ai! Salomon, nu te mai juca în casă cu mingea! s-a răstit ea.

— N-am vrut să...

Ardie a scos mâinile de sub masă în semn că cedează, apoi s-a întors pe scaun să se uite la Rosalita.

— N-am vrut să insinuez nimic.

Ardie s-a lăsat din nou pe scaun.

— Vom avea mai multe în comun decât crezi începând de mâine. Bogată? Nu chiar.

A zâmbit şters.

Rosalita a râs, puţin răutăcios, din câte i se părea lui Ardie, dar era în regulă, înţelegea de ce. Ardie avea o diplomă în Drept, avea bunuri.

Ardie a scos biscuiţii, puţin fărâmiţaţi în poşetă, şi i-a întins să-i împartă cu Rosalita, care la început n-a vrut să ia.

— Ştiai că am dat în judecată, hm, că am intentat un proces, a spus Ardie căutând cuvântul potrivit, *demanda judicial*[11] împotriva firmei Truviv, a companiei?

Rosalita a strâns din buze.

— Ştiu ceva despre asta, da. Eu... văd unele lucruri. De ce?

— Şi împotriva lui Ames Garrett. Bărbatul acela care a murit. De pe clădire. Hărţuire sexuală. Nu se purta bine cu femeile din birou. Nu era corect şi am decis că trebuia să facem ceva în privinţa asta.

A coborât vocea şi a îndoit braţul imitându-se pe ele însele. *Să facem ceva în privinţa asta*! Făcuseră ceva, nu glumă!

— După cum poţi ghici, n-a fost o idee minunată.

Oare credea asta? În retrospectivă, fusese o idee groaznică. Dar în momentul acela, având aceleaşi informaţii, crezuse că

[11] „Proces” – în lb. span. în orig. (n.tr.).

încercau să facă ceea ce trebuie. Fără Lista bărbaţilor RĂI, fără moartea lui Ames, fără unul din cele două lucruri, poate s-ar fi petrecut totul altfel.

Rosalita s-a apropiat de masă, a tras un scaun şi a ales un biscuit. O firimitură i-a căzut în poală.

— L-am văzut la el în birou cu aia... cu părul scurt.

Rosalita a imitat-o.

— Cu Katherine.

Ardie a încetat să mai respire şi a clătinat din cap. Să afle aşa ceva acum, un martor. O făcea să se simtă mai mult sau mai puţin nebună?

— Katherine şi-a schimbat discursul.

A ridicat sprâncenele şi a muşcat din biscuit.

— A spus că nu s-a întâmplat niciodată ceva între ea şi Ames. O să pierdem. Compania ne ia tot. După ziua de mâine, nici nu o să mai lucrez la Truviv.

A zâmbit, abia acum dându-şi seama de asta pe deplin.

— Dar ai numărul meu de telefon. O să mă poţi contacta.

— Nu.

Rosalita a încreţit fruntea. Clătina din cap.

— Nu, nu e corect. Cum... cum pot să vă facă aşa ceva... vouă? Făcea gesturi ample, animate.

— Salomon! s-a răstit ea.

Amândouă s-au uitat la Salomon, care arunca mingea în tavan. A mai aruncat o dată şi mingea i-a scăpat, alunecându-i printre degete. S-a aruncat după ea şi şapca prea mare i-a căzut de pe cap.

52.

2 mai

În tot acest timp. Doar la asta s-a gândit Ardie în următoarele minute, în urechi răsunându-i încă sunetul portierei trântite în întuneric.

Ardie ţinea scaunul din maşină încălzit, pentru că îi calma partea de jos a spatelui, dar în seara asta căldura îi lăsa un strat subţire de sudoare, materialul tricoului cu Pink Floyd lipindu-se de ea în timp ce conducea. Era zece şi jumătate şi se gândea dacă să o sune pe Sloane, pe Grace sau pe amândouă.

Opt ani.

Deci fusese după Sloane. Detaliile nu prea mai contau. O dată, de două ori, de trei ori, de mai multe ori decât avea importanţă? Toate erau nişte spiţe la roată.

Ardie a coborât geamul şi a apăsat cartela pe tastatură, astfel că braţul de metal s-a ridicat. Maşina Lexus neagră s-a înclinat pe axă, urcând în garajul Truviv şi a alunecat între două dungi galbene de la etajul doi. A apăsat butonul „încuie” şi claxonul a sunat de două ori, reverberând printre stâlpii de beton. Odată urcată în liftul garajului, nu s-a mai auzit sunetul şi a simţit groaza de a fi trasă pe marginile unor pereţi de ciment într-un sicriu ataşat la un scripete fabricat. A făcut din mână paznicului de serviciu, a traversat holul şi a urcat cu liftul.

Aparatul industrial de aer condiţionat zumzăia prin holurile goale. După colţ, o femeie tânără, albă, cu părul castaniu şi rar a scos capul de după căruciorul de curăţenie şi s-a relaxat când a văzut că intrusul era Ardie.

Ca un copil pe marginea piscinei, Ardie s-a străduit să nu alerge. Senzaţia de nerăbdare o îndemna să meargă mai repede. Ocazia să se răzbune – poate un cuvânt dur, dar acela îi era la îndemână.

Când era la facultatea de Drept, Ardie voia să investigheze infracţiuni funcţionăreşti şi să realizeze expertize legale pe impozite, pentru că părea ceva extraordinar, cum puţine meserii erau. Dar la o lună după interviurile realizate în campus, i se

oferise o slujbă la o firmă de avocatură care îi plătea aproape două sute de mii de dolari pe an. La douăzeci şi cinci de ani, s-a gândit că putea să practice Dreptul penal după ce-şi plătea împrumuturile studenţeşti. Şi acesta, a aflat ea, a fost probabil modul în care au pierit cele mai multe visuri de carieră.

Ardie a folosit cartela să acceseze camera în care erau păstrate dosarele personalului. Ideea că putea să scotocească într-un volum enorm de informaţii aflate în camera asta şi să nu găsească nimic o copleşea în timp ce aprindea lumina şi încuia uşa în urma ei.

Sertarele cu dosare bej străjuiau ambele laturi ale camerei lungi şi înguste. Razele de lumină fluorescentă făceau aerul antiseptic. Aici, n-ar fi ştiut niciodată ce oră era. Telefonul ei mobil nu avea semnal.

Dosarele angajaţilor erau aranjate după departament. Personalul de curăţenie avea un loc în spate, pe dreapta. În ordine alfabetică. Aranjate frumos, ca să se găsească uşor. Era o bună gospodărire. La urma urmei, erau o companie publică.

Era exact genul acela de analiză meticuloasă care făcea din Ardie o avocată a naibii de bună. (*Oglindă, oglinjoară, cine are cea mai plictisitoare superputere din ţară?*) Dar era una utilă şi, la o oră de când începuse să caute, avea degetele uscate de la scotocit printre state de plată şi formulare W-2. Spatele i-a alunecat pe dulapul de aluminiu în timp ce se lăsa pe podea, cu confirmarea tipărită şi semnată pe care ştia deja că o ţine în mână. Ardie înţelegea acum de ce nu le sunase pe Sloane sau Grace. Nu era povestea ei de spus.

Dar Ardie avea o poveste, iar a ei era cam aşa:

Un pianist cânta piese de pe coloanele sonore ale filmelor într-un colţ din barul hotelului. În urmă cu câteva minute, ea pusese o bancnotă de cinci dolari în borcan şi-l rugase să cânte tema din Jurassic Park.

— Încă un rând? o întrebase Ames, întinzând cardul de credit emis de companie către barman.

Beau şampanie scumpă. Încheiaseră un contract mare. A doua zi, avea să aibă o durere de cap care să o coste mai mult decât poşeta.

— Mă întorc imediat. Trebuie să-l sun pe Dan, a spus ea. Mai comandă-mi unul.

S-a scuzat şi a mers în hol, unde o boltă de iederă creştea pe deasupra. L-a sunat pe iubitul ei.

— Pari beată, a spus el.

— Asta pentru că aşa sunt.

Avea capul plăcut de greoi, iar vârful nasului şi obrajii începuseră să amorţească.

— Veşti bune: mi-am luat viaţa înapoi.

În clipa în care semnaseră contractul, simţise cum corpul ei se uşurase instantaneu, de parcă abia terminase un post cu sucuri în loc de mâncare thailandeză cât pentru două luni dintr-un recipient de plastic în sala de conferinţe.

— O să cred când văd cu ochii mei.

Dan râdea. Era un analist tânăr, dar serios la Deloitte şi Ardie se întrebase recent în ce moment avea să-şi dea seama dacă el era Alesul.

— E adevărat, a insistat ea în modul acela irascibil al unui om care băuse prea mult ca să mai fie convingător. Sunt o femeie nouă.

— Felicitări! a spus el. Distrează-te! Te văd mâine sau cine-o fi femeia asta nouă cu care mă întâlnesc.

Ea s-a întors la bar şi a ridicat paharul de şampanie, în care bulele de aer încă se ridicau învârtindu-se spre suprafaţă.

— Bea! a spus el. Pe urmă te conduc în cameră.

53.

3 mai

Văzuserăm de mult problema din miezul întregii poveşti: să fii femeie la serviciu era un handicap pentru care încercam să compensăm ştergându-ne feminitatea în modurile potrivite. Ne prefăceam că suntem de acord că interesul pentru machiaj, romane de dragoste şi reality show-ul *Real Housewives* era mai nechibzuit decât obsesia pentru sporturi, bere artizanală şi jocuri video. Intram în liga de Fantasy Football. Ne controlam să eliminăm din propoziţii ticurile verbale şi ştergeam cuvinte precum „ştii” ca să părem mai „profesioniste”, când ceea ce încercam, de fapt, era să părem mai masculine. Pentru că hărţuirea sexuală era ceva ce se întâmpla femeilor, vă vine să credeţi sau nu, nu voiam să recunoaştem că eram hărţuite. Ar fi însemnat să recunoaştem că eram femei într-un sens care conta. Aşa că insistenţa noastră de a vorbi în sfârşit ar fi trebuit să fie un indiciu pentru ceea ce urma. *Noi* urma să începem să contăm.

De asemenea, faptul că Sloane nu era toată terminată ar fi trebuit să fie un indiciu. Era, în cel mai mic caz, un afurisit de miracol. Aştepta să remarce cineva din camera asta: *Sloane, eşti atât de stoică! Cum reuşeşti? A, şi, apropo, îmi dai numărul coaforului tău?*

În schimb, toţi ceilalţi, în afară de ea şi Grace, arătau de parcă erau deranjaţi la stomac. Se gândea să le ofere Pepto-Bismol doar ca să fie glumeaţă, dar, ei bine, poate nu trebuia să o facă.

Ocupau sala de şedinţe de la etajul nouăsprezece, Cel Important, aşa cum îl considera Sloane, pentru că aici îşi făcea prezentările de responsabilitate legală pentru Desmond şi consiliu. Ea însăşi devenise un risc legal, din câte îşi dădea seama. Ea ar fi făcut prezentările. Ce ciudată era viaţa!

Scaune de birou din piele pufoasă încercuiau ovalul din mahon lucios în jurul căruia stăteau Cosette, cei doi lachei (pe care Sloane îi botezase Peggy şi Brad fără să le fi aflat numele adevărate, de fapt), un membru neclintit, cu ochelari, al

comitetului de revizuire independentă, Al Runkin, Helen Yeh şi Grace. Din colţ, un smochin ce stârnea invidie întindea frunze impresionant de mari dinspre tulpină şi probabil se vindea cu cinci sute de dolari, un lucru pe care Sloane îl învăţase pe calea grea când omorâse două asemenea plante în propria sufragerie.

Cosette se dădea în spectacol uitându-se la Rolexul ei, de parcă aşa verifica oricine ce oră era. Sloane se gândea că Rolexul era, probabil, ca atunci când cumperi o barcă. Odată ce-l cumpărai, trebuia să înregistrezi un număr de ocazii în care să îl foloseşti ca să justifici preţul.

— Ai auzit ceva de Ardie? a întrebat ea, de parcă aşteptau un prieten care să se alăture grupului.

Un cocteil mimosa ar fi grozav.

— Sunt sigură că vine în scurt timp.

Sloane a bătut cu degetele în masă în timp ce liniştea care ameninţa impulsurile către discuţii ale lui Sloane se prelungea.

Ca să aibă de lucru, Sloane se gândea la Cosette. La lucruri mici, de exemplu dacă era genul care nu avea niciodată vase murdare în chiuvetă. (Probabil.) Apartamentul ei din New York probabil că era aranjat în stil *feng-shui,* o ediţie din *Magia curăţeniei care schimbă viaţa* de Marie Kondo, pe jumătate citită, pe noptiera impecabilă, de parcă motivul pentru care casa ei se afla în ordinea aceea imaculată, atentă la detalii, se datora faptului că era iluminată şi nu, să zicem, pentru taxa de douăzeci şi cinci de mii de ore pe an.

Cosette a bătut de complezenţă în ecranul ceasului mărginit de diamante.

— Poate ar trebui să mergem înainte şi să începem cu părţile administrative ale întâlnirii de azi.

A împins spre ele trei seturi de documente. Unul pentru Sloane, unul pentru Grace şi unul pentru Ardie.

— Am alcătuit documentele pentru înţelegere. Am folosit etichete galbene unde trebuie să semnaţi. Am vrut să fie cât mai nedureros posibil.

A strâns din buze când s-a întins peste masă.

— Ce frumos din partea ta! a zis Grace pe un ton uşor glacial.

Cosette, draga de ea, s-a strâmbat dând apreciativ din cap, părând că îl lua ca pe un *afurisit* de compliment adevărat.

Sloane citise undeva că ar fi imposibil să omori pe cineva cu o mie de tăieturi în coala de hârtie, în ciuda zicalei „Ucis de o mie

de tăieturi de hârtie”, însă un milion ar fi putut să o facă. Probabil nu trebuia să se gândească la aşa ceva după tot ce se întâmplase.

— Chestia e, Cosette, a început Sloane, că te-ai fi putut oferi doar să ne laşi să renunţăm la proces. La *asta poate* ne-am fi gândit.

— Sloane, mi-ar plăcea.

Cosette a deschis pixul cu un clic.

— Dat fiind trecutul nostru. Dar consiliul era foarte hotărât, iar eu am fost de acord, sincer, că trebuia fixat un precedent. Ca să descurajăm procesele frivole.

— Da. Precedentul.

Grace s-a încruntat spre Sloane, ridicând din umeri.

— Are logică.

În altă cameră, Grace şi Cosette ar fi trecut drept surori.

Sloane se întreba cât de sigur de tine – uram expresia asta – trebuia să fii ca să te întrebi de ce două femei care se pregăteau să se bată pe o sumă de bani care-ţi întorcea stomacul, cu tot cu opţiunile la bursă şi slujbele lor, nu aveau nicio geană nelalocul ei.

Şi atunci Ardie a intrat pe uşă. A rămas cu spatele la ea.

— Scuzaţi-ne că am întârziat!

Cosette a ridicat privirea şi a întors capul mirată când Rosalita şi fiul ei, Salomon, au intrat înaintea lui Ardie.

— Bună ziua, domnişoară Sharpe!

Rosalita s-a oprit în faţa mesei de conferinţe.

— Mă numesc Rosalita Guillen. Fiul meu, Salomon, va aştepta pe hol cât stăm de vorbă. Salomon, haide, haide, fii manierat, te rog! Scoate-ţi şapca atunci când intri!

Băiatul şi-a scos şapca.

— Mă bucur să vă cunosc, a murmurat el uitându-se în podea, cu urechile înroşite în timp ce toţi din încăpere se întorceau spre el.

Era ca şi cum explodase o bombă atomică invizibilă – tăcută, ameninţătoare, înălţată – umflându-se şi transformând feţele tuturor din raza de acţiune. Şuviţa argintie sclipea ca un fulger în părul negru al băiatului.

Deşi se aşteptase la explozie, lui Sloane i s-a tăiat respiraţia.

— Cosette, a început Sloane în timp ce Ardie îl ajuta pe Salomon să iasă din sală, adevărul este că n-am fi descoperit niciodată povestea prietenei noastre dacă nu erai tu.

Buzele lui Cosette s-au întredeschis, lăsând să se vadă dinţii albi ca de rechin.

Sloane era surprinsă să descopere că nu avea acel sentiment de triumf la care se aşteptase. În mare parte, simţea tot mai acut în oase o melancolie obosită. Era ca şi cum ai declara că războiul tău preferat era Primul Război Mondial când ceea ce voiai să spui era că acesta era războiul pe care îl considerai cel mai fascinant. Nimeni nu avea, cu adevărat, un război *preferat.* Aşadar da, aşa era cu Rosalita. Era incapacitatea de a se opri din holbat la femeia pe care o privise de atâtea ori. (Deşi Sloane *chiar* se purtase frumos cu ea la petrecerea aniversară a lui Michael. Toţi trebuiau să recunoască măcar atâta lucru.)

Şi, bineînţeles, asta i se întâmplase Rosalitei chiar în cabinetul lui Ames, cu biroul masiv şi scaunul de piele bleumarin. Dacă se gândea prea mult la asta, jura că îi venea să-l omoare pe Ames. Dar, în fine.

Rosalita a împins un dosar subţire cu documente spre Cosette, a cărei gură se transformase într-un vârf de ac.

— Am venit azi, pentru că Ames Garrett m-a violat în această clădire de birouri în urmă cu opt ani. Mi-a spus că ştie că asta vreau, dar nu voiam. N-am vrut niciodată.

Sloane îşi imagina cum trebuia să fie pentru Rosalita să vorbească în această încăpere, să se adreseze acestor oameni – unui membru al consiliului director, avocaţilor din New York, unui angajat de la Resurse umane – şi nu doar să li se adreseze, ci să spună aceste cuvinte în această ordine. Ames Garrett o violase.

Dar Rosalita nu dădea semne că ar fi tulburată. Părea absolut stăpână pe ea. Femeia avea curaj. Pe de altă parte, Rosalita îi mai spusese asta şi lui Desmond Bankole, directorul executiv al unei companii din topul Fortune 500, cu mulţi ani în urmă. Căpătase experienţă. Spre deosebire de restul.

— Ames Garrett este tatăl lui Salomon, a explicat Rosalita.

Ardie s-a aplecat spre ele.

— Cunoşti sindromul Waardenburg? E un sindrom ereditar. Relativ inofensiv, deşi poate să provoace o decolorare a părului

din frunte şi o deficienţă de auz. Ames, după cum sunt sigur că majoritatea dintre voi ştiu, avea sindromul Waardenburg.

— Deci domnişoara Guillen ar fi putut avea o relaţie consensuală cu domnul Garrett.

Cosette a aruncat o privire prin cameră ca să arate cât de evident era acest aspect. Dar, dacă acum călca prin apă, nimeni nu i-a aruncat un colac de salvare.

— O relaţie consensuală pentru care Truviv i-a plătit de două ori mai mult decât venitul ei anterior? a întrebat Grace. O relaţie consensuală care l-a făcut pe Desmond Bankole să semneze ca un singur membru al personalului de curăţenie să primească o creştere salarială nemaiauzită în urma violului? Nu cred că directorii executivi se *ocupă* de obicei cu revizuirea salariului personalului de curăţenie, nu?

Sloane se întristase când aflase acest lucru despre Desmond. Avusese aşteptări mai mari de la el.

— Ca să nu mai spunem, a insistat Ardie, că, dacă revedeţi istoricul companiei în perioada în care a avut loc creşterea salarială şi perioada în care Salomon, a continuat ea coborând vocea, ar fi fost conceput, Truviv era cât pe ce să încheie achiziţia companiei Run Dynamics, un proces pe care Ames Garrett însuşi îl conducea la acel moment şi care, după cum era prevăzut, a fost incredibil de profitabil pentru Truviv.

Rosalita şi-a împletit degetele şi şi-a tras scaunul mai aproape.

— Îmi iubesc fiul foarte, foarte mult.

Se uita la fiecare chip în parte.

— De aceea nu spus nimic până acum. Până la Ardie.

Au schimbat o privire între ele.

— Până când am vorbit cu Ardie şi am decis – *eu* am decis – că vreau să vin şi să spun partea mea de poveste. Le-am lăsat pe ele să vorbească din cauza la engleza mea. Dar sunt aici pentru că ştiu ce contează. Şi ştiu că e corect. Şi ceea ce faceţi dumneavoastră, domnişoară Sharpe, nu e corect.

Sloane a simţit brusc că i se inflamează gâtul. Dacă Ames încercase să o pună la punct pe Rosalita, nu reuşise.

Cosette arăta de parcă în ea se dădea o luptă, încercând să hotărască dacă trebuia să spună ceea ce voia să spună acum.

— Pentru că vrei să fii *plătită,* a răspuns cu dispreţ.

Chiar şi Al Runkin a tresărit.

— Da, ar fi frumos să fiu plătită. Dar ele spun adevărul. Nu le pot lăsa să-şi piardă slujbele şi banii şi totul pentru că spun un adevăr care e şi al meu.

Rosalita şi-a dus pumnul la inimă. La naiba, ochii lui Sloane erau umezi!

Sloane a împins micul teanc de hârtii înapoi pe masă.

— Aşadar, cu toate că apreciem timpul în plus pe care l-ai petrecut evidenţiind locurile unde trebuia să semnăm, nu vom semna nimic. Presa a fost deja contactată. În cazul în care te bătea gândul să… nu ştiu… treci din nou la atac.

Femeia pe care Sloane o botezase Peggy a ales acel moment să vorbească.

— Aveţi acorduri de confidenţialitate cu compania.

S-a uitat pieziş la Cosette pentru aprobare.

— Nu aveţi voie să spuneţi nimic! Aţi încălca legea!

— Aşa este, a adăugat Cosette în grabă. Aveţi acorduri.

Rosalita a ridicat mâna de pe masă.

— Eu nu am!

Rosalita îl sunase pe Cliff Colgate la prima oră a dimineţii. Era rândul lor să preia controlul poveştii şi asta – adică Rosalita – avea să o schimbe. În plus, se gândea Sloane, ar fi o informaţie destul de bună şi pentru Cliff. (*Cu plăcere*.) Promisese să scrie articolul cu bun-gust şi discreţie şi, ca rezultat, ele trebuiau să aibă încredere în el că era, într-adevăr, după cum pretindea, unul dintre băieţii buni.

— Da, ei bine, vă lăsăm să lucraţi, a zis Grace.

Sloane a clătinat solemn din cap.

— Pare un adevărat coşmar pentru Departamentul PR.

Nu exista o lume în care Cosette să nu fi fost încordată până la dosul ei lucrat.

— Desigur, vom sfătui compania cum să abordeze acest subiect în public în cel mai bun mod. Sunt pe mâini bune.

Sloane a făcut o pauză.

— Mă refeream la firma ta… şi la tine. Femeile din domeniul juridic trebuie să fie unite, a spus ea. Mersi pentru sfat!

54.

Două linii roz. Rosalita stătuse pe toaletă, cu pantalonii în jurul gleznelor în timp ce se uita cum a doua linie se închidea treptat până a devenit clar că testul hotărâse: era gravidă.

Mai avusese o dată o sperietură când îl sunase pe iubitul ei şi-i spusese că îi întârziase ciclul. Credea că ştie, în adâncul sufletului, că nu era cu adevărat gravidă chiar înainte să ridice testul la lumină, mijind ochii ca să vadă cea mai vagă urmă de linie formându-se pe spaţiul cenuşiu imprimat pe fâşia albă. Voise să vadă reacţia iubitului ei şi, timp de vreo două zile, totul fusese foarte matur şi romantic, jucându-se cu ideea de a avea o familie cu el.

Acum nu mai era nevoie să mijească ochii.

Pusese testul într-o pungă de plastic şi o închisese bine, picăturile de urină încă agăţându-se de laturile transparente. Rosalita era catolică, dar acesta nu era singurul motiv pentru care nu voia să facă avort. În decursul următoarelor nouă luni, tatăl copilului avea să fie bântuit de imaginea burţii ei tot mai mari, a corpului ei gras şi umflat, crescând şi forţându-se să iasă în lume. Fără o vorbă din partea ei, el avea să-şi amintească *exact* ce făcuse.

∵

Înainte de noaptea aceea, el fusese bărbatul cu cravate de mătase, cu şuviţa albă şi stranie din părul lui, ca a unui sconcs, cu tatuajul albastru şters, ascuns parţial de părul gros şi masculin de pe braţ şi parţial de cămaşa suflecată, cu pachetele goale de ţigări în coşul de gunoi. Înainte de noaptea aceea, nu-i plăcuse că era invizibilă, ura felul în care bărbaţii se uitau prin ea, ca şi cum era o maşinărie, nu un om care ştergea jaluzelele de praf şi golea coşurile de gunoi. După noaptea aceea, nu avea să se mai simtă niciodată suficient de invizibilă. Avea să tânjească după şansa de a trece nevăzută. Dar mereu se simţise dezbrăcată.

El lucra târziu, noapte de noapte, atât de înlănţuite încât i se părea că ea şi bărbatul munceau după acelaşi program. El

trăgea câte un pui de somn pe canapeaua din birou, ceea ce o impresionase în taină pe Rosalita. O canapea în birou!

Cuvântul „achiziţie” era aruncat de colo până colo şi o dată i se păruse că auzise „miliard” cu „M” mare, neştiind cum mai putea cineva să doarmă, chiar şi pe canapeaua din birou, dacă se ocupa cu ceva care costa peste un miliard de dolari.

La început, îi plăcuse tovărăşia, chiar dacă nu vorbeau niciodată, de fapt. Orele se prelungeau şi numărul avocaţilor de la etaj care alergau încolo şi încoace de la imprimantă şi îşi îndesau sushi în gură pe deasupra tastaturii scădea, până când în fiecare seară el reuşea să rămână ultimul. A continuat aşa timp de zece zile, poate şi mai mult. Odată, a remarcat prezenţa ei şi a ridicat capul să întrebe „Cum merge?” cu o voce aspră care nu invita la mai mult de un răspuns bolborosit. Cu altă ocazie, îl urmărise stând în faţa unei ferestre, uitându-se la hăul fără fund al nopţii, unde clădirile îşi înfigeau dinţii ascuţiţi în cerul bleumarin. Stătea acolo, pur şi simplu. Şi privea.

În noaptea în care s-a întâmplat, vocea lui răsuna pe coridoarele goale. Dacă fusese o creştere, Rosalita nu a auzit-o. Pentru ea, suna ca un casetofon pornit, cu volumul prea tare, reuşind să zdrobească nervii şi să-l facă pe ascultător să dea fuga şi să întoarcă butonul de volum. Rosalita stătea cu capul în jos şi muncea în şirul de birouri, în timp ce partenera ei de curăţenie era undeva în cealaltă parte a etajului.

Faptul că trăgea cu urechea era imposibil de negat, dar asta era, în primul rând, o funcţie a urechilor. Nu putea să nu audă sunetul făcut de doi bărbaţi care se ceartă aşa cum nu putea să nu audă câinii lătrând noaptea. În orice caz, înţelegea puţin din ce se spunea între bărbatul acela şi celălalt, care, din câte înţelegea ea, era şeful primului bărbat – bărbatul ei (aşa cum începuse să-l perceapă). Îi părea rău pentru bărbatul care muncea atâtea ore doar ca să ţipe şeful la el. Poate asta a fost problema – impulsul ei de a-l compătimi. Pentru că avea să se întrebe mereu ce văzuse el pe faţa ei în noaptea aceea şi bănuia că era milă. Ceea ce în ochii ei era doar simpatie inofensivă, în ai lui se transformase deja în ceva rău. Presupunea că asta se întâmplase fiindcă era deja răutate în el, înotând în sângele lui precum celulele canceroase care aşteaptă să se agaţe de ceva. Avea o suferinţă ascunsă. Unde ar fi dispărut dacă nu ar fi văzut-o urmărindu-l? Dacă n-ar fi simţit deja umilinţa clocotind

în el şi n-ar fi acţionat mânat de impulsul de a transforma umilinţa lui în umilinţa ei.

Dacă un copac cade în pădure şi nu e nimeni acolo să audă...

Sau

Asta e întrebarea de un milion de dolari!

Auzise acele expresii la televizor.

Şeful plecase de vreun sfert de oră când Rosalita a intrat în birou cu capul plecat. Avea să plece din birou după cincisprezece minute, după ce învăţase diferenţa dintre a fi invizibilă şi a se simţi invizibilă. Avea să aibă o zgârietură albă care i se umfla pe antebraţ şi se transforma în roşu. Aveau să treacă încă nouă luni până ce zgârietura se transforma în cicatrice, după ce-şi găsise loc în bucata de piele moale dintre şoldurile ei.

Între cele două momente, a ţinut minte, în sfârşit, numele de pe plăcuţa argintie din faţa biroului său. A sunat un avocat gratuit despre care aflase la o linie fierbinte, pentru că Rosalita nu era femeia care crezuse el că era. S-a întâlnit cu directorul executiv al companiei. I s-a spus că bărbatul – bărbatul ei – se ocupa cu o strategie de achiziţie importantă pentru companie, că avea să fie cuvântul ei împotriva lui, că acţionarii vor lupta din toate puterile. Avea să i se dea de ales, adică mai mult decât i se oferise înainte.

Locul nepotrivit la momentul nepotrivit!

Încă o expresie.

Opt ani mai târziu, avea să-şi dorească banii bărbatului mai mult decât îşi dorea să-l vadă mort. Iar el avea să moară oricum. Avea să apară la uşa soţiei lui, ceva ce nu mai făcuse niciodată, oricât de des s-ar fi simţit tentată s-o facă. Avea să i se închidă uşa în nas, spunându-i-se să plece şi să tacă. Iar ea a făcut unul din cele două lucruri.

55.

3 mai

Bună, Katherine!

Ardie stătea lângă uşă, cu mâinile îndesate în buzunarele încăpătoare.

Katherine o privea fix din spatele biroului improvizat de la etajul douăzeci. Un birou privat de la etajul superior. *Urcăm tot mai sus,* şi-a zis Ardie, privind în jur la cei doi pereţi şi la fereastra cu jaluzelele trase din spatele ei.

— Bună!

Ardie încerca să-şi imagineze că o întâlnea pe Katherine în alt context. Poate, la un interviu. Ce-ar fi crezut atunci despre ea? Ar fi angajat-o? I se părea imposibil să decidă. Se întâmplaseră prea multe între timp.

— Voiam doar să-ţi spun că n-am acceptat oferta de a cădea la înţelegere.

Fără vreo inflexiune vocală. Doar faptele. Ca o sursă de ştiri lipsită de prejudecăţi, dacă mai exista aşa ceva.

Vârful limbii lui Katherine aluneca pe buza de sus.

— Ţi se pare înţ…

— A apărut o schimbare neprevăzută în caz, i-a tăiat Ardie vorba. Cred că pot spune cu siguranţă că vom primi chiar noi o ofertă de înţelegere în scurt timp, poate chiar azi, şi va fi substanţială.

Katherine o privea clipind. Trei pete roşii începuseră să se întindă pe gâtul ei lung, în poziţie perfectă. Nu era lucru uşor să fii de partea învinsă într-o luptă morală, mai ales când tu aleseseşi partea pragmatică, mâna câştigătoare, când vânduseşi o parte din tine pentru un pariu mai sigur. Gura lui Katherine a luat forma literei „O” de mirare.

— De ce, Katherine? De ce ai minţit? a întrebat Ardie într-un târziu.

Katherine a inspirat brusc.

— Eu… credeam că e evident. Aveam nevoie să mă distanţez.

Ardie şi-a încrucişat braţele.

— De ce? De noi?

— Nu.

Katherine îşi masa tâmplele.

— Nu doar de voi. De tot. De... ce s-a întâmplat.

A întins braţele larg ca o demonstraţie. Ardie aştepta.

— Nu mă aştept să înţelegi, a continuat ea. La Frost Klein nu am avut grijă de mine însămi şi uite ce s-a întâmplat. Iar aici era *şi* mai mult la mijloc. Am făcut ce trebuia să fac. Nu doar pentru mine. Era mai bine – *este* mai bine – ca eu să fiu în relaţii bune cu Ames.

Ardie rămânea calmă. Cealaltă superputere a ei.

— La Frost Klein nimeni nu avea grijă de tine. Şi tu nu „ai avut doar grijă” de tine. Ai încercat să ne distrugi, Katherine.

— Nu.

Privea în jos, clătinând din cap.

— Nu a fost ceva personal.

Se presupune că nimeni nu e personajul negativ în propria poveste, iar Katherine, aşa cum Ardie ştia acum, putea inventa poveşti. Ceea ce nu ştia era dacă nu avea coloană vertebrală sau era calculată, o mincinoasă sau dacă era posibil să fie toate aceste lucruri în împrejurările potrivite.

— N-am cerut niciodată aşa ceva. Nu v-am *rugat* eu să vă daţi şeful în judecată pentru mine, da? De fapt, chiar am spus-o clar.

Katherine îşi freca ceafa mult prea agresiv.

— OK! a răspuns Ardie.

Katherine o privea printre gene.

— Nu e, nu e ca şi cum m-am dus acolo plănuind să spun... plănuind să spun ce am spus.

Ardie nu a făcut niciun gest.

— Am intrat acolo şi, înainte să apuc să spun o vorbă, Cosette mi-a zis că ar trebui să ştiu că vă vor da în judecată.

Acum şoptea.

— Că detectivii îi cercetau cu atenţie pe cei despre care ştiau că se află în conflict cu Ames. Sperau – a râs puţin – sperau să fiu sinceră, pentru că vedeau un viitor foarte luminos şi promiţător pentru mine aici şi ştiau că am mai avut probleme înainte.

— Şi a fost de ajuns să ne arunci la câini.

— Aveau de gând să mă crucifice. Din nou. Numele meu avea să fie mânjit în presă. Era posibil să nu mai lucrez niciodată ca

avocat. Ani buni de-acum în colo oricine îmi căuta numele nu ar fi văzut cum m-am spetit muncind. Nu ar fi văzut că am fost editor la *Law Review* sau cât de departe am ajuns. Ar fi *văzut* doar că am acuzat un bărbat de hărţuire şi acum era mort. Tu n-ai auzit-o pe Cosette. Detectivii aveau să stea pe capul meu. Şi nu voiam să fiu în centrul acestui castel din cărţi de joc.

Ardie şi-a spus: *Nu ai fost în centru; tu ai fost vântul care l-a dărâmat.*

— Puneau întrebări, Ardie.

— Ştiu.

Ardie nu se mişcase un centimetru măcar.

— Şi mie mi-au pus întrebări.

— Numele tău era deja în acţiune. Asta s-a întâmplat înainte să moară el.

Înainte să moară el. OK, atunci.

— Atunci, de ce nu le-ai spus detectivilor mai mult? a întrebat ea. De ce nu le-ai povestit tot?

Katherine a amuţit.

— Ames nu era un om bun, a spus Ardie.

Ceea ce avea să ţină minte cel mai bine în legătură cu el era conversaţia pe care o avusese cu el în biroul lui, la o zi sau două după ce se întorseseră de la încheierea contractul în L.A. Fusese ultima lor conversaţie mai consistentă. *Remuşcările cumpărătorului,* îi spusese el. Strugurii erau acri. El a spus că ea era doar nervoasă că nu o sunase după aceea. Fusese o aventură de-o noapte; oamenii le aveau tot timpul. Avea dreptate. Aşa făceau oamenii. Numai că *ea* nu le avea. Ştia asta. Chiar ştia. Fusese beată, chiar leşinată, sigur că da. Dar... „Hai să fim sinceri o secundă”, spusese el. „Uită-te la tine! Crezi că *mor* de nerăbdare să mă culc cu tine? N-am făcut nimic din ce n-ai vrut şi tu. Mai degrabă, tu mi-ai făcut avansuri. Câte pahare ai comandat până la urmă? Ai fi putut să pleci dacă voiai”. Usturimea provocată de ruşinea care rămăsese de-a lungul anilor nu era din cauză că-l credea, ci pentru că îi lăsase impresia că l-a crezut, fiindcă nu spusese nimănui despre asta, în afară de inutilul de Al Runkin. A trecut în revistă anii de experienţă şi s-a uitat dincolo de birou la Katherine.

— Poate a încercat să fie câteodată, a continuat ea, când îi convenea sau când nu era prea dificil, dar nu era aşa.

O înclinare aproape imperceptibilă a capului.

— În fine.

Ardie părea că se curăţă pe mâini.

— Am vrut doar să ştii de la mine.

— Dar...

Gâtul lui Katherine s-a contractat în timp ce se chinuia să înghită.

— Nu s-a terminat. Restul poveştii.

Avea vocea subţire şi răguşită.

— Asta nu ştiu.

Fără grabă, Ardie s-a dus la fereastră. Gaura mare de sticlă. A ridicat jaluzelele. Katherine s-a făcut mică pe scaun.

— Tu şi Ames aveaţi o relaţie *foarte* bună. De ce ar trebui să-ţi faci griji?

Roşeaţa urcase pe maxilarul lui Katherine, ridicându-se ca o alergie.

— Ştiu că ei cred că m-am întâlnit cu Ames.

— Chiar te-ai întâlnit cu Ames.

— Ardie, ce mă fac?

Şi-a apăsat uşor palma pe locul unde se întâlneau coastele ei. *Nu făcuse destul deja?*

Ardie ridica din umeri.

— Aştepţi.

— Ardie, eu...

Vedea speranţa din expresia lui Katherine. Ridicarea luminoasă, mica rugăminte scrisă pe faţa ei drăguţă, rugând-o pe Ardie să o salveze din nou.

— Katherine! a oprit-o Ardie.

Căci ea alesese bine. Făcuse alegerea cu care putea trăi, indiferent de rezultat. Le alesese pe prietenele ei. Şi acum Katherine trebuia să-şi asume propria ei alegere. Fie că putea sau nu să trăiască cu asta, nu mai era treaba lui Ardie. Singura treabă a lui Ardie era secretul pe care îl aveau în comun.

— Nu suntem prietene.

56.

4 mai

A doua zi, Rosalita s-a întors la muncă. S-a întors la spray-uri şi la mănuşile de latex, la sacii transparenţi de gunoi şi la rolele goale de hârtie igienică. La cutia de beton din burta clădirii de birouri şi sus prin arterele ei, care erau coridoarele goale şi înlănţuite ce făceau legătura între etaje. Era acelaşi lucru pe care îl făcea de zece ani. Nimeni de aici nu ştia ce se întâmplase în ultimele douăzeci şi patru de ore şi s-a cufundat în muncă pentru că era a ei şi pentru că avea nevoie de asta.

Alături de Crystal, bifa căsuţe, birou după birou, în timp ce noaptea răsufla în jurul lor.

Din când în când, se vedea pe ea în tinereţe în persoana lui Crystal. De exemplu, când Crystal îşi contorsiona corpul ca să ridice un coş de gunoi. Sau când Crystal dădea ochii peste cap auzind aceeaşi conversaţie care avea loc în mintea ei. Rosalita vedea aceste lucruri şi se temea că începuse deja să se îmbuneze. Succesul avea acest efect asupra oamenilor şi Rosalita câştigase mult, nu glumă. Cu Salomon şi împotriva companiei Truviv şi, deşi încă mai venea la muncă, deja diferenţa începea să se strecoare şi totul se reducea la asta: Rosalita nu mai trebuia să fie aici. Dacă-l scoteai pe „trebuia”, se schimba totul.

În timp ce munceau împreună, ştergând geamul unei săli de şedinţă, Rosalita a întrebat pentru prima dată:

— Când trebuie să naşti?

Devenea chinuitor de evident, pentru oricine avea ochi să vadă, că fata era gravidă.

Crystal nu a răspuns imediat. Stătea în vârful picioarelor şi freca geamul.

— În august.

S-a lăsat pe călcâie. Se legăna uşor şi Rosalita a rezistat dorinţei de a o sprijini. Crystal a zâmbit atunci, stânjenită.

— Şi ziua mea e tot în august şi sper să se nască de ziua mea. Cred că ar fi grozav! Împlinesc douăzeci de ani. Aşa că ar fi exact douăzeci de ani între noi.

A zâmbit, cu gura plină de dinţi strâmbi. Rosalita nu remarcase niciodată.

Rosalita a întins spray-ul Windex şi a apăsat. *Douăzeci de ani.*

— Este fetiţă?

S-a întors la sarcina ei.

— Da. Doctorul mi-a spus când eram doar în vreo patru luni.

— Ai deja tot ce-ţi trebuie? a întrebat Rosalita.

Era bine că avea un serviciu stabil, însă supraveghetorul n-ar fi angajat-o niciodată dacă şi-ar fi dat seama că era gravidă. Spera să nu fie concediată odată ce el îi dădea suficientă atenţie încât să realizeze că era însărcinată. Lucruri de acest fel încă se întâmplau uneori aici jos.

— Într-un fel. Mă rog, nu! Nu chiar. Tatăl ei nu se poate decide dacă vrea să fie, ştii, *prin preajmă* după ce se naşte, aşa că o să aştept să aflu unde o să fim atunci.

A evitat să se uite la Rosalita când a spus asta. Rosalita îşi amintea când burta ei se făcea tot mai mare şi felul în care îşi ridicase bărbia de câte ori cineva se uita – mereu în mod foarte evident – în jos la inelarul ei.

— Nu te îngrijora. Oricum mi-o doream. Nu am nicio rudă.

Crystal şi-a atins burta.

— Acum am.

Rosalita a aruncat un prosop de hârtie într-un sac agăţat de spatele căruciorului.

— Eu îmi cresc singură băiatul. O să fie bine.

Deşi, bineînţeles, nimeni nu ştia asta sigur.

Crystal îşi rodea obrazul pe interior. Rosalita trecuse prin asta singură, nesigură şi de cele mai multe ori furioasă.

Rosalita a oftat.

— Scrie-mi adresa ta, a spus ea. Pe clipboard. O să-ţi aduc nişte lucruri de bebeluş de-ale lui Salomon. Am biberoane, salopete, jucării. Am atât de multe lucruri că nu ţi-ar veni să crezi. Aproape tot ce-ţi trebuie.

Rosalita păstrase toate lucrurile lui Salomon crezând că într-o zi ar putea dori încă un copil, dar vremea aceea venise şi trecuse.

Crystal a clătinat din cap şi s-a întors cu spatele.

— Nu, a spus ea repede. Nu, n-am nevoie de lucrurile altuia. Nu primesc pomană.

Rosalita a păşit mai aproape de ea, astfel încât spaţiile lor personale s-au ciocnit inconfortabil, dar a rămas pe loc, fără să se mişte.

— Încetează! Mă auzi? Încetează cu asta! Când altă femeie se oferă să te ajute, accepţi. Înţelegi?

Crystal s-a uitat la ea cu coada ochiului. Rosalita a ridicat o sprânceană, aşteptând, refuzând să facă pasul înapoi până când, în cele din urmă, Crystal a dat aprobator din cap.

57.

18 mai

— Slavă Domnului că sunteţi aici!

Sloane şi-a aruncat poşeta grea pe un scaun gol. Restaurantul acesta avea o particularitate – era vorba despre plante. Viţele cădeau în cascadă din ghivecele de teracotă; plantele suculente stăteau pe rafturile de lemn; orhideele albe miniaturale ieşeau din cănile de ceramică făcute manual, aşezate în mijlocul meselor. Era locul unde vărsase Pinterest, ocupându-se cu acel gen de motiv care părea fără efort şi natural încât trebuia să fie disponibil, numai că nu era deloc aşa şi Sloane trăia pentru el.

— Am impresia că nu v-am văzut de când lumea.

S-a aplecat să le îmbrăţişeze pe Ardie şi Grace, pe rând, înainte de a se arunca pe un scaun artizanal Wishbone.

— Parcă sunt în sevraj. Efectiv. Uitaţi-vă la mâinile mele!

Ea a întins mâna, care tremura uşor, deşi ar fi putut fi de la glicemia scăzută.

— Au trecut patru zile.

Ardie a ridicat privirea dintr-un meniu concis de hârtie ce fusese fixat pe o scândurică

— *Ceea ce* a fost cea mai lungă perioadă de...

Sloane a dat din mână.

— De la concediul meu de maternitate, a propus Grace.

— Exact!

Sloane a dat solemn din cap, ridicându-şi scândurica cu meniul şi verificând lista de vinuri. Era nevoie de ceva rece, alb şi aspru.

— Şi ştim toate că abia am supravieţuit atunci.

Sloane a chemat-o pe chelneriţă, o femeie îmbrăcată numai în alb, cu bretele vernil.

— Aş dori un pahar de Starmont Chardonnay, vă rog. Altcineva?

— La fel şi eu, a spus Grace.

— Şi eu.

Sloane a ridicat din sprâncene.

Avea o programare la dermatolog ca să repare acest lucru săptămâna următoare, dar deocamdată...

— Atunci, un rând complet. Mersi.

Sloane a luat o gură din apa la temperatura camerei, servită într-un borcănel din piatră.

— Gracie, uită-te la tine! Am *eliberat* sfârcul până la urmă?

Grace purta o bluză înflorată cu un guler încreţit şi elegant.

— Dacă trebuie să ştii, da.

Ei bine, da, Sloane întotdeauna *trebuia* să ştie.

— Ba chiar o las pe Emma Kate să folosească suzeta.

— Scandalos!

Ardie dădea cu degetul pe lista de apetitive.

— Hei!

Grace şi-a întins şervetul alb în poală.

— A fost o decizie *grea.*

— Sigur că a fost.

Sloane s-a aplecat să-şi pună ochelarii mari de soare în poşetă.

— Deci, spune-ne!

S-a apropiat, sprijinindu-se în cot.

— Mai era acolo când te-ai dus să-ţi iei restul de lucruri?

— Nu sunt sigură.

Grace s-a uitat spre bucătăria deschisă şi înapoi.

— Să fiu sinceră, nu m-am îndurat să verific.

Aşa, deci. Nimeni nu mai vorbise cu Katherine de atunci. Sloane ar fi putut spune că nici nu existase, atât de bine fusese exclusă din viaţa lor, cu excepţia faptul că totul începuse să se schimbe din clipa în care venise. În urmă cu trei zile, Sloane le chemase pe Grace şi Ardie cu vestea că moartea lui Ames fusese declarată oficial sinucidere. Se părea că nu existau destule probe pentru omucidere. Detectivul Martin o sunase personal, draga de ea. Asta era vestea la care spera Sloane şi totuşi era însoţită de o moştenire amestecată, pentru că aveau să fie mereu oameni care erau de acord cu Cosette, că merseseră prea departe. Că fuseseră nedrepte. Că erau cel puţin în parte responsabile de moartea lui Ames. Că, în ciuda înţelegerii cu firma şi a cecului gras care îşi croia drum prin intestinele firmei de avocatură a lui Helen Yeh care, apropo, îşi încasa acum fericită cele patruzeci de procente (ochii daţi peste cap).

— S-a întors Derek, a anunţat Sloane când a sosit vinul să-i împiedice mintea să alerge pe cărări închise.

— Din munţi? a spus Ardie, lăsând meniul pe farfurie.

— Apalaşi. Are barbă.

— Şi? a întrebat Grace.

— *Şi,* după o săptămână de drumeţii şi de mâncat fasole din conservă – nu vreau să cobesc, dar... – spune că e pregătit să treacă mai departe.

Spera cu adevărat că el vorbise serios. Îi părea rău pentru Derek. De când încheiaseră cu procesul şi povestea Rosalitei ajunsese în ziare, fuseseră cereri de interviuri, de apariţii la emisiuni, în podcasturi, chiar şi câţiva agenţi literari dădeau târcoale. Oamenilor le plăceau adjectivele acum: chinuitor, eroic, dureros, curajos. Iar Derek nu voia decât să stea supărat în linişte pe soţia lui.

— O! a zis ea, amintindu-şi. Iar Abigail şi-a făcut o prietenă la şcoală. Lottie Silverman. A venit de trei ori la noi să se joace, aşa că sunt destul de sigură că e ceva serios. Chiar şi numele ei sună frumos. *Lottie.* Îmi aminteşte de tine, de fapt, i-a zis lui Ardie.

Ardie era îmbrăcată complet în negru, ceea ce nu se prea potrivea cu decorul proaspăt, dar *aşa* era Ardie.

— Nici măcar nu o să întreb ce înseamnă asta.

Ardie stătea înclinată pe scaun.

— O, ştiu eu!

Grace a luat o înghiţitură mare de vin.

Era delicios. Sloane se pricepea la vinuri.

— Ei bine, fetelor!

Sloane a ridicat propriul pahar aburit.

— Noroc! Pentru primul nostru prânz oficial de lucru.

Au ciocnit, chiar şi Ardie, care ura toasturile.

— Să începem cu începutul. Ce fel de birou ar trebui să avem? Şic, în stil sudist? De mijloc de secol? Mai e la modă?

Ardie a scos din geantă un calendar de buzunar. Sloane se simţea sigură şi deşteaptă având o parteneră care purta la ea calendare legate în piele.

— M-am uitat la spaţiile din centru pe care ni le-a trimis agentul imobiliar, a spus Ardie. Mi-au plăcut, dar suntem sigure că ne convine zona?

Sloane a deschis gura să vorbească, dar Ardie a întins capătul pixului spre ea.

— Să nu începi să cânţi *Uptown Girl.*

Atunci, serios, ce sens mai avea?

— Bine. Îi oferim Rosalitei un loc de muncă? Nu ştiu ce se cuvine să facem. Sau dacă ar accepta măcar să muncească. Sau...

— Da.

Ardie aranja tacâmurile din jurul farfuriei.

— Îi oferim o slujbă. Nu neapărat la curăţenie. Dar îi oferim ceva. Nici eu nu ştiu dacă o să accepte.

Banii din înţelegere aveau să se împartă în patru, nu în trei. Rosalita era singura care mai lucra la Truviv acum. Voia să vadă banii în cont înainte să se gândească la demisie. De la început, Sloane insistase în sinea ei că făcea toate astea – lista, acţionarea în judecată a companiei – ca să aibă un viitor acolo. Dar, după toate cele întâmplate, şi-a dat seama că nu mai putea lucra pentru compania care încercase să o distrugă cu un proces de omor din culpă, care încercase să le distrugă pe toate.

Grace îşi ronţăia buza de jos. Învârtea piciorul paharului între degetul mare şi arătător.

— OK, ce e? a întrebat-o Sloane. De ce eşti aşa tăcută? Urăşti ideea de mijlocul secolului, aşa e?

Grace a inspirat adânc.

— OK!

Şi-a împreunat mâinile în poală. Sloane a simţit un fior trecându-i prin ceafă.

— Nu vreau să vă stric distracţia. Doar că... ştiu că toate sunteţi entuziasmate că începeţi o firmă nouă şi eu... nu ştiu dacă pot. Nu acum, cel puţin.

A apăsat delicat cu două degete locul dintre sprâncene.

— Poftim? a întrebat Ardie, trăgându-şi scaunul în spate şi scoţând un scârţâit puternic în restaurantul liniştit. Doamnele care luau prânzul s-au întors spre ele.

Grace a părut speriată o clipă, apoi s-a calmat.

— Vreau să vin cu voi, chiar vreau, dar poate cu jumătate de normă? Şi după o perioadă de pauză. Dar – a luat o înghiţitură de vin – înţeleg dacă vreţi să mergeţi înainte fără să-mi păstraţi un loc. Doar că iau nişte medicamente noi şi trebuie să rezolv nişte probleme de sănătate.

Vorbea prea repede, folosindu-şi mâinile ca un poliţist care dirijează traficul.

Lui Sloane i-a căzut faţa.

— Eşti pe moarte, nu? E cancer la sân? a întrebat Sloane, pregătindu-se. E cancer la sân, nu-i aşa?

— Nu, nu, Doamne! Nu e. Am... am depresie postnatală.

A spus-o cu voce joasă, de parcă ar fi spus „lepră”.

— O, scumpo! a zis Sloane, schimbând o privire cu Ardie.

De obicei, nu folosea nume de alint pentru prietenele ei, dar poate că erau momente în care se potriveau şi acesta era un astfel de moment.

— De ce nu ne-ai spus?

Deşi Sloane ar fi trebuit să ştie, în adâncul sufletului, dacă nu era cu gândurile în altă parte.

— Pur şi simplu, nu părea să mi se potrivească *mie.* Aşa că m-am gândit că nu era asta. De fapt, Ames mi-a atras atenţia.

Ames. Era ceva dureros. Faptul că Sloane fusese prea distrasă, dar Ames Garrett reuşise să observe.

— În orice caz, îmi pare rău. Eu doar...

— Te rog, a intervenit Sloane. Te rog, vii când eşti gata şi nicio clipă mai devreme.

S-au relaxat. Sloane o simţea. Felul în care toate se aşezau la loc ca rotiţele unui mecanism. Sloane dispreţuia serios ideea că universul i-ar fi transmis un mesaj, că totul se întâmpla dintr-un motiv, de parcă universului îi păsa de treburile femeilor blonde de vârstă mijlocie, dar avea să spună măcar atât: lucrurile păreau să fie în regulă.

— Dacă tot ne confesăm...

Ardie se foia pe scaun.

Sloane a ridicat brusc privirea.

— Te *întâlneşti* cu cineva? Ştiam eu. Simţeam.

Ardie a închis un ochi.

— Nu. Ce? De fapt, am o întâlnire. Chiar în seara asta.

— Vezi?

— O, e drăguţ? a întrebat Grace.

— Nu... nu ştiu. L-am cunoscut online. Eu... Nu, e vorba de altceva.

Deodată, arăta fâstâcită, pe urmă, la fel de brusc, s-a echilibrat. Sloane mai avea o grămadă de întrebări. Totuşi, ştia că nu trebuia să o sâcâie pe Ardie cu întrebări acum.

— Trebuie să vă spun ceva, OK?

Grace şi Sloane aşteptau, nerăbdătoare.

— Cred că amândouă meritaţi să ştiţi, după tot ce-am trăit împreună, că... adică, cred că v-aţi dat seama că eu şi Ames ne displăceam reciproc, dar, ştiţi, a fost mai mult de-atât. Ames m-a agresat.

S-a lăsat pe spate. Lăsa informaţia să se aşeze.

— Pardon! *Ce?*

Ochii albaştri şi frumoşi ai lui Grace s-au îngustat.

— Ames Garrett m-a agresat... m-a violat. Mi-e ruşine că mi-a luat atâta timp să recunosc, dar credeam că trebuie să ştiţi, aşa că asta e. Şi-mi pare rău, Sloane! Nu mă pricep să o spun prea bine. Ar fi trebuit să mă străduiesc mai mult să te avertizez.

— C... când? Ce?

Sloane simţea privirea aceea oarbă, nevăzătoare acoperindu-i ochii, nedumerire şi mânie, căutând un loc pe care să se stabilească. Dar acel loc era, din păcate, mort.

— Eram beată, foarte beată, a spus Ardie cu voce tare. Mai ştii că trebuia să mă întorc de la L.A. în seara dinainte să începi tu serviciul? După ce am încheiat contractul acela chinuitor cu Fiter despre care vorbea toată lumea? Ne-am cazat la acelaşi hotel la care am stat noi când am lucrat la Matrix Band acum câţiva ani.

— Cel cu iederă pe tavan?

— Da, acela.

Lui Sloane nu-i plăcea vestea asta. Se simţea cuprinsă brusc de greaţă. De parcă se învârtea camera cu ea.

— În orice caz, nu-mi amintesc tot. Voiam doar să las totul în urmă şi să uit că s-a întâmplat. Tata îmi spunea că cel mai bun mod de a păstra un secret este să pretinzi că nu ai unul, aşa că...

— Şi eu m-am *culcat* cu el după toată faza asta? aproape a strigat Sloane.

Ardie a aruncat o privire prin cameră.

— Sloane. Ştiu. Sunt...

— Dar... dar... Ardie, probabil că *mă urai,* a adăugat Sloane.

Ardie a râs atunci din toată inima.

— Am încercat, a recunoscut ea.

— Nu, serios!

Mâinile lui Sloane strângeau marginea mesei şi s-a aplecat cu pieptul în faţă, şuierând la Ardie.

— Probabil că mă urai din tot sufletul!

Sloane simţea că îi ardea faţa, de parcă se îmbolnăvea de ceva. Mai avea nevoie de o carafă cu apă. De fapt, Ardie a împins-o pe a ei spre ea şi Sloane a băut.

După asta Sloane s-a lăsat greoaie pe spătar, apăsată de efortul de a folosi *acele* cuvinte – cuvintele lui Ardie – şi se simţea epuizată până în măduva oaselor, în ciuda faptului că nu erau ale ei.

— Era complicat, a spus Ardie. Speram că o să-l urăşti din capul locului. În clipa acea, mi se părea atât de detestabil încât mă gândeam că e limpede şi pentru ceilalţi. Apoi, timp de câteva luni, m-am gândit că era doar în mintea mea. Că poate a fost o neînţelegere. Şi tu insistai atât de mult să fii prietena mea.

— Nu insistam.

Sloane şi-a şters gura cu şerveţelul, murdărindu-l de roz, din greşeală.

— OK, asta făceam. Pare să fie stilul meu.

Zâmbea nesigură.

— De ce nu mi-ai spus mai târziu? De exemplu, cu Katherine?

— Am crezut că e prea târziu. Că ar părea mai degrabă convenabil decât util, cred. Printre altele.

Ardie a ezitat, împreunând sprâncenele.

— Grace, eşti în regulă?

O, *Doamne! Biata Grace!* Plângea. Sigur că plângea. Era prea mult pentru ea. Hormonii. Depresia. Nu ar fi trebuit să audă toate astea. *Interzis minorilor!* Trebuiau să aibă o conversaţie potrivită pentru Grace.

— Sunt în regulă, a asigurat-o Grace. Serios!

Cum avea să ştie acum Sloane dacă era sau nu adevărat?

— De ce eşti aşa supărată?

— Pentru că ţi-a *făcut* asta. Şi pentru că mă simt vinovată. Şi pe urmă mă simt vinovată că mă simt vinovată.

Grace şi-a înăbuşit un suspin. Părea dureros, fizic.

— E mort şi, după ce am auzit asta, ar trebui să mă bucur. Nu?

Şi-a lipit degetele de nas. Dintre toate trei, lui Grace îi venea cel mai greu, în mod clar, să-l urască pe Ames, să o creadă pe

Katherine, dar ideea era că-l ura totuşi. Alesese să le creadă. Era prea dură cu ea însăşi.

— Chestia e că...

A înghiţit în sec şi părea că o durea gâtul. Apoi a închis ochii.

— Eu l-am ucis pe Ames.

58.

18 mai

Grace l-a ucis pe Ames. Oare Ardie auzise greşit? Grace a spus că-l *omorâse* pe Ames. Sloane scotea vin pe nas ca o balenă, ceea ce Ardie nu putea lua drept o exagerare de-ale ei, pentru că Grace Stanton mărturisise că-l omorâse pe Ames Garrett. Ceea ce nu era adevărat, bineînţeles. Oare Grace o *întâlnise* vreodată pe acea Grace?

— De ce spui aşa ceva? a întrebat Ardie temătoare.

Ochii lui Grace erau puţin neclari, de parcă vinul avea un efect sporit.

— Pentru că *aşa e.* Eu am fost ultima care l-a văzut pe Ames, a zis ea. Eu... of...

Cuvântul i-a ieşit ca un oftat mic şi trist. Un animal care renunţă la luptă.

— Grace, nu are sens ce spui!

Sloane se sprijinea cu pieptul de faţa de masă, încercând să se apropie cât mai mult de Grace.

— Ba are, a replicat Grace. În sfârşit, are.

Şi-a lăsat bărbia în piept o clipă, adunându-şi gândurile.

— Eram atât de furioasă pe el, pentru că mă amăgise că îi păsa cu adevărat de mine. Sau poate era doar mândria mea rănită că puteam fi amăgită. În orice caz, i-am spus lui Sloane asta. Dar pe urmă... în dimineaţa aceea – cea în care a murit – mi-a trimis mesaj, ceva ridicol, mă momea: *Credeam că suntem prieteni.* Asta a spus. Eu ar fi trebuit să i-o spun lui, nu? Aşa că am urcat acolo.

A înclinat capul o secundă, uitându-se la bârnele expuse din tavan.

— Când nu l-am găsit în birou, am ştiut că era sus pe balcon, fuma. Şi jur că m-am gândit doar să mă duc şi să-i spun ce gândesc. Ei bine, *am făcut-o.* Sau asta făceam şi fumam şi mă simţeam foarte stăpână pe mine. Adică, tremuram puţin, dar mă simţeam bine. Puternică. Voi v-aţi priceput întotdeauna să vă susţineţi cauza şi am vrut doar...

Ardie a scos un hohot de râs.

— Serios? După ce abia ţi-am spus? Mai crezi asta?

Grace părea serioasă.

— Da. Ştiu asta.

În loc de răspuns, Ardie şi-a strâns buzele, simţind o strângere de inimă neobişnuită, pentru că nu aveau să se mai vadă niciodată cu aceiaşi ochi una pe alta şi acesta era un dar.

— În fine, eu vorbeam şi el s-a aplecat să-şi aprindă ţigara de la a mea şi, nu ştiu, m-am înspăimântat. Eram speriată. Am avut un spasm ciudat şi nu ştiu cum, dar inelul meu i-a zgâriat sprânceana. Un colţ era desprins.

Se uita la piatra lucioasă de pe mâna stângă ce strălucea cu putere în lumina naturală. Lui Ardie îi era dor să poarte inel. Îşi vânduse diamantul şi acum îşi dorea să n-o fi făcut.

— Doamne, avea un fir de sânge pe faţă!

Ea şi-a acoperit ochii, amintindu-şi.

— Serios, îi curgea în jos.

Ardie se întreba: Oare *ea* văzuse rana de la ochiul lui?

— S-a şters cu degetul mare şi l-a întins pe balustradă şi m-a făcut... m-a făcut scorpie. Nimeni nu mi-a mai spus aşa ceva. Cel puţin, nu direct în faţă. Nici acum nu ştiu ce m-a apucat. Era de parcă eram alt om. Am văzut negru în faţa ochilor. Am spus: „Ia, zboară de-aici!” *Cine* spune aşa ceva? Pe un balcon?

Grace şi-a şters lacrimile de sub ochi.

— Mă temeam că poate ne-a văzut Katherine stand de vorbă acolo, poate m-a văzut când l-am lovit. Pe urmă, am plecat. În fine, ştiţi restul poveştii.

Ardie ştia. Doar că nu ştia aceeaşi poveste ca a lui Grace.

Sloane nu se mai atinsese de vin de când începuse Grace să vorbească.

— Nu poţi să te învinuieşti, Grace, a spus ea. Habar nu avem ce era în mintea lui.

— Sloane are dreptate.

— Ai încredere în mine, eu...

— Nu ai fost ultima persoană care l-a văzut pe Ames, a zis Ardie.

Sloane a ridicat repede privirea, cu o întrebare scrisă clar pe faţă: Ce se întâmplase la etajul optsprezece?

Ardie ştia doar sigur ce i se întâmplase ei, *din cauza* ei, şi ce s-ar fi putut întâmpla fără ea, după ce, din întâmplare, urcase în lift cu Katherine şi o văzuse coborând la etajul optsprezece.

Ştia doar atât: un angajat de la salarizare avea să confirme că Ardie primise o semnătură pe documentele de salarizare pe la unu şi jumătate la prânz, deşi angajatul nu verificase ora exactă, ceea ce ar explica de ce, la scurt timp de la moartea lui Ames, avea să fie văzută mergând cu liftul şi exonerată de orice bănuială de crimă. Ardie, pe de altă parte, ştia că primise semnătura din partea angajatului mai aproape de 1:25 p.m., o discrepanţă de cinci minute.

Ce s-a întâmplat în minutele rămase, înainte ca Ardie să fi apărut la faţa locului? Şi-l imagina pe Ames plimbându-se pe balcon, trăgând din capătul ţigării, un lucru care nu era dificil de imaginat, pentru că Ardie îl mai văzuse, deşi trecuseră nişte ani de atunci. Îşi imagina cum Ames încerca să se justifice în faţa lui Katherine, încercând să-i explice că nu făcuse nimic din ce nu voise cineva să facă. Un discurs pe care, de asemenea, îl mai auzise.

Ardie se simţise neliniştită în clipa în care Katherine ieşise din lift şi se gândea la Sloane când luase o decizie ce avea să-i schimbe viaţa, aceea de a coborî şi ea la etajul optsprezece. Intenţiona să-şi uşureze conştiinţa. Doar să verifice. Se uita prin uşa glisantă de sticlă, atrasă de vocile tot mai gălăgioase sau, mai bine zis, de vocea gălăgioasă a lui Ames.

Ames şi-a trecut mana peste faţă. Katherine a încercat să treacă pe lângă el, dar el a întins braţul, blocându-i drumul.

Palma a fost un şoc. Electrică. Polarizantă. Ardie şi-a tras bărbia înapoi în acelaşi timp cu bărbia lui Ames. Mâna lui Katherine lovise ca o viperă.

Dacă Sloane ar fi fost acuzată sau Grace, sau chiar şi Katherine, Ardie ar fi spus următoarea variantă a evenimentelor. Ar fi spus că totul se întâmplase foarte repede. Ar fi mers la poliţie atunci, indiferent dacă era prea târziu. Ar fi spus totul.

Dar asta nu se întâmplase. Avusese loc ceva mai perfid decât acele presupuse evenimente. În schimb, Grace se învinuise în taină, alunecând în spirală, astfel că întrebarea devenise: Ce trebuia să facă Ardie acum?

— L-ai văzut pe Ames? a întrebat Sloane şi i se părea că tot restaurantul din jurul mesei lor încetase să mai existe.

Lacrimile lui Grace s-au oprit. Se uita fix.

— Nu doar eu, a răspuns Ardie încet.

Şi în acel moment a apărut chelneriţa să le ia comanda. Ardie îşi imagina cum arătau ele pentru această femeie cu bretele verzi. Partea ciudată când dădeau veşti proaste era că pentru mesager erau rareori informaţii noi. Aşa că Ardie trebuia să-şi lase cuvintele să capete culoarea revelaţiei, de dragul lui Sloane şi Grace. Trebuia să aleagă ce să spună. Cu grijă.

A comandat păstrăvul curcubeu uscat, cu tăiţei şi germeni.

Între timp, Sloane şi Grace şi-au ţinut răsuflarea până a plecat chelneriţa. Ardie voise să ceară încă un pahar cu apă.

— Ce vrei să spui?

Degetele lui Grace strângeau cu putere lănţişorul cu cruciuliţă.

— Ames a cerut să vorbească cu Katherine şi ea s-a dus. Când am aflat, mi-am făcut griji, cum era normal.

Exista un amănunt fascinant pe care Ardie îl auzise cândva: *Femeile mergeau prin lume temându-se mereu de violenţă; cea mai mare frică a bărbaţilor era ridicolul.*

— Şi eşti sigură că asta a fost după ce am vorbit cu el?

Grace şi-a încreţit fruntea. Exista o expresie nouă pe faţa ei: speranţa.

În realitate, nu s-a întâmplat atât de repede pe cât i-ar fi plăcut lui Ardie. Când mâinile lui Ames erau în jurul gâtului lui Katherine şi ţipa la ea, când saliva lui zbura între genele ei, trebuie să fi existat şi cuvinte, dar Ardie nu-şi amintea care anume. Ochii lui Katherine ieşeau din orbite că ai unei căprioare speriate, cu parapetul de beton de pe balcon. Fierbinţeala de pe faţa lui Ames se făcea vineţie.

Uşa de sticlă s-a dat la o parte, sunetul tăind ca o sabie.

— Ames!

Ardie l-a prins de gulerul cămăşii, l-a apucat de cot şi l-a tras într-o parte. Ce *naiba credea că face?* Şi-a amintit, deşi îl cunoştea atât de bine pe Ames, că o surprinsese în clipa aceea. Adică, *Ah, deci e capabil şi de asta!* Katherine îşi dusese mâinile la gât, cu pieptul copleşit.

În secunda următoare, Ardie a simţit că-i explodează măruntaiele. Se întreba ce a văzut el în ultima secundă de viaţă. Furie oarbă, dinţi dezveliţi, curiozitate, intenţie clară sau frustrare acumulată. Ştia ce a văzut ea în ochii lui – ură, furie

viscerală şi un fel de „cum *îndrăzneşte*?” I-a simţit lupta. A simţit braţele lui pe ea. A simţit forţa lui şi forţa ei şi faptul că amândoi se reţineau un pic, dintr-un instinct care îi separa de decenţă.

Şi pe urmă i-a dat un gând prin minte: nu se mai putea *întoarce* de la acest moment.

Trecuseră de acest punct. Momentul în care el o înşfăcase pe Katherine.

L-a împins, din nou, de data asta cu umărul în piept. Gemând de uimire, el s-a clătinat. A ridicat un picior de jos ca să se echilibreze. Şi pe urmă, pe urmă, greutatea lui pur şi simplu a dispărut.

A zburat, învârtindu-se cu spatele prin aer.

Katherine a îngenuncheat, gâfâind, unde fuseseră picioarele lui, şi părea aproape imposibil, prea exagerat ca să creadă ceea ce vedea acum: Katherine – o femeie în costum negru cu pantaloni – apucându-l pe Ames de celălalt picior şi... împingându-l.

Ea chiar *încerca* să-l arunce peste margine. Forţându-i centrul de greutate prea sus.

Iar Ardie înţelesese că şi Katherine trăise aceeaşi revelaţie. Nu mai exista întoarcere.

Mulţumesc, şoptise Ardie, cu mâinile pe genunchi în timp ce-şi trăgea sufletul. Sudoarea îi acoperea fruntea.

Adevărul: Ames *s-ar fi putut* prinde. Sau Ardie, cu mâinile pe cămaşa lui, *l-ar fi putut* trage înapoi. Dacă nu ar fi fost acel... ultim... brânci.

După aceea ele au luat-o pe scări.

∵

— Sunt absolut sigură, a spus Ardie.

Grace a dat să vorbească, apoi s-a oprit.

— Vai! a fost tot ce a putut Sloane să spună.

O bombă explodează şi bucăţile zboară în direcţii imprevizibile, provocând distrugeri de diferite grade. Pagube colaterale.

Dacă revedea povestea de suficiente ori, aproape că se putea convinge că, în cele din urmă, el alesese să sară. Sloane s-a întins peste masă şi le-a strâns de mană şi pe Ardie, şi pe Grace, iar lui Ardie i-a părut puţin rău pentru bărbaţi, deoarece ei nu se ţineau niciodată de mână.

EPILOG

Fuseserăm programate să lucrăm cu secrete. Marca principală de deodorant promitea să nu divulge. Copertele revistelor noastre deţineau secretul pielii mai curate, al părului mai frumos, al picioarelor zvelte şi al orgasmelor mai lungi. Mamele noastre ne transmiteau reţete cu ingrediente secrete. Chiar şi feminismul nostru – de al doilea val, ascuns cum era în misticul nostru feminin – părea intenţionat (şi inteligent) învăluit în mister.

Mottoul nostru fusese multă vreme: *Să rămână între noi!*

Şi aşa rămânea. Timp de generaţii. Transmiteam reţete băbeşti, spunându-ne unele altora cum să ne uşurăm crampele, avertizându-ne cum să nu lăsăm niciodată o băutură nesupravegheată, să nu purtăm coadă, să nu deschidem uşa unui străin, să nu rămânem niciodată singure cu el în cameră. Tactica noastră era evitarea, să consemnăm minele şi să ne încurajăm să păşim pe lângă ele, astfel încât nimeni să nu facă *bum.*

Nu doar avertismentul ne ţinea în siguranţă, ci şi abilitatea noastră de a păstra acel avertisment tăcut. Ca agenţii secreţi care operau în spatele liniilor inamice, nu ne permiteam să ne lăsăm prinse. Şi totuşi, riscam. Cu voci joase, ne ofeream una alteia cunoştinţe. Încercam. Pentru că voiserăm mereu ce era mai bun pentru fiecare prietenă.

Voiam ca ea să renunţe la ratatul acela. Voiam să nu-şi mai facă griji că trebuia să piardă trei kilograme. Voiam să-i spunem că arăta grozav în rochia aceea şi că în mod sigur trebuia să o cumpere. Voiam să se descurce de minune la interviu. Voiam să ne trimită mesaj când ajungea acasă. Voiam să vadă ce vedeam şi noi: o persoană deşteaptă, curajoasă, amuzantă, vrednică de iubire, succes şi pace. Voiam să ucidă pe oricine îi stătea în cale.

Am început să ne întrebăm: Şoptind, *ale cui* secrete păstram de fapt – ale noastre sau ale lor? *Ale cui* interese proteja până la urmă tăcerea noastră?

Răspunsul a venit treptat. Când am început să ne scoatem ciorapii, să cerem mai mulţi bani, să mărşăluim cu pălării roz şi

să ţinem megafoane. Când am construit platforme digitale şi am urmărit ce fac slujnicele şi am cerut companiilor să facă reclamă mărimilor care se potriveau cu corpul nostru. Când am ocupat spaţiul.

Când am *obosit* să mai şoptim pentru că, la urma urmei, ce ascundeam *noi*? Aveam poveşti, toate. Avea să ne coste dacă vorbeam deschis? Posibil. Dar poate avea să-i coste şi pe ei.

Aşadar, când una dintre noi vorbea deschis, nu era niciodată doar pentru *ea.* Era pentru *noi.* Mai degrabă, ea era dispusă să se sacrifice. Încă un buştean pe rugul creat de noi, poveştile noastre, vocile noastre. Şi noi stârneam flăcările. Împrăştiam adevărul. Ne alăturam corului. Îl ardeam din temelii. Distrugeam pământul, dacă era nevoie. Începeam de la zero.

Cuvintele aveau să fie moştenirea noastră. Strigate cu putere. Să le audă toţi. Ne săturaserăm să ne rugăm să fim crezute. Nu mai ceream prezumţia de nevinovăţie. Nu mai ceream permisiunea. Scena era a noastră.

Ascultaţi!

REȚEAUA ȘOAPTELOR

CHANDLER BAKER

virtual-project.eu

violin